3ο Διεθνές Συνέδριο Συλλόγου Κοινωνικών Ανθρωπολόγων Ελλάδας
/
3rd International Conference of the Association of Social Anthropologists Greece

Ανθρωπολογίες ενός έκκεντρου κόσμου:

Νεοφιλελεύθερες κρίσεις και αντιστάσεις

Anthropology in/of a Decentered World:

Neoliberal Crises and Resistances

Βόλος, 6-8 Νοεμβρίου 2026 /
Volos, 6th-8th November 2026

3ο Διεθνές
Συνέδριο Συλλόγου
Κοινωνικών
Ανθρωπολόγων
Ελλάδας
/
3rd International
Conference of the
Association
of Social
Anthropologists
Greece

Ανθρωπολογίες ενός έκκεντρου κόσμου:

Νεοφιλελεύθερες κρίσεις και αντιστάσεις

Anthropology in/of a Decentered World:

Neoliberal Crises and Resistances

Βόλος, 6-8 Νοεμβρίου 2026 /
Volos, 6th-8th November 2026

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΛΟΓΩΝ ΕΛΛΑΔΑΣ | ASSOCIATION OF SOCIAL ANTHROPOLOGISTS GREECE

Υπό την αιγίδα

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΘΕΣΣΑΛΙΑΣ

Με την στήριξη

ETHNOFEST

Ελληνική Δημοκρατία
ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ ΘΕΣΣΑΛΙΑΣ

Με την ευγενική χορηγία των

Αγίνη Εκδόσεις

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΩΝ ΞΕΝΩΝ

ΚΡΙΤΙΚΗ

San Casciano

ΤΖΙΟΛΑ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΨΗΦΙΔΕΣ

περιεχόμενα

07 Πρόγραμμα / Program

37 Παράλληλες Δράσεις / Parallel Events

49 Παράρτημα / Appendix

157 Αλφαβητικός Κατάλογος Συμμετεχόντων / Alphabetical List of Participants

Χαιρετισμός του Προέδρου του Συλλόγου Κοινωνικών Ανθρωπολόγων Ελλάδας

Με ιδιαίτερη χαρά σας καλωσορίζουμε στο 3ο Συνέδριο του Συλλόγου Κοινωνικών Ανθρωπολόγων Ελλάδας, που συνδιοργανώνεται με το Τμήμα Ιστορίας, Αρχαιολογίας και Κοινωνικής Ανθρωπολογίας του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας.

Συναντιόμαστε σε μια εποχή πολέμων, περιβαλλοντικών καταστροφών, διεύρυνσης των κοινωνικών ανισοτήτων και εντεινόμενου αυταρχισμού. Από τη γενοκτονία στην Παλαιστίνη μέχρι την ποινικοποίηση της αλληλεγγύης και την περιστολή των ακαδημαϊκών ελευθεριών, γινόμαστε μάρτυρες της αναπαραγωγής αποικιακών ιεραρχιών που καθορίζουν ποιες ζωές θεωρούνται άξιες προστασίας, ποιες φωνές δικαιούνται να ακουστούν και ποιες μορφές αντίστασης νομιμοποιούνται.

Μέσα σε αυτό το περιβάλλον, η κοινωνική ανθρωπολογία καλείται όχι μόνο να κατανοήσει και να ερμηνεύσει τον κόσμο, αλλά και να συμβάλει στον μετασχηματισμό του. Η επιστημονική εγκυρότητα δεν αντιστρατεύεται την πολιτική στράτευση, τη δημόσια παρέμβαση και την κοινωνική ευθύνη. Αντίθετα, η κριτική γνώση αποκτά ιδιαίτερη σημασία όταν συνδέεται με τις εμπειρίες, τους αγώνες και τις διεκδικήσεις των ανθρώπων που υφίστανται την εκμετάλλευση, τον αποκλεισμό και τη βία.

Το Συνέδριό μας φιλοδοξεί να αποτελέσει χώρο επιστημονικού διαλόγου, συλλογικού αναστοχασμού και ουσιαστικής συνάντησης. Μια ευκαιρία να επαναπροσδιορίσουμε τον δημόσιο ρόλο της ανθρωπολογίας, υπερασπιζόμενοι την ελευθερία της έρευνας και τη δυνατότητα ενός διαφορετικού κόσμου.

Ευχαριστούμε θερμά το Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας, το Τμήμα ΙΑΚΑ και όλους και όλες που συνέβαλαν στη διοργάνωση.

Με την πεποίθηση ότι η ελπίδα αποκτά νόημα μέσα από τη συλλογική δράση, σας ευχόμαστε ένα δημιουργικό και γόνιμο συνέδριο.

Γιώργος Τσιμουρής

Χαιρετισμός του Προέδρου του Τμήματος Ιστορίας, Αρχαιολογίας και Κοινωνικής Ανθρωπολογίας του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας

Το Τμήμα Ιστορίας, Αρχαιολογίας και Κοινωνικής Ανθρωπολογίας του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας υποδέχεται το 3ο Συνέδριο του Συλλόγου Κοινωνικών Ανθρωπολόγων Ελλάδας μετά από την πολύμηνη και παραγωγική συνεργασία με την Οργανωτική Επιτροπή και το Διοικητικό Συμβούλιο του Συλλόγου.

Το Τμήμα μας συγκροτήθηκε και αναπτύχθηκε πάνω στην πεποίθηση ότι η γνώση δεν μπορεί να περιορίζεται στα στεγανά των επιμέρους επιστημονικών πειθαρχιών. Η συνάντηση της Ιστορίας, της Αρχαιολογίας και της Κοινωνικής Ανθρωπολογίας αποτελεί θεμελιώδες στοιχείο της φυσιογνωμίας μας, διαμορφώνοντας μια μακρά παράδοση διεπιστημονικού διαλόγου, συνεργατικής έρευνας και κριτικού αναστοχασμού. Μια παράδοση που αντιμετωπίζει τις διαφορετικές επιστημονικές προσεγγίσεις ως δημιουργικές δυνατότητες για την κατανόηση της κοινωνικής και ιστορικής πραγματικότητας.

Σε μια εποχή βαθιών κοινωνικών, πολιτικών και περιβαλλοντικών μετασχηματισμών, θεωρούμε ότι η κριτική επιστημονική σκέψη, η ελευθερία της έρευνας και η διαρκής συνομιλία της πανεπιστημιακής κοινότητας με την κοινωνία αποκτούν ιδιαίτερη σημασία. Η παραγωγή γνώσης αποτελεί μια συλλογική προσπάθεια που προϋποθέτει ανοιχτούς ορίζοντες, επιστημονική ευθύνη και διάθεση αμφισβήτησης των βεβαιοτήτων.

Με αυτές τις αρχές, καλωσορίζουμε στον Βόλο τις συναδέλφισσες και τους συναδέλφους, τις νέες ερευνήτριες και τους νέους ερευνητές, προσβλέποντας σε ένα συνέδριο που θα ενισχύσει αυτό το κλίμα, θα δημιουργήσει νέες συνεργασίες και θα αναδείξει τη δυναμική της κοινωνικής ανθρωπολογίας στον σύγχρονο κόσμο.

Ευχόμαστε σε όλες και όλους ένα δημιουργικό και γόνιμο συνέδριο.

Δημήτρης Παλαιοθόδωρος

πρόγραμμα / program

Παρασκευή 6 Νοεμβρίου 2026 / Friday 6th November 2026

10:30–11:30	Τελετή Έναρξης / Opening Ceremony
12:00–14:00	Παράλληλες δράσεις / Parallel events

16:00–18:00

Πάνελ Α1 / Session A1

Στον κύκλο και στον δρόμο: ενσώματες πρακτικές, μνήμη και αντίσταση στη μουσική και τον χορό / In the circle and on the street: embodied practices, memory and resistance in music and dance

Αίθουσα «Μπίλυ Βέμη» / Billy Vemi Hall
Συντονισμός: Μιμήνα Πατεράκη

«Εδώ είναι το σπίτι μας…»: Η ανασυγκρότηση ενός underground μουσικού κόσμου της Αθήνας και η επιμονή του απέναντι στον εξευγενισμό. / This is our home…": the reconfiguration of an underground music world in Athens and its persistence in the face of gentrification

Γιάννης Ρόμπας / Giannis Rompas, Εθνικό και Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών

«Δεν διδάσκεται· καλλιεργείται»: αυθεντικότητα, ανταγωνισμός και διασπορική ελληνικότητα στους ελληνοαμερικανικούς διαγωνισμούς χορού / "It is not taught; it is cultivated": Authenticity, competition, and diasporic Greekness in Greek American dance competitions

Χρήστος Παπακώστας / Christos Papakostas, Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων / University of Ioannina - **Αριστούλα Τόλη / Aristoula Toli**, Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων / University of Ioannina

«Ξένο» σώμα στον κύκλο. Αυτοεθνογραφία της μαθητείας στα Ντολιά του Παλαιόπυργου Πωγωνίου. / A "Foreign" Body in the Circle: An Autoethnography of Apprenticeship in the Ntolia of Palaiopyrgos, Pogoni

Ζωή Παναγή / Zoe Panagi, Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων / University of Ioannina

Μελετώντας τον χορό μέσω των Αφηγήσεων Ζωής: σχέση μουσικού χορευτή. Η περίπτωση του Συρράκου Ιωαννίνων

Χριστίνα Καραπάνου, Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων / University of Ioannina

Urban, hip-hop και street χοροτοπία αντίστασης απέναντι στις σύγχρονες μορφές βίας/ Urban, hip-hop, and street dancescapes as sites of resistance against contemporary forms of violence

Ναταλία Κουτσούγερα, Πάντειο Πανεπιστήμιο

16:00–18:00

Πάνελ Α2 / Session A2

Δοκιμές στην Ανθρωπολογία: Αναστοχασμοί μιας εθνογραφικής άσκησης στο Νεστόριο / Experiments in Anthropology: Reflections on an Ethnographic Exercise in Nestorio

Αίθουσα Α / Room A
Συντονισμός: Αθηνά Πεγκλίδου, Ειρήνη Παπαδάκη

Μεταξύ προετοιμασίας και αυθορμητισμού: Αντιθέσεις στην εθνογραφική συνάντηση / Between Preparation and Spontaneity: Contrasts in the Ethnographic Encounter

Βάσω Καρπουτζάκη / Vaso Karpouzaki, Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης

Πολιτικές πεποιθήσεις και εθνογραφική «αλήθεια» / Political Beliefs and Ethnographic "Truth"

Γεωργία Νταή / Georgia Ntai, Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης

Αναστοχασμοί μιας πρώτης φοράς στο πεδίο: Η ηθική στάση του ερευνητή προς τους συναπαντητές του / Reflections of a First-Time Fieldworker: The Researcher's Ethical Stance Toward Those Encountered in the Field

Γεώργιος Δούκας / Giorgos Doukas, Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης

Προσπαθώντας να εμβαθύνω στο πεδίο / Trying to Delve Deeper into the Field

Κατερίνα Κοκογιάννη/ Katerina Kokogianni, Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης

Πρώτες επαφές στο πεδίο: Από την θεωρία στην πράξη / First Encounters in the Field: From Theory to Practice

Σοφία Φιρτικιάδου / Sofia Firtikiadou, University of Aegean

16:00–18:00

Πάνελ Α3 / Session A3

Περιμένοντας το μέλλον: χρονικότητες, υποδομές και τόποι στη σύγχρονη Ελλάδα / Waiting for the Future: Temporalities, Infrastructures, and Localities in Contemporary Greece

Αίθουσα «Μανώλης Γλέζος» / Manolis Glezos Hall
Συντονισμός: Ελένη Σιδέρη

Περιμένοντας το Μετρό: Η εξέταση του φαινομένου της αναμονής για την κατασκευή υποδομών μέσα από την περίπτωση του Μετρό της Θεσσαλονίκης / Waiting for the Metro: An examination of the phenomenon of delays in infrastructure construction through the case of the Thessaloniki Metro

Ζωή Παπαδοπούλου / Zoe Papadopoulou, Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας

Διαμαρτυρίες, διεκδικήσεις και διαφιλονικούμενοι χώροι μέσα από την τέχνη στην Αθήνα και τα Σκόπια. / Protests, claims and contested spaces explored through art in Athens and Skopje.

Σοφία Γρηγοριάδου / Sofia Grigoriadou, Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας

Βιομηχανικά φαντασιακά και σχέσεις με το μέλλον: εθνογραφικές σημειώσεις από τον Βόλο / Industrial Imaginaries and Relations to the Future: Ethnographic Notes from Volos

Νίκος Τζήμας / Nikos Tzimas, Τμήμα Κοινωνιολογίας, ΕΚΠΑ

«Δεν υπάρχει τίποτα εδώ», εθνογραφώντας την ερήμωση της επαρχίας στη βόρεια Ελλάδα / “There is nothing here”, an ethnography of desertification in northern Greece

Ανδρέας Λεκκός / Andreas Lekkos, University of st. Andrews

16:00–18:00

Πάνελ Α4 / Session A4

Πολιτικές της ευαλωτότητας: σώμα, ασθένεια, αναπηρία και φροντίδα / Politics of Vulnerability: Bodies, Illness, Disability, and Care

Αίθουσα Ι / Room I
Συντονισμός: Γιώργος Σακκάς

Εκθέτοντας την ευαλωτότητα: δημόσια εμφάνιση και μη βία σε συνθήκες μιλιταρισμού / Exposing Vulnerability: Public Appearance and Nonviolence in Militarized Contexts

Γιώργος Προδρόμου, Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας

Ο/Η φροντιστής/τρια ως μέσο: τεχνική διαμεσολάβηση, καλλιτεχνική μέθοδος και τα όριά τους στη μελέτη της φροντίδας / The carer as medium: technical mediation, artistic methodologies and their limitations in the study of care

Ναταλία Μποτονάκη / Botonaki Natalia, Κεντρο Ερευνας για τις Ανθρωπιστικες Επιστημες

Το στίγμα του HIV στους οροθετικούς άνδρες / HIV stigma in HIV positive men

Αντώνης Σιγάλας / Antonis Sigalas, Πάντειο Πανεπιστήμιο

Ικανοκρατικές γεωγραφίες παράγουν χωρικές ανυπακοές. Εθνογραφικά παραδείγματα για τον οικιακό χώρο αναπήρων κινητικοτήτων / Ableist geographies are causing spatial acts of disobedience. Ethnographic examples of the domestic spaces of disabled mobilities.

Δήμητρα Μοροσού / Dimitra Morosou, Πανεπίστημιο Θεσσαλίας

Σώματα που δεν αξίζουν προστασία και ποινικοποίηση ασθενειών: η υπόθεση των οροθετικών γυναικών στην Ελλάδα το 2012 / Bodies Unworthy of Protection and Disease Criminalization: The Case of the HIV-Positive Women in Greece in 2012

Γιώργος Καλοχριστιανάκης / Giorgos Kalochristianakis, Πανεπιστήμιο Αιγαίου

18:00–18:30 Διάλειμμα καφέ / Coffee break

18:30–20:30

Πάνελ Β1 / Session B1

Οικονομίες της επισφάλειας: εργασία, ρίσκο και συλλογικότητες / Economies of Precarity: Labour, Risk, and Collectivities

Αίθουσα Δ / Room D
Συντονισμός: Ευγενία Ρόυσσου

Διεκδικώντας τα Ποδοσφαιρικά Κοινά: Αυτοδιαχείριση, Άμεση Δημοκρατία και Κοινωνική Αντίσταση / Claiming the Football Commons: Self-Management, Direct Democracy and Social Resistance

Γιώργος Καλογήρου / Giorgos Kalogirou, Πανεπιστήμιο Δυτικής Αττικής

Χαρτιά, ζάρια και εργολαβίες: προσφυγικότητα, αρρενωπότητες και οικονομίες ρίσκου στην βορειοελλαδική επαρχία / Cards, Dice, and Contracts: Refugee Histories, Masculinities and Economies of Risk in the Northern Greek Periphery

Νίκος Μανώλας / Nikos Manolas, Πανεπιστήμιο Μακεδονίας

Τρεμάμενο φως: Το πρόγραμμα PESAC της Παγκόσμιας Τράπεζας και οι μετα-ζωές της νεοφιλελεύθερης αναδιάρθρωσης σε μια βιομηχανική πόλη του Κιργιστάν / Trembling Light: The World Bank's PESAC Program and the Afterlives of Neoliberal Restructuring in a Kyrgyz Industrial Town

Νικόλαος Όλμα / Nikolas Olma, Πανεπιστήμιο Αιγαίου

Εκτοπισμένη δημιουργική εργασία και σύγχρονη νομαδική ζωή / Displaced Creative Work and Contemporary Nomadic Life

Αντιγόνη Παπαγεωργίου, Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας

Γυναίκες επιχειρηματίες και νεανικός τουρισμός στην Ίο: Ανάλυση της απόδοσης της «μητρικής» φροντίδας / Women entrepreneurs and youth tourism in Ios: Examining the Performance of motherly care-giving behaviour

Δήμητρα Φραγκούλη / Dimitra Fragkouli, Πανεπιστήμιο Αιγαίου

18:30–20:30

Πάνελ Β2 / Session B2

Ερτζιανά ενός έκκεντρου κόσμου: εκπομπές από την εξορία, τεχνολογίες ακρόασης και ηχητικές μνήμες του Ψυχρού Πολέμου / Airwaves of an Decentered World: Broadcasts from Exile, Listening Technologies, and the Sonic Memories of the Cold War

Αίθουσα «Βαγγέλης Σκουβαράς» / Vangelis Skouvaras Hall
Διοργάνωση πάνελ: Γεωργία Σαρικούδη
Συντονισμός: Βάλια Κράββα

Συντονιστείτε στη σωστή συχνότητα: το ελληνικό πρόγραμμα της Βαυαρικής Ραδιοφωνίας ως απάντηση στις εκπομπές του Ανατολικού Μπλοκ / Tuning right: the Greek program of the Bavarian Radio as a response to Eastern Bloc broadcasts

Μαρία Αδαμοπούλου / Maria Adamopoulou, ανεξάρτητη ερευνήτρια

Η ραδιοφωνική εκπομπή της Αστυνομίας Πόλεων (1954-1971)/ The Greek Cities Police Radio Broadcasts (1954-1971)

Δέσποινα Πηλού / Despina Pilou, Πάντειο Πανεπιστήμιο

Ραδιοτοπία της Εξορίας: Πρακτικές Ακρόασης των Ελληνόφωνων Εκπομπών της Ανατολικής Ευρώπης και της ΕΣΣΔ / Radioscapes from Exile: Listening Practices of Greek-Speaking Broadcasts in Eastern Europe and the USSR

Αλίκη Αγγελίδου / Aliki Angelidou, Πάντειο Πανεπιστήμιο – Αλεξάνδρα Μπαλάντινα / Alexandra Balandina, Ιόνιο Πανεπιστήμιο / Ionian University

Ηχητικές Γέφυρες με την Πατρίδα: Ραδιόφωνο, Μνήμη και Εξορία / Sonic Bridges to the Homeland: Radio, Memory, and Exile

Μαρία Κόκκινου / Maria Kokkinou, Laboratoire d'Anthropologie Politique -
Γεωργία Σαρικούδη / Georgia Sarikoudi, Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης

18:30–20:30

Πάνελ Β3 / Session B3

Ανθρωπολογίες από τις περιφέρειες: σύνορα, φύλο, κινητικότητα, οικολογίες γνώσεων, κοσμοπολιτική, επιστημολογίες του Νότου / Anthropologies from the peripheries: borders, gender, mobility, ecologies of knowledges, cosmopolitics, epistemologies of the South

Αίθουσα Θ / Room TH
Διοργάνωση πάνελ: Φωτεινή Τσιμπιρίδου / Foteini Tsibiridou
Συντονισμός: Φωτεινή Τσιμπιρίδου / Foteini Tsibiridou

Πληθυντική πατριαρχία: Εθνογραφία και έκκεντροι φεμινισμοί της περιφέρειας στον αντίποδα του "λευκού φεμινισμού" / Pluriversal patriarchy: Ethnography and decentered feminisms of the periphery, at the antipode of 'white feminism'.

Φωτεινή Τσιμπιρίδου / Foteini Tsibiridou, Πανεπιστήμιο Μακεδονίας

Ένας κοσμοπολιτικός θάνατος: Κινητικότητα, ανήκειν και πολεμικές κρίσεις στη Μαύρη Θάλασσα / A Cosmopolitan Death: Mobility, Belonging and Wartime Crises in the Black Sea

Ελένη Σιδέρη / Eleni Sideri, Πανεπιστήμιο Μακεδονίας

Εθνογραφίες των κοινών και οι πολλαπλοί τόποι παραγωγής γνώσης / Ethnographies of the Commons and the Multiple Sites of Knowledge Production

Αιμιλία Βουλβούλη / Aimilia Voulvouli, Πανεπιστήμιο Μακεδονίας

«Είναι ο Βαλάντης!». Με αφορμή την φιλμική προβολή και καταγραφή σε σχολεία της «περιφέρειας». Λόγοι αντίστιξης / "it'sValantis!". On the Occasion of Film Screenings and Recordings in "Peripheral" Schools: Contrapuntal Discourses

Ελίνα Καπετανάκη / Elina Kapetanaki, Πάντειο Πανεπιστήμιο

Εθνογραφίες«από νότο σε νότο»: Φεμινιστικές και κουήρ μεθοδολογίες αποαποικιοποίησης μεταξύ Ανδαλουσίας και Κύπρου / Ethnographies "from South to South": Feminist and Queer Decolonial Methodologies between Andalusia and Cyprus

Κατερίνα Σεργίδου / Katerina Sergidou, Universidad del País Vasco & Πάντειο Πανεπιστήμιο

18:30–20:30

Πάνελ Β4 / Session B4

Σύνορα, κατηγορίες, απειθαρχίες: διακυβέρνηση της κινητικότητας και της κανονικότητας / Borders, Categories, and Acts of Disobedience: Governing Mobility and Normativity

Αίθουσα Ι / Room I
Συντονισμός: Γιώργος Τσιμουρής

Το Ευρωπαϊκό Σύμφωνο για τη Μετανάστευση και το Άσυλο ως νέο καθεστώς διακυβέρνησης της μνήμης / The EU Pact on Migration and Asylum as a New Regime of Governing Memory

Κωνσταντίνος Κολοβός/ Konstantinos Kolovos, Πανεπιστήμιο Δυτικής Αττικής - ΕΠΑΨΥ

"Εγώ είμαι expat, δεν είμαι μετανάστρια": Νοηματοδοτήσεις της μετακίνησης στο διασπορικό πλαίσιο / "I am an expat, I am not a migrant": Interpretations of mobility in the diasporic context

Διονύσης Γκιάτας/ Dionysis Gkiatas, Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας

Rightswashing: Νομική βοήθεια και άσυλο στην Ελλάδα / Rightswashing: Legal Aid and Asylum in Greece

Χριστίνα Μήλιου-Θεοχαράκη/ Christina Miliou-Theocharaki, University of Sussex

Οικειότητα ως απειθαρχία: η Ρεμπίμπια ως έκκεντρο παρατηρητήριο της κανονικότητας στη Goliarda Sapienza / Intimacy as Disobedience: Rebibbia as a Decentred Vantage Point on Normativity in Goliarda Sapienza's Work

Βικτώρια Ιωαννίδου, Αριστοτέλειο, Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης

Περιφρουρώντας το φύλο και το έθνος: ο δημόσιος λόγος για τον φράχτη του Έβρου και τη μεθόριο / Guarding Gender and Nation: public discourse on the Evros fence and the border area

Σοφία Κρατίδου / Sophie Kratidou, Πάντειο Πανεπιστήμιο

20:30

Νέο Ξεκίνημα | New Beginnings

Προβολή Εθνογραφικού Φίλμ σε συνεργασία με το Ethnofest
Αμφιθέατρο «Γιάνης Κορδάτος» / Gianis Kordatos Auditorium

Πέντε χρόνια μετά το Αλλού, Παντού, που έκανε την πρεμιέρα του στο 11ο Ethnofest, οι αγαπημένες σκηνοθέτριες του φεστιβάλ επιστρέφουν με το νέο τους ντοκιμαντέρ, που προβλήθηκε στο διαγωνιστικό τμήμα Burning Lights του Visions du Réel. Ένας βετεράνος του πολέμου του Βιετνάμ ζει στη Βόρεια Καλιφόρνια όπου η αυξανόμενη βία και η οικολογική καταστροφή τον ωθούν σε ένα οδοιπορικό αυτογνωσίας σε μια πληγωμένη Αμερική.

/

Five years after their previous film Ailleurs, Partout, which premiered at the 11th Ethnofest, the festival's beloved directors return with their new documentary, which premiered in the Burning Lights Competition at Visions du Réel. A Vietnam veteran living on his tribal reservation in Northern California, Al Moon, faces resurgent war fears as violence and environmental destruction escalate. His cross-country journey to confront his past and his battalion becomes a portrait of a wounded nation searching for healing.

Αυθεντικός Τίτλος: New Beginnings
Σκηνοθέτες: Isabelle Ingold, Vlvianne Perelmuter
Χώρες: Βέλγιο, Γαλλία
Γλώσσα: Αγγλικά
Έτος: 2025
Διάρκεια: 91

Σάββατο 7 Νοεμβρίου 2026 / Saturday 7th November 2026

09:30–11:30

Πάνελ Γ1 / Session C1

Γήρας, φροντίδα και πολιτικές αλληλεξάρτησης στην Ελλάδα / Aging, Care, and Politics of Interdependence in Greece

Αίθουσα ΣΑΚΕ / SAKE Hall
Διοργάνωση πάνελ: Πάνος Τίγκας / Panos Tigkas, Αγγελική Αθανασοπούλου / Angeliki Athanasopoulou
Συντονισμός: Αγγελική Αθανασοπούλου / Angeliki Athanasopoulou

Η αφήγηση ως παραμυθία: Γήρας, φροντίδα και εθνογραφική μυθοπλασία / Narrative as Fairy Tale: Old Age, Care, and Ethnographic Fiction

Ελένη Σιδέρη/ Eleni Sideri, Πανεπιστήμιο Μακεδονίας

«Για να μην είμαι βάρος»: Προς μια σχεσιακή θεώρηση της αυτονομίας στο γήρας / "I Don't Want to Be a Burden": Towards a Relational Understanding of Autonomy in Later Life

Πάνος Τίγκας / Panos Tigkas, Πανεπιστήμιο Αιγαίου

Φροντίδα ατόμων μεγαλύτερης ηλικίας: Κοινωνικές και πολιτικές διαστάσεις / Care for Older Adults: Social and Political Dimensions

Ζαχαρούλα Βεζύρη / Zacharoula Vezyri, Δημοκρίτειο Πανεπιστήμιο Θράκης

Φροντίζοντας τους ηλικιωμένους γονείς στην Ελλάδα: Μετασχηματισμοί της διαγενεακής «δια βίου αλληλεγγύης» μέσα στον χρόνο / Caring for Older Parents in Greece: Transformations of Intergenerational "Lifetime Solidarity" over Time

Αγγελική Αθανασοπούλου / Angeliki Athanasopoulou, Πάντειο Πανεπιστήμιο

Προσεγγίζοντας το γήρας μέσα από μια βιοκοινωνική αναλυτική / Approaching Aging through a Biosocial Lens

Αίγλη Χατζούλη / Aigli Chatjouli, Πανεπιστήμιο Αιγαίου

09:30–11:30

Πάνελ Γ2 / Session C2

Ζωές σε αναμονή: θεσμοί, προσωρινότητα και πρακτικές συνέχειας / Lives in Limbo: Institutional Regimes, Precarious Temporalities, and Practices of Continuity

Αίθουσα Δ / Room D
Συντονισμός: Πέτρος Πετρίδης / Petros Petridis

Ιδρυματικές σιωπές σε συνθήκες εγκλεισμού: Εθνογραφίες ανάμεσα στη συναίνεση, την αντίσταση και την αλληλεγγύη / Institutional Silences under Confinement: Ethnographies between Consent, Resistance, and Solidarity

Βασιλική Κράββα / Vasiliki Kravva, Δημοκρίτειο Πανεπιστήμιο Θράκης - Αθανασία **Σταυρίδου / Athanasia Stavridou**, Δημοκρίτειο Πανεπιστήμιο Θράκης

Παραγωγή εκπαιδευτικής συνέχειας σε συνθήκες ρευστότητας: εθνογραφικές παρατηρήσεις από μια δομή φιλοξενίας ασυνόδευτων ανηλίκων / Producing Educational Continuity under Conditions of Fluidity: Ethnographic Observations from a Residential Facility for Unaccompanied Minors

Γιώργος Μελιόπουλος / Giorgos Meliopoulos, Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης

Μεταξύ κινητικότητας και προσωρινότητας: Κινεζικές οικογένειες και το καθεστώς της Golden Visa στην Ελλάδα /Between Mobility and Temporariness: Chinese Families and the Golden Visa Regime in Greece

Ειρήνη Κατσάγγελου / Eirini Katsangelou, Πανεπιστήμιο Μακεδονίας

09:30–11:30

Πάνελ Γ3 / Session C3

Κριτικές επιστημολογίες στο στόχαστρο: Καθεστώτα εγκυρότητας την εποχή της νεοφιλελεύθερης αξιολόγησης και των ακροδεξιών επιθέσεων / Critical Epistemologies Under Fire: Regimes of Validity in the Age of Neoliberal Evaluation and Far-Right Backlash

Αίθουσα «Βαγγέλης Σκουβαράς» / Vangelis Skouvaras Hall
Διοργάνωση πάνελ: Αθηνά Αθανασίου / Athena Athanasiou, Νούρη Διακάκη / Nuri Diakaki, Άλκηστη Ευθυμίου / Alkisti Efthymiou, Ανδρομάχη Κουτσουλέντη / Andromachi Koutsoulenti, Μπέση Πολυκάρπου / Μπέσυ Πολυκάρπου / Bessy Polykarpou
Συντονισμός: Αθηνά Αθανασίου / Athena Athanasiou

Η πολιτική της γνώσης στο σύγχρονο ακαδημαϊκό τοπίο: Επιστημονικότητα, εξουσία και κριτική ανθρωπολογία σήμερα / The Politics of Knowledge in the Contemporary Academic Landscape: Scientific Legitimacy, Power, and Critical Anthropology Today

Νούρη Διακάκη / Nuri Diakaki, Πάντειο Πανεπιστήμιο

Πειθαρχώντας το πεδίο: Μια ελληνική διαδικτυακή διαμάχη οριοθέτησης με όρους μετρήσιμης αριστείας / Disciplining the Field: An Online Controversy in Greece over Boundary-Drawing and Measurable Excellence

Άλκηστη Ευθυμίου / Alkisti Efthymiou, Πάντειο Πανεπιστήμιο

Όταν η «αντικειμενικότητα» γίνεται θεσμική πολιτική: οι «αντί-woke» επιθέσεις στο πανεπιστήμιο / When "Objectivity" becomes institutional policy: anti-woke attacks on the university

Ανδρομάχη Κουτσουλέντη / Andromachi Koutsoulenti, Πάντειο Πανεπιστήμιο

Πρακτικές «ενσωμάτωσης» και διαπραγματεύσεις της αντικειμενικότητας: Με αφορμή τον θάνατο του Jason Arday /"Inclusion" Practices and Negotiations of Objectivity: On the Occasion of Jason Arday's Death

Μπέσυ Πολυκάρπου / Bessy Polykarpou, Πάντειο Πανεπιστήμιο

09:30–11:30

Πάνελ Γ4 / Session C4

Έμφυλη βία, αρχείο και φεμινιστικές πρακτικές μνήμης / Gender-Based Violence, Archives, and Feminist Practices of Memory

Αίθουσα Σ / Room S
Συντονισμός: Σούλα Μαρινούδη

Ανεβάζοντας στη σκηνή έναν Χορό ενάντια στο Αρχείο / Staging an Agon against the Archive

Ειρήνη Δαφέρμου / Eirini Defermou, Ανεξάρτητη ερευνήτρια

Μετρώντας τις νεκρές: ακτιβισμός των δεδομένων και φεμινιστικές μνημονικές πρακτικές / Counting Murdered Women: Data Activism and Feminist Mnemonic Practices

Παναγιώτα (Πένυ) Πασπάλη / Panagiota (Penny) Paspali, Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας

Πρακτικές χωρίς μέλλον: το διακύβευμα της φαντασίας στην ατμόσφαιρα της βίας / Practices of no future: the claim of imagination in an atmosphere of violence

Μελ Καλφαντή / Mel Kalfanti, Δρ. Κοινωνικής Ανθρωπολογίας

Γυναικοκτονίες, γεροντοκτονίες και σχέσεις φροντίδας την περίοδο των κρίσεων στο ελληνικό πλαίσιο, ποιος νοιάζεται;/Femicide, geronticide and care during times of crisis in the Greek context – who cares?

Αθηνά Πεγκλίδου / Athena Peglidou, Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης

09:30–11:30

Πάνελ Γ5 / Session C5

Θρησκεία, εξουσία και περιθώρια: από τον εθνικισμό στις έκκεντρες πίστεις / Religion, Power, and the Margins: From Nationalism to Decentered Religious Practices

Αίθουσα Α / Room A
Συντονισμός: Βασιλική Γιακουμάκη / Vasiliki Giakoumaki

Ο ινδουιστικός εθνικισμός στη σύγχρονη Ινδία / Hindu nationalism in contemporary India

Σταύρος Οικονομόπουλος / Stavros Oikonomopoulos, Πάντειο Πανεπιστήμιο

Έκκεντρες θρησκευτικότητες: πνευματική ελαστικότητα, διαρ/ροές, αντιστάσεις / Decentered religiosities: spiritual elasticity, flows, resistances

Ευγενία Ρούσσου / Eugenia Roussou, Πανεπιστήμιο Αιγαίου

Η πρακτική της τακίγια στην Ελλάδα του σήμερα: μια στρατηγική επιβίωσης των αλβανών μεταναστών-κρυπτομπεκτασήδων / A survival strategy of Albanian crypto-Bektashi immigrants

Ουρανία Νικολαΐδου / Ourania Nikolaidou, Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας

11:30–12:00 Διάλειμμα καφέ / Coffee break

12:00–14:00

Πάνελ Δ1 / Session D1

Ανθρωπολογίες της Αναπαραγωγής: σχέσεις και έκκεντρες διαδρομές στην ελληνική εθνογραφία / Anthropologies of Reproduction: Relations and Decentered Trajectories in Greek Ethnography

Αίθουσα Σ / Room S
Διοργάνωση πάνελ: Φάλια Βαρελάκη, Βενετία Καντσά
Συντονισμός: Αίγλη Χατζούλη / Aigli Chatjouli

Εκτός κέντρου, εντός χρόνου: Πρακτικές συγκρότησης της ηλικίας κύησης / Off-centre, Within Time: Gestational Age in the Making

Φάλια Βαρελάκη / Falia Varelaki, Πανεπιστήμιο Βενετίας Ca' Foscari

Η εγκυμοσύνη υπό επιτήρηση: προγεννητικός έλεγχος, βιοπολιτική και αναπαραγωγική κανονικότητα στη Λέσβο / Pregnancy Under Surveillance: Prenatal Screening, Biopolitics and Reproductive Normality in Lesvos

Ευστρατία Καλλιντζή / Efstratia Kallintzi, Πανεπιστήμιο Αιγαίου

«Αυτή μόνο με το μαχαίρι έμπαινε»: Συστημικές ανισότητες, μαιευτικός ρατσισμός και ορθολογισμοί της αναπαραγωγής στην περίπτωση Ρομά γυναικών στην Ελλάδα / "She would only go in with the knife": Systemic inequalities, obstetric racism, and the rationalities of childbirth in the case of Romani women in Greece

Σύνθια-Ελένη Μαλακάση / Cynthia H. Malakasis, Πάντειο Πανεπιστήμιο

«Ένας δεσμός που δεν σπάει»: Ιατρικώς Υποβοηθούμενη Αναπαραγωγή, τεκνοθεσία και πρακτικές κοινωνικής αναγνώρισης μεταξύ ομοφυλόφιλων ανδρών στην Ελλάδα / "It's an unbreakable bond": Assisted Reproductive Technologies, Adoption, and Practices of Social Recognition among Homosexual Men in Greece

Σάββας Τριανταφυλλίδης / Savvas Triantafyllidis, Πάντειο Πανεπιστήμιο

Αναπαραγωγικός Ετεροσεξισμός / Reproductive Heterosexism

Βενετία Καντσά / Venetia Kantsa, Πανεπιστήμιο Αιγαίου

12:00–14:00

Πάνελ Δ2 / Session D2

Απρόσμενα πεδία: σώμα, χρόνος και σχέση σε ανθρωπολογικές διαδρομές / Unexpected Fields: Bodies, Time, and Relationality in Anthropological Trajectories

Αίθουσα Α / Room A
Συντονισμός: Παναγιώτα (Πένυ) Πασπάλη / Panagiota (Penny) Paspali

Η πολιτική του χρώματος – Πως η «μαυρότητα» οργανώνει ζωές στις κοινότητες των Ρομά / The politics of colour: How "blackness" organises life in Roma communities

Ασπασια (Σισσυ) Θεοδοσιου / Aspasia (Sissie) Theodosiou, Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων

Σώμα και Χρόνος σε ένα Καταφύγιο Διάσωσης Πρώην Εκτρεφόμενων Ζώων / Embodiment and Time in a Formerly Farmed Animal Sanctuary

Λουίζα Ειρήνη Βεργάρα Κεσάδα / Louiza Eirini Vergara Kesada, Πάντειο Πανεπιστήμιο

Ανθρωπολογικοί αναστοχασμοί για τον υποβρύχιο κόσμο και το ψαροντούφεκο: Μια αυτοβιογραφική προσέγγιση / Anthropological reflections on the underwater world and spearfishing: An autobiographical approach

Γιώργος Τσιμουρής / Giorgos Tsimouris, Πάντειο Πανεπιστήμιο

Ακολουθώντας μια ζωντανή ερευνητική πορεία: Παιδαγωγικοί πειραματισμοί με τα μαθηματικά και τα κοινά στο νηπιαγωγείο / Following a Living Research Trajectory: Pedagogical Experimentations with Mathematics and the Commons in a Preschool Classroom

Λαζαρίδου Ειρήνη / Eirini Lazaridou, Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας

12:00–14:00

Πάνελ Δ3 / Session D3

Πολιτικές της ηθικής στην Ανθρωπολογία: Από την εθνογραφική πρακτική στην παραγωγή ανθρωπολογικής γνώσης / The Politics of Ethics in Anthropology: From Ethnographic Practice to the Production of Anthropological Knowledge

Αίθουσα «Βαγγέλης Σκουβαράς» / Vangelis Skouvaras Hall
Συντονισμός: Δήμητρα Γκέφου-Μαδιανού / Dimitra Gefou-Madianou, Ιωάννης Μάνος / Ioannis Manos

Παγκόσμιες Ανθρωπολογίες και ανθρωπολογικές εταιρείες: Κοσμοπολιτικές και η παραγωγή της ανθρωπολογικής γνώσης / World anthropologies and anthropological associations: Cosmopolitanism and the production of anthropological knowledge

Δήμητρα Γκέφου-Μαδιανού / Dimitra Gefou-Madianou, Πάντειο Πανεπιστήμιο

(Μπορεί να) είναι η ανθρωπολογία a priori μια ηθική επιστήμη; / Is or can anthropology be an a priori ethical discipline?

Ελευθερία Δέλτσου / Eleftheria Deltsou, Πανεπιστήμιου Θεσσαλίας

Η «δεύτερη ζωή» του εθνογραφικού υλικού. Από τη συναίνεση στη μεταγενέστερη χρήση και από την «ηθική της πρόβλεψης» στην «ηθική της διαρκούς επανεξέτασης» / The "Second Life" of Ethnographic Material: From Consent to Subsequent Use, and from an "Ethics of Anticipation" to an "Ethics of Continual Reconsideration"

Μιχάλης Πέτρου / Michael Petrou, Εθνικό Κέντρο Κοινωνικών Ερευνών (ΕΚΚΕ)

Από το «ανώνυμο» διαδίκτυο στην Τεχνητή Νοημοσύνη: Ζητήματα ηθικής και δεοντολογίας στην ψηφιακή εθνογραφία / From the "Anonymous" Internet to Artificial Intelligence: Ethical Issues in Digital Ethnography

Πέτρος Πετρίδης / Petros Petridis, Πάντειο Πανεπιστήμιο

Εθνογραφική γνώση και ταξινομήσεις του ηθικού στην ερευνητική πράξη / Ethnographic Knowledge and the Making of Ethical Significance in Research Practice

Ιωάννης Μάνος / Ioannis Manos, Πανεπιστήμιο Μακεδονίας

12:00–14:00

Πάνελ Δ4 / Session D4

Tenses of Crisis: Temporalities of Waiting, Control and Uncertainty

Αίθουσα ΣΑΚΕ / SAKE Hall
Συντονισμός: Δημήτρης Καταϊφτσής

Past tense, present tense, future tense: generational experiences of policrisis and coping strategies among small and mid-size Polish farmers
Magdalena Góralska, Polish Academy of Sciences

Waiting Across Distance: Vigilance and Iranian Transnational Kinship in Wartime
Arezou Rezaeian, Panteion University of Social and Political Sciences

Redefining Control at the Samos CCAC: Temporalities of Migration Governmentality
Elena - Konstantina Kalle, École des Hautes Études en Sciences Sociales

Governance, Science, and the "Unknown": The Evacuation Hill in Arahama, Sendai
Risa Makishima, KU Leuven

12:00–14:00

Πάνελ Δ5 / Session D5

Ανθρώπινοι και μη ανθρώπινοι κόσμοι σε καιρούς οικολογικής κρίσης / Human and Nonhuman Worlds in Times of Ecological Crisis

Αίθουσα Δ / Room D
Συντονισμός: Γεωργία Ρήνα

Φαντάσματα της Νεοτερικότητας: Μετανάστευση, περιβαλλοντικές καταστροφές και προσηλυτισμός στη μεταθανάτια κοσμολογία των Chepang του Νεπάλ / Ghosts of Modernity: Migration, Environmental Disasters, and Proselytization in the Afterlife Cosmology of the Chepang of Nepal

Diana Riboli, Πάντειον Πανεπιστημίου

Το τίναγμα μιας φτερωτής στην Κίνα: Ο πράσινος εξορυκτισμός της μπάλσα στην Αμαζονία του Ισημερινού / When a wind turbine flags its wings in China. Balsa extractivism in the Amazonia Ecuatoriana and its socio-environmental dimensions.

Λεωνίδας Οικονομάκης / Leonidas Oikonomakis, Πανεπιστήμιο Κρήτης

«Ουρλιώντας» με τους Λύκους. Η μίμηση του ουρλιαχτού του λύκου ως μορφή παραδοσιακής οικολογικής γνώσης στην Ορεινή Χαλκιδική / "Howling" with the Wolves: Wolf-Howl Mimicry as a Form of Traditional Ecological Knowledge in Mountainous Chalkidiki.

Κωνσταντίνα Νάκα / Konstantina Naka, Vrije Universiteit Amsterdam - **Λεωνίδας Οικονομάκης / Leonidas Oikonomakis**, Πανεπιστήμιο Κρήτης

παρα CITY σμός: Η μούχλα «εν τω μεταξύ» του σώματος της πόλης και του σώματος του χειμάρρου / para CITY tism: Mold as the "in-between" of the body of the city and the body of the torrent

Ευαγγελία Αποστόλου / Evangelia Apostolou, Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας

12:00–14:00 **Πάνελ Δ6 / Session D6**

(Re)Stitching Belonging: Embodiment, Difference and the Political

Αίθουσα Πολυμέσων / Multimedia Room
Συντονισμός: Αλίκη Αγγελίδου

"The Land is Us": Palestinian Bedouin Women's Indigenous Ecologies in and against the Settler-Colonial Present

Sophie Richter-Devroe, University of Exeter

Gender Politics in Greece through the Lens of Queer and Trans Studies

Diana Manesi, Panteion University of Social and Political Sciences

Working Through Difference as (Re)Stitching the Political

Anna Giulia della Puppa, University of Parma -
Vasiliki (Bessy) Polykarpou, Panteion University -
Andreas Streinzer, University of Vienna

Choreographies of Presence(s): Embodying rootedness in Diasporic Mediterranean Dance

Krystel Khoury, Académie Royale des Beaux-Arts -
Caterina Vasilaki, University of Ioannina

14:00–16:00 Μεσημεριανό διάλειμμα / Lunch Break

16:00–18:00 Παράλληλες δράσεις / Parallel Events

18:00–18:30 Διάλειμμα καφέ / Coffee Break

18.30–20:30

Η ταπείνωση ως αποικιακή πρακτική / Humiliation as a Colonial Practice
Κεντρική Ομιλία / Keynote Speech

Αμφιθέατρο «Γιάνης Κορδάτος» / Gianis Kordatos Auditorium

Shahram Khosravi, Καθηγητής Κοινωνικής Ανθρωπολογίας Πανεπιστήμιο της Στοκχόλμης

Εισαγωγή / Introduction

Γιώργος Τσιμουρής / Giorgos Tsimouris

20:30

Κάτω από τους Φοίνικες Moriche | Morichales

Προβολή Εθνογραφικού Φίλμ σε συνεργασία με το Ethnofest
Αμφιθέατρο «Γιάνης Κορδάτος» / Gianis Kordatos Auditorium

Στη Γουαγιάνα της Βενεζουέλας, μεγάλα κοιτάσματα χρυσού κάτω από τους φοίνικες moriche, γνωστών και ως "δέντρων της ζωής", προσελκύουν μεταλλωρύχους απ' όλη την περιοχή. Μέσα από τη φωνή ενός αφηγητή, η ταινία – που έκανε πρεμιέρα στο Διεθνές Διαγωνιστικό του DOK Leipzig 2024 – χαρτογραφεί το δίκτυο εξόρυξης και εμπορίας χρυσού, θέτοντας ερωτήματα για τη σχέση ανθρώπου και φύσης. Γυρισμένη σε διάστημα δεκατριών ετών, αποτυπώνει μια ανήσυχη, ονειρική αναζήτηση θησαυρού.

/

In Venezuela's Guayana region, vast gold reserves lie beneath the moriche palms, also known as "trees of life", drawing miners from across the land. Through the voice of a narrator, the film, which premiered in the International Competition of DOK Leipzig 2024, maps the intricate network of gold extraction and trade, questioning humanity's exploitative bond with nature. Shot over thirteen years, it traces a restless, dreamlike quest for treasure.

Αυθεντικός Τίτλος: Morichales
Σκηνοθέτης: Chris Gude
Χώρες: Κολομβία, U.S.A.
Γλώσσα: Ισπανικά
Έτος: 2025
Διάρκεια: 83'

22:00

Πάρτι /Party

στο καφέ - μπαρ «Αχίλλειον Φουαγιέ» (αργοναυτών 54)
στην Παραλία του Βόλου

Κυριακή 8 Νοεμβρίου 2026 / Sunday 8th November 2026

10:00–12:00

Πάνελ Ε1 / Session E1

Ανάμεσα στο εργαστήρι και την προθήκη: τέχνη, μνήμη και κοινωνική αναπαραγωγή / Between the Workshop and the Display Case: Art, Memory, and Social Reproduction

Αίθουσα ΣΑΚΕ / SAKE Hall
Συντονισμός: Νίκος Μανώλας

Εκθέτοντας την επιτέλεση: εθιμικές και τελετουργικές πρακτικές σε μόνιμες εθνολογικές εκθέσεις και σε περιοδικές εκθέσεις τέχνης / Exhibiting performance: customary and ritual practices in permanent ethnological and temporary art exhibitions

Παναγιώτα Ανδριανοπούλου / Panagiota Andrianopoulou, Πανεπιστήμιο Μακεδονίας

«Η διττή φύση του οργανοποιού-οργανοπαίχτη: Ανθρωπολογικές προσεγγίσεις της υλικότητας και της επιτέλεσης» / The dual nature of the instrument maker-performer: an ethnographic field study

Γιουλδούρη Σοφία / Giouldouri Sofia, Πανεπιστήμιο Μακεδονίας

Η κοινότητα των Γιαννιωτών αργυροτεχνιτών σε συνθήκες επισφάλειας: Προφορική ιστορία, συλλογική μνήμη και η κοινωνική αναπαραγωγή μιας ζωντανής τέχνης / The Community of Ioannina Silversmiths under Conditions of Precarity: Oral History, Collective Memory, and the Social Reproduction of a Living Heritage

Καναβούρας Αντώνιος / Kanavouras Antonios, Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων / University of Ioannina

Το δικαίωμα στη νεκρό-πολη / The right to the city of the dead

Πολυμενίδης Γιάννης / Polymenidis Yannis, Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας

10:00–12:00

Πάνελ Ε2 / Session E2

Μερικές συνδέσεις, έκκεντρες ευθύνες: Η ηθική και η πολιτική της εθνογραφίας /Partial Connections, Decentred Responsibilities: The Ethics and Politics of Ethnography

Αίθουσα Πολυμέσων / Multimedia Room
Διοργάνωση πάνελ: Τμήμα Ηθικής και Δεοντολογίας ΣΚΑΕ
Συντονισμός: Νικόλαος Όλμα

Οι υποδομές της ευθύνης /Infrastructures of Responsibility

Φάλια Βαρελάκη / Falia Varelaki, Πανεπιστήμιο Βενετίας Ca' Foscari

Εθνογραφία υπό εποπτεία: Ανθρωπολόγοι και Ε.Η.Δ.Ε μεταξύ θεσμικής συμμόρφωσης και ερευνητικής πρακτικής / Ethnography under Scrutiny: Anthropologists and Research Ethics Committees between Institutional Compliance and Research Practice

Γεωργία Ρήνα / Georgia Rina, Πανεπιστήμιο Μακεδονίας

Να μείνω ή να φύγω; Όταν η σύνδεση με τους ανθρώπους ξεπερνά τα όρια της συμμετοχικής παρατήρησης /Should I stay or should I go? When our connection with research participants goes beyond the boundaries of participant observation

Μαριλένα Παπαχριστοφόρου / Marilena Papachristophorou, Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων / University of Ioannina

10:00–12:00

Πάνελ Ε3 / Session E3

Τεκμήρια θανάτου: Χαρτιά, χάρτες, σώματα, αρχεία / Evidence of Death: Papers, Maps, Bodies, Archives

Αίθουσα «Μανώλης Γλέζος» / Manolis Glezos Hall
Διοργάνωση πάνελ: Παντελής Προμπονάς / Pantelis Promponas
Συντονισμός: Πηνελόπη Παπαηλία

Χαρτογραφώντας τους αόρατους: Χαρτογραφία, Φυλετικοποιημένος Χώρος και Θάνατοι Μεταναστών στη Μεσόγειο /Mapping the Unseen: Cartography, Racialized Space, and Migrant Deaths in the Mediterranean

Παντελής Προμπονά / Pantelis Promponas, Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας

Ποιος μαρτυρεί για τους νεκρούς; Τεκμήρια θανάτου και αρχεία αντίστασης στο ναυάγιο της Πύλου- Για μια νέα ηθική της μαρτυρίας / Who Bears Witness for the Dead? Evidence of Death and Archives of Resistance in the Pylos Shipwreck- Towards a New Ethics of Testimony

Έφη Δούση / Effie Doussi, Πάντειο Πανεπιστήμιο

Fading traces: Reflections on working with disappearable archival material in a forensic examiner's office / Στοιχεία σε λήθη: Στοχασμοί πάνω στη διαχείριση εξαφανίσιμου αρχειακού υλικού μέσα σε μία ιατροδικαστική υπηρεσία

Φοίβος Συμεωνίδης / Phevos Simeonidis, Durham University, SGIA DGSi

Τα Φαντάσματα της Μόρια: Ο Καταυλισμός Προσφύγων ως Μεταβατικός Πολιτικός Χώρος Στοιχειωμένης Μνήμης

Μαριάννα Καρακουλάκη / Marianna Karakoulaki, University of Birmingham

10:00–12:00

Πάνελ E4 / Session E4

Δημοφιλείς Μουσικές Κουλτούρες, (Ψηφιακές) Συλλογικότητες και Πολιτικές του Συναισθήματος σε έναν έκκεντρο κόσμο / Popular Music Cultures, (Digital) Collectivities, and the Politics of Affect in an Off-Centre World

Αίθουσα «Βαγγέλης Σκουβαράς» / Vangelis Skouvaras Hall
Διοργάνωση πάνελ: Γεωργία Βάββα, Σίσσυ Θεοδοσίου
Συντονισμός: Γεωργία Βάββα

Προς έναν σκοτεινό κοσμοπολιτισμό: σύγχρονες προκλήσεις στο πεδίο της δημοφιλούς μουσικής στην Ελλάδα / Dark(o)politanism]: contemporary challenges in Greek popular musics

Γεωργία Βάββα / Georgia Vavva, University of London

Αστικά κοινά και ιδιωτικοποίηση: Η περίπτωση του Sunny Hill Festival στο Κόσοβο / Festival Dissent: Sunny Hill and Kosovo's Urban Commons

Μαριλένα Γάτσιου / Marilena Gatsiou, Πάντειο Πανεπιστήμιο

«Δικαιοσύνη για το Γιώργο Μαζωνάκη»: άδικος θάνατος, και η μεταθανάτια συγκρότηση ενός «λαϊκού ειδώλου» / Justice for Giorgos Mazonakis": Unjust Death and the Posthumous Construction of a "Popular Icon"

Ασπασία (Σίσσυ) Θεοδοσίου / Aspasia (Sissie) Theodosiou, Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων

Μουσική, συγκινησιακές δυναμικές και πολιτικές της συμμετοχής / Music, Affects, and the Politics of Participation

Ελένη Καλλιμοπούλου - Ίρις Μολυβδά Νικολαΐδου / Iris Molyvda Nikolaidou, ΕΚΠΑ

«Όσο ζω, Μαζώ»: Δημόσιο πένθος, λαϊκή μέθεξη και αναδυόμενα συγκινησιακά δίκτυα στη σύγχρονη ελληνική δημοφιλή μουσική / "As Long as I Live, Mazo": Public Mourning, Popular Methexis, and Emerging Affective Networks in Contemporary Greek Popular Music

Σπύρος Πρατίλας / Spyros Pratilas - Νίκος Πουλάκης / Nikos Poulakis, ΕΚΠΑ

10:00–12:00 **Πάνελ Ε5 / Session E5**

Ψηφιακοί εαυτοί, αλγοριθμικοί Άλλοι: ανθρωπολογίες της τεχνητής νοημοσύνης και της πλατφορμοποιημένης ζωής / Digital Selves, Algorithmic Others: Anthropologies of Artificial Intelligence and Platformized Life

Αίθουσα «Μπίλυ Βέμη» / Billy Vemi Hall
Συντονισμός: Μήτσος Μπιλάλης

Ο Αλγοριθμικός «Άλλος»: Παραγωγική Τεχνητή Νοημοσύνη, Ετερότητα και η Πολιτική της Ανθρωπολογικής Αναπαράστασης / The Algorithmic "Other": Generative Artificial Intelligence, Otherness, and the Politics of Anthropological Representation

Παναγιώτης Τζιώνας / Panagiotis Tzionas, Διεθνές Πανεπιστήμιο της Ελλάδος

Ρομπότ στη σκηνή και νεοφιλελεύθερη περφόρμανς: Μερικές σκέψεις για την ΤΝ από τη σκοπιά της ανθρωπολογίας της ζωής / Robots on stage and neoliberal performance: some thoughts on AI from the perspective of the anthropology of life)

Βασιλική Λαλιώτη / Vasiliki Lalioti, Εθνικό και Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών

Ανάμεσα στην εργασία, την απόλαυση και την επισφάλεια: ορατότητα, έκθεση και άνιση προστασία στις ψηφιακές σεξουαλικές επιτελέσεις / Between Labour, Pleasure and Precarity: Visibility, Exposure and Unequal Protection in Digital Sexual Performances

Γιώργος Σακκάς / Giorgos Sakkas, Πάντειο Πανεπιστήμιο

Ο νεοφιλελευθερισμός ως πολιτική της δυσφορίας: Επανερμηνεύοντας την ανθρωπολογία του «ψηφιακού εαυτού» / Neoliberalism as Politics of Discomfort: Reinterpreting the Anthropology of the "Digital Self"

Ιωάννης Βαρθολομαίος / Ioannis Varholomaios, Ιόνιο Πανεπιστήμιο

11:30–12:00 **Διάλειμμα για καφέ / Coffee Break**

12.00–13:30 **Παράλληλες δράσεις / Parallel Events**

13:30 **Ολομέλεια ΣΚΑΕ / SKAE Plenary Session**

Παράλληλες Δράσεις / Parallel Events

Παρασκευή 6 Νοεμβρίου 2026 / Friday 6th November 2026

12:00–14:00 **Το βάρος που κουβαλώ. Από το κάθισμα στη συν-έδρα / The Weight I Carry: From the seat to the co-seat.**

Αίθουσα «Μπίλυ Βέμη» / Billy Vemi Hall
Το εργαστήριο διοργανώνεται από ομάδα που ολοκλήρωσε το ΠΜΣ «Σπουδές στην Κινητικότητα» (2024–2026) **Αποστόλου Ευαγγελία, Γιαννίτση Κατερίνα, Μοροσού Δήμητρα** / Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας

Περιγραφή / Description

Άτομα που δεν κατοικούν στον ίδιο τόπο, δεν ανήκουν απαραίτητα στην ίδια χώρα ή κοινότητα και μπορεί να μην ανταμώσουν ποτέ ξανά, συνθέτουν για λίγο μια κοινή έδρα, την έδρα της κινητικότητας. Η συν-έδρα προτείνεται ως μια επαναλαμβανόμενη πρακτική εναπόθεσης, χαρτογράφησης και καταγραφής. Κάθε συμμετέχων καλείται να αφήσει για λίγο πάνω στην έδρα ένα αντικείμενο από το βάρος που κουβαλά. Το αντικείμενο φωτογραφίζεται και χαρτογραφείται για να επιστραφεί στη συνέχεια στον κάτοχό του.

Απέναντι στο επίσημο αρχείο του συνεδρίου, που καταγράφει περιλήψεις, άρθρα, προγράμματα, ονόματα, φωτογραφίες, πρακτικά, δημοσιεύσεις και ημερομηνίες, η συν-έδρα δημιουργεί ένα παράλληλο αντι-αρχείο: βαλίτσες, φορτιστές, βιβλία, αντικείμενα από το σπίτι, δώρα και προσωπικά αντικείμενα· πράγματα που κουβαλάμε μαζί μας, ακόμη και χωρίς να γνωρίζουμε πάντοτε γιατί. Η καταγραφή ενεργοποιεί ερωτήματα: Τι κουβαλάς; Γιατί το κουβαλάς; Ποιον ή τι κουβαλά μαζί του αυτό το αντικείμενο;

Η συν-έδρα γίνεται κόμβος σχέσεων, όπου το αντικείμενο παύει να είναι μόνο τεκμήριο κατοχής και μετασχηματίζεται σε τεκμήριο σχέσης. Έτσι, το αντι-αρχείο δεν καταγράφει αντικείμενα αλλά σχέσεις, μνήμες, τόπους και ανθρώπους· ένα αρχείο φορητών σχέσεων (portable relations). Αυτό που παραμένει είναι η καταγραφή της σχέσης που το αντικείμενο φέρει μαζί του.

/

Individuals who do not inhabit the same place, do not necessarily belong to the same country or community and may never encounter one another again, briefly form a shared seat, the seat of mobility. The co-seat is proposed as a recurring practice of depositing, mapping and recording. Each participant is invited to temporarily place on the seat an object from the weight they carry. The object is being photographed and mapped and is subsequently returned to its owner.

In contrast to the official archive of the conference, which records abstracts, articles, programmes, names, photographs, proceedings, publications and dates, the co-seat create a parallel anti-archive: suitcases, chargers, books, objects from home, gifts and personal belongings; things we carry with us, even when we do not always know why.

The act or recording activates a series of questions: What do you carry? Why do you carry it? Whom or what does this object carry with it? The co-seat becomes a node of relations, where the object ceases to be merely a record of possession and it is transformed to a record of relation. In this way, the anti-archive does not record objects, but relationships, memories, places and people· an archive of portable relations.

What remains is the record of the relation that the object carries with it.

12:00–14:00 404: Η ιστορία δεν βρέθηκε / 404: History was not found

Σημείο Συνάντησης: Αίθουσα Πολυμέσων / Multimedia Room

Ντελοπούλου Όλγα, Κωνσταντίνα Μπράνη, Μεμέζη Ανθή, Καμβρογιάννη Κατερίνα, Κασσάνδρου Δέσποινα, Λουτρίδου Αθανασία, Μουρατίδου Άννα, Μπακούσης Αλέξανδρος, Πολυμενίδης Γιάννης, Γιαννακοπούλου Ραφαέλα
Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας

Περιγραφή / Description

Ένα διαδραστικό ανθρωπολογικό παιχνίδι εναλλακτικής πραγματικότητας (ARG), που αμφισβητεί τα πατώματα που πατάμε, τους τοίχους που μας περιβάλλουν και τις αίθουσες, μέσα στις οποίες διδασκόμαστε. Μέσα από τρία επεισόδια-κεφάλαια, θα μας περπατήσει στην «εξέλιξη» της ιστορίας του τόπου, θα μας περάσει μέσα από την επισφάλεια των περιβαλλοντικών κρίσεων και θα αμφισβητήσει τους «ήρωες» που προβάλλονται από την επίσημη εξουσία. Αυτόν τον φυσικό κόσμο, θα τον μετατρέψει σε μια πλατφόρμα και την αφήγηση θα την ψηφιοποιήσει μέσα από παλιά και νέα εργαλεία, όπως το machinima, το listicle και τα ίνστα στόρυ.

Στόχος του παιχνιδιού είναι να προτρέπει τους συμμετέχοντες-ουσες να μυρίσουν τον καπνό που δεματιάζανε εργάτες/ριες στις καπναποθήκες–αίθουσες του κτιρίου Παπαστράτος, να βγουν στην παραλία να ανιχνεύσουν τα απομεινάρια των πρόσφατων πλημμυρών και να κάνουν delete κανένα μνημείο. Έτσι θα τους φέρει σε επαφή με τα τραυματικά βιώματα της τοπικής κοινωνίας και τις συνθήκες που την έχουν συγκροτήσει στον 20ο και στο πέρασμα του 21ου αιώνα και με τις δυνατότητες της «δημόσιας ανθρωπολογίας» μέσα από πολυμεσικά και πολυτροπικά μέσα αφήγησης.

Το παιχνίδι οργανώνεται από μια ομάδα προπτυχιακών φοιτητών-τριων που κάνει πράξη την εμπειρία τους από το μάθημα «Ψηφιακή αφήγηση και πολυμεσικές παραγωγές στην ανθρωπολογία» της Πηνελόπης Παπαηλία στο Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας.

/

This interactive anthropological alternate reality game (ARG) challenges the floors we walk on, the walls that surround us, and the classrooms in which we learn. Through three episodes—or chapters—the ARG will guide us through Volos' "progression" over time, leading us through the precarity of environmental crises and challenging the "heroes" promoted by official authorities. The game aims to transform the physical world into a platform and create digital narratives, such as machinima, listicles, and Instagram stories, using old and new storytelling tools.

The goal of the game is to encourage participants to smell the tobacco that workers used to bundle tobacco in the city's old warehouses, including the Papastratos building, to go out to sea promenade to investigate the traces of the recent floods, and to "delete" a monument or two. This game aims to bring them into contact with the traumatic experiences of the local community and the conditions that have shaped it throughout the 20th century and into the 21st, as well as with the possibilities for "public anthropology" through multimedia and multimodal storytelling.

The game is organized by a group of undergraduate students who are putting into practice what they learned in Penelope Papailias' course "Digital Storytelling and Multimedia Production in Anthropology" at the University of Thessaly.

12:00–14:00 Η ανθρωπολογία στον κόσμο των εκδόσεων: συνέργειες και προοπτικές / Anthropology and the Publishing World: Synergies and Future Perspectives

Στρογγυλό τραπέζι

Αμφιθέατρο «Γιάνης Κορδάτος» / Gianis Kordatos Auditorium

Δημήτρης Καταϊφτσής / Dimitris Kataiftsis, Γεωργία Σαρικούδη / Georgia Sarikoudi, Ρίτσα Δέλτσου / Ritsa Deltsou, Γεωργία Σαρλά / Georgia Sarla

Περιγραφή / Description

Στα πλαίσια του 3ου Συνεδρίου του ΣΚΑΕ το συγκεκριμένο roundtable, με τη συμμετοχή της αναπληρώτριας καθηγήτριας κοινωνικής ανθρωπολογίας στο Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας, Ελευθερίας Δέλτσου, των Δημήτρη Καταϊφτσή και Γεωργίας Σαρικούδη, μελών του ΣΚΑΕ, και της Γεωργίας Σαρλά από τις εκδόσεις Τζιόλα, στοχεύει σε μια ανοιχτή συζήτηση

γύρω από ζητήματα που αφορούν την παραγωγή, έκδοση, διάδοση και πρόσβαση στην ανθρωπολογική γνώση. Και πιο συγκεκριμένα: (α) Τις προοπτικές για ανθρωπολογικές εκδόσεις και σειρές, (β) Τις πολιτικές έκδοσης μονογραφιών και διδακτορικών διατριβών (γ) Τα γενικότερα ζητήματα προώθησης ηλεκτρονικού κι έντυπου ανθρωπολογικού υλικού στα αποθετήρια και τις βιβλιοθήκες.

Αυτή η πρωτοβουλία προκύπτει, αφενός, από την ανάγκη ενίσχυσης και συστηματικότερης ανάπτυξης των σχέσεων μεταξύ των εκδοτικών οίκων και του ΣΚΑΕ και, αφετέρου, από την ανάγκη ανάδειξης της παρουσίας της ανθρωπολογικής έρευνας στην ελληνική βιβλιογραφία. Στην κατεύθυνση να ανοίξει ένας εποικοδομητικός διάλογος για τις ανάγκες και τις προκλήσεις που αντιμετωπίζει σήμερα η ανθρωπολογική εκδοτική παραγωγή, ευελπιστούμε ότι μέσα από αυτή τη συζήτηση όχι μόνο μπορεί να αποτυπωθεί η ήδη υπάρχουσα εκδοτική εμπειρία, αλλά να λυθούν χρόνιες απορίες αναφορικά με εκδοτικές δυνατότητες των νέων ερευνητών.

/

As part of the 3rd Conference of ASAG, this roundtable brings together Eleftheria Deltsou, Associate Professor of Social Anthropology at the University of Thessaly; Dimitris Kataiftsis and Georgia Sarikoudi, members of SKAE; and Georgia Sarla from Tziola Editions. It aims to foster an open discussion around issues concerning the production, publication, dissemination, and accessibility of anthropological knowledge. More specifically, the discussion will address: (a) Prospects for anthropological publications and book series, (b) Publishing policies concerning monographs and doctoral dissertations, (c) Broader issues related to the promotion and circulation of digital and printed anthropological material through repositories and libraries

This initiative arises, on the one hand, from the need to strengthen and further develop relations between publishing houses and SKAE and, on the other, from the need to enhance the visibility of anthropological research within Greek academic publishing. With the aim of opening up a constructive dialogue on the needs and challenges currently facing anthropological publishing, we hope that this discussion will not only provide an opportunity to reflect on existing publishing experience, but also help clarify long-standing questions regarding publishing opportunities available to early-career researchers.

Σάββατο 7 Νοεμβρίου 2026 / Saturday 7th November 2026

16:00–18:00 **“Πώς ηχούν τα κυπαρίσσια” (2026) / “How the Cypresses Sound” (2026)**

Προβολή εθνογραφικού ντοκιμαντέρ / Screening of the ethnographic documentary

Αίθουσα Πολυμέσων / Multimedia Roomv

Γιουλδούρη Σοφία / Sofia Giouldouri, Πανεπιστήμιο Μακεδονίας /

Περιγραφή / Description

Πώς βιώνουν τη μουσική επιτέλεση τα ίδια χέρια που δημιουργούν το όργανο; Το «Πώς ηχούν τα κυπαρίσσια» είναι ένα εθνογραφικό ντοκιμαντέρ που διερευνά τη σύνθετη μουσική ταυτότητα των ανθρώπων που συνδυάζουν την τέχνη της οργανοποιίας με την οργανοπαιξία. Το φιλμ ακολουθεί τους μουσικούς στα οικεία περιβάλλοντα δράσης τους, σε τέσσερα οργανοποιία στη Θεσσαλονίκη, την Αθήνα, την Κρήτη, καθώς και στην έδρα του Μουσικού Εργαστηρίου «Λαβύρινθος» στο Χουδέτσι. Μέσα από την εθνογραφική ακρόαση και το προσωπικό βίωμα επιχειρεί να αποτυπώσει μια ζωντανή, πολυεπίπεδη μουσική κοινότητα.

Η δράση περιλαμβάνει σύντομη εισαγωγή από τη δημιουργό, την προβολή του ντοκιμαντέρ και τη διεξαγωγή συζήτησης (Q&A) με το κοινό μετά το πέρας αυτής.

/

How do the very hands that craft an instrument experience musical performance? “How the Cypresses Sound” is an ethnographic documentary that explores the complex musical identity of individuals who combine the art of lutherie with music performance. The film follows these musicians in their familiar environments across four luthiers’ workshops in Thessaloniki, Athens, and Crete, as well as at the headquarters of the “Labyrinth” Musical Workshop in Houdetsi. Through ethnographic listening and personal experience, it attempts to capture a vibrant, multi-layered musical community.

The event includes a brief introduction by the creator, the screening of the documentary, and a Q&A session with the audience following the film.

16:00–18:00 Παρουσίαση Εθνογραφικού Κόμικς Σκουριές / Skouries ethnographic novel presentation

Αίθουσα ΣΑΚΕ / SAKE Hall

Λεωνίδας Οικονομάκης / Leonidas Oikonomakis, Πανεπιστήμιο Κρήτης – Δημήτρης Δαλάκογλου / Dimitris Dalakoglou, Vrije Universiteit Amsterdam

Περιγραφή / Description

Οι Σκουριές, των Λεωνίδα Οικονομάκη (σενάριο), Δημήτρη Δαλάκογλου (σενάριο), Αποστόλη «Κότσιφα» Ιωάννου (σκίτσο), με θέμα την αντίσταση στην εξόρυξη χρυσού στη Βορειοανατολική Χαλκιδική είναι ένα εθνογραφικό κόμικς το οποίο εκδόθηκε το 2024 από τις Εκδόσεις του Κάμπου. Αποτελούν επίσης μια προσπάθεια πολυτροπικής επικοινωνίας της εθνογραφικής έρευνας, από τις πρώτες στην Ελλάδα. Οι σεναριογράφοι Λεωνίδας Οικονομάκης (Πανεπιστήμιο Κρήτης) και Δημήτρης Δαλάκογλου (Vrije Universiteit Amsterdam) θα παρουσιάσουν το βιβλίο, τη διαδικασία δημιουργίας του, αλλά και τις μετά-ζωές του από την έκδοσή του και έπειτα.

/

Skouries, written by Leonidas Oikonomakis (script) and Dimitris Dalakoglou (script), and illustrated by Apostolis “Kotsifas” Ioannou, is an ethnographic comic book about resistance to gold mining in northeastern Halkidiki. Published in 2024 by Ekdoseis tou Kampou, it is also one of the first attempts in Greece to communicate ethnographic research through a multimodal medium. The scriptwriters, Leonidas Oikonomakis (University of Crete) and Dimitris Dalakoglou (Vrije Universiteit Amsterdam), will present the book, the process behind its creation, and its afterlives since publication.

16:00–18:00 Film Screening: 'Islam's Wedding and other Bedouin Stories from the Naqab'

Αμφιθέατρο «Γιάνης Κορδάτος» / Gianis Kordatos Auditorium

Sophie Richter-Devroe, University of Exeter

Περιγραφή / Description

The ethnographic film 'Islam's Wedding and other Bedouin Stories from the Naqab' was made by ethnomusicologist Yiannis Kanakis as part of an AHRC-funded research project entitled "Gender and Settler Colonialism: Women's Oral Histories in the Naqab" (2014-2016), led by Sophie Richter-Devroe. It draws from long-term ethnographic fieldwork with the often-forgotten Palestinian Bedouin community in the Naqab/Bi'r as-Saba' region, Southern Historical Palestine.

The film traces Palestinian Bedouin strategies of cultural endurance and resistance in the face of Israeli settler-colonial control and erasure. Music and dance, as well as other types of oral and embodied performances, offer crucial sites in and through which Naqab Bedouin negotiate, maintain and adapt indigenous collective and individual identities. Rather than focusing on the more overt expressions of political resistance, such as protests, the film highlights such cultural embodied practices as core to indigenous survival, renewal and continuance in and against the settler-colonial present.

Κυριακή 8 Νοεμβρίου 2026 / Sunday 8th November 2026

12:00–13:30 **Φυλετικοποίηση και Μαύρη θεωρία στο ελληνικό συγκείμενο / Racialization and Black Theory in the Greek Context**

Αίθουσα ΣΑΚΕ / SAKE Hall

Πηνελόπη Παπαηλία / Pinelopi Papailias, Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας /

Περιγραφή / Description

Η ριζοσπαστική Μαύρη παράδοση και η κριτική φυλετική θεωρία προσφέρουν νέους τρόπους κατανόησης της ελληνικής κοινωνίας και διδασκαλίας της ανθρωπολογίας στο ελληνικό πανεπιστήμιο. Η φυλετικοποίηση, η λευκή υπεροχή και η αντι-μαυρότητα διαπερνούν τις δομές της παγκόσμιας εξουσίας, αλλά έχουν συστηματικά υποτιμηθεί στην ανθρωπολογία —εν μέρει λόγω της κριτικής της φυλής ως «κατασκευής» και ψευδοεπιστήμης— και στις σπουδές της Βαλκανικής, όπου ταυτότητες, ιεραρχίες και συγκρούσεις αποδίδονται κυρίως στην εθνότητα και τη θρησκεία.

Το roundtable φέρνει σε διάλογο πρόσφατ@ απόφοιτ@ μεταπτυχιακών/ διδακτορικών του Τμήματος ΙΑΚΑ (Καλφαντή, Πασπάλη, Μοροσού) και μέλη της dëcolonize hellάş (Παπαηλία, Θεοδοσίου, Τσιμπιρίδου), για να συζητήσουμε την ενσωμάτωση της Μαύρης σκέψης, σε συνάρτηση με την αποαποικιακή θεωρία, στην έρευνα, τη διδασκαλία και την πολιτική δράση τους αναφορικά με την κουήρ αυτοάμυνα, τον ψηφιακό φεμινισμό, την αναπηρική δικαιοσύνη, τον αντιτσιγγανισμό, την πατριαρχία, τη μουσική και την περιβαλλοντική βία.

Η συζήτηση οργανώνεται γύρω από τρεις άξονες: (1) τη φυλετικοποίηση στο ελληνικό συγκείμενο· (2) την κριτική των λευκών επιστημολογικών παραδόσεων μέσα από τη μαύρη θεωρία, όπως αυτή αναδύεται στις κινηματικές και καλλιτεχνικές πρακτικές (αυτοάμυνα, Μαύρος φεμινισμός, μαύρη απελευθέρωση, καταργητικό κίνημα, μαύρη ψηφιακότητα, μαύρες γεωγραφίες, Αφροφουτουρισμός)· και (3) τον λευκό κανόνα της ελληνικής ανθρωπολογίας και το ευρωκεντρικό ελληνικό πανεπιστήμιο.

/

The radical Black tradition and critical race theory provide new ways for understanding Greek society and teaching anthropology at Greek universities. Racialization, white supremacy, and anti-Blackness permeate the structures of global power, yet they have been systematically undervalued in anthropology, partly due to the critique of race as a “construct” and pseudoscience, while in Balkan studies, identities, hierarchies, and conflicts have usually been attributed primarily to ethnic and religious difference.

The roundtable brings together recent master's and doctoral graduates from the Department of IAKA (M. Kalfanti, P. Paspali, D. Morosou) and members of dëcolonıze hellάş initiative (P. Papailias, S. Theodosiou, F. Tsibiridou) to discuss how they incorporate Black thought, along with decolonial theory, into their research, teaching, and political activism regarding subjects such as: queer self-defense, digital feminism, disability justice, anti-Gypsyism, patriarchy, music, and environmental violence.

The discussion is organized around three topics: (1) racialization in the Greek context; (2) Black theory, as it emerges through activist and artistic practices, as a critique of white epistemological traditions (Black feminism, Black liberation, self defense, abolition, Black digitality, Black geographies, Afrofuturism); and (3) the white canon of Greek anthropology and the Eurocentric Greek university.

12:00–13:30 Μα είναι το σεμεδάκι τέχνη; Μια σχεδιασμένη εθνογραφική συνάντηση στα όρια της τέχνης και της χειροτεχνίας / Do Doilies Count as Art? A Designed Ethnographic Encounter at the Boundaries of Art and Craft

Πολυμεσική δράση

Αίθουσα «Μανώλης Γλέζος» / Manolis Glezos Hall

Χαρά Αδαμοπούλου / Chara Adamopoulou, Εικαστικός, Δρ. Αισθητικής της Τέχνης, Άννα Μπονάρου / Anna Bonarou, Κοινωνική Ανθρωπολόγος

Περιγραφή / Description

Περιγραφή: Η δράση εκκινεί από ένα σκόπιμα προβοκατόρικο ερώτημα και από μια σχεδιασμένη εκθεσιακή αντιπαράθεση: το ίδιο αντικείμενο - ένα πλεκτό σεμεδάκι - παρουσιάζεται αφενός ως οικιακό, διακοσμητικό εργόχειρο και αφετέρου μέσα από τους εκθεσιακούς και ερμηνευτικούς κώδικες της σύγχρονης τέχνης. Στόχος είναι να διερευνηθούν οι κοινωνικές, θεσμικές και έμφυλες διεργασίες μέσω των οποίων ορισμένα αντικείμενα αναγνωρίζονται ως έργα τέχνης, ενώ άλλα ταξινομούνται ως χειροτεχνία, διακόσμηση, λαϊκή τέχνη ή χρηστικά τεχνουργήματα.

Μεθοδολογικά, η δράση δεν αντιμετωπίζει το συνέδριο ως τόπο παρουσίασης ενός ολοκληρωμένου επιχειρήματος, αλλά ως προσωρινό χώρο παραγωγής εθνογραφικής γνώσης. Αντλεί από το para-site του George E. Marcus και την έννοια του fieldwork device των Estalella και Sánchez Criado: μια σκόπιμα σχεδιασμένη υλική, χωρική και κοινωνική διάταξη που δεν αναπαριστά απλώς ένα ερευνητικό πρόβλημα, αλλά δημιουρ-

γεί τις συνθήκες μέσα στις οποίες αυτό μπορεί να αναδυθεί και να διερευνηθεί συλλογικά.

Οι δύο συμμετέχουσες, μια κοινωνική ανθρωπολόγος και μια εικαστικός με ειδίκευση στις αισθητικές θεωρίες, εισέρχονται στη συνάντηση από διαφορετικές αλλά διασταυρούμενες θέσεις. Η μεταξύ τους διαφωνία λειτουργεί ως μεθοδολογικό εργαλείο: αμφιβολίες, αμηχανίες και μετατοπίσεις μπορούν να καταστήσουν ορατές παραδοχές που συνήθως παραμένουν άρρητες. Οι παρεμβάσεις του κοινού εντάσσονται επίσης στο παραγόμενο εθνογραφικό υλικό. Η δράση επιχειρεί έτσι να καταστήσει παρατηρήσιμη, την ώρα που συμβαίνει, την παραγωγή κατηγοριών, ιεραρχήσεων και σχέσεων εξουσίας που συγκροτούν τα όρια ανάμεσα στην τέχνη και τη χειροτεχνία.

/

Description: The intervention begins with a deliberately provocative question and a carefully staged exhibitionary juxtaposition: the same object—a knitted doily—is presented, on the one hand, as a domestic decorative handicraft and, on the other, through the exhibitionary and interpretive conventions of contemporary art. The aim is to examine the social, institutional, and gendered processes through which certain objects become legible as works of art, while others are classified as craft, decoration, folk art, or utilitarian artefacts.

Methodologically, the intervention does not approach the conference as a venue for presenting a fully formed argument. Instead, it temporarily turns the conference itself into a site for the production of ethnographic knowledge. It draws on George E. Marcus's notion of the para-site and on Estalella and Sánchez Criado's concept of the fieldwork device: a deliberately constructed material, spatial, and social arrangement that does not merely represent a research problem, but creates the conditions in which that problem can emerge, be negotiated, and explored collectively.

The two participants—a social anthropologist and a visual artist specialising in aesthetic theory—enter the encounter from distinct yet intersecting disciplinary positions. Their disagreement is treated as a methodological resource rather than as a confrontation between predetermined viewpoints. Moments of doubt, discomfort, hesitation, and shifts in perspective may bring to the surface assumptions that would otherwise remain tacit. Audience interventions—their classifications, arguments, uncertainties, and disagreements—are likewise incorporated into the ethnographic material generated through the encounter. Through this designed encounter, the intervention seeks to make visible, as it unfolds, the production of the categories, hierarchies, and power relations through which the boundaries between art and craft are constituted, negotiated, and potentially unsettled.

παράρτημα / appendix

«Εδώ είναι το σπίτι μας…»: Η ανασυγκρότηση ενός underground μουσικού κόσμου της Αθήνας και η επιμονή του απέναντι στον εξευγενισμό. / This is our home…": the reconfiguration of an underground music world in Athens and its persistence in the face of gentrification

Γιάννης Ρόμπας / Giannis Rompas

Η πολιτισμική πρακτική των D.I.Y. μουσικών στούντιο είναι παρούσα σε διάφορες πόλεις της Ελλάδας ήδη από τη δεκαετία του 1980. Η Σωκράτους και η Κρεαταγορά, δύο κτίρια που βρίσκονται αντίστοιχα στο κέντρο της Αθήνας και του Πειραιά και στεγάζουν τέτοια στούντιο, αποτελούν χώρους όπου έχει συγκροτηθεί ένας ιδιαίτερα ενεργός μουσικός κόσμος. Ο κόσμος αυτός χαρακτηρίζεται από μορφές κοινωνικότητας, δομημένες πάνω σε πρακτικές ανταλλαγής και προσφοράς, οι οποίες είναι ιδιαίτερα συνηθισμένες στους D.I.Y. χώρους. Ωστόσο, η διατήρηση τέτοιων χώρων, και κατά συνέπεια αυτών των στούντιο, απειλείται πλέον από την ταχεία και «βίαιη» εφαρμογή πολιτικών τουριστικής ανάπτυξης, οι οποίες οδηγούν σε πρωτοφανείς αστικούς μετασχηματισμούς στα κέντρα αυτών των πόλεων. Η παρούσα εισήγηση βασίζεται σε εθνογραφική έρευνα που διεξάγεται στα δύο κτίρια από το 2021. Αντλώντας από θεωρητικές και μεθοδολογικές προσεγγίσεις στη μελέτη ποικίλων καθημερινών πρακτικών, οι οποίες αμφισβητούν την αντίληψη των (κυρίαρχων) κοινωνικών δομών ως στατικών και οριστικών, η παρουσίαση εξετάζει τον τρόπο με τον οποίο ένας underground μουσικός κόσμος της Αθήνας ανασυγκροτείται και αναπαράγεται μέσα από την καθημερινή εργασία των μελών του. Εστιάζει, ειδικότερα, στις διαδικασίες συντήρησης χώρων, σχέσεων και υποδομών, και διερευνά πώς η επιμονή (persistence) του κόσμου αυτού, ιδιαίτερα υπό συνθήκες εκτοπισμού, μπορεί να συγκροτήσει μια μορφή αντίστασης στον εξευγενισμό.

/

The cultural practice of D.I.Y. music studios has been present in various cities across Greece since the 1980s. Sokrátous and Kreatagorá, two buildings located in the centers of Athens and Piraeus respectively and housing such studios, constitute spaces in which a particularly active music world has been formed. This world is characterized by forms of sociality structured around practices of exchange and giving, which are particularly common in D.I.Y. spaces. However, the maintenance of such spaces, and consequently of these studios, is now threatened by the rapid and "violent" implementation of tourism development policies, which are leading to unprecedented urban transformations in the centers of these cities. This paper is based on ethnographic research conducted in the two buildings since 2021. Drawing on theoretical and methodological approaches to the study of diverse everyday practices that challenge the understanding of (dominant) social structures as static and definitive, the presentation examines the ways in which an underground music world in Athens is reconstituted and reproduced through the everyday work of its members.

It focuses, in particular, on the processes of maintaining spaces, relationships, and infrastructures, and explores how the persistence of this world, particularly under conditions of displacement, may constitute a form of resistance to gentrification.)

«Δεν διδάσκεται· καλλιεργείται»: αυθεντικότητα, ανταγωνισμός και διασπορική ελληνικότητα στους ελληνοαμερικανικούς διαγωνισμούς χορού / "It is not taught; it is cultivated": Authenticity, competition, and diasporic Greekness in Greek American dance competitions

Χρήστος Παπακώστας / Christos Papakostas - Αριστούλα Τόλη / Aristoula Toli

Η ανακοίνωση εξετάζει τους δύο μεγαλύτερους ελληνοαμερικανικούς διαγωνισμούς παραδοσιακού χορού —το Folk Dance Festival (FDF) της Μητρόπολης του Σαν Φρανσίσκο και το Hellenic Dance Festival (HDF) της Μητρόπολης της Ατλάντα — ως «έκκεντρα» πεδία παραγωγής ελληνικότητας. Στηρίζεται σε πολυτοπική εθνογραφία (2012–2026): συμμετοχική παρατήρηση σε διαγωνισμούς, πρόβες, σεμινάρια και γλέντια, συνεντεύξεις στις ΗΠΑ και στην Ελλάδα, και κριτική ανάλυση λόγου σε αφηγήσεις ζωής από το Syrtos Podcast. Η θέση μας στο πεδίο είναι σχεσιακή, καθώς έχουμε κληθεί και ως κριτές. Διερευνούμε πώς θεσμοποιείται η αυθεντικότητα. Το κριτήριο «Ethnic Quality» μετατρέπει την ελληνικότητα σε βαθμολογήσιμη κατηγορία, ενώ οι συμμετέχοντες ονομάζουν «dirty» ό,τι μένει έξω από αυτήν. Τον όρο τον υιοθετούμε και αναλυτικά: δεν προτείνει άλλο κριτήριο αυθεντικότητας αλλά δείχνει ότι η ίδια η μέτρηση παράγει το αντικείμενό της. Ταυτόχρονα, οι διαγωνισμοί αρθρώνουν τον χορό με λογικές ανταγωνισμού, επιδεικτικής κατανάλωσης και κοινωνικής ανόδου, θέτοντας υπό ερώτηση την ελληνοαμερικανική «λευκότητα». Υποστηρίζουμε ότι στους διαγωνισμούς η κοινότητα διαπραγματεύεται αν και για ποιους ο παραδοσιακός χορός λειτουργεί ως κοινό (ανθρωπολογία των κοινών). Οι κανόνες, οι κριτές και το κόστος συμμετοχής δεν περιορίζουν απλώς τη συμμετοχή· θέτουν τους όρους της, ενώ το γλέντι αναδιατάσσει τις ιεραρχίες της σκηνής και συγκροτεί σχεσιακά «χοροτοπία».

/

This paper examines the two largest Greek American traditional dance competitions—the Folk Dance Festival (FDF) of the Metropolis of San Francisco and the Hellenic Dance Festival (HDF) of the Metropolis of Atlanta—as "decentered" sites for the production of Greekness. It draws on multi-sited ethnography (2012–2026): participant observation at competitions, rehearsals, workshops, and glendia (communal celebrations); interviews in the United States and Greece; and critical discourse analysis of life narratives from the Syrtos Podcast. Our position in the field is relational, as we have also served as judges. We examine how authenticity becomes institutionalized. The "Ethnic Quality" criterion turns Greekness into a scorable category, while participants call "dirty" what falls outside it. We also use "dirty" analytically: rather than proposing another criterion of authenticity, it shows how measurement itself produces its object. At the same time, competitions articulate dance through logics of competition, conspicuous consumption, and social mobility, questioning Greek American "whiteness." We argue that the community negotiates whether, and for whom, traditional dance functions as a common (anthropology of commons). Rules, judges, and

participation costs establish the terms of participation, while glendia reorder stage hierarchies and relationally produce "chorotopias."

«Ξένο» σώμα στον κύκλο. Αυτοεθνογραφία της μαθητείας στα Ντολιά του Παλαιόπυργου Πωγωνίου. / A "Foreign" Body in the Circle: An Autoethnography of Apprenticeship in the Ntolia of Palaiopyrgos, Pogoni

Ζωή Παναγή / Zoe Panagi

Στον Παλαιόπυργο Πωγωνίου πήγα πρώτη φορά πριν γίνω ερευνήτρια και αρχίσω να διαβάζω ανθρωπολογία και ανθρωπολογία του χορού: «γυμνάστρια», όπως με λένε ακόμη, με τις αρνητικές συνδηλώσεις της λέξης, ψάχνοντας έναν «αυθεντικό» τόπο· τις δύο επόμενες, για τη διδακτορική μου έρευνα. Η ανακοίνωση μετατρέπει αυτή τη διαδρομή σε μέθοδο: αυτοεθνογραφία της μαθητείας στα Ντολιά, την κοινοτική τελετουργία του καλοκαιρινού πανηγυριού, όπου ένα χωριό με τέσσερις κατοίκους τον χειμώνα ξαναγίνεται κοινότητα με τον χορό στο κέντρο. Αντιλαμβάνομαι την αυτοεθνογραφία όχι ως αναστοχαστική δήλωση θέσης, αλλά ως ανθρωπολογική μέθοδο που κάνει τον εαυτό υποκείμενο της έρευνας για να κατανοήσει την κουλτούρα (Reed-Danahay, 1997· Ellis et al., 2011), και την ενσώματη μαθητεία ως εθνογραφική γνώση (Sklar, 1991· Wacquant, 2004). Το ερώτημα δεν είναι τι θυμάται το σώμα της κοινότητας, αλλά τι μαθαίνει ένα σώμα που φτάνει με την habitus της αίθουσας και της «γυμνάστριας». Υποστηρίζω ότι το «λάθος» του «ξένου» σώματος, η διόρθωση, είναι εθνογραφικό δεδομένο πρώτης τάξης: η σιωπηρή γνώση του τόπου αναγκάζεται να ειπωθεί. Σκηνές από τις τρεις χρονιές διαβάζονται μαζί με τις φωνές των ανθρώπων σε πολυεπίπεδη αφήγηση. Η παράδοση προσεγγίζεται ως παραδίδομαι: ένα σώμα που παραδίδεται στον κύκλο για να μάθει, και ένας κύκλος που, διορθώνοντάς το, ξαναλέει τι είναι.

I visited Palaiopyrgos in Pogoni before becoming a researcher or studying anthropology and dance anthropology: a " PE teacher" (gymnastria), as I am still called—with the term's negative connotations—seeking an "authentic" place. I returned twice for my doctoral research. This paper turns that trajectory into method: an autoethnography of apprenticeship in Ntolia, the ritual of the summer festival, when a village with four winter residents reconstitutes itself as a community around dance. I approach autoethnography not as a reflexive statement of positionality, but as an anthropological method that makes the self a research subject in order to understand culture (Reed-Danahay, 1997; Ellis et al., 2011), and embodied apprenticeship as ethnographic knowledge (Sklar, 1991; Wacquant, 2004). The question is not what the community's body remembers, but what a body arriving with the studio habitus of the "PE teacher" learns. I argue that the "mistake" of the "foreign" body and its correction constitute first-order ethnographic data: the place's tacit knowledge is compelled to speak. Scenes from three years are read alongside community members' voices in a multilayered narrative. Tradition is approached as surrender: a body gives itself over to the circle to learn, while the circle, by correcting it, restates what it is.

Urban, hip-hop και street χοροτοπία αντίστασης απέναντι στις σύγχρονες μορφές βίας/ Urban, hip-hop, and street dancescapes as sites of resistance against contemporary forms of violence

Ναταλία Κουτσούγερα

Οι χορευτικοί hip-hop και street πολιτισμοί αποτελούν σήμερα δημοφιλείς σκηνές στις πόλεις όπου οι νέοι εξερευνήσουν τόσο τα χορευτικά τους ταλέντα και τις επαγγελματικές τους σταδιοδρομίες όσο και τις έμφυλες, εθνοτικές, εθνικές και ταξικές τους ταυτότητες και, γενικότερα, τις θέσεις τους ως σύγχρονα πολιτικά υποκείμενα και κοινότητες σε έναν κόσμο που αλλάζει ολοένα και περισσότερο ραγδαία και βίαια. Παρά την προέλευσή τους από μη προνομιούχες ομάδες, σήμερα έχουν γίνει σε μεγάλο βαθμό μια πρακτική που υιοθετείται από λευκούς πληθυσμούς του δυτικού κόσμου. Το φαινόμενο των επάλληλων κρίσεων της εποχής μας ανέδειξε τη σημασία των επιτελεστικοτήτων του street χορού και των επιτελέσεων του δρόμου ιδιαίτερα σε περιόδους αναταραχής, για την πολιτική και ψυχαγωγική επανοικειοποίηση του δημόσιου χώρου και τη διερεύνηση της πολιτικής δυνατότητας του χορεύοντος σώματος σε πλαίσια πολιτικής κινητοποιήσης, αποοικειοποίησης,, αποαποικιοποίησης, εναλλακτικών μορφών συγγένειας και ακτιβισμού.

Η παρουσίαση αυτή θα διερευνήσει τις δυνατότητες των μοντέρνων χορών της πόλης στην παραγωγή αντιστάσεων από τα κάτω που δρουν τόσο σε προσωπικό επίπεδο, προσφέροντας θεραπεία και ασφάλεια αλλά και σε επίπεδο συλλογικής πολιτικής κινητοποίησης και διεκδίκησης. Θα εστιάσει ιδιαίτερα σε μειονοτικές ομάδες, όπως οι θηλυκότητες σε ανδροκρατούμενους χώρους, οι κουίρ και αντι-ετεροκανονιστικές χορευτικές κοινότητες και θα εξετάσει ζητήματα κουίρ αντίστασης, αναπηρίας, σεξισμού, φωτίζοντας τη σχέση του χορού με τον αστικό χώρο και τις κοινωνικοπολιτικές συνθήκες, τις υποδόριες και εμφανείς πτυχές (πολιτικής) βίας.

/

Hip-hop and street dance cultures currently constitute popular urban scenes where young people forge their own paths—exploring not only their dance talents and professional careers, but also their gendered, ethnic, national, and class identities. More broadly, they navigate their positions as contemporary political subjects and communities within a world that is changing with increasing rapidity and violence. Many hip-hop and street dance styles fall under the umbrella term «urban dance»—a label often employed for commercial purposes. Meanwhile, the association with the «street» is frequently contested, as most of these styles are now practiced in dance studios, event venues, private and digital spaces, and commercial festivals—developments that align with the growth and global expansion of a specific dance economy. Furthermore, despite their origins and roots within underprivileged groups, these practices have, to a large extent, been adopted by white populations in the Western world. At the same time, the socio-economic crisis in Greece and the COVID-19 pandemic have highlighted the significance of street dance performativities and street performances (Butler 1990)—especially during periods of upheaval—for the political and recreational reappropriation of public space. They also underscore the political potential of the dancing body within contexts of political mobilization, de-familiarization, decolonization, alternative forms of kinship, and activism. As Sandra Kurfürst (2021: 86) observes regarding hip-hop communities, the creation of public, visible, embodied archives and testimonies often occurs through interactions within public space.

This presentation will explore the potential of street dance, hip-hop, and other contemporary urban dance forms to generate forms of resistance «from below.» Such resistance operates both on a personal level—offering healing and a sense of safety—and on the level of collective political mobilization and the assertion of rights. It will focus specifically on minority groups—such as feminine-identified individuals in male-dominated spaces, as well as queer and anti-heteronormative dance communities—and on dance styles such as waacking, voguing, and breaking. It will also examine issues of queer resistance, disability, sexism, and «crip poetics» (McRuer 2006), while shedding light on the relationship between dance, urban space, and sociopolitical conditions, as well as the latent and overt dimensions of (political) violence.

Πάνελ Α2 / Δοκιμές στην Ανθρωπολογία: Αναστοχασμοί μιας εθνογραφικής άσκησης στο Νεστόριο / Experiments in Anthropology: Reflections on an Ethnographic Exercise in Nestorio

Μεταξύ προετοιμασίας και αυθορμητισμού: Αντιθέσεις στην εθνογραφική συνάντηση / Between Preparation and Spontaneity: Contrasts in the Ethnographic Encounter

Βάσω Καρπουτζάκη / Vaso Karpouzaki

Η ανακοίνωση εξετάζει τη διαδικασία μέσα από την οποία ως προπτυχιακοί, προπτυχιακές και μεταπτυχιακή φοιτήτρια στα πρώτα μας βήματα στην εθνογραφική έρευνα αρχίσαμε να διαμορφώνουμε ένα ανθρωπολογικό τρόπο να βλέπουμε, να ακούμε και να ερμηνεύουμε. Αφετηρία αποτελεί μια εθνογραφική άσκηση στο Νεστόριο Καστοριάς ένα ορεινό χωριό στις πλαγιές του Γράμμου στα τέλη του Αυγούστου του 2026, όπου ήρθαμε για πρώτη φορά αντιμέτωπα με τις απρόβλεπτες συνθήκες της εθνογραφικής συνάντησης και με την απόσταση ανάμεσα σε όσα μαθαίνονται στην αίθουσα και σε όσα συμβαίνουν στο πεδίο. Το Νεστόριο αποτέλεσε ένα ιδιαίτερα πυκνό πεδίο για αυτή τη δοκιμή. Ο Γράμμος, ένα χωριό με πληθυσμούς διαφορετικών γλωσσικών καταβολών. Τα τοπία και τα μνημεία, η μουσική καθώς και οι μνήμες του Εμφυλίου, μας έφεραν μπροστά σε έναν κόσμο όπου η ιστορία διαμόρφωνε τις σχέσεις, τις αφηγήσεις και τις σιωπές, αλλά και τις ανατροπές της δημογραφικής συρρίκνωσης και παραγωγικής αναδιάρθρωσης.
Μέσα από τις διαφορετικές εμπειρίες και ερμηνείες, όπως διαμορφώθηκαν από αυτή μας την εμπειρία, θα συζητήσουμε τις στιγμές κατά τις οποίες αρχίζει να μετατοπίζεται το βλέμμα: από το «βλέπω» στο «παρατηρώ», από το «ακούω μια αφήγηση» στο «αναρωτιέμαι πώς και γιατί αυτή η αφήγηση γίνεται δυνατή και έχει ενδιαφέρον». Τα κείμενά μας προσλαμβάνουν αυτή την εθνογραφική άσκηση στο Νεστόριο ως μια διαδικασία δοκιμής, τόσο των μεθόδων και των εννοιών, αλλά και των ίδιων μας των εαυτών. Η ανακοίνωση φιλοδοξεί να διερευνήσει: τι σημαίνει να μαθαίνεις όχι απλώς να χρησιμοποιείς τα εργαλεία μιας επιστήμης, αλλά να αποκτάς έναν διαφορετικό τρόπο να είσαι και να σχετίζεσαι με τον κόσμο; Το Νεστόριο λειτουργεί, επομένως, ως ένα συγκεκριμένο πεδίο μέσα από το οποίο μπορούμε να εξετάσουμε ένα ευρύτερο ζήτημα της

ανθρωπολογικής εκπαίδευσης: πώς γίνεται κανείς ανθρωπολόγος και τι είδους άνθρωπος αρχίζει να γίνεται μέσα από την εθνογραφική εμπειρία;
/
During our four-day ethnographic fieldwork in Nestorio, we encountered different and often conflicting perspectives on the field. The discourses that emerged in our encounters sometimes seemed prepared and other times spontaneous; Sometimes strictly defined and other times more personal. These contrasts prompted us to ask questions about how the ethnographic encounter is shaped: What does the distinction between "prepared" and "spontaneous" mean, and what does it reveal about the way our interlocutors present themselves? How does our presence as researchers influence what is said and what is left unsaid? And how do our own perceptions influence the interpretation of these contrasts? Through specific moments from Nestorio, we examine how the contradictions between the prepared and the spontaneous, the public and the private, forced us to reexamine what we had taken for granted and to question how ethnographic knowledge is produced. The paper thus argues that the uncertainties and inconsistencies of the field are not obstacles to research, but can serve as starting points for a more reflective understanding of the ethnographic process.

Πολιτικές πεποιθήσεις και εθνογραφική «αλήθεια» / Political Beliefs and Ethnographic "Truth"

Γεωργία Νταή/ Georgia Ntai

Η τοποθέτηση μου βασίζεται σε εμπειρίες πεδίου και συνομιλίες με ανθρώπους, εξετάζοντας πως οι πολιτικές μας πεποιθήσεις και αυτές που αποδίδουμε στα άτομα με τα οποία συνομιλούμε, επηρεάζουν τον τρόπο που ερμηνεύουμε, ακούμε και παράγουμε εθνογραφική γνώση. Παράλληλα, με ενδιαφέρει πως η αρχική ερμηνεία έρχεται σε ρήξη, αμφισβητείται και τελικά ανακατασκευάζεται μέσα από τη συνάντηση με άλλα υποκείμενα και αντικρουόμενες πληροφορίες.
/
My presentation is based on field experiences and conversations with people, examining how our political beliefs—and those we attribute to the individuals with whom we converse—influence the way we interpret, listen to, and produce ethnographic knowledge. At the same time, I am interested in how the initial interpretation is challenged, questioned, and ultimately reconstructed through encounters with other subjects and conflicting information.

Αναστοχασμοί μιας πρώτης φοράς στο πεδίο: Η ηθική στάση του ερευνητή προς τους συναπαντητές του / Reflections of a First-Time Fieldworker: The Researcher's Ethical Stance Toward Those Encountered in the Field

Γεώργιος Δούκας / Giorgos Doukas

Πότε μπορεί ο ερευνητής να πει την γνώμη του και πότε επιτρέπεται να την αποκρύψει;

Μπορεί να εκφράσει την συναισθηματική του κατάσταση ή οχι; Σκοπός αυτής της ανακοίνωσης είναι να μιλήσει για μερικά από τα ερωτήματα που συνήθως προβληματίζουν τον ερευνητή, τη πρώτη του φορά στο πεδίο.
/
When can a researcher express his or her opinion, and when is it permissible to withhold it? Should he or she express his or her emotional state, or not? The purpose of this presentation is to address some of the questions that typically concern researchers during their first time in the field.

Προσπαθώντας να εμβαθύνω στο πεδίο / Trying to Delve Deeper into the Field

Κατερίνα Κοκογιάννη / Katerina Kokogianni

Το Νεστόριο, ένα χωριό στις πλαγιές του Γράμμου, αποτέλεσε το πρώτο μου εθνογραφικό πεδίο. Η επαφή με μια κοινωνία όπου ο πόλεμος και οι πολιτικές συγκρούσεις παραμένουν ζωντανά στοιχεία της συλλογικής μνήμης έθεσε ερωτήματα σχετικά με τη θέση μου απέναντι σε διαφορετικές εκδοχές του παρελθόντος, σε τοπικές διαμάχες και στα συναισθήματα που αυτές προκαλούν. Στην ανακοίνωση αυτή εξετάζω πως η θέση και η εμπλοκή της ερευνήτριας στο πεδίο επηρεάζουν την παραγωγή και την ερμηνεία της εθνογραφικής γνώσης, ιδιαίτερα όταν αυτή αφορά γεγονότα που παραμένουν αντικείμενο συλλογικής μνήμης και διαφωνίας. Μέσα από συγκεκριμένες εμπειρίες και συζητήσεις στο πεδίο, εξετάζω πως η εμπλοκή μου στην τοπική κοινότητα επηρέασε τον τρόπο με τον οποίο άκουσα, ερμήνευσα και προσέγγισα όσα μου αφηγήθηκαν οι συνομιλητές μου. Υποστηρίζω ότι οι εντάσεις, οι αμηχανίες και τα συναισθήματα που προέκυψαν δεν αποτελούν απλώς δυσκολίες της ερευνητικής διαδικασίας, αλλά αποκαλύπτουν τις σχέσεις μέσα στις οποίες παράγεται η εθνογραφική γνώση.
/
Nestorio, a village on the slopes of Mount Grammos, was my first ethnographic field site. Coming into contact with a society where war and political conflicts remain vivid elements of collective memory raised questions about my position regarding different interpretations of the past, local disputes, and the emotions they evoke. In this presentation, I examine how the researcher's position and engagement in the field influence the production and interpretation of ethnographic knowledge, particularly when it concerns events that remain the subject of collective memory and disagreement. Through specific experiences and discussions in the field, I examine how my engagement with the local community influenced the way I listened to, interpreted, and approached what my interlocutors told me. I argue that the tensions, awkward moments, and emotions that arose are not merely difficulties inherent in the research process, but reveal the relationships within which ethnographic knowledge is produced.

Πρώτες επαφές στο πεδίο: Από την θεωρία στην πράξη / First Encounters in the Field: From Theory to Practice

Σοφία Φιρτικιάδου / Sofia Firtikiadou

Η παρούσα τοποθέτηση εστιάζει στο πως βιώνεται η εθνογραφική μελέτη από τον ίδιο τον ερευνητή καθώς και στα αναπάντεχα εμπόδια και προκλήσεις που μπορεί να συναντήσει και καλείται να ξεπεράσει στο πεδίο. Κατά την διάρκεια της εθνογραφικής άσκησης στο Νεστόριο αναδύθηκαν ποικίλοι προβληματισμοί σχετικά με ζητήματα ηθικής και δεοντολογίας, ενώ δοκιμάστηκαν τα προσωπικά όρια τόσο των ερευνητών όσο και των ανθρώπων με τους οποίους ήρθαμε σε επαφή. Παράλληλα, αμφισβητήθηκε η ιδέα της ουδέτερης ερευνητικής ματιάς καθώς κληθήκαμε να αντιληφθούμε και να ξεπεράσουμε προσωπικές προκαταλήψεις ώστε να μπορέσουμε να κατανοήσουμε τους ανθρώπους και να ακούσουμε με τρόπο ουσιαστικό την αλήθεια τους. Μέσα από αυτή τη διαδικασία, η εθνογραφία αναδεικνύεται όχι μόνο ως μέθοδος συλλογής δεδομένων, αλλά και ως μια διαρκής διαδικασία αναστοχασμού, αμφισβήτησης και επαναπροσδιορισμού της θέσης του ερευνητή.

/

This paper focuses on how ethnographic research is experienced by the researcher themselves, as well as on the unexpected obstacles and challenges they may encounter and are called upon to overcome in the field. During the ethnographic fieldwork in Nestorio, various concerns arose regarding issues of ethics and professional conduct, while the personal boundaries of both the researchers and the people with whom we came into contact were tested. At the same time, the idea of a neutral research perspective was called into question, as we were called upon to recognize and overcome personal biases in order to understand the people and truly listen to their truth. Through this process, ethnography emerges not only as a method of data collection but also as an ongoing process of reflection, questioning, and redefining the researcher's position.

Πάνελ Α3 / Περιμένοντας το μέλλον: χρονικότητες, υποδομές και τόποι στη σύγχρονη Ελλάδα / Waiting for the Future: Temporalities, Infrastructures, and Localities in Contemporary Greece

Περιμένοντας το Μετρό: Η εξέταση του φαινομένου της αναμονής για την κατασκευή υποδομών μέσα από την περίπτωση του Μετρό της Θεσσαλονίκης / Waiting for the Metro: An examination of the phenomenon of delays in infrastructure construction through the case of the Thessaloniki Metro

Ζωή Παπαδοπούλου/ Zoe Papadopoulou

Στην παρούσα ανακοίνωση θα επιχειρηθεί να παρουσιαστεί, μέσα από την περίπτωση της κατασκευής του μετρό της Θεσσαλονίκης, το πώς η αναμονή για την κινητικότητα και η παράλληλη

αναστολή της έλαβαν διαστάσεις κοινωνικού φαινομένου στην πόλη· με τις επιπτώσεις που αυτό είχε μακροπρόθεσμα για την τοπική κοινωνία. Διαφορετικά πεδία, μελέτες και οπτικές επί του φαινομένου θα συγκεραστούν σε μια απόπειρα ανθρωπολογικής κατανόησης του συναισθηματικού, οικονομικού και λειτουργικού φορτίου που προσέδωσε η αναμονή στους κατοίκους της πόλης. Η κατανόηση της αναμονής έχει σκοπό την ανάδειξη των κοινωνικών ανισοτήτων που δημιουργούν οι πολιτικές των υποδομών σε καθημερινό επίπεδο. Αυτές οι πολιτικές -όπως παίρνουν μορφή μέσα από τις καθυστερήσεις, τις παρεμβάσεις και τον μετασχηματισμό του αστικού τοπίου λόγω ενός έργου κινητικότητας- έχουν επιπτώσεις στην καθημερινότητα των ανθρώπων, που περιμένουν ζώντας ανάμεσα στα «θραύσματα» ενός δυτικού, νεοφιλελεύθερου κινητικού οράματος. Οι θυσίες τους αξιολογούνται ως αναγκαίες για την επίτευξή του. Επομένως, οι πόλεις συχνά έχουν την όψη «εργοταξίου» και η καθημερινότητα των κατοίκων παραμένει δυσλειτουργική, ενώ οι υποδομές φετιχοποιούνται. Έτσι, στα σύγχρονα ευρωπαϊκά αστικά κέντρα η δημιουργία υποδομών αποτελεί συχνά πολιτικό έμβλημα με συμβολικό χαρακτήρα και λιγότερο ένα μελετημένο έργο με χρηστικό σχεδιασμό και σαφείς επιπτώσεις.

/

This paper will attempt to demonstrate, through the case of the construction of the Thessaloniki metro, how the anticipation of improved mobility and its simultaneous suspension took on the dimensions of a social phenomenon in the city, along with the long-term implications this had for the local community. Different fields, studies, and perspectives on the phenomenon will be brought together in an attempt to gain an anthropological understanding of the emotional, economic, and functional burden that the wait imposed on the city's residents. The aim of understanding this waiting is to highlight the social inequalities created by infrastructure policies at the everyday level. These policies—as they take shape through delays, interventions, and the transformation of the urban landscape due to a transport project—have repercussions on the daily lives of people who wait, living amid the "fragments" of a Western, neoliberal vision of mobility. Their sacrifices are deemed necessary for its realization. Consequently, cities often resemble "construction sites," and residents' daily lives remain disrupted, while infrastructure is fetishized. Thus, in contemporary European urban centers, the creation of infrastructure is often a political emblem with symbolic significance rather than a well-thought-out project with functional design and clear implications.

Διαμαρτυρίες, διεκδικήσεις και διαφιλονικούμενοι χώροι μέσα από την τέχνη στην Αθήνα και τα Σκόπια. / Protests, claims and contested spaces explored through art in Athens and Skopje.

Σοφία Γρηγοριάδου / Sofia Grigoriadou

Οι δημόσιες διαμαρτυρίες διαταράσσουν τις συνήθεις χρήσεις των αστικών χώρων και ανοίγουν δυνατότητες για αλληλεπιδράσεις που μπορούν να οδηγήσουν στη συμπαραγωγή αναπαραστάσεων, αναμνήσεων και ιστοριών εναλλακτικών στα επίσημα αφηγήματα για την πόλη. Παρά το γεγονός ότι η Αθήνα και τα Σκόπια εννοιολογούνται, βάσει μιας ψυχροπολεμικής αντίληψης του χώρου, συνήθως ξεχωριστά και παρά τις υπάρχουσες (κοινωνικοπολιτικές, ιστορικές) διαφορές, οι δύο πόλεις γνωρίζουν σχεδόν στα τέλη της δεκαετίας του 2000 και μέχρι τα μέσα της δεκαετίας

του 2010 σειρά αλλαγών (όχι ασύνδετων με τις διεθνείς εξελίξεις), καθώς και πληθώρα μαζικών διαδηλώσεων και άλλων δημόσιων δράσεων πολιτικής ανυπακοής. Μία από τις πτυχές των δράσεων αυτών ήταν οι παρεμβάσεις στον δημόσιο χώρο: τους τοίχους, τα πεζοδρόμια, τις διακοσμήσεις. Η όψη των δύο πόλεων, για σχετικά μεγάλα χρονικά διαστήματα, μαρτυρούσε τη ρήξη της κανονικότητάς τους. Ως σημεία ρωγμής τη χωρικής και χρονικής κανονικότητας, τα ίχνη των διαμαρτυριών μπορούν να προκαλέσουν σκέψεις σχετικά με το παρόν και με το χάσμα ανάμεσα στο επιθυμητό αφήγημα για την πόλη και τη βίαιη πραγματικότητα. Στην ανακοίνωση, θα παρακολουθήσω συγκριτικά διαμαρτυρίες της δεκαετίας του 2010 στις δύο πόλεις και θα αναφερθώ σε καλλιτεχνικά έργα και παρεμβάσεις στον δημόσιο αστικό χώρο που επέστησαν την προσοχή στις πολλαπλές διεκδικήσεις του.

/

Public protests disrupt the routine uses of urban spaces and open up possibilities for interactions that may result in the co-production of representations, memories and stories that offer alternatives to the official narratives about the city. Despite the fact that Athens and Skopje are usually conceptualised separately, based on a Cold War-era perception of space, and despite the existing (socio-political, historical) differences, both cities underwent a series of changes from the late 2000s through to the mid-2010s (not unrelated with global developments), along with a proliferation of mass demonstrations and other public acts of civil disobedience. One aspect of these actions was interventions in public space: walls, pavements and street decorations. For relatively long periods, the appearance of the two cities bore witness to the rupture in their normality. As points of rupture in spatial and temporal normality, the traces of these protests can prompt reflection on the present and on the gap between the desired narrative for the city and its violent reality. In this paper, I shall follow protests in the 2010s in the two cities comparatively and discuss artistic works and interventions in public urban space that have drawn attention to its multiple claims.

Βιομηχανικά φαντασιακά και σχέσεις με το μέλλον: εθνογραφικές σημειώσεις από τον Βόλο / Industrial Imaginaries and Relations to the Future: Ethnographic Notes from Volos

Νίκος Τζήμας / Nikos Tzimas

Η κοινωνιολογική και ανθρωπολογική βιβλιογραφία για τη σχέση εργασίας, κοινωνικής τάξης και ταυτότητας έχει εστιάσει σχεδόν αποκλειστικά στις διαδικασίες αποβιομηχάνισης και στις συνέπειές τους για τις εργατικές κοινότητες και ταυτότητες. Η απώλεια της βιομηχανικής εργασίας έχει μελετηθεί εκτενώς ως παράγοντας αποδιάρθρωσης συλλογικών αναφορών, βιογραφικών προσδοκιών και μορφών κοινωνικής ένταξης. Αντιθέτως, η επιστροφή της βιομηχανικής δραστηριότητας παραμένει σχεδόν αχαρτογράφητη ως διαδικασία με πολιτισμικές και συμβολικές επιπτώσεις. Η παρούσα εισήγηση παρεμβαίνει σε αυτό το κενό, εστιάζοντας στην περίπτωση του Βόλου, όπου τα τελευταία χρόνια παρατηρείται μια σταδιακή ανάκαμψη της βιομηχανικής δραστηριότητας σε συνθήκες πρόσδεσης στην πολεμική οικονομία. Με αφετηρία αυτή την εμπειρική συνθήκη, η εισήγηση θέτει το εξής ερώτημα: σε ένα πλαίσιο επαναβιομηχάνισης, πως μετασχηματίζονται οι σχέσεις των υποτελών τάξεων με το μέλλον; Η συμβολή βασίζεται σε προκαταρκτικό εμπειρικό

υλικό μίας εν εξελίξει εθνογραφικής έρευνας με επίκεντρο τους νέους των λαϊκών τάξεων στην πόλη, μέσα από το οποίο παρουσιάζονται βασικές όψεις της βιομηχανικής ανάκαμψης στον Βόλο και η σύνθετη διάδραση των υποκειμένων με αυτή.
/
Sociological and anthropological scholarship on the relationship between work, social class, and identity has focused almost exclusively on processes of deindustrialisation and their consequences for working-class communities and identities. The loss of industrial employment has been extensively studied as a factor contributing to the erosion of collective frames of reference, biographical expectations, and forms of social integration. By contrast, the return of industrial activity remains largely uncharted as a process with cultural and symbolic consequences. This paper addresses this gap by focusing on the case of Volos, where recent years have witnessed a gradual recovery of industrial activity in the context of an increasing integration into the war economy. Taking this empirical condition as its point of departure, the paper asks the following question: in a context of reindustrialisation, how are the relations of subaltern classes to the future being transformed? The paper draws on preliminary empirical material from an ongoing ethnographic study on young people from popular-class backgrounds in the city. Through this material, it outlines key aspects of Volos's industrial recovery and explores the complex ways in which social actors engage with, interpret, and position themselves in relation to this changing industrial landscape.

«Δεν υπάρχει τίποτα εδώ», εθνογραφώντας την ερήμωση της επαρχίας στη βόρεια Ελλάδα / "There is nothing here", an ethnography of desertification in northern Greece

Ανδρέας Λεκκός / Andreas Lekkos

Τις δύο τελευταίες δεκαετίες ο βόρειος Έβρος ερημώνει. Αυτή η ερήμωση είναι αποτέλεσμα της αποβιομηχανοποίησης της περιοχής, αλλά και της μετανάστευσης προς το εξωτερικό και τα αστικά κέντρα της χώρας που εντάθηκε κατά τη διάρκεια της οικονομικής κρίσης και επιδεινώθηκε την περίοδο της πανδημίας. Οι κάτοικοι της περιοχής συχνά περιγράφουν την κατάσταση μέσα από ένα φορτισμένο λεξιλόγιο: τα χωριά ερημώνουν, η περιοχή αργοπεθαίνει, δεν υπάρχει μέλλον. Στις αφηγήσεις τους, φοβούνται το υποδομειακό έλλειμμα, το κλείσιμο σχολείων, η υποβάθμιση των συγκοινωνιακών συνδέσεων και των δομών υγείας συνδέονται με την περαιτέρω εγκατάλειψη της περιοχής. Στην παρούσα ανακοίνωση, αντλώντας από την εν εξελίξει επιτόπια έρευνα μου και συνεντεύξεις, επιχειρώ μια πρώτη εθνογραφική καταγραφή του φαινομένου. Πέρα από την δημογραφική της διάσταση, αντιλαμβάνομαι την ερήμωση ως ένα κοινωνικό σχηματισμό, που αναδιατάσσει τα συγκροτητικά στοιχεία των τοπικών κοινωνιών (Dzenovska, 2018, 2020), δηλαδή τις κοινωνικές και υλικές συνθήκες της ζωής. Ταυτόχρονα αποτελεί πεδίο διερεύνησης των μεταβαλλόμενων χαρακτηριστικών της σχέσης πολίτη- κράτους- αγοράς στην μετα- κρισιακή Ελλάδα. Μέσα από το εθνογραφικό μου υλικό εξετάζω πώς η εμπειρία της ερήμωσης εγγράφεται στην καθημερινότητα και στις προσδοκίες για το μέλλον σε ένα πολυκρισικό τοπίο.
/
The past 2 decades northern Evros has been undergoing a process of depopulation and decline. This process has been driven by the region's deindustrialisation, as well as by outmigration to-

wards Greece's urban centres or European countries, which intensified during the financial crisis and was further exacerbated during the pandemic. Residents of the region often describe this condition through an emotionally charged vocabulary: villages are becoming deserted, the region is slowly dying, and there is no future. They fear that the infrastructural gap, school closures, the deterioration of transport connections, and the decline of healthcare provision will lead to the further abandonment of the region. In this paper, drawing on my ongoing ethnographic fieldwork and interviews, I offer a preliminary ethnographic account of this phenomenon, which I name as desertification. Beyond its demographic dimension, I understand desertification as a social formation that reconfigures the constitutive elements of local communities (Dzenovska, 2018, 2020), that is the social and material conditions of life. At the same time, it provides a field for examining the citizen-state- market nexus in post-crisis Greece. Drawing on my ethnographic material, I examine how the experience of desertification becomes embedded in everyday life and in expectations of the future within a polycrisis landscape.

Πάνελ Α4/ Πολιτικές της ευαλωτότητας: σώμα, ασθένεια, αναπηρία και φροντίδα / Politics of Vulnerability: Bodies, Illness, Disability, and Care

Εκθέτοντας την ευαλωτότητα: δημόσια εμφάνιση και μη βία σε συνθήκες μιλιταρισμού / Exposing Vulnerability: Public Appearance and Nonviolence in Militarized Contexts

Γιώργος Προδρόμου / Giorgos Prodromou

Η ανακοίνωση εξετάζει πώς, σε σύγχρονες συνθήκες πολέμου, στρατιωτικοποίησης και νεκροπολιτικής, μπορούν να συγκροτηθούν δημόσια πολιτικά υποκείμενα που διεκδικούν δικαιώματα εκεί όπου αυτά περιορίζονται, αναστέλλονται ή δεν υφίστανται καν. Με θεωρητικό άξονα τα βιβλία «Σημειώσεις για μια επιτελεστική θεωρία της συνάθροισης» και «Δύναμη της μη βίας» της/του Judith Butler, η δημόσια συνάθροιση προσεγγίζεται ως επιτελεστική πράξη μέσω της οποίας τα σώματα εκθέτουν ταυτόχρονα μια πολιτική αξίωση και την ευαλωτότητά τους.
Με αφετηρία ανθρωπολογικές έρευνες και δημόσιες επιτελέσεις άρνησης στράτευσης, εξετάζεται η υπόθεση ότι οι πρακτικές αυτές μπορεί να ανανοηματοδοτούν την αρρενωπότητα, αμφισβητώντας τη σύνδεση πολίτη και στρατιώτη. Η «αντοχή» μετατοπίζεται από την προθυμία για μάχη και την αυτοθυσία προς την ηθική ευθύνη της μη συμμετοχής στη βία και της αναγνώρισης της ζωής εκείνου που συγκροτείται ως «εχθρός», παρά το κοινωνικό και θεσμικό κόστος της άρνησης. Τέλος, τίθεται το ερώτημα πώς η ανθρωπολογία μπορεί να συγκροτήσει ένα «πολιτικό αρχείο» πρακτικών που συχνά προϋποθέτουν ανωνυμία και αδιαφάνεια, προωθώντας την πολιτική τους αναγνωρισιμότητα και αναλαμβάνοντας παράλληλα την ηθική ευθύνη προστασίας των υποκειμένων από μηχανισμούς ελέγχου, πειθάρχησης και καταστολής.

This paper examines how, under contemporary conditions of war, militarization, and necropolitics,

political subjects can be constituted in public as they claim rights where such rights are restricted, suspended, or do not exist at all. Drawing theoretically on Judith Butler's Notes Toward a Performative Theory of Assembly, Frames of War, and The Force of Nonviolence, public assembly is approached as a performative act through which bodies simultaneously expose a political claim and their own vulnerability. Drawing on anthropological research and public performances of refusal of military service, the paper explores the hypothesis that such practices can resignify masculinity by challenging the association between citizen and soldier. "Endurance" is thus displaced from a willingness to fight and sacrifice oneself toward an ethical responsibility not to participate in violence and to recognize the life of those constituted as the "enemy," despite the social and institutional costs that such refusal may entail. Finally, the paper asks how anthropology might speculatively propose a "political archive" of practices that often depend upon anonymity, opacity, and nonappearance, while enhancing their political legibility and simultaneously assuming an ethical responsibility to protect their subjects from mechanisms of surveillance, discipline, and repression.

Ο/Η φροντιστής/τρια ως μέσο: τεχνική διαμεσολάβηση, καλλιτεχνική μέθοδος και τα όριά τους στη μελέτη της φροντίδας / The carer as medium: technical mediation, artistic methodologies and their limitations in the study of care

Ναταλία Μποτονάκη / Botonaki Natalia

Η ανακοίνωση παρουσιάζει, σε πρώιμο και ανοιχτό στάδιο επεξεργασίας, ένα σκέλος ερευνητικού σχεδίου μεταδιδακτορικής έρευνας (MSCA) για την άτυπη φροντίδα ενηλίκων με ψυχοκοινωνικές ή νευρογνωστικές παθήσεις. Το γενικότερο διακύβευμα της πρότασης είναι αν θεωρίες από διαφορετικά πεδία, με κοινές αφετηρίες, μπορούν να έρθουν σε επαφή, και τι συμβαίνει σε αυτές —και στο ίδιο το εθνογραφικό υλικό— μέσα από αυτή την επαφή.
Το ευρύτερο σχέδιο εξετάζει πώς η παρατεταμένη φροντίδα αναδιατάσσει τη σχέση του/της φροντιστή/τριας με το παρόν και το δυνατό μέλλον και αποπειράται να εξετάσει αυτές τις αναδιατάξεις με όρους και θεωρητικά εργαλεία που χρησιμοποιούνται κυρίως στη μελέτη της προσοχής (attention studies). Η ανακοίνωση εστιάζει στον άξονα της διαμεσολάβησης, όπου ο/η φροντιστής/τρια συλλαμβάνεται όχι ως διαμεσολαβητής/τρια αλλά ως το ίδιο το μέσο μέσω του οποίου συντηρείται ο κόσμος του φροντιζόμενου προσώπου — εννοιολόγηση αντλημένη κυρίως από την οργανολογία του Stiegler, σε συνομιλία με ένα επιμελητικό/καλλιτεχνικό ρεπερτόριο γύρω από τη φροντίδα σε καιρό κρίσης.
Η ανακοίνωση θέτει ανοιχτά τρία ζητήματα προς συζήτηση. Πρώτον, τι διακυβεύεται πολιτικά στην επιλογή να συλληφθεί ο/η φροντιστής/τρια ως «μέσο» και όχι ως «διαμεσολαβητής/τρια». Δεύτερον, γιατί προκρίνεται εδώ μια τεχνική/ψυχαναλυτική γραμμή αντί μιας πιο καθιερωμένης στην πολιτική φεμινιστική θεωρία, δηλαδή της posthumanist ή νεο-υλιστικής προσέγγισης. Και τρίτον, αν μια καλλιτεχνική μεθοδολογία μπορεί πράγματι να λειτουργήσει ως εθνογραφικό εργαλείο.
/
The proposed talk presents part of a research plan submitted for a postdoctoral fellowship programme, with the aim of testing its premises against the expertise of an anthropological audience. The project undertakes ethnographic research with support groups for informal carers of people

with psychosocial disability and neurocognitive disease. At stake, more broadly, is whether theories drawn from different fields, sharing common starting points, can be brought into productive contact — and what becomes of them, and of the ethnographic material itself, once that contact is made.
The wider project asks how sustained care work reshapes a carer's relation to the present and to a possible future, and approaches this question through concepts and tools drawn largely from attention studies. This talk turns to the axis of mediation: here, the carer is figured not as a mediator but as the very medium through which the cared-for person's world is sustained — a conceptualisation drawn chiefly from Stiegler's organology, read alongside a curatorial and artistic body of work on care in times of crisis.
Three questions are opened for discussion. First, what is politically at stake in figuring the carer as a «medium» rather than a «mediator.» Second, why a technical and psychoanalytic line of thought is favoured here over the posthumanist or new-materialist approaches more established within feminist political theory. Third, whether an artistic methodology can genuinely serve as an ethnographic tool.

Το στίγμα του HIV στους οροθετικούς άνδρες / HIV stigma in HIV positive men

Αντώνης Σιγάλας / Antonis Sigalas

Η συγκεκριμένη έρευνα αναφέρεται στις διαστάσεις του στίγματος του HIV στους οροθετικούς άνδρες και είναι μέρος της διδακτορικής διατριβής με τίτλο «Το στίγμα του HIV στα οροθετικά άτομα: Ο ρόλος της διαθεματικότητας», που εκπονείται στο Πάντειο Πανεπιστήμιο. Προσεγγίζει ανθρωπολογικά τις κοινωνικές και πολιτισμικές συγκροτήσεις του συγκεκριμένου στίγματος στην Ελλάδα, αντλώντας από 22 ημιδομημένες συνεντεύξεις. Εξετάζει τον τρόπο που το στίγμα παράγεται και βιώνεται στη διαθεματικότητα της οροθετικότητας με την ομοφυλοφιλία, τη χρήση ενδοφλεβίων ναρκωτικών και την ταξική θέση. Τα ευρήματα δείχνουν ότι δεν αποτελεί απλώς μια ατομική εμπειρία απόρριψης, αλλά μια κατάσταση που ενισχύεται και αναπαράγεται από μηχανισμούς όπως το σωφρονιστικό σύστημα, το σύστημα υγείας και η εργασία. Δίνεται ιδιαίτερη έμφαση στις στρατηγικές επιβίωσης που χρησιμοποιούν τα υποκείμενα και ιδιαίτερα στο «ξεγλίστρημα» (passing), με το οποίο αποφεύγουν τις διακρίσεις αποκρύπτοντας την ταυτότητά τους, αλλά και στο ρόλο που παίζει η ενδυνάμωση από την κοινότητα, τη συλλογική εμπειρία και τον ακτιβισμό. Η μελέτη συμβάλλει στην ανθρωπολογία της υγείας και του σώματος, αναδεικνύοντας την ανάγκη μετατόπισης από εξατομικευμένες προσεγγίσεις του στίγματος προς την αποδόμηση των κοινωνικών και θεσμικών ανισοτήτων που το παράγουν και το συντηρούν.
/
This research explores the social dimensions of HIV stigma in Greece, based on 22 semi-structured interviews with HIV-positive men. Adopting an anthropological perspective, I examine how stigma is shaped at the intersection of HIV status with male homosexuality, intravenous drug use, and class position. The findings reveal that stigma is not merely an individual experience but a structural phenomenon reproduced through institutions such as the healthcare system, the workplace, and the penal system. Particular emphasis is placed on the «passing» strategies adopted by subjects to avoid discrimination, as well as the role of community and activism in their empowerment. The study

contributes to the anthropology of health and the body, arguing for the need for policies aimed at deconstructing the structural inequalities that fuel stigma.

Ικανοκρατικές γεωγραφίες παράγουν χωρικές ανυπακοές. Εθνογραφικά παραδείγματα για τον οικιακό χώρο αναπήρων κινητικοτήτων / Ableist geographies are causing spatial acts of disobedience. Ethnographic examples of the domestic spaces of disabled mobilities.

Δήμητρα Μοροσού / Dimitra Morosou

Η παρούσα ανακοίνωση επιχειρεί να αναλύσει τον οικιακό χώρο ως μία αμφίσημη γεωγραφία αναπηρίας παρουσιάζοντας τους τρόπους με τους οποίους ο οικιακός χώρος παράγεται ως μία μαύρη γεωγραφία, εντός της οποίας χαρτογραφούνται εγκλεισμοί και δυνατότητες δραπέτευσης. Βασιζόμενη σε εθνογραφικά παραδείγματα και αντλώντας από τις δικές μου αυτοεθνογραφικές σημειώσεις αναλύω ανθρωπολογικά αυτά τα παραδείγματα από τη διπλωματική μου εργασία "Αμφίσημα κατώφλια: μια εθνογραφία για τον οικιακό χώρο ανάπηρων κινητικοτήτων". Το μπάνιο, ως ένας χώρος ικανοκρατικής αρχιτεκτονικής αποτελεί μια μαύρη γεωγραφία, η οποία δεν είναι προσβάσιμη για ασταθή σώματα ή για συγκεκριμένες τυπολογίες κινήσεων, με αποτέλεσμα να δημιουργείται το ερώτημα «ποιο σώμα επιτρέπεται να είναι καθαρό;». Η βίαιη και μισαναπηρική αρχιτεκτονική του οικιακού χώρου προτρέπει τα άτομα με κινητική αναπηρία να εφεύρουν άλλους τρόπους και άλλες χωρητικότητες, αυτοσχεδιάζοντας τη διαφυγή τους και πειραματίζοντας με την κινητικότητά τους, φροντίζοντας με αυτόν τον τρόπο το σώμα τους και επανεδιεκδικώντας την κινητικότητα και την αυτονομία τους. Εμφανίζονται, λοιπόν, αυτοσχέδιες αντιστάσεις εντός του σπιτιού υποδηλώνοντας τη χωρική ανυπακοή που επιτελούν τα συνομιλητά μου μέσα στην μαύρη γεωγραφία του ικανοκρατικού σπιτιού, αντιμιλώντας υλικά και σωματικά στις μισαναπηρικές πολιτικές και αρχιτεκτονικές των κατοικιών.

/

This paper attempts to analyze the domestic space as an ambivalent geography of disability by presenting the ways in which the domestic space is produced as a "black geography," within which confinements and possibilities for escape are mapped. Drawing on ethnographic examples and from my own autoethnographic notes, I provide an anthropological analysis of these examples of these examples from my master's thesis, "Ambiguous Thresholds: An Ethnography of Domestic Space for People with Mobility Disabilities." The bathroom, as a space of ableist architecture, constitutes a "black geography" that is inaccessible to unstable bodies or specific movement patterns, thereby raising the question: "Which body is allowed to be clean?" The violent and ableist architecture of domestic space encourages people with mobility disabilities to invent other ways and other capacities, improvising their escape and experimenting with their mobility, thereby caring for their bodies and reclaiming their mobility and autonomy. Thus, improvised acts of resistance emerge within the home, signifying the spatial disobedience enacted by my interlocutors within the black geography of the ableist home, as they materially and physically counter the ableist policies and architectures of their dwellings.

Σώματα που δεν αξίζουν προστασία και ποινικοποίηση ασθενειών: η υπόθεση των οροθετικών γυναικών στην Ελλάδα το 2012 / Bodies Unworthy of Protection and Disease Criminalization: The Case of the HIV-Positive Women in Greece in 2012

Γιώργος Καλοχριστιανάκης / Giorgos Kalochristianakis

Η ανακοίνωση εξετάζει την υπόθεση των οροθετικών γυναικών που συνελήφθησαν και διαπομπεύθηκαν στην Ελλάδα το 2012 ως χαρακτηριστικό παράδειγμα του τρόπου με τον οποίο η δημόσια υγεία μπορεί να μετατραπεί σε μηχανισμό ελέγχου, αποκλεισμού και ποινικοποίησης σωμάτων και σεξουαλικοτήτων. Μέσα από κριτική ανάλυση του δημόσιου και πολιτικού λόγου γύρω από τον HIV, τη σεξεργασία, τη γυναικεία σεξουαλικότητα και την «ασφάλεια», η ανακοίνωση διερευνά πώς συγκροτήθηκε η φιγούρα της «επικίνδυνης» σεξουαλικότητας απέναντι στην οποία αντιπαρατέθηκε ο «αθώος» ετεροκανονικός οικογενειάρχης. Μέσα από τις θεωρητικές προσεγγίσεις των Michel Foucault, Gayle Rubin, Judith Butler, Giorgio Agamben και Lee Edelman, εξετάζεται πώς ορισμένα σώματα μετατρέπονται σε φορείς κινδύνου και αντικείμενα υγειονομικής και ποινικής διαχείρισης, ενώ άλλα συγκροτούνται ως κατεξοχήν προστατεύσιμα. Τέλος, η ανάλυση της δημόσιας έκθεσης των γυναικών αναδεικνύει τον τρόπο με τον οποίο η οροθετικότητα και η κοινωνική περιθωριοποίηση συνδέθηκαν με την κατασκευή σωμάτων ως απειλής για την υγεία και την οικογένεια, αποκαλύπτοντας τα όρια ανάμεσα στις ζωές που θεωρούνται άξιες προστασίας και σε εκείνες που καθίστανται περισσότερο εκθέσιμες στον αποκλεισμό και την κρατική βία.

/

The paper examines the case of the HIV-positive women who were arrested and publicly exposed in Greece in 2012 as a prime example of how public health can be transformed into a mechanism of control, exclusion, and criminalization of bodies and sexualities. Through a critical analysis of public and political discourse surrounding HIV, sex work, female sexuality, and "security," the paper explores how the figure of "dangerous" sexuality was constructed in opposition to the "innocent" heteronormative family man. Drawing on the theoretical approaches of Michel Foucault, Gayle Rubin, Judith Butler, Giorgio Agamben, and Lee Edelman, it examines how certain bodies are transformed into bearers of risk and objects of medical and penal regulation, while others are framed as inherently worthy of protection. Finally, the analysis of the women's public exposure highlights how HIV status and social marginalization contributed to the construction of bodies as threats to health and the family, revealing the boundaries between lives considered worthy of protection and those rendered more exposed to exclusion and state violence.

Διεκδικώντας τα Ποδοσφαιρικά Κοινά: Αυτοδιαχείριση, Άμεση Δημοκρατία και Κοινωνική Αντίσταση / Claiming the Football Commons: Self-Management, Direct Democracy and Social Resistance

Γιώργος Καλογήρου / Giorgos Kalogirou

Το παρόν άρθρο διερευνά το αναδυόμενο φαινόμενο των εναλλακτικών, αυτοδιαχειριζόμενων ποδοσφαιρικών συλλόγων ως ριζοσπαστική απάντηση στην υπερ-εμπορευματοποίηση και την εμπορική εκμετάλλευση του σύγχρονου επαγγελματικού αθλητισμού. Βασιζόμενη στο θεωρητικό πλαίσιο των «κοινών» και συγκεκριμένα στην αντίληψη του αθλητισμού ως κοινό κοινωνικό αγαθό η έρευνα εξετάζει τον τρόπο με τον οποίο οι αθλητικές πρωτοβουλίες της βάσης λειτουργούν ως χώροι αμφισβητούμενης πολιτικής, αυτόνομης οργάνωσης και κοινωνικής αντίστασης.

Εστιάζοντας στην περίπτωση της «Ρήξης», ενός από τους πιο γνωστούς αυτοδιαχειριζόμενους αθλητικούς συλλόγους στην Ελλάδα, η μελέτη αναλύει τους εσωτερικούς οργανωτικούς μηχανισμούς και τον ευρύτερο κοινωνικοπολιτικό αντίκτυπο τέτοιων πρωτοβουλιών. Μέσω ποιοτικής έρευνας, το άρθρο αναδεικνύει τον τρόπο με τον οποίο η «Ρήξη» εφαρμόζει στην πράξη την οριζόντια λήψη αποφάσεων, την άμεση δημοκρατία και τις αντιιεραρχικές δομές μέσω ανοιχτών γενικών συνελεύσεων, απορρίπτοντας πλήρως τα παραδοσιακά μοντέλα ιδιοκτησίας, τις εμπορικές χορηγίες και την εταιρική υποστήριξη.

Επιπλέον, το άρθρο διερευνά τον τρόπο με τον οποίο οι αυτοδιαχειριζόμενοι σύλλογοι υπερβαίνουν τον αθλητικό ανταγωνισμό, μετατρέποντας το γήπεδο ποδοσφαίρου σε αρένα αντιφασιστικής, αντιρατσιστικής και φεμινιστικής δράσης. Προωθώντας περιβάλλοντα χωρίς αποκλεισμούς που αμφισβητούν την τοξική αρρενωπότητα, τον σεξισμό και τη βία στην αθλητική κουλτούρα. Η «Ρήξη» καταδεικνύει πώς ο αθλητισμός μπορεί να ανακτηθεί από τις τοπικές κοινότητες. Τελικά, το άρθρο υποστηρίζει ότι η περίπτωση της «Ρήξης» αντανακλά μια ριζοσπαστική επέκταση των «κοινών» του ποδοσφαίρου, προσφέροντας ένα βιώσιμο πρότυπο για κοινωνικά κινήματα από τη βάση. Αποκαλύπτει ότι οι αυτοδιαχειριζόμενοι αθλητικοί σύλλογοι δεν αντιπροσωπεύουν απλώς ένα εναλλακτικό μοντέλο αθλητικής διοίκησης, αλλά ενεργούς αντι-ηγεμονικούς χώρους που αμφισβητούν τα κυρίαρχα νεοφιλελεύθερα παραδείγματα και καλλιεργούν νέες μορφές συλλογικής ταυτότητας, κοινωνικής αλληλεγγύης και δημοκρατικής συμμετοχής στην καθημερινή ζωή

/

This article explores the emerging phenomenon of alternative, self-managed football clubs as a radical response to the hyper-commercialization and commercial exploitation of modern professional sport. Drawing on the theoretical framework of 'commons' and specifically the conception of sport as a common social good this research examines how grassroots sporting initiatives function as spaces for political contestation, autonomous organisation and social resistance.

Χαρτιά, ζάρια και εργολαβίες: προσφυγικότητα, αρρενωπότητες και οικονομίες ρίσκου στην βορειοελλαδική επαρχία / Cards, Dice, and Contracts: Refugee Histories, Masculinities and Economies of Risk in the Northern Greek Periphery

Νίκος Μανώλας / Nikos Manolas

Η συγκεκριμένη ανακοίνωση βασίζεται σε αφηγηματική εθνογραφική έρευνα που διεξάγω στην ευρύτερη περιοχή της Κοζάνης τα τελευταία έτη και εξετάζει τη σχέση ανάμεσα στην προσφυγικότητα, τις αρρενωπότητες και τις τοπικές οικονομίες ρίσκου. Μέσα από ιστορίες ζωής ανδρών ποντιακής και καυκάσιας προσφυγικής καταγωγής, αλλά και μέσα από συγκρίσεις με αφηγήσεις γηγενών κατοίκων, διερευνώ διαφορετικές μορφές οικονομικής τόλμης: το παιχνίδι στα χαρτιά και στα ζάρια, την επιχειρηματική δραστηριότητα και, ιδιαίτερα, την εμπλοκή σε εργολαβίες και υπεργολαβίες που αναπτύχθηκαν γύρω από τη λιγνιτική οικονομία της ΔΕΗ, κυρίως από τη δεκαετία του 1990 και έπειτα.

Το ενδιαφέρον δεν εστιάζεται στο ρίσκο ως ατομική προδιάθεση ή ως κάποιο σταθερό «πολιτισμικό χαρακτηριστικό» των προσφυγικών πληθυσμών. Αντίθετα, προσεγγίζεται ως ιστορικά παραγόμενη τροπικότητα σχέσης με την αβεβαιότητα, την απώλεια και το μέλλον. Οι αφηγήσεις της προσφυγιάς, της απώλειας περιουσίας και κοινωνικής θέσης, αλλά και οι μνήμες προγενέστερων εμπορικών διαδρομών, συγκροτούν ένα πλαίσιο μέσα στο οποίο η δυνατότητα να «παίξεις», να επενδύσεις, να χάσεις και να ξαναρχίσεις αποκτά ιδιαίτερη ηθική, έμφυλη αλλά και πολιτική αξία.

Το ρίσκο εξετάζεται έτσι και ως πολιτική σχέση, μέσα από την οποία διαπραγματεύονται η επισφάλεια, η περιφερειακότητα, η εξάρτηση από κρατικές και λιγνιτικές οικονομικές δομές, αλλά και οι αξιώσεις αυτονομίας, κοινωνικής ανόδου και αναγνώρισης. Η ανακοίνωση προτείνει, επομένως, τις οικονομίες ρίσκου ως πεδίο όπου προσφυγικές μνήμες, εμπορικές γενεαλογίες και αρρενωπότητες συναντώνται και ανασυντίθενται.

/

This paper draws on narrative ethnographic research I have been conducting in the wider Kozani region over the past several years. It examines the relationship between refugee histories, masculinities, and local economies of risk. Through the life histories of men of Pontic Greek and Caucasian refugee descent, alongside comparisons with narratives from local non-refugee populations, I explore different forms of economic risk-taking: card and dice gambling, entrepreneurial activity, and, in particular, involvement in contracting and subcontracting arrangements that developed around the lignite economy of the Public Power Corporation (PPC), especially from the 1990s onwards.

Rather than approaching risk as an individual disposition or a fixed "cultural characteristic" of refugee populations, I understand it as a historically produced mode of relating to uncertainty, loss, and the future. Narratives of displacement, the loss of property and social status, and memories of earlier trading networks provide a framework within which the capacity to gamble, invest, lose, and start over acquires particular moral, gendered, and political significance.

Risk is thus also examined as a political relation through which precarity, peripheralisation, dependence on state institutions and lignite-based economic structures, as well as claims to autonomy, upward social mobility, and recognition, are negotiated. The paper therefore proposes

economies of risk as a field in which refugee memories, commercial genealogies, and masculinities intersect and are continually reconfigured.

Τρεμάμενο φως: Το πρόγραμμα PESAC της Παγκόσμιας Τράπεζας και οι μετα-ζωές της νεοφιλελεύθερης αναδιάρθρωσης σε μια βιομηχανική πόλη του Κιργιστάν / Trembling Light: The World Bank's PESAC Program and the Afterlives of Neoliberal Restructuring in a Kyrgyz Industrial Town

Νικόλαος Όλμα / Nikolas Olma

Στο Μαϊλούου-Σού, μια πρώην πόλη εξόρυξης ουρανίου στο νότιο Κιργιστάν, οι κάτοικοι συχνά περιγράφουν το ενδεχόμενο κλείσιμο του τοπικού εργοστασίου λαμπτήρων ως καταστροφή. Κάποτε το μεγαλύτερο εργοστάσιο παραγωγής λαμπτήρων πυρακτώσεως στη Σοβιετική Ένωση, απασχολούσε χιλιάδες εργαζομένους και παρείχε στέγαση, θέρμανση, υγειονομική περίθαλψη, παιδική φροντίδα και άλλες υπηρεσίες από τις οποίες εξαρτιόταν η πόλη. Αντλώντας από εθνογραφική έρευνα πεδίου, αρχειακό υλικό, εκθέσεις της Παγκόσμιας Τράπεζας και τοπικές εφημερίδες, η ανακοίνωση εξετάζει την πορεία του εργοστασίου μέσα από τις νεοφιλελεύθερες μεταρρυθμίσεις που ακολούθησαν την κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης, εστιάζοντας στην ιδιωτικοποίησή του στο πλαίσιο του προγράμματος PESAC και στην επιστροφή του στο κράτος το 2022. Υποστηρίζει ότι η ιδιωτικοποίηση δεν άλλαξε απλώς το ποιος κατείχε το εργοστάσιο, αλλά διέλυσε πολλές από τις δομές που στήριζαν την καθημερινή ζωή, χωρίς να εξαφανίσει τις προσδοκίες των κατοίκων για όσα όφειλαν να παρέχουν η επιχείρηση και το κράτος. Περιγράφει την επανακρατικοποίησή του ως επαναστροφή (reversion), μια μετασοσιαλιστική πορεία όπου οι αποτυχίες της νεοφιλελεύθερης αναδιάρθρωσης επαναφέρουν αιτήματα για μορφές κρατικής ευθύνης που οι μεταρρυθμίσεις της αγοράς επιδίωξαν να διαλύσουν.

/

In Mailuu-Suu, a former uranium mining town in southern Kyrgyzstan, residents often describe the possible closure of the local lightbulb factory as a disaster. Once the Soviet Union's largest producer of incandescent bulbs, the factory employed thousands of workers and provided housing, heating, healthcare, childcare, and other services on which the town depended. Drawing on ethnographic fieldwork conducted between 2021 and 2025, archival documents, World Bank reports, and local newspapers, this paper traces the factory under the neoliberal reforms that followed the collapse of the Soviet Union. It focuses on its privatization under the World Bank's PESAC programme and its return to state ownership in 2022. I argue that privatization did much more than change who owned the factory. It dismantled many of the arrangements through which the factory had sustained everyday life in Mailuu-Suu, leaving behind expectations about what the enterprise and the state should provide. The factory's renationalization speaks to the persistence of these expectations, but also to the difficulty of rebuilding what decades of restructuring have undone. I describe this return to state ownership as reversion, namely a post-socialist trajectory in which the failures of neoliberal restructuring generate renewed demands for forms of state responsibility that market reform sought to dismantle.

Εκτοπισμένη δημιουργική εργασία και σύγχρονη νομαδική ζωή / Displaced Creative Work and Contemporary Nomadic Life

Αντιγόνη Παπαγεωργίου / Papageorgiou Antigoni

Το άρθρο εκκινεί από τις επισφαλείς συνθήκες εργασίας και ζωής που επικρατούν στους δημιουργικούς κλάδους της οικονομίας (Bain & McLean, 2013; de Peuter, 2014) και στην όξυνσή τους στην μεταπανδημική συνθήκη (Comunian & England, 2020; Curran-Troop, 2024) . Έχοντας ως μελέτη περίπτωσης τους νομάδες δημιουργικούς εργαζόμενους, θέτει στο επίκεντρο της ανάλυσης του το αναδυόμενο, εκτοπισμένο, εργασιακό υποκείμενο στην δημιουργική οικονομία και επικεντρώνεται στις νομαδικές στρατηγικές επιβίωσης που παράγουν τις σύγχρονες εργασιακές, έμφυλες, υποκειμενικότητες σε καιρούς gig οικονομίας (Morgan & Nelligan, 2018). Το άρθρο αντιλαμβάνεται την εργασία στη δημιουργική οικονομία ως ένα εύθραυστο προνόμιο – πρόκειται για μια εργασία που προσφέρει χαρά, προσωπική ικανοποίηση, που απολαμβάνει ιδιαίτερο κοινωνικό κύρος, ενώ εκτελείται από εργατικό δυναμικό υψηλού μορφωτικού επιπέδου που ανήκει ως επί το πλείστο στα αστικά μεσοστρώματα του Παγκόσμιου Βορρά (Alacovska & Gill, 2019). Τοποθετώντας την στον άξονα ευχαρίστηση – τιμωρία (Hesmondhalgh &; Baker, 2010; McRobbie, 2016) , η σύγχρονη εργασία στη δημιουργική οικονομία εκτοπίζεται σε χώρες του Νότου και απαιτεί (αυτό)θυσίες από τα ίδια τα εργασιακά υποκείμενα – μοναχική, νομαδική, ζωή χωρίς υποχρεώσεις φροντίδας, εργασία χωρίς ωράριο, πολλές φορές χωρίς χρηματική αμοιβή, καθώς και άνευ όρων διαθεσιμότητα. Στην παρούσα ανακοίνωση, μας απασχολούν αυτές ακριβώς οι στρατηγικές αλλά και το πως τα ίδια τα υποκείμενα τις εκλογικεύουν, σφυρηλατώντας επισφαλείς αλλά γεμάτες «αυτοπραγμάτωση» (Honneth, 2004) και νόημα ζωές.

/

This paper departs from the precarious working and living conditions prevailing in the creative economy (Bain & McLean, 2013; de Peuter, 2014) and their exacerbation in the post-pandemic condition (Comunian & England, 2020; Curran-Troop, 2024). Taking creative workers on the move as a case study, it places at the center of its analysis the emerging, displaced labor subject and focuses on nomadic survival strategies that produce contemporary, labor, gendered subjectivities in the times of the gig economy (Morgan & Nelligan, 2018). The paper conceptualizes work in the creative economy as a fragile privilege - it is work that offers personal fulfillment and enjoys high social status, while being performed by a highly educated workforce predominantly belonging to the urban middle classes of the Global North (Alacovska &; Gill, 2019). Placing it along the axis of pleasure versus punishment (Hesmondhalgh & Baker, 2010; McRobbie, 2016), modern work in the creative economy is displaced to countries of the Global South and demands (self-)sacrifices from the labor subjects themselves: a lonely, nomadic, life free from care responsibilities, irregural working hours, often without financial remuneration, alongside unconditional 24/7 availability. This presentation explores these strategies, as well as how creative workers rationalize them, forging precarious yet meaningful lives full of "self-realization" (Honneth, 2004).

Γυναίκες επιχειρηματίες και νεανικός τουρισμός στην Ίο: Ανάλυση της απόδοσης της «μητρικής» φροντίδας / Women entrepreneurs and youth tourism in Ios: Examining the Performance of motherly care-giving behaviour

Δήμητρα Φραγκούλη / Dimitra Fragkouli

Η φροντίδα που παρέχεται με «μητρικούς» όρους από τις ντόπιες γυναίκες —οι οποίες είναι ιδιοκτήτριες ή διαχειρίστριες ενοικιαζόμενων δωματίων και μικρών έως μεσαίου μεγέθους ξενοδοχειακών επιχειρήσεων— προς τους τουρίστες που βρίσκονται στα πρώτα χρόνια της ενήλικης ζωής τους, αποτελεί ένα φαινόμενο που παρατηρείται σε σημαντικό βαθμό στην Ίο, σχεδόν από την αρχή της τουριστικής ανάπτυξης στο νησί.
Η φιλοξενία και η «μητρική» τουριστική φροντίδα μπορούν να θεωρηθούν ως η προσφορά ενός «δώρου», που προβάλλει μια ταυτότητα του νησιού και των τοπικών γυναικών δομημένη ως «παλίμψηστος παπύρος»· αν και «διαγράφεται» με την πάροδο των ετών για να επιτραπεί η «γραφή» μιας νέας ταυτότητας, τα ίχνη της παραμένουν ορατά. Αναλύοντας αυτό το φαινόμενο μέσα από το πρίσμα της θεωρίας του δώρου (Mauss), γίνεται μια προσπάθεια να κατανοηθεί αυτή η κοινωνική και πολιτισμική πρακτική ως μέρος μιας ηθικής οικονομίας, όπου οι συμβολικές αναπαραστάσεις της αμοιβαιότητας έχουν κρίσιμη σημασία.
Στην παρούσα εργασία, εξετάζεται ως «δώρο» κυρίως η συναισθηματική φροντίδα – η αόρατη εργασία, για να το πούμε έτσι, των γυναικών επιχειρηματιών – η οποία εμπορευματοποιείται έμμεσα μέσω του τουρισμού. Στο πλαίσιο αυτό, γίνεται αναφορά τόσο στα εξαιρετικά θετικά όσο και στα έντονα αρνητικά «μητρικά» συναισθήματα που βιώνουν οι γυναίκες επιχειρηματίες του τουρισμού, καθώς και στις στρατηγικές και τις μορφές αντίστασης και εποπτείας που κατευθύνουν προς τους νεαρούς τουρίστες, τα «παιδιά που δεν ακούνε». / The care provided in « motherly « terms by local women -who own or manage rented rooms and small-to-medium-sized hotel businesses- toward tourists in their early years of adulthood is a condition thatencounterd to a significant degree in Ios, almost since the inception of the tourism phenomenon on the island.
/
Hospitality and « motherly « tourism care can be viewed as the offering of a «gift,» projecting an identity of the island and local women structured as a «palimpsest papyrus»; though «erased» over the years to allow a new identity to be «written», its traces remain visible. Analysing this through the lens of gift theory (Mauss), an attempt is made to understand this social and cultural practice as part of a moral economy where symbolic representations of reciprocity are of critical importance. In this paper, it is the primarily emotional care -the invisible work, so to speak, of women entrepreneurs that is indirectly commodified through tourism- which is examined as a «gift». Within this framework, reference is made to both the highly positive and the intensely negative «maternal» emotions experienced by women tourism entrepreneurs, as well as to their strategies and forms of resistance and surveillance directed toward young tourists, the « children who won't listen».

Πάνελ Β2

Ερτζιανά ενός έκκεντρου κόσμου: εκπομπές από την εξορία, τεχνολογίες ακρόασης και ηχητικές μνήμες του Ψυχρού Πολέμου / Airwaves of an Decentered World: Broadcasts from Exile, Listening Technologies, and the Sonic Memories of the Cold War

Στο πλαίσιο του Ψυχρού Πολέμου, το ραδιόφωνο δεν αποτέλεσε μόνο ένα μέσο πολιτικής επικοινωνίας και ιδεολογικής αντιπαράθεσης. Ταυτόχρονα, δημιούργησε έναν ιδιαίτερο χώρο ακρόασης, μέσα στον οποίο διαμορφώθηκαν εμπειρίες κοινωνικότητας, εξορίας και οικειότητας. Κράτη, κοινότητες εξόριστων και οργανισμοί αξιοποίησαν τα ερτζιανά, δημιουργώντας ένα σύνθετο τοπίο ανταγωνιστικών φωνών και «ηχητικών μαχών» (airwave battles), που ξεπερνούσαν τα γεωπολιτικά σύνορα της εποχής.

Η ιστοριογραφία της ψυχροπολεμικής ραδιοφωνίας έχει ασχοληθεί κυρίως με τους θεσμούς, την προπαγάνδα και την πολιτική λειτουργία των εκπομπών. Το πάνελ αυτό επιχειρεί να μετατοπίσει την προσοχή στην ίδια την εμπειρία του ήχου και στις υλικές και αισθητηριακές διαστάσεις της ραδιοφωνικής ακρόασης. Εξετάζει, επομένως, το ραδιόφωνο όχι μόνο ως φορέα πολιτικών μηνυμάτων, αλλά και ως ένα ηχητικό περιβάλλον μέσα στο οποίο η εξουσία, το συναίσθημα, η μνήμη, η οικειότητα και η αίσθηση του ανήκειν αποκτούσαν συγκεκριμένη μορφή και βιώνονταν στην καθημερινότητα.

Με επίκεντρο τις ελληνόφωνες εκπομπές και στις δύο πλευρές του Σιδηρού Παραπετάσματος, οι εισηγήσεις του πάνελ εξετάζουν την παραγωγή, την κυκλοφορία και την πρόσληψη των ραδιοφωνικών εκπομπών κατά την περίοδο του Ψυχρού Πολέμου. Ιδιαίτερη έμφαση δίνεται στις εκπομπές της εξορίας καθώς και στις διακρατικές κοινότητες ακρόασης που διαμορφώθηκαν γύρω από αυτές.

/

Within the context of the Cold War, radio was not merely a medium of political communication and ideological confrontation. At the same time, it created a distinctive space of listening in which experiences of sociability, exile, and intimacy took shape. States, exile communities, and organizations made use of the airwaves, creating a complex landscape of competing voices and "airwave battles" that transcended the geopolitical boundaries of the period.

The historiography of Cold War radio has focused primarily on institutions, propaganda, and the political functions of broadcasting. This panel seeks to shift attention toward the experience of sound itself and the material and sensory dimensions of radio listening. It therefore approaches radio not only as a vehicle for political messages, but also as a sonic environment in which power, emotion, memory, intimacy, and a sense of belonging acquired concrete form and were experienced in everyday life.

Focusing on Greek-language broadcasts on both sides of the Iron Curtain, the papers in this panel examine the production, circulation, and reception of radio broadcasts during the Cold War. Particular emphasis is placed on broadcasts from exile, as well as on the transnational listening communities that emerged around them.

Συντονιστείτε στη σωστή συχνότητα: το ελληνικό πρόγραμμα της Βαυαρικής Ραδιοφωνίας ως απάντηση στις εκπομπές του Ανατολικού Μπλοκ / Tuning right: the Greek program of the Bavarian Radio as a response to Eastern Bloc broadcasts

Μαρία Αδαμοπούλου / Maria Adamopoulou

Στο καλοκαιρινό πρόγραμμα του Βαυαρικού Ραδιοφώνου του 1971 αναγράφεται ότι η «αποστολή» των ραδιοφωνικών εκπομπών σε ξένες γλώσσες δεν είναι ούτε να ασκούν αντιπροπαγάνδα κατά των εκπομπών από τις χώρες του Ανατολικού Μπλοκ ούτε να υιοθετούν οποιαδήποτε άλλη αντιστάση · αντίθετα, στοχεύουν να είναι «υπέρ»: προς όφελος του μεμονωμένου ακροατή, προς υποστήριξη της συνύπαρξης διαφορετικών ανθρώπων στην κοινωνία της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, και για ένα καλύτερο μέλλον σε μια ενωμένη, ελεύθερη Ευρώπη!». Παρά αυτή τη διακήρυξη, η αλληλογραφία μεταξύ των κρατικών υπηρεσιών της Δυτικής Γερμανίας και του ραδιοτηλεοπτικού φορέα, από τη μία πλευρά, και το αυξημένο ενδιαφέρον, που έφτασε μέχρι το σημείο να ασκηθεί πίεση για ανάληψη δράσης, από την πλευρά της ελληνικής πρεσβείας στη Βόννη, αποκαλύπτουν μια διαφορετική εικόνα. Στις αρχές της δεκαετίας του 1960, και τα δύο κόμματα ανησυχούσαν ιδιαίτερα για τη δημοτικότητα των εκπομπών του Ανατολικού Μπλοκ μεταξύ των μεταναστών εργατών και προέτρεπαν τη δημιουργία μιας εκπομπής στην ελληνική γλώσσα που θα ανταγωνιζόταν την κομμουνιστική επιρροή και θα προσκαλούσε τους μετανάστες να συντονιστούν στη σωστή συχνότητα. Χρησιμοποιώντας ως κύρια πηγή την εν λόγω αλληλογραφία, το παρόν άρθρο στοχεύει να συμβάλει στη βιβλιογραφική παραγωγή σχετικά με το ραδιόφωνο κατά τη διάρκεια του Ψυχρού Πολέμου, τονίζοντας ότι ο διακρατικός χαρακτήρας των εκπομπών δεν εμφανιζόταν μόνο στο κοινό-στόχο ή στη διέλευση των συνόρων, αλλά και στα παρασκήνια της δημιουργίας αυτών των προγραμμάτων στη μητρική γλώσσα για τους μετανάστες εργαζόμενους.
/
In the 1971 summer program of the Bavarian Radio one can read that the foreign-language radio broadcasts' "mission is neither to engage in anti-propaganda against broadcasts from Eastern Bloc countries nor to adopt any other anti-stance; rather, they aim to be "pro": for the benefit of the individual listener, in support of the coexistence of diverse people in the society of the Federal Republic of Germany, and for a better future in a united, free Europe!". Despite this exclamation, the correspondence between the West German state offices and the broadcaster from one side and the increased interest to the point of pressure for action of the Greek embassy in Bonn both tell a different story. In the early 1960s, both parties were highly concerned about the popularity of the Eastern Bloc broadcasts among the Gastarbeiter and urged for the creation of a Greek-language broadcast that will compete with the communist influence and invite the migrants to tune right. By using as a primary source this correspondence, this article aims to contribute to the scholar production on Cold War radio, emphasizing that the transnational character of broadcasts could be found not only in the targeted audience or the crossing of borders but also in the backstages of the conception of these native-language programs for migrant workers

Η ραδιοφωνική εκπομπή της Αστυνομίας Πόλεων (1954-1971)/ The Greek Cities Police Radio Broadcasts (1954-1971)

Δέσποινα Πηλού / Despina Pilou

Η ραδιοφωνική εκπομπή της Αστυνομίας Πόλεων μεταδιδόταν μέσω του Κεντρικού Ραδιοφωνικού Σταθμού των Ενόπλων Δυνάμεων Ελλάδας (ΚΡΣΕΔΕ) και μετέπειτα μέσω της Υπηρεσίας Ενημερώσεως Ενόπλων Δυνάμεων (ΥΕΝΕΔ) από το 1954 και απευθυνόταν σε αστυνομικούς αλλά και στο ευρύ κοινό. Το συγκεκριμένο ηχοτοπίο παρουσιάζει ιδιαίτερο ερευνητικό ενδιαφέρον, καθώς αποτελεί προϊόν κυρίαρχων ιδεολογικών μηχανισμών: της Αστυνομίας Πόλεων (που ήταν υπεύθυνη για την παραγωγή της εκπομπής κατά την περίοδο την οποία εξετάζουμε), των Ενόπλων Δυνάμεων (οι οποίες παραχωρούσαν τον ραδιοφωνικό σταθμό για τη μετάδοση της εκπομπής), των ελληνικών κυβερνήσεων/ της χούντας και της Αμερικανικής Υπηρεσίας Πληροφοριών (όπως προκύπτει από αρχειακές πηγές).

Αν και η έρευνα είναι ακόμη σε εξέλιξη, δεν έχει εντοπιστεί στην Ευρώπη παρόμοια περίπτωση αστυνομικού ραδιοφώνου που να απευθύνεται στους πολίτες, ωστόσο, σήμερα λειτουργούν παρόμοια ραδιόφωνα της αστυνομίας σε χώρες όπως η Τουρκία, η Νιγηρία, το Πακιστάν, η Ταϊλάνδη, η Ινδονησία και οι Φιλιππίνες. Μια προσεκτική ματιά στο αρχειακό υλικό της ραδιοφωνικής εκπομπής της Αστυνομίας Πόλεων (το μεγαλύτερο μέρος του οποίου προέκυψε από τρίτες πηγές, προκειμένου να αντιμετωπιστεί το ζήτημα της αρχειακής μη διαθεσιμότητας) θα μπορούσε να αναδείξει άγνωστες πτυχές του Ραδιοφωνικού Ψυχρού Πολέμου για την ελληνική περίπτωση.

/

The Radio Broadcasts of the Greek Cities Police were broadcasted from 1954 to 1971 through the Central Radio Station of the Greek Armed Forces (KRSEDE) and the Armed Forces Information Service (ΥΕΝΕΔ) and addressed to both civilians and the police force. This radioscape poses significant research interest, as it seems to materialise ideology coming from dominant power structures of the time: the Greek Cities Police (production of the broadcast), the Greek Army (military radiostations), the Greek government, the Greek military dictatorship and the United States Information Service (as evidenced by archival sources).

Although the research is still ongoing, no similar case of a police radio programme addressed to the public has so far been identified in Europe. However, similar police radio stations are currently operating in countries such as Turkey, Nigeria, Pakistan, Thailand, Indonesia, and the Philippines. A close examination of the archival material relating to the City Police radio programme (most of which was obtained from third-party sources in order to address the issue of archival scarcity) could shed light on previously unknown aspects of the Radio Cold War in the Greek context.

Ραδιοτοπία της Εξορίας: Πρακτικές Ακρόασης των Ελληνόφωνων Εκπομπών της Ανατολικής Ευρώπης και της ΕΣΣΔ Radioscapes from Exile: Listening Practices of Greek-Speaking Broadcasts in Eastern Europe and the USSR

Αλίκη Αγγελίδου / Aliki Angelidou – Αλεξάνδρα Μπαλάντινα / Alexandra Balandina

Κατά τη διάρκεια του Ψυχρού Πολέμου, τόσο οι ανατολικοί όσο και οι δυτικοί ραδιοφωνικοί σταθμοί εξέπεμπαν σε πολλές ξένες γλώσσες, επιτελώντας έναν κρίσιμο και πολυπλευρο ρόλο στον πολιτικό ανταγωνισμό, τον ιδεολογικό πόλεμο και τον αγώνα για τον έλεγχο της πληροφορίας. Η Ελλάδα λειτούργησε ως ένα κρίσιμο πεδίο μάχης στην ιδεολογική αντιπαράθεση που διεξήχθη μέσω των ερτζιανών. Η παρουσίαση εξετάζει τα ραδιοτοπία που αναδύθηκαν κατά τη διάρκεια και μετά τον Ελληνικό Εμφύλιο Πόλεμο, εστιάζοντας στον παράνομο ραδιοφωνικό σταθμό Ελεύθερη Ελλάδα και τη μετέπειτα μετεξέλιξή του, τη Φωνή της Αλήθειας, που ιδρύθηκαν από το Κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδας, καθώς και στα ελληνόφωνα ραδιοφωνικά προγράμματα των κρατικών ραδιοφωνικών σταθμοί των σοσιαλιστικών χωρών. Η συλλογή προφορικών μαρτυριών από ακροατές της εποχής αποκαλύπτει την πρόσληψη, τον διαμοιρασμό και την εσωτερίκευση των εκπομπών, καθώς και πώς η ακρόαση λειτουργούσε ως μια κοινωνική και πολιτική πρακτική που διαμόρφωνε ταυτότητες, συντηρούσε την αντίσταση και σφυρηλατούσε αόρατες κοινότητες πέρα από τα σύνορα. Υπό αυτήν την έννοια, η ραδιοφωνική ακρόαση στην Ελλάδα προσφέρει ένα παράθυρο στις συναισθηματικές διαστάσεις του Ψυχρού Πολέμου, υπενθυμίζοντάς μας ότι η μάχη των ερτζιανών δεν δόθηκε μόνο με λέξεις, αλλά και με φωνές, σιωπές και την οικεία τελετουργία του συντονισμού στο ραδιόφωνο.

During the Cold War, both Eastern and Western radio stations broadcasted in multiple foreign languages to target audiences worldwide, serving a crucial and multifaceted role in political competition, ideological warfare, and the struggle for information control. Greece functioned as a crucial battleground in the ideological confrontation waged over the airwaves. This paper investigates the radioscapes that emerged during and after the Greek Civil War, with a focus on the illegal radio station Free Greece and its later incarnation the Voice of Truth, launched by the Greek Communist Party, as well as on the Greek-language radio programs established the national broadcasters of the socialist countries. The collection of oral testimonies from listeners of the time reveals how broadcasts were received, shared, and internalized, and how listening functioned as a social and political practice that shaped identities, sustained resistance, and forged invisible communities across borders. In this sense, radio listening in Greece offers a window into the affective dimensions of Cold War culture, reminding us that the battle of the airways was fought not only with words, but also with voices, silences, and the intimate ritual of tuning in.

Ηχητικές Γέφυρες με την Πατρίδα: Ραδιόφωνο, Μνήμη και Εξορία/ Sonic Bridges to the Homeland: Radio, Memory, and Exile

Μαρία Κόκκινου / Maria Kokkinou, Γεωργία Σαρικούδη / Georgia Sarikoudi

Τι αντιπροσώπευε για τους πολιτικούς πρόσφυγες του ελληνικού εμφυλίου πολέμου το ραδιόφωνο και οι ελληνόφωνες εκπομπές που εξέπεμπαν στις χώρες υποδοχής του; Μέσα από μια διπλή ανάγνωση των αρχείων των Ρ/Σ της «Φωνής της Αλήθειας» και «Ελεύθερη Ελλάδα» η παρουσίαση εξετάζει, αξιοποιώντας τις θεωρητικές προσεγγίσεις της ατμόσφαιρας, τις μορφές επικοινωνίας με την Ελλάδα καθώς και το περιεχόμενο της πολιτισμικής ταυτότητας που οι ακροατές καλούνταν να διατηρήσουν και να αναπαράγουν στην εξορία. Ιδιαίτερη έμφαση δίνεται στον τρόπο που οι συλλογικές μνήμες κινητοποιούνταν μέσα από τις ειδήσεις, τη μουσική και τη γλώσσα της πατρίδας. Η ακρόαση δεν αποτελούσε, επομένως, μια απλή καθημερινή πρακτική, αλλά μια συναισθηματικά φορτισμένη εμπειρία, μέσα από την οποία μπορούσαν να αναζωπυρώνονται η νοσταλγία και οι αναμνήσεις και να ενισχύεται το αίσθημα του «ανήκειν». Υπό αυτήν την έννοια, η παρουσίαση προσεγγίζει τον ήχο και την ραδιοφωνική φωνή ως φορείς μνήμης και συναισθήματος αλλά και ως έναν άυλο σύνδεσμο ανάμεσα στην εξορία και την πατρίδα. Το ραδιόφωνο λειτουργούσε έτσι ως μια «ηχητική γέφυρα», μέσα από την οποία η Ελλάδα δεν ήταν μόνο ένας μακρινός γεωγραφικός τόπος, αλλά ένας χώρος που μπορούσε να επανέρχεται καθημερινά μέσω της φωνής, της γλώσσας, της μουσικής και της συλλογικής μνήμης.

/

The presentation examines what radio and Greek-language broadcasts transmitted to host countries represented for the political refugees of the Greek Civil War. Through a dual reading of the archives of the radio stations Voice of Truth (Foni tis Alitheias) and Free Greece (Eleftheri Ellada), and drawing on theoretical approaches to atmosphere, it explores the forms of communication with Greece, as well as the dimensions of cultural identity that listeners were expected to preserve and reproduce in exile.

Particular attention is paid to the ways in which collective memories were activated through news, music, and the language of the homeland. Radio listening is therefore not approached as a simple everyday practice, but as an emotionally charged experience that could rekindle nostalgia and memories, reinforce a sense of belonging, and sustain a connection with a place from which the refugees were simultaneously geographically and politically separated.

Within this framework, the presentation approaches sound and the radio voice as carriers of memory, emotion, and cultural identity, as well as an intangible link between exile and homeland. Radio thus emerges as a “sound bridge” through which Greece was not merely a distant geographical place, but a familiar and emotionally charged space that could re-enter the everyday lives of refugees through voice, language, music, and collective memory.

Πάνελ Β3 Ανθρωπολογίες από τις περιφέρειες: σύνορα, φύλο, κινητικότητα, οικολογίες γνώσεων, κοσμοπολιτική, επιστημολογίες του Νότου / Anthropologies from the peripheries: borders, gender, mobility, ecologies of knowledges, cosmopolitics, epistemologies of the South

Μπορεί η περιφέρεια να παράγει κοινωνική θεωρία, πέρα από τις αρχές και τις προτεραιότητες της δυτικής επιστημολογίας και την αξιολογική ιεράρχηση, Βορρά/Νότου; Ποια η συμβολή και οι δυνατότητες της Ανθρωπολογικής προσέγγισης και της εθνογραφικής μεθοδολογίας που καταγράφει οικολογίες γνώσεων από τις περιφέρειες του Παγκόσμιου Νότου στην αποαποικιοποίηση της γνώσης που εκπορεύεται από τον Βορρά;

Ο προβληματισμός μας, ως Εργαστήριο/Πολιτισμός-Σύνορα-Φύλο, είναι να αναδείξουμε, πως μέσα από πολυτροπικές εθνογραφίες και ερευνητικά ερωτήματα δημόσιας συμμετοχικής δράσης, η Ανθρωπολογία υπερβαίνει τις αγκυλώσεις της πολιτισμικής περιοχής, συμβάλλοντας στη συγκρότηση κριτικών σπουδών περιοχής. Ο διάλογος μεταξύ ανθρωπολογίας και κινηματικής δράσης, και σε αντίστιξη με τη Δύση, τις επιστημολογίες της, τις πειθαρχίες και τις αποικιακές κληρονομιές της επί των Λοιπών, αποσταθεροποιεί τη γεωγραφία της γνώσης για τις κατηγορίες του 'κέντρου' και της 'περιφέρειας';

Σύνορα, φύλο, κινητικότητα, οικολογίες γνώσεων και κοσμοπολιτική μπαίνουν σε κατά τόπο και περίσταση διερεύνηση, έτσι όπως βιώνονται και παράγουν γνώση στις περιφέρειες. Η επιθυμία αποαποικιοποίησης από τον κοσμοπολιτισμό του Βορρά παράγει εντέλει πλουραλιστική κοσμοπολιτική από τον Νότο; Μεταξύ δυτικών προκείμενων και τοπικών προτεραιοτήτων, ανισοτήτων και εκμετάλλευσης, ηγεμονίας και συγκεκριμένων τοπικών παραδόσεων, προτεραιοτήτων και habitus, πως δημιουργούνται διαθεματικά και εγκάρσια οι δυνατότητες για τις επιστημολογίες του Νότου και για την αποκαθήλωση της πατριαρχίας πληθυντικά;

/

Can the periphery produce social theory that transcends the principles and priorities of Western epistemology, and the North-South hierarchical evaluation? What are the contributions and potential of the anthropological approach and ethnographic methodology - recording ecologies of knowledges from the peripheries of the Global South - to the decolonization of knowledge emanating from the North?

Our aim, as the Culture-Borders-Gender/LAB, is to highlight how - through multimodal ethnographies and research questions rooted in public participatory action-anthropology transcends the rigidities of «cultural area», thereby contributing to the formation of critical area studies. Does the dialogue between anthropology and social activism-set in counterpoint to the West, its epistemologies, its disciplines, and its colonial legacies regarding «the Others» - destabilize the geography of knowledge concerning the categories of «center» and «periphery»?

Borders, gender, mobility, ecologies of knowledge, and cosmopolitics are examined in specific contexts and situations - as they are experienced and as they generate knowledge in the peripheries. Does the desire to decolonize the cosmopolitanism of the North ultimately yield a pluralistic cosmopolitics from the South? Amidst Western premises and local priorities, inequalities and exploitation, hegemony and specific local traditions, priorities and habitus, how do possibilities

for epistemologies of the South and for the dismantling of patriarchies—in the plural—emerge in an intersectional and transversal manner?

Πληθυντική πατριαρχία: Εθνογραφία και έκκεντροι φεμινισμοί της περιφέρειας στον αντίποδα του "λευκού φεμινισμού" / Pluriversal patriarchy: Ethnography and decentered feminisms of the periphery, at the antipode of 'white feminism'.

Φωτεινή Τσιμπιρίδου / Foteini Tsibiridou

Η εθνογραφική συνθήκη, εστιάζοντας στους μηχανισμούς απορρόφησης από την τοπική μήτρα πατριαρχίας των επάλληλων στρωμάτων αποικιακότητας σε βάρος θηλυκών και θηλυκοποιημένων σωμάτων μπορεί, πέρα από τη διαθεματικότητα (Vergès2022), να αναδείξει και την εγκάρσια διάρθρωση κυριαρχιών του παλίμψηστου μιας πληθυντικής πατριαρχίας; Με όρους υλικότητας και σωματικότητας στο χώρο και στο χρόνο, ποια είναι τα μοτίβα και οι δυνατότητες διαπραγμάτευσης του κατά τόπον παλίμψηστου της πατριαρχίας (Tsibiridou 2022), όπως για παράδειγμα στην ευρύτερη τουρκική περιφέρεια της Ανατολίας (Kandiyoti 2006, Sehlikoglu 2018);
Η περίπτωση της Εσμεράυ από την Ιστανμπούλ, εθνογραφία στην οποία επιστρέφω μετά από χρόνια με τα εργαλεία της αποαποικιοποίησης του φεμινισμού(Lughones 2007, Segato 2021, Gago 2025), μας δείχνει πως η φεμινιστική της δύναμη (potential feminista) εμπνέει υποκείμενα να δρουν συλλογικά ενώ εκείνη χρησιμοποιεί το σώμα της ως έδαφος διαμαρτυρίας (cuerpo territorio). Παράλληλα, και εφόσον η Ανθρωπολογία βγαίνει δημόσια στο πλευρό των υπεξούσιων (βλ. Çağlayan 2021 και Ακαδημία γυναιαλογίας/Jineoloji Academy στη Ροζάβα), δημιουργείται ένα σώμα γνώσης από την περιφέρεια, το οποίο αμφισβητεί τις προτεραιότητες του λευκού φεμινισμού και της φεμινιστικής θεωρίας που παράγεται στο κέντρο (Segato 2021), και στο οποίο δυσκολεύονται να εγγραφούν πολλά γυναικεία κινήματα της περιφέρειας (Zakaria 2021).
/
By focusing on the mechanisms through which the local patriarchal matrix absorbs successive layers of coloniality—at the expense of female and feminized bodies - the ethnographic condition can, beyond intersectionality (Vergès 2022), reveal the complex palimpsest of transversal dominations? In terms of materiality and embodiment across space and time, what are the patterns and possibilities for negotiating the localized palimpsest of patriarchy (Tsibiridou 2022) - for instance, in the broader Turkish - Anatolia periphery (Kandiyoti 2006, Sehlikoglu 2018)?
The case of Esmeray from Istanbul - an ethnography I am revisiting after years, with the tools of decolonization of feminism (Lughones 2007, Segato 2021, Gago 2025) -demonstrates how her feminist power (potentia feminista) inspires subjects to act collectively, while she uses her body as a site of protest (cuerpo territorio). At the same time, insofar as anthropology publicly aligns itself with the subaltern bodies (see in Çağlayan (2021) and in the Jineology Academy in Rojava), thus, a body of knowledge emerges from the periphery that challenges the priorities of white feminism, with which many women's movements in the periphery struggle to align (Zakaria 2021), contesting feminist priorities of the theory produced at the center (Segato 2021).

Ένας κοσμοπολιτικός θάνατος: Κινητικότητα, ανήκειν και πολεμικές κρίσεις στη Μαύρη Θάλασσα / A Cosmopolitan Death: Mobility, Belonging and Wartime Crises in the Black Sea

Ελένη Σιδέρη / Eleni Sideri

Η ανακοίνωση προσεγγίζει τη Μαύρη Θάλασσα ως μια έκκεντρη θαλάσσια γεωγραφία που δεν εντάσσεται εύκολα στα δίπολα κέντρο/περιφέρεια και Βορράς/Νότος. Ρωτά τι γίνεται ορατό για την κινητικότητα, το ανήκειν και τον κοσμοπολιτισμό όταν τα εξετάζουμε μέσα από τις ιστορικές εμπειρίες αυτής της περιφέρειας. Ακολουθώντας ετερογενή αρχεία ζωής και θανάτου, συνδέει το Βατούμι, τη Σουλίνα και την Κωνστάντζα: μια μεσοπολεμική αφήγηση για έναν Πόντιο στο Βατούμι που επιλέγει τον θάνατο αντί της αναχώρησης· την ιστορία μιας μαύρης γυναίκας ελληνικής καταγωγής στη Σουλίνα, της οποίας η ζωή συνδέει θαλάσσιες διαδρομές, διασπορά, επιστροφή και ταφή· και τις σύγχρονες αναδιατάξεις ανθρώπινων και μη ανθρώπινων κινητικοτήτων που προκαλεί ο πόλεμος στην Ουκρανία. Το ιστορικό αρχείο συναντά το εθνογραφικό παρόν όταν ένα μήνυμα του 112 για ρωσική στρατιωτική δραστηριότητα με βρίσκει καθ' οδόν προς την παραλία της Σουλίνας. Η διαδρομή συνεχίζεται στην Κωνστάντζα και επιστρέφει στο σημερινό Βατούμι των Ουκρανών προσφύγων. Μέσα από φυγές, επιστροφές, εκτοπισμούς και αρνήσεις αναχώρησης, η ανακοίνωση προτείνει να σκεφτούμε μια κοσμοπολιτική από την περιφέρεια, που αμφισβητεί την ταύτιση του κοσμοπολιτισμού με την ελεύθερη κινητικότητα και αναδεικνύει το ανήκειν ως ιστορικά και γεωπολιτικά διακυβευόμενη σχέση.

/

This paper approaches the Black Sea as an eccentric maritime geography that cannot easily be accommodated within the binaries of centre/periphery or Global North/Global South. It asks what becomes visible about mobility, belonging, and cosmopolitanism when these are examined through the historical experiences of this region. Following heterogeneous archives of life and death, the paper connects Batumi, Sulina, and Constanța: an interwar account of a Pontic Greek in Batumi who chooses death rather than departure; the story of a Black woman of Greek descent in Sulina, whose life connects maritime routes, diaspora, return, and burial; and contemporary rearrangements of human and more-than-human mobilities generated by the war in Ukraine. The historical archive encounters the ethnographic present when a 112 emergency alert warning of Russian military activity reaches me on my way to Sulina's beach. The journey continues to Constanța and returns to present-day Batumi and the presence of displaced Ukrainians. Through trajectories of flight, return, displacement, and refusals to leave, the paper proposes a cosmopolitics from the periphery that challenges the identification of cosmopolitanism with free mobility and foregrounds belonging as a historically contingent and geopolitically contested relationship.

Εθνογραφίες των κοινών και οι πολλαπλοί τόποι παραγωγής γνώσης / Ethnographies of the Commons and the Multiple Sites of Knowledge Production

Αιμιλία Βουλβούλη / Aimilia Voulvouli

Η ανακοίνωση διερευνά τα εγχειρήματα κοινών όχι μόνο ως μορφές συλλογικής οργάνωσης της ζωής, της εργασίας και της φροντίδας, αλλά και ως τόπους παραγωγής γνώσης και κοινωνικής θεωρίας. Αφετηρία αποτελεί η παραδοχή ότι η γνώση δεν παράγεται αποκλειστικά ούτε στα γεωπολιτικά κέντρα ούτε εντός της ακαδημίας. Αντίθετα, αναδύεται μέσα από καθημερινές πρακτικές συνεργασίας, αυτοοργάνωσης και συλλογικής διαχείρισης, όπου οι ίδιες οι κοινότητες διαμορφώνουν έννοιες και ερμηνείες για την οικονομία, την αξία, τη φροντίδα και την πολιτική.
Μέσα από μια συνθετική ανάγνωση εθνογραφιών εγχειρημάτων κοινών από την Ελλάδα και την ευρύτερη Ανατολική Μεσόγειο, η ανακοίνωση διερευνά πώς οι συλλογικές πρακτικές συγκροτούν τρόπους γνώσης και παράγουν εννοιολογήσεις της αξίας, της φροντίδας, της συνεργασίας και της πολιτικής, οι οποίες μπορούν να συνομιλήσουν ισότιμα με την κοινωνική θεωρία. Με αυτόν τον τρόπο μετατοπίζεται η συζήτηση από το ερώτημα «πώς εφαρμόζεται η θεωρία στο πεδίο» στο «πώς το ίδιο το πεδίο παράγει θεωρία». Τα κοινά προτείνονται ως επιστημολογικοί τόποι που αμφισβητούν δύο αλληλένδετες ιεραρχίες: τη γεωπολιτική ιεράρχηση της γνώσης μεταξύ Βορρά και Νότου και τη θεσμική της ιεράρχηση μεταξύ ακαδημίας και κοινωνίας. Συνομιλώντας με τις επιστημολογίες του Νότου, η ανακοίνωση προτείνει την εθνογραφία ως μεθοδολογία συν-παραγωγής γνώσης, ικανή να συμβάλει στον μετασχηματισμό της κυρίαρχης κοινωνικής θεωρίας.
/
This paper examines commons initiatives not only as forms of collective organization of life, work and care, but also as sites of knowledge production and social theory. It starts from the premise that knowledge is produced neither exclusively within geopolitical centres nor solely within academia. Rather, it emerges through everyday practices of cooperation, self-organization and collective governance, whereby communities themselves generate concepts and interpretations of economy, value, care and politics. Drawing on a synthetic reading of ethnographies of commons initiatives from Greece and the wider Eastern Mediterranean, the paper explores how collective practices produce forms of knowledge and conceptualizations of value, care, cooperation and politics that can engage on equal terms with social theory. In doing so, it shifts the discussion from the question of how theory is applied to the field to how the field itself produces theory. Commons are thus approached as epistemic sites that challenge two interconnected hierarchies: the geopolitical hierarchy of knowledge between the Global North and the Global South, and the institutional hierarchy between academia and society. Engaging with Southern epistemologies, the paper proposes ethnography as a methodology of co-producing knowledge capable of contributing to the transformation of dominant social theory.

«Είναι ο Βαλάντης!». Με αφορμή την φιλμική προβολή και καταγραφή σε σχολεία της «περιφέρειας». Λόγοι αντίστιξης / "it'sValantis!". On the Occasion of Film Screenings and Recordings in "Peripheral" Schools: Contrapuntal Discourses

Ελίνα Καπετανάκη / Elina Kapetanaki

Σε γειτονιές στο κέντρο πόλης στη βόρεια Ελλάδα, πλέον με σαφώς μικρότερο μαθητικό δυναμικό, ανάμεσα στην ανάδυση της βραχυχρόνιας μίσθωσης και την συχνά κρίσιμη οικονομική διαβίωση, μαθητές/ιες με καταβολές από διαφορετικές χώρες των Βαλκανίων παρακολουθούν ταινία μικρού μήκους χώρας της πρώην Γιουγκοσλαβίας. Αποκρίσεις και επιφωνήματα φέρουν λόγο αντιστικτικό για τα Βαλκάνια, τα σύνορα, τη νοούμενη ως ανωτερότητα, τη Δύση.Μιλούν για εκείνο που «έπρεπε» και υποκύπτουν χιουμοριστικά σε εκείνο που συμβαίνει. Ο Βαλάντης δεν είναι παρά ο ήρωας τεχνούργημα που δημιουργήθηκε από τα παιδιά. Είναι εκείνος που ακόμη και αν δεν υπήρχε, πλάστηκε ως η προσωπικότητα που αφηγείται με νόημα μεταπτώσεις του κρίσιμουστα Βαλκάνια, του ανώτερου και του μιαρού, όπως πλάθονται στα δικά μας σχολεία, της Δυτικής περιφέρειας. Άλλοτε πάλι, το ίδιο μαθητικό δυναμικό αποτυπώνει σε βιντεοληψίες όψεις της γειτονιάς, της μετακίνησης των πληθυσμών, του μόχθου του καθημερινού, της δικής μας αφωνίας. Πώς η βιωμένη εμπειρία από τα δικά μας σχολεία της περιφέρειας μιλά για τα σύνορα, τα εθνικά όρια και με λόγο αντιστικτικό προς επίσημες καταγραφές ίσως περιγράφει εκείνο που συμβαίνει; Μπορεί να αμφισβητεί το δίπολο Κέντρου/Περιφέρειας;

/

In downtown neighborhoods of a northern Greek city, which is now marked by significantly declining student populations, the rise of short-term rentals, and often precarious livelihoods, students of diverse Balkan backgrounds watch a short film from a post-Yugoslav country. Their responses and exclamations carry a contrapuntal discourse regarding the Balkans, borders, and the West; they speak to what "should" have been, while humorously conceding to what actually is.

Valantis is nothing less than the fictional hero created by the children. He is a narrative artifact of a broader discourse on the Balkans. He represents the figure who, even if he did not exist, would be constructed as a persona that meaningfully navigates transitions between the critical, the superior, and the impure, within our schools of periphery. At other times, these same students use video recording to capture facets of their neighborhood, population movements, daily labor, and our own silence.

How does the lived experience within our peripheral schools speak to borders and national boundaries, and how might it describe what is actually taking place? Can it challenge the Center/Periphery binary?

Εθνογραφίες«από νότο σε νότο»: Φεμινιστικές και κουήρ μεθοδολογίες αποαποικιοποίησης μεταξύ Ανδαλουσίας και Κύπρου / Ethnographies "from South to South": Feminist and Queer Decolonial Methodologies between Andalusia and Cyprus

Κατερίνα Σεργίδου / Katerina Sergidou

Η ανακοίνωση παρουσιάζει ένα εθνογραφικό πεδίο «από νότο σε νότο», ανάμεσα σε μια έρευνα που ολοκληρώθηκε (Ανδαλουσία) και μία που αρχίζει (Κύπρος), με αυτά τα δύο να αλληλοτροφοδοτούν το αποαποικιακό ερώτημα. Η έρευνα στην οικεία Ανδαλουσία οδήγησε την ερευνήτρια να επιστρέψει στον τόπο καταγωγής της και στην αν-οίκειά της κυπριακότητα, εντοπίζοντας εντόπιες φεμινιστικές ομάδες και διαλέκτους όπως η «σπιριθκιά» και «οι κόρες ξαπόλυτες». Η ανακοίνωση ανατρέχει στις επιτελέσεις και τελετουργίες φεμινιστικών και κουήρ κοινοτήτων στην Ανδαλουσία οι οποίες καθώς αντιστέκονται στις πολλαπλές αποικιακότητες τόσο της ισπανικής κυριαρχίας όσο και των κυρίαρχων ισπανικών-ηγεμονικών φεμινισμών, σχηματίζουν εντόπιες αντι-ηγεμονίες (counter-hegomonies) και αντι-εξουσίες (counter-powers). Μέσα από αυτές τις επιτελέσεις σχηματίζονται μεθοδολογίες αντίστασης στους λόγους και τις πρακτικές των κοινοτήτων όπως: η επανάκτηση εντόπιων όρων (poderío/τσαγανό/power) και η αμφισβήτηση δυτικών φεμινιστικών κατηγοριών (ενδυνάμωση), η υπεράσπιση της ανδαλουσιανής γλώσσας (hablaandalú), η επανόρθωση της ιστορικής μνήμης από τα κατάλοιπα της δικτατορίας και η ανάδυση εναλλακτικών φεμινιστικών κοινοτήτων (primas/ξαδέρφες, vecinas/γειτόνισσες, Maris). Καθώς οι κοινότητες αντίστασης αμφισβητούν το αποικιοκρατικό-πατριαρχικό-καπιταλιστικό παλίμψηστο εμφανίζουν, επιτελούν και γίνονται ένα εορταστικό «σώμα-έδαφος» (cuerpo-territorio), αντλώντας από αυτό που (κατ)έχουν. Έχουν την poderío-δυνατότητα-potencia οι μεθοδολογίες που αναδύονται μέσα από το πολύ-τελετουργικό ανδαλουσιανό τοπίο να συνομιλήσουν με το κυπριακό φεμινιστικό παράδειγμα σε μια αποαποικιακή προοπτική;

/

This paper presents an ethnographic field "from south to south", between a completed research (Andalusia) and one just beginning (Cyprus), the two mutually feeding the decolonial question. Ethnography in familiar Andalusia led the researcher back to her place of origin and to her un-homely Cypriotness, tracing local feminist groups and dialects such as spiriθkia and kores xapolites. The paper turns to the performances-rituals of feminist and queer communities in Andalusia which, as they resist the multiple colonialities of both Spanish domination and dominant Spanish-hegemonic feminisms, form local counter-hegemonies and counter-powers. Through these performances, methodologies of resistance to the communities' discourses and practices take shape, such as the reclaiming of local terms (poderío/τσαγανό/power) and the questioning of Western feminist categories (empowerment), the defence of the Andalusian language (hablaandalú), the restoration of historical memory from the remnants of the dictatorship, and alternative representations of feminist communities (primas/cousins, vecinas/neighbours, Maris). As these communities of resistance, challenge colonial-patriarchal-capitalist palimpsest, they appear, perform and become a festive "body-territory" (cuerpo-territorio), drawing on what they possess. Do the methodologies emerging from the multi-ritualistic Andalusian landscape have the power-poderío and the potencia to be in dialogue with the Cypriot feminist paradigm in a decolonial perspective?

Το Ευρωπαϊκό Σύμφωνο για τη Μετανάστευση και το Άσυλο ως νέο καθεστώς διακυβέρνησης της μνήμης / The EU Pact on Migration and Asylum as a New Regime of Governing Memory

Κωνσταντίνος Κολοβός/ Konstantinos Kolovos

Το Νέο Σύμφωνο για τη Μετανάστευση και το Άσυλο δεν συνιστά απλώς μια θεσμική αναδιάρθρωση της ευρωπαϊκής μεταναστευτικής πολιτικής, αλλά μπορεί να ιδωθεί ως ένα αναδυόμενο καθεστώς διακυβέρνησης της μνήμης. Εστιάζοντας στη συνάρθρωση συνοριακού ελέγχου, επιταχυνόμενων διαδικασιών ασύλου, προκαταρκτικού ελέγχου (screening), βιομετρικής καταγραφής και κατηγοριοποιήσεων περί «ασφαλών χωρών», εξετάζεται πώς οι σύγχρονες τεχνολογίες διακυβέρνησης ρυθμίζουν όχι μόνο την κινητικότητα των προσφυγικών υποκειμένων, αλλά και τους όρους υπό τους οποίους οι εμπειρίες βίας, εκτοπισμού και οδύνης μπορούν να επικοινωνηθούν, να ακουστούν και να αναγνωριστούν. Αντλώντας από την ανθρωπολογία της μετανάστευσης, της υγείας και της βίας, η ανάλυση διερευνά την ένταση ανάμεσα στην αποσπασματική, ενσώματη και μη γραμμική φύση της τραυματικής μνήμης και στις θεσμικές απαιτήσεις για συνεκτικές, χρονικά οργανωμένες και «αξιόπιστες» αφηγήσεις. Υποστηρίζεται ότι η εντατικοποίηση της επιτήρησης, της ταξινόμησης και της αποτροπής συγκροτεί ένα καθεστώς όπου η μνήμη πειθαρχείται και η λήθη μπορεί να παράγεται θεσμικά. Υπό αυτή την έννοια, τα ευρωπαϊκά σύνορα δεν χαράσσονται μόνο στον γεωγραφικό χώρο, αλλά και στο πεδίο της ανθρώπινης εμπειρίας, διαχωρίζοντας μνήμες που καθίστανται αναγνωρίσιμες από εκείνες που ωθούνται στη σιωπή και την αορατότητα.

/

The New Pact on Migration and Asylum does not merely constitute an institutional restructuring of European migration policy; it can also be understood as an emerging regime of governing memory. Focusing on the intersection of border control, accelerated asylum procedures, screening, biometric registration, and classifications of "safe countries," the analysis examines how contemporary technologies of governance regulate not only the mobility of refugee subjects, but also the conditions under which experiences of violence, displacement, and suffering can be communicated, heard, and recognised. Drawing on the anthropology of migration, health, and violence, the analysis explores the tension between the fragmented, embodied, and non-linear nature of traumatic memory and institutional demands for coherent, chronologically organised, and "credible" narratives. It argues that the intensification of surveillance, classification, and deterrence constitutes a regime in which memory is disciplined and forgetting can be institutionally produced. In this sense, European borders are drawn not only across geographical space, but also within the realm of human experience, separating memories that become recognisable from those pushed into silence and invisibility.

"Εγώ είμαι expat, δεν είμαι μετανάστρια": Νοηματοδοτήσεις της μετακίνησης στο διασπορικό πλαίσιο / "I am an expat, I am not a migrant": Interpretations of mobility in the diasporic context

Διονύσης Γκιάτας/ Dionysis Gkiatas

Οι δύο κυρίαρχοι όροι που χρησιμοποιούνται -τόσο στη βιβλιογραφία όσο και στον δημόσιο λόγο- για να περιγράψουν τη μετακίνηση των υποκειμένων από έναν τόπο σε έναν άλλον είναι η «μετανάστευση» («migration») και η «κινητικότητα» («mobility»). Στα πλαίσια της παγκοσμιοποίησης και της ενοποιημένης -πλέον σε μεγάλο βαθμό- Ευρώπης, Έλληνες-ίδες μετακινούμενοι-ες από την Ελλάδα προς άλλα κράτη μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης θέτουν υπό αμφισβήτηση τον προσδιορισμό «μετανάστης-τρια», παρότι οι ίδιοι-ες βιώνουν τον κοινωνικό ρατσισμό από τους γηγενείς στη χώρα στην οποία εγκαθίστανται. Τα ίδια τα θεσμικά όργανα της Ευρωπαϊκής Ένωσης αποφεύγουν να αντιμετωπίζουν τη μόνιμη εγκατάσταση πολιτών από ένα κράτος μέλος της Ένωσης σε ένα άλλο ως «μετανάστευση» και τη χαρακτηρίζουν ως «κινητικότητα». Η εισήγηση αυτή αναδεικνύει τον βαθμό επιδραστικότητας που έχει ο επίσημος λόγος των θεσμών της Ευρωπαϊκής Ένωσης στην κατασκευή ταυτοτήτων στο διασπορικό πλαίσιο, καθώς και τις αντιλήψεις που διαμορφώνουν Έλληνες-ίδες σχετικά με την έννοια του-ης μετανάστη-τριας μέσω των προσωπικών τους βιωμάτων. Η ανακοίνωση βασίζεται σε υλικό, το οποίο αντλείται από εθνογραφική επιτόπια έρευνα που πραγματοποιήθηκε στο Salzburg της Αυστρίας.

/

The two dominant terms used -both in the literature and in public discourse- to describe the movement of subjects from one place to another are "migration" and "mobility." In the context of globalization and of a now largely unified Europe, Greek women and men moving from Greece to other member states of the European Union call into question the designation "migrant," even though they experience social racism from natives in the country in which they settle. The institutions of the European Union themselves avoid treating the permanent settlement of citizens from one EU member state in another as "migration," instead characterizing it as "mobility." This presentation highlights the extent to which the official discourse of the institutions of the European Union influences the construction of identities in the diasporic context, as well as the perceptions that Greek women and men form regarding the concept of the migrant through their personal lived experiences. The presentation is based on material drawn from ethnographic fieldwork conducted in Salzburg, Austria.

Rightswashing: Νομική βοήθεια και άσυλο στην Ελλάδα / Rightswashing: Legal Aid and Asylum in Greece

Χριστίνα Μήλιου-Θεοχαράκη/ Christina Miliou-Theocharaki

Η παρούσα έρευνα προτείνει την έννοια του «rightswashing» ως εργαλείο διακυβέρνησης. Η έννοια αυτή καλύπτει δύο περιστάσεις: όταν τα κράτη (α) δηλώνουν ότι παρέχουν ορισμένα δικαιώματα, τα οποία όμως στην πράξη είναι απροσπέλαστα, και (β) επιβάλλουν νομοθετικές και πολιτικές αλλαγές υπό το πρόσχημα της προστασίας, οι οποίες όμως υπόρρητα αποδυναμώνουν

περαιτέρω την προστασία των δικαιωμάτων. Η μελέτη αυτή αντλεί από εθνογραφικό υλικό που συγκεντρώθηκε στην Ελλάδα την περίοδο 2021-2022 και εντοπίζει πρακτικές rightswashing ενσωματωμένες στις αλλαγές της κρατικά παρεχόμενης νομικής βοήθειας προς τους αιτούντες άσυλο. Καταδεικνύει ότι, παρόλο που η κρατικά παρεχόμενη νομική βοήθεια ενισχύεται και ταυτόχρονα μειώνεται η αντίστοιχη παροχή από την κοινωνία των πολιτών, το εύρος της νομικής βοήθειας αποδυναμώνεται, οι απαιτήσεις εξειδίκευσης καταργούνται και η συμμετοχή των προσφευγόντων μειώνεται, αναπαράγοντας αβεβαιότητα στη διαδικασία της προσφυγής. Σε μια περίοδο κατά την οποία η κοινωνία των πολιτών βιώνει συνεχή αποδυνάμωση, με τα κράτη να αναλαμβάνουν υπηρεσίες που στο παρελθόν παρείχε η ίδια, η ερμηνεία του rightswashing μπορεί να αποτελέσει έναν πολύτιμο τρόπο αναγνώρισης κρατικών τεχνικών διακυβέρνησης που (ανα)παράγουν ασάφεια εις βάρος των ανθρώπων, με πρόσχημα την ενδυνάμωση των θεμελιωδών δικαιωμάτων τους.

/

This research proposes the concept of «rightswashing» as a mechanism of governmentality. This concept covers two situations: when states (a) declare that they provide certain rights which are, however, inaccessible in practice, and (b) impose legislative and policy changes under the guise of protection, which implicitly further weaken the protection of rights. This study draws on ethnographic material gathered in Greece during 2021-2022 and identifies rightswashing practices embedded in the changes to government-provided legal aid for asylum seekers. It demonstrates that, although government-provided legal aid is being developed, with the corresponding provision by civil society being simultaneously decreasing, in practice, the scope of legal aid is being weakened, specialisation requirements are being abolished, and appellants' involvement is being reduced, further (re)producing uncertainty in the appeal process. At a time when civil society is experiencing continuous weakening, with states taking over services it previously provided, the interpretation of rightswashing can constitute a valuable way of identifying state governmentality techniques that (re) produce ambiguity and precarity to the detriment of people, under the pretext of strengthening their fundamental rights.

Οικειότητα ως απειθαρχία: η Ρεμπίμπια ως έκκεντρο παρατηρητήριο της κανονικότητας στη Goliarda Sapienza / Intimacy as Disobedience: Rebibbia as a Decentred Vantage Point on Normativity in Goliarda Sapienza's Work

Βικτώρια Ιωαννίδου

Η φυλακή προσεγγίζεται συνήθως ως χώρος πειθαρχίας, στέρησης και κοινωνικού αποκλεισμού. Στο L'Università di Rebibbia (1983) της Goliarda Sapienza, όμως, ο εγκλεισμός λειτουργεί ταυτόχρονα ως έκκεντρο παρατηρητήριο της «κανονικής» κοινωνίας: μέσα από την καθημερινότητα των κρατουμένων γίνονται ορατοί μηχανισμοί ιεράρχησης, επιτήρησης και έμφυλης ή ταξικής κανονικοποίησης που δεν περιορίζονται εντός των τειχών της φυλακής. Η ανακοίνωση εστιάζει στις μικρές πρακτικές οικειότητας, φροντίδας και αλληλεγγύης που αναπτύσσονται ανάμεσα στις γυναίκες της Rebibbia και διερευνά αν μπορούν να ιδωθούν ως μορφές καθημερινής απειθαρχίας: όχι ως ηρωική ή ολοκληρωμένη αντίσταση, αλλά ως προσωρινές ρωγμές στη λογική του ιδρύματος και ως παραγωγή εναλλακτικών σχέσεων. Μέσα από επιλεγμένες σκηνές συνύπαρξης εξετάζεται πότε

η οικειότητα αναδιαπραγματεύεται τη θεσμικά επιβαλλόμενη απομόνωση και πότε παραμένει στρατηγική επιβίωσης. Σε διάλογο με τον Foucault, τον Goffman και τη φεμινιστική κριτική του εγκλεισμού, η μελέτη προτείνει μια κοινωνιολογική και ανθρωπολογική ανάγνωση της αυτοβιογραφικής αφήγησης της Sapienza, όπου οι κρατούμενες δεν εμφανίζονται μόνο ως αντικείμενα πειθαρχίας αλλά και ως υποκείμενα που παράγουν κοινωνική γνώση και σχέσεις. Η φυλακή, έτσι, δεν αποτελεί απλώς περιθώριο, αλλά σημείο από το οποίο η κανονικότητα γίνεται ορατή επειδή παρατηρείται από το έκκεντρό της.

Prison is commonly understood as a space of discipline, deprivation, and social exclusion. In Goliarda Sapienza's 'Università di Rebibbia (1983), however, incarceration also becomes a decentred vantage point from which to observe "normal" society. The everyday experiences of women prisoners expose mechanisms of hierarchy, surveillance, and gendered or class-based normalisation that extend well beyond prison walls. This paper focuses on the small practices of intimacy, care, and solidarity that emerge among the women of Rebibbia, exploring whether they can be understood as forms of everyday disobedience: not as heroic or fully realized resistance, but as temporary fissures in institutional logic and opportunities for forging alternative social relations. Through selected scenes of coexistence, the paper examines the circumstances in which intimacy challenges institutionally imposed isolation and those in which it remains primarily a strategy of survival. Engaging with Foucault, Goffman, and feminist critiques of incarceration, the study offers a sociological and anthropological reading of Sapienza's autobiographical narrative, in which incarcerated women emerge not merely as objects of discipline but as subjects capable of producing social knowledge and relationships. Prison thus becomes more than a marginal space: it constitutes a standpoint from which the mechanisms of normality become visible precisely because they are observed from its margins.

Περιφρουρώντας το φύλο και το έθνος: ο δημόσιος λόγος για τον φράχτη του Έβρου και τη μεθόριο / Guarding Gender and Nation: public discourse on the Evros fence and the border area

Σοφία Κρατίδου / Sophie Kratidou

Με αφορμή τη λεγόμενη «κρίση του Έβρου» το Μάρτιο του 2020 και την ανακήρυξη της «κατάστασης έκτακτης ανάγκης», η επιχειρησιακή αναβάθμιση του φράχτη και του συνοριακού συμπλέγματος ως μέρος της εντατικοποιημένης στρατιωτικοποίησης της μεθοριακής ζώνης, καταλαμβάνει κεντρική θέση στην εγχώρια δημόσια συζήτηση. Μέσα από την ανάλυση ψηγμάτων λόγου ειδησεογραφικών ρεπορτάζ και κυβερνητικών ανακοινώσεων (2020 - 2023), η εισήγηση εστιάζει στους έμφυλους και εθνικιστικούς λόγους γύρω από τον φράχτη, το συνοριακό σύμπλεγμα και την κοινωνική ζωή στη μεθοριακή ζώνη. Προσεγγίζοντας τον φράχτη και το συνοριακό σύμπλεγμα ως πολυσημειακό κόμβο λόγων για το φύλο και το έθνος, την απειλή και την ασφάλεια, την «ακριτική» πολιτειότητα και το «δημογραφικό», εξετάζεται πώς εθνικιστικοί και έμφυλοι λόγοι συναρθρώνονται με επιχειρησιακές πρακτικές και εγκαλούν σε ορισμένα (και όχι άλλα) πρότυπα πολιτειότητας. Βασισμένη σε διδακτορική έρευνα για τον πολεμικό λόγο στην εγχώρια δημόσια σφαίρα για το «προσφυγικό – μεταναστευτικό ζήτημα», τον ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό και την επιδημία της

COVID-19 (2020 έως και 2022), η εισήγηση αξιοποιεί μεταδομιστικές θεωρήσεις για το λόγο και την εξουσία (Foucault), την φεμινιστική θεωρία για τον πόλεμο (Enloe, Sjoberg) και τις κριτικές φεμινιστικές σπουδές στον κόμβο έθνους και φύλου και έμφυλων εθνικών υποκειμένων (Yuval – Davis, Mayer, Halkias). Στόχος είναι να αναδειχτεί πώς η πολεμική ρητορική για την Ελλάδα «υπό απειλή» συγκροτείται έμφυλα, παράγει έμφυλα εθνικά υποκείμενα και εγγράφει και κανονικοποιεί τη στρατιωτικοποίηση της κοινωνικής ζωής στη μεθοριακή ζώνη.

/

Following the so-called "Evros crisis" on March 2020 and the declaration of a "state of emergency," the operational upgrade of the fence and the border complex, as part of the intensified militarization of the area, took center stage in Greek public debate. Analyzing fragments of discourse drawn from news reports and government announcements (2020–2023), this paper focuses on the gendered and nationalist discourses surrounding the fence, the border complex, and social life in the Evros borderland. Approaching the fence and the border complex as a nodal point of intersecting discourses on gender and nation, threat and security, border citizenship (Akritas), and the "demographic issue," the analysis examines how nationalist and gendered discourses co - articulate with operational practices and interpellate subjects as particular kinds of citizens, privileging some forms of citizenship over others. Grounded in doctoral research on war discourse in the public sphere on the "refugee–migrant issue," the Greek–Turkish antagonism, and the COVID-19 pandemic (2020–2022), the paper draws on poststructuralist approaches on discourse and power (Foucault), feminist theory on war (Enloe, Sjoberg), and critical feminist studies on the intersection of nation and gender and the construction of gendered national subjects (Yuval-Davis, Mayer, Halkias). The aim is to illuminate how war rhetoric framing Greece as "under threat" is gendered, produces gendered national subjects, and inscribes and normalizes the militarization of social life in the border area.

Πάνελ Γ1 Γήρας, φροντίδα και πολιτικές αλληλεξάρτησης στην Ελλάδα / Aging, Care, and Politics of Interdependence in Greece

Στην τρέχουσα συγκυρία της αυξανόμενης μακροβιότητας και των δημογραφικών αλλαγών, το γήρας αναδεικνύεται σε προνομιακό πεδίο βιοπολιτικής διακυβέρνησης. Η διάσταση αυτή αποτυπώνεται τόσο στη διάχυση σύγχρονων μοντέλων διαχείρισης του ηλικιωμένου πληθυσμού («επιτυχής», «ενεργός», «υγιής» γήρανση) και στις εθνοκεντρικές, νεοφιλελεύθερες θεμελιώσεις τους, όσο και στην εμπέδωση κινδυνολογικών ρητορικών περί «γήρανσης του πληθυσμού», που ανάγουν τα γηρατειά σε «βάρος» για το κράτος και την οικογένεια. Υπό αυτό το πρίσμα, η μελέτη του γήρατος αποτελεί γόνιμο πεδίο κριτικής ανάλυσης των μετασχηματισμών και των αντιφάσεων που συνδέονται με τις «κρίσεις» του νεοφιλελευθερισμού. Στην Ελλάδα, η συρρίκνωση του κοινωνικού κράτους και η ενίσχυση του ιδιωτικού τομέα, η οικονομική επισφάλεια, η ανεργία και η άνοδος του κόστους ζωής, η κινητικότητα, οι δημογραφικές μετατοπίσεις, καθώς και οι μεταβολές στις έμφυλες, οικογενειακές και διαγενεακές σχέσεις αναδιαμορφώνουν τους όρους και τα όρια των επίσημων και ανεπίσημων πρακτικών φροντίδας στις οποίες εμπλέκονται άτομα μεγαλύτερης ηλικίας.

Από τις εντόπιες εννοιολογήσεις και τις καθημερινές πρακτικές φροντίδας έως τη βιοκοινωνική εμπειρία της ευαλωτότητας και της φθοράς, του θανάτου και της απώλειας, το πάνελ προσεγγίζει τη φροντίδα ως πεδίο συγκρότησης και αναδιαμόρφωσης των σχέσεων συγγένειας, αλληλεξάρτησης και διαγενεακής αλληλεγγύης στο γήρας, σε συνάρτηση με ευρύτερες κοινωνικές, πολιτικές και οικονομικές συνθήκες· προβληματοποιεί τις ηγεμονικές εννοιολογήσεις που ανάγουν το γήρας σε ενιαίο, οικουμενικό, και χρονολογικά προσδιορισμένο, ψυχοβιολογικό γεγονός, αναδεικνύοντας την ιστορική, βιοκοινωνική, πολιτισμική, και σχεσιακή συγκρότησή του· ανιχνεύει τις σύνθετες διαπραγματεύσεις γύρω από την αμοιβαιότητα και την ευθύνη, την επιλογή και την υποχρέωση, την αυτονομία και την εξάρτηση· διερευνά, τέλος, τη σχέση επίσημης και ανεπίσημης φροντίδας, φωτίζοντας τις συναρθρώσεις ατομικού, συγγενειακού και συλλογικού.

/

In the current context of increasing longevity and demographic change, aging is emerging as a privileged domain of biopolitical governance. This is reflected both in the proliferation of contemporary models for managing aging populations ("successful", "active", "healthy" aging) and their ethnocentric, neoliberal underpinnings, as well as in the prevalence of alarmist discourses around "population aging", which frame old age as a "burden" on the state and the family. From this perspective, the study of aging offers fertile ground for a critical analysis of the transformations and contradictions associated with the "crises" of neoliberalism. In Greece, the retrenchment of the welfare state and the growing role of the private sector, economic precarity, unemployment and the rising cost of living, mobility, demographic shifts, and changes in gender, family and intergenerational relations are reshaping the conditions and boundaries of formal and informal care practices in which older people are involved.

Moving from local conceptualizations and everyday practices of care to the biosocial experience of vulnerability and decline, death and loss, the panel approaches care as a field in which relations of kinship, interdependence, and intergenerational solidarity are constituted and reconfigured vis-à-vis broader social, political and economic conditions; it challenges hegemonic assumptions that reduce aging to a uniform, universal, chronologically defined psychobiological event, foregrounding its historical, biosocial, cultural, and relational constitution; it traces complex negotiations surrounding reciprocity and responsibility, choice and obligation, autonomy and dependence; finally, it examines the relationship between formal and informal care, illuminating the articulations among individual, kinship-based, and collective realms.

Η αφήγηση ως παραμυθία: Γήρας, φροντίδα και εθνογραφική μυθοπλασία / Narrative as Fairy Tale: Old Age, Care, and Ethnographic Fiction

Ελένη Σιδέρη/ Eleni Sideri

Μια παιδική ανάμνηση: μια μητέρα χτενίζει τα μαλλιά της μικρής κόρης της και όσο διαρκεί αυτή η καθημερινή πρακτική σωματικής φροντίδας, της αφηγείται παραμύθια. Χρόνια αργότερα, οι θέσεις έχουν αντιστραφεί. Η κόρη φροντίζει πλέον το γερασμένο και άρρωστο σώμα της μητέρας και χτενίζει εκείνη τα μαλλιά της. Όταν η μητέρα πεθαίνει, η κόρη επιστρέφει στην αφήγηση. Με αφετηρία αυτή την αντιστροφή/ επιστροφή, η ανακοίνωση διερευνά τις σχέσεις ανάμεσα στο

γήρας, τη φροντίδα και την αφήγηση, αλλά και τα ασταθή όρια ανάμεσα στην αυτοβιογραφία, την αυτοεθνογραφία και την εθνογραφική μυθοπλασία. Η μυθοπλαστική γραφή προσεγγίζεται εδώ όχι ως απομάκρυνση από την εθνογραφική πραγματικότητα αλλά ως δυνατότητα επιστροφής σε μια σχέση με ό,τι χάνεται, πονάει, πεθαίνει. Κεντρική στην ανακοίνωση είναι η έννοια της παραμυθίας, η οποία συνδέει την αφήγηση με την παρηγοριά. Το παραμύθι που συνοδεύει τη φροντίδα του παιδικού σώματος επιστρέφει, μέσα από τη γραφή, όταν η φροντίδα δεν μπορεί πλέον να αναστείλει τη φθορά και την απώλεια. Η αφήγηση προτείνεται τελικά ως μια μορφή διαγενεακής φροντίδας: όχι ως θεραπεία ή αποκατάσταση όσων χάθηκαν, αλλά ως παραμυθία – ένας τρόπος να επιστρέφουμε, μέσω της γραφής, σε σχέσεις που δεν μπορούν πλέον να βιωθούν με τον ίδιο τρόπο.

/

A childhood memory: a mother combs her young daughter's hair and, while this daily practice of physical care continues, tells her fairy tales. Years later, the positions have been reversed. The daughter now takes care of her mother's aging and sick body and she combs her hair. When the mother dies, the daughter returns to storytelling.

Starting from this reversal/return, the paper explores the relationships between old age, care, and storytelling, as well as the unstable boundaries between autobiography, autoethnography, and ethnographic fiction. Fictional writing is approached here not as a departure from ethnographic reality but as a possibility of returning to a relationship with what is lost, hurts, and dies. Central to the presentation is the concept of fairy tale, which connects storytelling with consolation. The fairy tale that accompanies the care of the child's body returns, through writing, when care can no longer suspend decay and loss. Storytelling is ultimately proposed as a form of intergenerational care: not as a cure or restoration of what was lost, but as fairy tale — a way of returning, through writing, to relationships that can no longer be experienced in the same way.

«Για να μην είμαι βάρος»: Προς μια σχεσιακή θεώρηση της αυτονομίας στο γήρας / "I Don't Want to Be a Burden": Towards a Relational Understanding of Autonomy in Later Life

Πάνος Τίγκας / Panos Tigkas

Η ανακοίνωση διερευνά τις εννοιολογήσεις της αυτονομίας και της εξάρτησης στο γήρας, όπως αυτές αναδύονται μέσα από τις αντιλήψεις των συνομιλητών μου μεγαλύτερης ηλικίας γύρω από τον «καλό» και τον «κακό» θάνατο. Στις αφηγήσεις τους, η αγωνία του θανάτου εμφανίζεται λιγότερο αποσταθεροποιητική από την αγωνία για τις συνθήκες που ενδέχεται να προηγηθούν: παρατεταμένη ασθένεια, αναπηρία, εξάρτηση και επιβάρυνση. Ο «καλός» θάνατος προϋποθέτει, αντίθετα, ένα τέλος που σε βρίσκει «στα πόδια σου», αυτόνομο, και ανεξάρτητο. Εκκινώντας από εντόπιες, πολιτισμικά τοποθετημένες εννοιολογήσεις του εαυτού ως κοινωνικά ενσωματωμένου, η εισήγηση επανεξετάζει αυτή την έμφαση στην αυτονομία σε αντιπαραβολή με τις κυρίαρχες ευρωαμερικανικές θεωρήσεις του αυτόνομου, μεμονωμένου υποκειμένου. Ο «καλός» θάνατος συνδέεται με το ηθικό αίτημα «να μη γίνεις βάρος» στους οικείους, αντίληψη η οποία συνεπάγεται ότι η αυτονομία στο γήρας δεν ορίζεται αποκλειστικά ως ατομική ανεξαρτησία αλλά αποκτά νόημα μέσα από σχέσεις αλληλεξάρτησης: δεν προϋποθέτει αποδέσμευση από τη συγγένεια, αλλά

παράγεται διαμέσου αυτής. Η εισήγηση αναλύει τη σχεσιακή συγκρότηση της αυτονομίας μέσα από τις ηθικές της συγγένειας, της φροντίδας, της αμοιβαιότητας και της διαγενεακής ευθύνης, εξετάζοντας παράλληλα πώς οι εντόπιοι λόγοι περί «βάρους» διαπλέκονται με ρητορικές και πολιτικές που αναπαριστούν το γήρας με όρους κοινωνικοοικονομικής επιβάρυνσης και εξάρτησης.
/
The paper explores conceptualizations of autonomy and dependence in later life as they emerge from my older interlocutors' understandings of the "good" and "bad" death. In their narratives, anxiety about death appears less unsettling than anxiety about the conditions that may precede it: prolonged illness, disability, dependence, and becoming a burden. By contrast, a "good" death entails an end that finds one "still on one's feet", autonomous and independent. Taking as its point of departure local, culturally situated understandings of the self as socially embedded, the paper reconsiders this emphasis on autonomy in relation to dominant Euro-American notions of the autonomous, bounded individual. The "good" death is associated with the moral imperative "not to become a burden" on one's loved ones, suggesting that autonomy in old age is not defined solely in terms of individual independence but acquires meaning though relations of interdependence: rather than requiring disengagement from kinship, autonomy is produced through it. The presentation examines the relational construction of autonomy though the moralities of kinship, care, reciprocity, and intergenerational responsibility, while also considering how local discourses of "burden" intersect with broader politics and discourses through which aging is framed in terms of socioeconomic burden and dependency.

Φροντίδα ατόμων μεγαλύτερης ηλικίας: Κοινωνικές και πολιτικές διαστάσεις / Care for Older Adults: Social and Political Dimensions

Ζαχαρούλα Βεζύρη / Zacharoula Vezyri

Οι έρευνες για τη γήρανση έχουν αναδείξει την ανάγκη υπέρβασης προσεγγίσεων που αντιλαμβάνονται την ηλικία ως γραμμική, ουδέτερη και καθολική διαδικασία. Οι εμπειρίες της γήρανσης διαμορφώνονται μέσα σε συγκεκριμένα κοινωνικά, πολιτισμικά και πολιτικά πλαίσια και διαφοροποιούνται ανάλογα με τις σχέσεις τάξης, φύλου και φυλής που τα διαπερνούν. Παράλληλα, οι κυρίαρχες αφηγήσεις που προσεγγίζουν τη γήρανση είτε ως διαδικασία παρακμής είτε ως εξατομικευμένο εγχείρημα αυτοβελτίωσης συμβάλλουν, παρά τις διαφορές τους, στην κοινωνική υποτίμηση των ατόμων μεγαλύτερης ηλικίας. Οι τρόποι με τους οποίους νοηματοδοτείται η γήρανση συνδέονται με τον τρόπο με τον οποίο νοηματοδοτείται και οργανώνεται η φροντίδα. Η κατ' οίκον φροντίδα αποτελεί ένα ιδιαίτερο πεδίο για την προσέγγιση αυτής της σχέσης, καθώς το σπίτι αποτελεί ταυτόχρονα χώρο καθημερινής ζωής και χώρο εργασίας και παροχής φροντίδας. Η φροντίδα δεν αποτελεί αποκλειστικά ηθική ή συναισθηματική πρακτική ούτε απλή ανταπόκριση σε ατομικές ανάγκες, αλλά κοινωνική σχέση και εργασία. Υπό αυτό το πρίσμα, η φροντίδα και η κοινωνική αναπαραγωγή αναδεικνύονται ως πεδία πολιτικοποίησης και αναδιοργάνωσης της καθημερινής ζωής, θέτοντας ερωτήματα για το πώς διατηρείται συλλογικά η ζωή και ποιοι συμμετέχουν σε αυτή τη διαδικασία.
/

Research on aging has highlighted the need to move beyond approaches that understand age as a linear, neutral, and universal process. Experiences of aging are shaped within specific social, cultural, and political contexts and differ according to the relations of class, gender, and race that permeate them. At the same time, dominant narratives that portray aging either as a process of decline or as an individualized project of self-improvement contribute, despite their differences, to the social devaluation of older people. The ways in which aging is given meaning are closely connected to how care is understood and organized. Home-based care provides a particularly significant context for exploring this relationship, as the home simultaneously constitutes a space of everyday life and a site of care work and care provision. Care is not understood solely as an ethical or emotional practice, nor simply as a response to individual needs, but also as a social relationship and a form of labour. From this perspective, care and social reproduction emerge as sites for the politicization and reorganization of everyday life, raising questions about how life is collectively sustained and who participates in this process.

Φροντίζοντας τους ηλικιωμένους γονείς στην Ελλάδα: Μετασχηματισμοί της διαγενεακής «δια βίου αλληλεγγύης» μέσα στον χρόνο / Caring for Older Parents in Greece: Transformations of Intergenerational "Lifetime Solidarity" over Time

Αγγελική Αθανασοπούλου/ Angeliki Athanasopoulou

Με εστίαση στην ελληνική περίπτωση, η ανακοίνωση εξετάζει το ζήτημα της εμπλοκής των ενήλικων παιδιών στη φροντίδα των ηλικιωμένων γονιών τους. Βασίζεται σε στοιχεία από την εμπειρική έρευνα, η οποία πραγματοποιήθηκε στο πλαίσιο του ερευνητικού προγράμματος GELDERIN (2023-2025) από το Εργαστήριο Σπουδών Φύλου του τμήματος Κοινωνικής Πολιτικής του Παντείου Πανεπιστημίου. Στόχος της ανακοίνωσης είναι η διερεύνηση των μέσα στον χρόνο διαφοροποιήσεων στις εννοιολογήσεις και στις πρακτικές διαγενεακής φροντίδας, δηλαδή, στο τι σημαίνει, από ποιους/ές παρέχεται, για ποιους λόγους και με ποιους τρόπους επιτελείται. Εξετάζει πώς και σε ποιο βαθμό οι διαφοροποιήσεις αυτές σχετίζονται με το ευρύτερο κοινωνικό, οικονομικό και πολιτικό πλαίσιο, τις επίσημες πολιτικές για το γήρας, την παρουσία της ιδιωτικής αγοράς, με τους διαφορετικούς τύπους οικογένειας, με τις ενδοοικογενειακές έμφυλες και διαγενεακές ιεραρχίες και σχέσεις. Τέλος, προσεγγίζει κριτικά, με βάση τη διεθνή και ελληνική βιβλιογραφία και τα δεδομένα της εμπειρικής έρευνας, την κυρίαρχη στον δημόσιο λόγο αντίληψη πως η στήριξη των παιδιών στους ηλικιωμένους γονείς φθίνει μέσα στον χρόνο. Μια αντίληψη που, αφενός, εξιδανικεύει το παρελθόν και, αφετέρου, αδυνατεί να κατανοήσει τόσο τους όρους και τους περιορισμούς της σύγχρονης πραγματικότητας όσο και τους νέους τρόπους εννοιολόγησης και παροχής της διαγενεακής φροντίδας.

/

Focusing on the Greek case, the paper explores the involvement of adult children in caring for their older parents. It draws on empirical findings from the GELDERIN research project (2023-2025), conducted by the Centre for Gender Studies, Department of Social Policy, Panteion University. The paper examines how conceptualisations and practices of intergenerational care change over

time, namely, what care means, who provides it, according to what reasonings and in which ways. It examines how and to what extent these transformations are related to the broader social, economic, and political context; formal policies concerning old age; the presence and role of the private market; different family forms; and gendered and intergenerational hierarchies and relationships within the family. Drawing on Greek and international literature as well as on the findings of the empirical research, it also critically interrogates the widespread assumption that children's support for their old parents is declining over time. A perception that on the one hand, idealises the past and, on the other, fails to recognize both the conditions and constraints of contemporary life and the new ways in which intergenerational care is conceptualised, negotiated, and provided.

Προσεγγίζοντας το γήρας μέσα από μια βιοκοινωνική αναλυτική - Approaching Aging through a Biosocial Lens

Αίγλη Χατζούλη/ Aglaia Chatjouli

Η ανακοίνωση στοχεύει στον προβληματισμό γύρω από τη βιοκοινωνική προσέγγιση του γήρατος. Σε συνομιλία με τη σχετική βιβλιογραφία, εξετάζεται η προοπτική μιας τέτοιας αναλυτικής, στο επίπεδο της έρευνας καθώς και στο επίπεδο της κοινωνικής πολιτικής, αναφορικά με δυναμικά και συχνά κυρίαρχα πλαίσια νοηματοδότησης και διαχείρισης του γήρατος: το βιοϊατρικό μοντέλο, το νεοφιλελεύθερο μοντέλο φροντίδας και την πολυσύνθετη σχέση του με συγγενειακές μορφές φροντίδας, καθώς και μορφές ηλικιακού ρατσισμού, σε συνάρτηση με τις εκάστοτε παγκοσμιοτοπικές εννοιολογήσεις και επιτελέσεις του γήρατος. Υποστηρίζεται ότι η βιοκοινωνική αναλυτική αναδεικνύει τη διαδικασιακή, δυναμική και ενδεχομενική φύση του γήρατος, αμφισβητώντας ομογενοποιητικές και ντετερμινιστικές αποτιμήσεις. Παράλληλα, θα συζητηθούν πτυχές της βιοκοινωνικής εμπειρίας του γήρατος, με εστίαση στην Ελλάδα κατά την πανδημία COVID-19, στο πλαίσιο της έρευνας BIOAGE (2021–2023), που πραγματοποιήθηκε από το Εργαστήριο Μελετών Οικογένειας και Συγγένειας του Τμήματος Κοινωνικής Ανθρωπολογίας και Ιστορίας του Πανεπιστημίου Αιγαίου. Κεντρικό προβληματισμό αποτελεί η ευαλωτότητα στο γήρας ως δυναμική βιοκοινωνική συνθήκη, πέρα από την αυταπόδεικτη σύνδεσή της με τη σωματική φθορά, την ασθένεια και την εξάρτηση. Εξετάζονται κριτικά οι διαδικασίες βιολογικοποίησης και βιοϊατρικοποίησης που ομογενοποιούν τα ηλικιωμένα άτομα ως εγγενώς ευάλωτη κατηγορία, ενώ αναδεικνύεται η ετερογένεια του γήρατος ως βιοκοινωνικής εμπειρίας που συγκροτείται μέσα από βιοϊατρικές ταξινομήσεις, βιοπολιτικές λογικές, κοινωνικές ανισότητες, πολιτισμικά φορτισμένες σχέσεις και πρακτικές φροντίδας.

/

The paper critically reflects on the biosocial approach to aging. In dialogue with the relevant literature, it examines the potential of this analytical approach for research and social policy, in relation to dominant frameworks for understanding and managing aging: the biomedical model, the neoliberal model of care and its complex relation to forms of kincare, as well as manifestations of ageism, vis-à-vis glocal conseptualizations and enactments of aging. It is argued that a biosocial analytic highlights the processual, dynamic, and contingent nature of aging, challenging homogenizing and deterministic representations. Furthermore, aspects of the biosocial experience of aging are discussed, with a focus on Greece during the Covid-19 pandemic, drawing on the BIOAGE research

project (2021-2023), conducted by the Laboratory of Family and Kinship Studies at the department of Social Anthropology and History, University of the Aegean. Vulnerability in old age is examined as a dynamic biosocial process, thereby extending the understanding of vulnerability beyond its self-evident association with physical decline, illness and dependence. Processes of biologization and biomedicalization that homogenize older people as an inherently vulnerable category are critically examined, while emphasis is placed on the heterogeneity of aging as a biosocial experience shaped by biomedical classifications, biopolitical projects, social inequalities, culturally situated relationships, and practices of care.

Πάνελ Γ2 Ζωές σε αναμονή: θεσμοί, προσωρινότητα και πρακτικές συνέχειας

Ιδρυματικές σιωπές σε συνθήκες εγκλεισμού: Εθνογραφίες ανάμεσα στη συναίνεση, την αντίσταση και την αλληλεγγύη / Institutional Silences under Confinement: Ethnographies between Consent, Resistance, and Solidarity

Βασιλική Κράββα / Vasiliki Kravva -
Αθανασία Σταυρίδου / Athanasia Stavridou

Η ανακοίνωση διερευνά τις ιδρυματικές σιωπές σε δύο τόπους «φροντίδας» στην περιοχή της Θράκης: έναν ξενώνα ατόμων με εμπειρία ψυχικής απόκλισης και ένα γηροκομείο. Βασισμένη σε επιτόπια έρευνα, συμμετοχική παρατήρηση και συνεντεύξεις στους δύο εθνογραφικούς τόπους, η σιωπή των υποκειμένων της έρευνας προσεγγίζεται όχι ως απουσία λόγου ή παθητική αποδοχή, αλλά ως ενσώματη, σχεσιακή πρακτική αλλά και ως στρατηγική επιβίωσης και πολιτική του βίου. Παύσεις, βλέμματα, χειρονομίες, συναισθηματικές αντιδράσεις καθώς και η «σιωπηλή» σχέση που αναπτύσσεται με τις υλικότητες συγκροτούν μη λεκτικούς τρόπους επικοινωνίας, μέσα από τους οποίους οι διαμένοντες/ουσες διαχειρίζονται τις ρήξεις των βιοϊστοριών τους, τις τραυματικές μνήμες και την εξάρτησή τους από θεσμούς που οργανώνουν τον χρόνο, τον χώρο και τα σώματα. Οι σιωπές μπορούν να νομιμοποιούν τις θεσμικές ιεραρχίες, όταν εκλαμβάνονται ως συναίνεση, αλλά και να λειτουργούν ως πρακτικές αυτοπροστασίας, αμφισβήτησης, αντίστασης και αλληλεγγύης. Η εθνογραφική παρατήρηση μετατοπίζει το ενδιαφέρον από το «τι λέγεται» στο «πώς βιώνεται και αποσιωπάται» η εμπειρία, αναδεικνύοντας τη σιωπή ως ενδιάμεση μορφή κοινωνικής δράσης και θέτοντας κρίσιμα μεθοδολογικά, δεοντολογικά και πολιτικά ερωτήματα για τις σιωπηλές πολιτικές του ιδρυματικού βίου. Τελικά τίθεται σε αναστοχασμό το ζήτημα των δυνητικοτήτων της εθνογραφίας, οι τεχνολογίες και οι αντι-τεχνολογίες του εγκλεισμού. Βασικό ζητούμενο είναι η προβληματοποίηση πολιτικών και επιλογών που θέτουν υπό αίρεση το κανονιστικό παράδειγμα της κυριαρχίας του λόγου, της αφήγησης και της έμφωνης κανονικότητας.

/

This paper explores institutional silences in two sites of “care” in the region of Thrace: a residential facility for individuals with experiences of mental distress and a nursing home. Drawing on fieldwork,

participant observation, and interviews conducted across the two ethnographic sites, the research participants' silence is approached not as an absence of speech or as passive acceptance, but as an embodied and relational practice, as well as a strategy of survival and a politics of life. Pauses, gazes, gestures, emotional responses, and the "silent" relationships developed with materialities constitute non-verbal modes of communication through which residents negotiate ruptures in their life histories, traumatic memories, and their dependence on institutions that organise time, space, and bodies. Silences may legitimise institutional hierarchies when interpreted as consent, but they may also function as practices of self-protection, contestation, resistance, and solidarity. Ethnographic observation shifts the focus from "what is said" to "how experience is lived and silenced," foregrounding silence as an intermediary form of social action and raising crucial methodological, ethical, and political questions concerning the silent politics of institutional life. Ultimately, the paper critically reflects on the potentialities of ethnography and on the technologies and counter-technologies of confinement. Its central aim is to problematise the policies and choices that call into question the normative paradigm of the primacy of speech, narrative, and voiced normativity.

Παραγωγή εκπαιδευτικής συνέχειας σε συνθήκες ρευστότητας: εθνογραφικές παρατηρήσεις από μια δομή φιλοξενίας ασυνόδευτων ανηλίκων / Producing Educational Continuity under Conditions of Fluidity: Ethnographic Observations from a Residential Facility for Unaccompanied Minors

Γιώργος Μελιόπουλος/ Giorgos Meliopoulos

Η παρούσα ανακοίνωση βασίζεται σε εθνογραφική έρευνα για την εκπαιδευτική ένταξη ασυνόδευτων ανηλίκων, η οποία περιλαμβάνει συμμετοχική παρατήρηση ως εθελοντής εκπαιδευτικός σε δομή φιλοξενίας και συνεντεύξεις με εθελοντές, εκπαιδευτικούς, εργαζόμενους σε δομές και πρώην ασυνόδευτους ανήλικους. Βασική συνθήκη του πεδίου αυτού είναι η ρευστότητα, όχι ως προσωρινή ή έκτακτη κατάσταση, αλλά ως κανονικοποιημένο πλαίσιο καθημερινής εκπαιδευτικής πρακτικής. Αυτή εκδηλώνεται, μεταξύ άλλων, στις μετακινήσεις, αφίξεις και αποχωρήσεις ασυνόδευτων, στις σχολικές απουσίες, στις διαρκείς μεταβολές στη σύνθεση των μαθημάτων, αλλά και στην αστάθεια του ευρύτερου θεσμικού πλαισίου υποδοχής. Σε αυτό το πλαίσιο η εκπαιδευτική συνέχεια δεν είναι δεδομένη αλλά παράγεται μέσω προσαρμογής και ευελιξίας των εκπαιδευτικών, των εργαζομένων στη δομή και των εθελοντών, οι οποίοι, μέσα από ένα πλέγμα σχέσεων φροντίδας και εμπιστοσύνης, επιχειρούν να κρατήσουν τα παιδιά συνδεδεμένα με την εκπαιδευτική διαδικασία. Αυτή η προσπάθεια συχνά υπερβαίνει τις τυπικές αρμοδιότητες των εμπλεκομένων, ενώ η φροντίδα, η προσωπική πρωτοβουλία και το «κάτι παραπάνω» καλύπτουν θεσμικά κενά. Η ανακοίνωση υποστηρίζει ότι η εκπαιδευτική συνέχεια δεν είναι δεδομένο αποτέλεσμα της πρόσβασης των ασυνόδευτων ανηλίκων στο σχολείο, αλλά μια εύθραυστη διαδικασία που παράγεται μέσα από καθημερινές πρακτικές και σχέσεις φροντίδας.

/

This paper is based on ethnographic research on the educational inclusion of unaccompanied minors, including participant observation as a volunteer educator in a residential facility and interviews with

volunteers, teachers, residential care staff, and former unaccompanied minors. A key condition of this field is fluidity, not as a temporary or exceptional state, but as a normalized context of everyday educational practice. This fluidity is manifested in the movement, arrival, and departure of unaccompanied minors, school absences, constant changes in class composition, and the instability of the broader institutional framework of reception. Within this context, educational continuity is not a given but is produced through the adaptability and flexibility of teachers, residential care staff, and volunteers, who, through relationships of care and trust, seek to keep children engaged in the educational process. These efforts often extend beyond formal responsibilities, while care, personal initiative, and "going the extra mile" fill institutional gaps. The paper argues that educational continuity is not a given outcome of unaccompanied minors' access to school, but a fragile process produced through everyday practices and relationships of care.

Μεταξύ κινητικότητας και προσωρινότητας: Κινεζικές οικογένειες και το καθεστώς της Golden Visa στην Ελλάδα / Between Mobility and Temporariness: Chinese Families and the Golden Visa Regime in Greece

Ειρήνη Κατσάγγελου / Eirini Katsangelou

Τι σημαίνει να μετακινείσαι χωρίς να εγκαθίστασαι πλήρως; Στο πλαίσιο της έρευνάς μου, εξετάζω τις εμπειρίες κινεζικών οικογενειών που εγκαταστάθηκαν στην Ελλάδα μέσω του προγράμματος Golden Visa (επενδυτική άδεια διαμονής). Για τις οικογένειες αυτές, η Ελλάδα δεν αποτελεί κατ' ανάγκην τελικό προορισμό, αλλά έναν ενδιάμεσο τόπο μέσα σε ευρύτερες τροχιές οικογενειακής, εκπαιδευτικής και κοινωνικής κινητικότητας. Η δυνατότητα διαμονής που προσφέρει η επένδυση συνυπάρχει με θεσμικούς περιορισμούς ως προς την εργασία και τη μακροχρόνια εγκατάσταση, δημιουργώντας μια κατάσταση «θεσμοποιημένης στρατηγικής προσωρινότητας» και υπό όρους ένταξης (Menjívar, 2006). Μέσα από συνεντεύξεις και αφηγήσεις ζωής αναδεικνύεται ο τρόπος με τον οποίο οι οικογένειες μεταφράζουν αυτούς τους περιορισμούς σε καθημερινές στρατηγικές: επιλέγουν την Ελλάδα για την ασφάλεια, την ποιότητα ζωής και κυρίως την εκπαίδευση των παιδιών, ενώ παράλληλα διατηρούν οικονομικούς, πολιτισμικούς και συναισθηματικούς δεσμούς με την Κίνα. Εν προκειμένω, η κινητικότητα δεν συνεπάγεται απαραίτητα απομάκρυνση από τον τόπο προέλευσης, αλλά μια ζωή οργανωμένη ανάμεσα σε πολλαπλούς τόπους (Ong, 1999). Παράλληλα, η μετανάστευση εξετάζεται ως μηχανισμός μετατροπής οικονομικού κεφαλαίου σε εκπαιδευτικές ευκαιρίες και σε διαγενεακή κοινωνική κινητικότητα (Bourdieu, 1986). Αναδεικνύεται μια διεργασία μέσω της οποίας τα σύγχρονα καθεστώτα κινητικότητας δεν δημιουργούν μόνο καταστάσεις αποκλεισμού, αλλά διαμορφώνουν μορφές προσωρινής και πολυτοπικής κινητικότητας, μέσα στις οποίες οι μετανάστες διαπραγματεύονται καθημερινά τα όρια μεταξύ διαμονής, ένταξης και επιστροφής.

/

What does it mean to move without fully settling? Drawing on my ethnographic research, this paper examines the experiences of Chinese families who have relocated to Greece through the Golden Visa programme (investment residence permit). For these families, Greece is not necessarily a final destination, but an intermediate location within broader trajectories of family, educational and

social mobility. The residence facilitated through investment coexists with institutional restrictions on employment and long-term settlement, producing a condition of "institutionalized strategic temporariness" and conditional inclusion (Menjívar, 2006). Through interviews and life-history narratives, the paper explores how families translate these institutional constraints into everyday strategies. They choose Greece for safety, quality of life and, above all, their children's education, while simultaneously maintaining economic, cultural and emotional ties with China. Mobility, in this context, does not necessarily imply detachment from the place of origin, but rather a form of life organised across multiple locations (Ong, 1999). Migration is also understood as a means of creating educational opportunities and enabling intergenerational social mobility through the conversion of economic resources into educational capital (Bourdieu, 1986). The paper argues that contemporary mobility regimes do not produce only exclusion. Rather, they shape forms of temporary and translocal mobility through which migrants negotiate, in their everyday lives, the boundaries between residence, incorporation and return.

Πάνελ Γ3

Κριτικές επιστημολογίες στο στόχαστρο: Καθεστώτα εγκυρότητας την εποχή της νεοφιλελεύθερης αξιολόγησης και των ακροδεξιών επιθέσεων / Critical Epistemologies Under Fire: Regimes of Validity in the Age of Neoliberal Evaluation and Far-Right Backlash

Τα τελευταία χρόνια, η αμφισβήτηση των σπουδών φύλου, της κουήρ θεωρίας, της κριτικής θεωρίας της φυλής και, ευρύτερα, των κοινωνικών και ανθρωπιστικών επιστημών, συγκροτείται όλο και περισσότερο γύρω από την επίκληση της επιστημονικής αντικειμενικότητας. Το πάνελ εξετάζει αυτήν την επίκληση ως πρακτική στοχοποίησης και αποκλεισμού και τη μελετά σε τέσσερα διαφορετικά επίπεδα.

Η πρώτη ανακοίνωση χαρτογραφεί το ρεπερτόριο των λόγων και τα καθεστώτα αλήθειας που αναπαράγει η έκθεση Boghossian 2026, η οποία εξετάζει την κατάσταση της έρευνας στις ανθρωπιστικές και κοινωνικές επιστήμες σήμερα, με επίκεντρο τον πολιτικό χαρακτήρα συγκεκριμένων γνωστικών αντικειμένων. Η δεύτερη εξετάζει μια ελληνική διαδικτυακή διαμάχη για το ποιοι λογίζονται φιλόσοφοι, από την οποία αποκλείονται συστηματικά οι φιγούρες της κριτικής θεωρίας, και όπου η υπεράσπισή τους καταφεύγει σε βιβλιομετρικούς δείκτες. Η τρίτη μελετά τη δημόσια διαπόμπευση του Jason Arday και τον τρόπο που η αξίωση μιας «θέας από το πουθενά» νομιμοποιεί θέσεις τις οποίες παρουσιάζει ως πορίσματα. Η τέταρτη ακολουθεί την ίδια επίκληση αντικειμενικότητας όταν εγγράφεται σε διοικητικές διαδικασίες, όπου παύει να είναι επιχείρημα και γίνεται κριτήριο.

Από τη δημόσια σφαίρα ως τις διαδικασίες ακαδημαϊκής αξιολόγησης και τον φάκελο ίδρυσης τμήματος, το πάνελ ρωτά τι σημαίνει για την ανθρωπολογία και τις συγγενείς κριτικές προσεγγίσεις να καλούνται να αποδείξουν την επιστημονικότητά τους, και με ποιους όρους.

/

In recent years, challenges to gender studies, queer theory, critical race theory and, more broadly, the social sciences and humanities have increasingly invoked scientific objectivity. This panel

examines how such appeals operate as mechanisms of targeting and exclusion, tracing their effects across four distinct sites.

The first paper maps the discursive repertoire and regimes of truth reproduced by the 2026 Boghossian Report, which assesses the state of research in the humanities and social sciences, focusing on the political character attributed to particular fields of knowledge. The second examines an online controversy in Greece over who qualifies as a philosopher, in which figures associated with critical theory are systematically excluded and their defence resorts to bibliometric indicators. The third investigates the public shaming of Jason Arday and how claims to a "view from nowhere" lend authority to particular positions by presenting them as findings. The fourth traces how appeals to objectivity become inscribed in administrative procedures, shifting from argumentative claims to institutional criteria.

Moving from public debates to academic evaluation and the dossier for establishing a university department, the panel asks what it means for anthropology and related critical approaches to be required to demonstrate their scientific legitimacy, and on whose terms.

Η πολιτική της γνώσης στο σύγχρονο ακαδημαϊκό τοπίο: Επιστημονικότητα, εξουσία και κριτική ανθρωπολογία σήμερα / The Politics of Knowledge in the Contemporary Academic Landscape: Scientific Legitimacy, Power, and Critical Anthropology Today

Νούρη Διακάκη / Nuri Diakaki

Τα τελευταία χρόνια, οι κριτικές θεωρίες του φύλου και της σεξουαλικότητας έχουν μετατραπεί σε αντικείμενο εντεινόμενης συντηρητικής αμφισβήτησης, τόσο στην Ελλάδα όσο και διεθνώς. Στο πλαίσιο των λεγόμενων «anti-woke» και «anti-gender» πολιτικών και ιδεολογικών λόγων, οι κουήρ/φεμινιστικές προσεγγίσεις της κοινωνικής πραγματικότητας συγκροτούνται ολοένα και συχνότερα ως απειλή για την «αντικειμενικότητα» της επιστημονικής γνώσης και ως φορείς μιας υποτιθέμενης ιδεολογικής αποδόμησης θεμελιωδών αξιών, όπως η οικογένεια, η θρησκεία, ο νόμος και η κοινωνική τάξη. Τι συμβαίνει όταν οι λόγοι αυτοί μεταφέρονται στο εσωτερικό του πανεπιστημίου, θέτοντας υπό αμφισβήτηση την εγκυρότητα συγκεκριμένων επιστημονικών προσεγγίσεων;

Η ανακοίνωση εστιάζει στην έκθεση Boghossian (2026) για την κατάσταση της έρευνας στις ανθρωπιστικές και κοινωνικές επιστήμες, στην οποία η ανθρωπολογία κατονομάζεται ως ακραία περίπτωση κατάρρευσης επιστημονικών κριτηρίων και παραγωγής «τοξικού πνευματικού κλίματος». Εξετάζεται η ρητορική της έκθεσης ως πεδίο παραγωγής και διαπραγμάτευσης καθεστώτων αλήθειας και διερευνάται η συνάντηση νεοφιλελεύθερων καθεστώτων αξιολόγησης, ποσοτικοποίησης και εμπορευματοποίησης της γνώσης με σύγχρονες συντηρητικές ιδεολογίες. Υπό αυτό το πρίσμα, αναλύεται ο τρόπος με τον οποίο έννοιες όπως «αντικειμενικότητα», «επιστημονικότητα» και «ιδεολογία» οριοθετούν το πεδίο της γνώσης, συμβάλλοντας στην απονομιμοποίηση κριτικών επιστημονικών προσεγγίσεων. Τέλος, η ανακοίνωση συζητά τις δυνατότητες της κριτικής ανθρωπολογικής ανάλυσης να φωτίσει τις διαπλοκές γνώσης, εξουσίας και έμφυλης βίας στο σύγχρονο υπερσυντηρητικό τοπίο.

/

In recent years, critical theories of gender and sexuality have become the subject of increasing conservative scepticism, both in Greece and internationally. Within the context of so-called 'anti-woke' and 'anti-gender' political and ideological discourses, queer/feminist approaches to social reality are increasingly framed as a threat to the 'objectivity' of scientific knowledge and as vehicles for an alleged ideological deconstruction of fundamental social values, such as the family, religion, the law and social order. What happens when these discourses are brought into university settings, putting into question the validity of specific scientific approaches?
The presentation examines Peter Boghossian's 'State of Scholarship' report (2026), which identifies anthropology as an extreme case of declining scientific standards that reproduces a 'toxic intellectual climate' in the humanities and social sciences. Unpacking the report's rhetoric as a site where regimes of truth are produced and negotiated, it explores the intersection of neoliberal regimes of evaluation, quantification, and knowledge commodification with neo-conservative ideologies. Through this lens, it analyses how the concepts of 'objectivity,' 'scientific rigor,' and 'ideology' circumscribe the field of knowledge, contributing to the delegitimization of critical scientific approaches. Finally, the presentation discusses how critical anthropological analysis can illuminate the entanglements of knowledge, power, and gender-based violence in today's ultraconservative landscape.

Πειθαρχώντας το πεδίο: Μια ελληνική διαδικτυακή διαμάχη οριοθέτησης με όρους μετρήσιμης αριστείας / Disciplining the Field: An Online Controversy in Greece over Boundary-Drawing and Measurable Excellence

Άλκηστη Ευθυμίου / Alkisti Efthymiou

Τον Αύγουστο του 2026, αφιέρωμα ημερήσιου τύπου παρουσίασε πέντε «φιλοσόφους ροκ σταρ». Ομότιμη καθηγήτρια φιλοσοφίας της επιστήμης του ΕΚΠΑ απάντησε δημόσια ότι μόνο ένας από αυτούς είναι φιλόσοφος, αποκλείοντας συστηματικά φιγούρες της κριτικής θεωρίας όπως το Τζούντιθ Μπάτλερ και τον Σλάβοϊ Ζίζεκ επειδή, όπως γράφει, δεν ανήκουν σε τμήμα φιλοσοφίας και δεν συνομιλούν με την παράδοση του κλάδου. Ακολούθησε πολυήμερη διαμάχη στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης με εκατοντάδες παρεμβάσεις και σχόλια.
Η ανακοίνωση διαβάζει το επεισόδιο ως μελέτη περίπτωσης που φανερώνει τις αθέατες εντάσεις στην οριοθέτηση του πεδίου. Υποστηρίζει ότι η απαξίωση της κριτικής θεωρίας συντελείται εδώ όχι μέσω αντίκρουσης θέσεων, που θα ήταν θεμιτή, αλλά μέσω άρνησης της ιδιότητας του συνομιλητή. Εξετάζει, δεύτερον, τη μετατόπιση της αντιπαράθεσης σε βιβλιομετρικούς δείκτες, που ντύνει το πολιτικό επίδικο με τεχνικούς όρους, υιοθετώντας και από τις δύο πλευρές εργαλεία μιας κουλτούρας του ελέγχου. Τρίτον, ιχνηλατεί πώς η «αριστεία» λειτουργεί ως σύνθημα πολιτικής διάκρισης με συγκεκριμένη ελληνική ιστορία.
Το επεισόδιο δεν αφορά μόνο τη φιλοσοφία: οι ίδιοι μηχανισμοί οριοθέτησης και αξιολόγησης στρέφονται σήμερα ρητά και εναντίον της ανθρωπολογίας. Ρωτώ, από τη δική μου θέση εντός αυτών των μηχανισμών, ποιοι ορίζουν τι θεωρείται έγκυρη γνώση, με ποια μέσα και με ποιο κόστος για όσα πεδία και έργα τίθενται υπό αμφισβήτηση.
/
In August 2026, a feature in the Greek daily press profiled five "rock star philosophers." An emeritus

professor of philosophy of science at the University of Athens responded publicly that only one of them qualified as a philosopher, excluding figures associated with critical theory, such as Judith Butler and Slavoj Žižek, on the grounds that they are neither affiliated with philosophy departments nor engaged with the discipline's tradition. A controversy followed on social media over several days, with hundreds of interventions and comments.

This paper reads the episode as a case study of the ordinarily obscured tensions involved in drawing the boundaries of a field. It argues that critical theory is delegitimised not through the refutation of its arguments, which would be acceptable, but through the denial of its proponents' standing as interlocutors. Second, it examines the shift of the dispute onto bibliometric indicators, which cloaks the political stakes in technical terms, with both sides adopting tools of an audit culture. Third, it traces the historically specific ways in which "excellence" operates as a slogan of political discrimination in Greece.

The episode does not concern philosophy alone: the same mechanisms of boundary-drawing and evaluation are today explicitly turned against anthropology as well. I ask, from my own position within these mechanisms, who defines what counts as valid knowledge, by what means, and at what cost to the fields and the bodies of work placed under question.

Όταν η «αντικειμενικότητα» γίνεται θεσμική πολιτική: οι «αντί-woke» επιθέσεις στο πανεπιστήμιο / When "Objectivity" becomes institutional policy: anti-woke attacks on the university

Ανδρομάχη Κουτσουλέντη / Andromachi Koutsoulenti

Πώς μεταφράζονται στις θεσμικές και διοικητικές πολιτικές οι σύγχρονες αντιπαραθέσεις γύρω από μια υποτιθέμενη «αντικειμενικότητα» και επιστημονική ουδετερότητα; Από την κριτική στη λεγόμενη «woke» ακαδημαϊκή γνώση έως την αμφισβήτηση ολόκληρων επιστημονικών πεδίων, η anti-woke ρητορική δεν παραμένει στο επίπεδο της δημόσιας αντιπαράθεσης, αλλά αποκτά συγκεκριμένες θεσμικές και διοικητικές μορφές.

Η συγκεκριμένη τοποθέτηση εξετάζει τον τρόπο με τον οποίο αυτές οι αντιπαραθέσεις εγγράφονται στο ίδιο το πανεπιστημιακό ίδρυμα: στη χρηματοδότηση και αναδιοργάνωση τμημάτων, στις διαδικασίες ίδρυσης και λειτουργίας ακαδημαϊκών προγραμμάτων, στη ρύθμιση της ακαδημαϊκής γλώσσας και στην παραγωγή θεσμικών κατηγοριών περί «ουδέτερης» ή «αντικειμενικής» γνώσης. Ιδιαίτερη έμφαση θα δοθεί στις πρόσφατες εξελίξεις στις ΗΠΑ, όπου πολιτικές και εκτελεστικές παρεμβάσεις σε πολιτειακό και ομοσπονδιακό επίπεδο έχουν στοχοποιήσει πεδία όπως οι σπουδές φύλου και η κριτική θεωρία της φυλής, σε αντίστοιχα ευρωπαϊκά (και μη) παραδείγματα, καθώς και σε παρεμβάσεις μικρότερης κλίμακας, όπως αυτή του ακροδεξιού κόμματος ΝΙΚΗ σχετικά με την ίδρυση Τμήματος Σπουδών Φύλου στο Πανεπιστήμιο Αιγαίου.

Μέσα από τα παραδείγματα αυτά, η ανακοίνωση διερευνά πώς η επίκληση της επιστημονικής αντικειμενικότητας μπορεί να λειτουργήσει όχι απλώς ως ένα (ακρο)δεξιό επιχείρημα στη δημόσια σφαίρα, αλλά ως μηχανισμός θεσμικής ρύθμισης του τι μπορεί να αποτελεί νόμιμο και ακαδημαϊκά αναγνωρισμένο αντικείμενο γνώσης.

/

How are contemporary controversies surrounding a presumed notion of "objectivity" and scientific neutrality translated into institutional and administrative policies? From critiques of the so-called "woke" academic knowledge to challenges to entire fields of scholarship, anti- woke rhetoric does not remain confined to the realm of public debate, but takes on concrete institutional and administrative forms. This presentation examines how these controversies become embedded within the university itself: in the funding and reorganization of departments, the procedures for establishing and operating academic programs, the regulation of academic language, and the production of institutional categories of "neutral" or "objective" knowledge. Particular emphasis will be placed on recent developments in the United States, where political and administrative interventions at both state and federal levels have targeted fields such as gender studies and critical race theory, on comparable examples from Europe and beyond, and on interventions on a smaller scale, such as that of the far-right party "NIKI" concerning the proposed establishment of a Department of Gender Studies at the University of the Aegean. Through these examples, the presentation explores how appeals to scientific objectivity can function not merely as a (far-)right-wing argument in the public sphere, but also as a mechanism for the institutional regulation of what may count as a legitimate and academically recognized object of knowledge.

Πρακτικές «ενσωμάτωσης» και διαπραγματεύσεις της αντικειμενικότητας: Με αφορμή τον θάνατο του Jason Arday / "Inclusion" Practices and Negotiations of Objectivity: On the Occasion of Jason Arday's Death

Μπέσυ Πολυκάρπου / Bessy Polykarpou

Στις 14 Αυγούστου 2026 βρέθηκε νεκρός ο Jason Arday στο σπίτι του στο Νότιο Λονδίνο. Είχαν προηγηθεί εβδομάδες δημόσιων επιθέσεων από πολλαπλές κατευθύνσεις, έπειτα από καταγγελίες περί λογοκλοπής που έφερε στο προσκήνιο ο φιλόσοφος Nathan Cofnas. Η ανακοίνωση αντλεί από την υπόθεση που διαδραματίστηκε σε δημόσια θέα το περασμένο καλοκαίρι για να διερευνήσει τους τρόπους με τους οποίους η «αντικειμενικότητα» γίνεται διαπραγματεύσιμη σήμερα ως πεδίο θεσμικής και πολιτικής σύγκρουσης. Ο Cofnas, γνωστός για τις θέσεις του υπέρ του «φυλετικού ρεαλισμού» (race realism), εντάσσεται σε μια μακρά παράδοση φιλοσοφίας της πολυθρόνας (armchair philosophy), η οποία διεκδικεί μια «θέα από το πουθενά», απαλλαγμένη από τα ίχνη των τοποθετημένων γνώσεων (Haraway 1988). Η διατήρηση της ακαδημαϊκής θέσης του Cofnas στο Πανεπιστήμιο της Γάνδης, έπειτα από δημόσια παρέμβαση του πρέσβη των ΗΠΑ στο Βέλγιο Bill White, ζητώντας την ανάκληση της αναστολής του, καθιστά σαφές το πώς κρατικές και διπλωματικές στρατηγικές συνδιαμορφώνουν τα όρια της «αντικειμενικής» γνώσης εντός των διακριτών ακαδημαϊκών πεδίων. Η κοινωνική ανθρωπολογία, αλλά και ευρύτερες θεωρητικές συνεισφορές από κριτικές προσεγγίσεις των κοινωνικών επιστημών και της φιλοσοφίας, διεκδικούν διαχρονικά τον αλληλένδετο χαρακτήρα θεωρίας και πράξης, επισημαίνοντας ζητήματα όπως η θεσιακότητα κάθε μορφής παραγωγής γνώσης, αλλά και οι ασυμμετρίες εξουσίας πίσω από επικλήσεις «αντικειμενικότητας» και «επιστημονικότητας», καθώς και τις αμφιλεγόμενες διαστάσεις των πρακτικών «ενσωμάτωσης» που δύνανται να αναπαράγουν δυναμικές που υποτίθεται ότι επιχειρούν να ανατρέψουν.

/

On 14 August 2026, Jason Arday was found dead at his home in South London. His death followed weeks of public attacks from multiple directions, after plagiarism allegations brought to the fore by the philosopher Nathan Cofnas. Drawing on a case that unfolded in full public view last summer, this paper explores how "objectivity" is being negotiated today as a field of institutional and political contestation. Cofnas, known for his positions in favour of "race realism," belongs to a long tradition of armchair philosophy that claims a "view from nowhere," free from the traces of situated knowledges (Haraway 1988). The fact that Cofnas kept his academic post at Ghent University, after a public intervention by the US Ambassador to Belgium, Bill White, calling for his suspension to be revoked, shows how state and diplomatic strategies co-produce the boundaries of "objective" knowledge within distinct academic fields. Social anthropology, along with broader theoretical contributions from critical approaches in the social sciences and philosophy, has long insisted on the intertwined character of theory and practice. These approaches point to the positionality of all knowledge production, to the power asymmetries behind appeals to "objectivity" and "scientificity," and to the ambivalent dimensions of "inclusion" practices, which can reproduce the very dynamics they purport to overturn.

Πάνελ Γ4 Έμφυλη βία, αρχείο και φεμινιστικές πρακτικές μνήμης / Gender-Based Violence, Archives, and Feminist Practices of Memory

Ανεβάζοντας στη σκηνή έναν Χορό ενάντια στο Αρχείο /

Ειρήνη Δαφέρμου / Eirini Defermou

Μια έρευνα για την τριπλή γυναικοκτονία μιας Αφγανής μητέρας και των δύο κορών της στα σύνορα του Έβρου το 2018, με έφερε αντιμέτωπη με τη στοιχειωμένη σιωπή του αρχείου, τις κριτικές μεθοδολογίες του και τον διαρκή κίνδυνο να δημοκρατικοποιηθεί η πράξη της χρονοφαγίας: οι ιστορίες που είναι αδύνατο να ειπωθούν να αφαιρούνται από τον τόπο των πεταμένων και να μετατρέπονται σε φυλαχτό. Η διαφορά καταναλώνεται σαν εξωτικό μπαχαρικό πάνω στα θεσμικά τραπέζια.

Το Musafir, ένα τριήμερο εργαστήριο που φιλοξενήθηκε τον Νοέμβριο του 2024 στο κοινοτικό καλλιτεχνικό κέντρο «The Boat» στην Αθήνα, αποτέλεσε μια διερεύνηση αυτών των ερωτημάτων. Συγκέντρωσε δέκα μετανάστριες γυναίκες, cis και trans, γύρω από τις λέξεις σύνορα, σώματα, rememory/αναθύμηση. Δύο καλλιτεχνά από το Ιράν και την Ελλάδα και η γράφουσα ως ερευνήτρια προτείναμε τρόπους στην ομάδα, ώστε να γίνουμε ένα συλλογικό σώμα σε ένα περιβάλλον φροντίδας. Καλέσαμε ένα Rasanblaj, καλώντας φαντάσματα και πνεύματα ως μάρτυρες, μέσα από καλλιτεχνική πρακτική, αφήγηση, φαγητό και συν-αισθηματικά αντικείμενα.

Την τελευταία μέρα του εργαστηρίου, η ερευνήτρια είδε έναν Βακχικό Χορό να εισέρχεται στην Πόλη, και σε αυτή την εργασία συζητά τις σημειώσεις και τις σκέψεις της για τις δυνατότητες μιας

κριτικής, πολυφωνικής και αποαποικιοκρατικής αποδόμησης του Αρχείου, ή, όπως το έθεσε ο Said, «μπορεί ποτέ να γραφτεί μια τόσο αναποφάσιστη και τόσο βαθιά αδιευκρίνιστη ιστορία; Σε ποια γλώσσα, και με ποιο είδος λεξιλογίου;».

/

A research into the triple femicide of an Afghan mother and her two daughters in the Evros Borderland in 2018, had me confronted with the haunted silence of the archive, its critical methodologies and the ever present risk of democratizing the act of chronophagy, by removing their im-possible to tell stories from the sphere of waste and turn it to a talisman. Difference can be consumed as an exotic spice on the institutional tables.

Musafir, the three-day workshop, hosted at the refugee-led community art center "The Boat" in Athens in Nov. 2024 and organized by me, marked an exploration of these questions. It brought together ten cis and trans migrant women to explore the wor(l)ds borders, bodies and rememory. Two artists from Iran and Greece, guided the group, so we could become a collective body in a holding environment. We called for a Rasanblaj, summoning ghosts and spirits as witnesses, through artistic practice, storytelling, food, and affective objects.

At the closing day, this researcher witnessed what had become a Bacchic Chorus entering Polis, and in this paper, she discusses her notes on methodologies for a critical, plural and decolonial dismantling of the archive, or as Said has put it "can so utterly indecisive and so deeply undetermined a history ever be written? In what language, and with what sort of vocabulary?".

Μετρώντας τις νεκρές: ακτιβισμός των δεδομένων και φεμινιστικές μνημονικές πρακτικές / Counting Murdered Women: Data Activism and Feminist Mnemonic Practices

Παναγιώτα (Πένυ) Πασπάλη / Panagiota (Penny) Paspali

Η παρούσα ανακοίνωση εξετάζει τις πολύπλευρες από-τα-κάτω πρακτικές καταμέτρησης των γυναικοκτονιών στην Ελλάδα, από συστηματικές προσπάθειες τεκμηρίωσης έως τη διάδοση των ονομάτων των δολοφονημένων γυναικών σε πανό, αφίσες και αναρτήσεις στα Μέσα Κοινωνικής Δικτύωσης. Αντίθετα με την προσέγγιση των καταμετρήσεων θανάτων ως αντικειμενικών δεδομένων, αντιμετωπίζω αυτές τις πρακτικές ως τρόπους παραγωγής γνώσης για τον θάνατο, μέσω των οποίων οι δολοφονίες θηλυκοτήτων καθίστανται ορατές και πολιτικοποιούνται. Βασισμένη σε εθνογραφική έρευνα (2021-2024) με την Φεμινιστική Ομάδα Κιλοτίνα στην Βέροια, εξετάζω τους τρόπους που ομάδες και ατομικότητες αντιμετωπίζουν τα κενά, τις ασυνέπειες και τις σιωπές των επίσημων δεδομένων και κρατικών αρχείων, αμφισβητώντας τα κυρίαρχα πλαίσια αναγνώρισης (Butler 2009), καθώς και τα επίσημα συστήματα συλλογής δεδομένων. Αξιοποιώντας τις προσεγγίσεις των D'Ignazio (2024) και D'Ignazio και Klein (2020) σχετικά με τον ακτιβισμό των δεδομένων (data activism), υποστηρίζω ότι οι εν λόγω πρακτικές αποτελούν μορφές ακτιβισμού δεδομένων και πρακτικές μνήμης και συλλογικής πολιτικής δράσης. Συγκεκριμένα, εστιάζοντας στα χασταγκ #SayHerName και #NiUnaMenos, καθώς και σε παρεμβάσεις σε δρόμους και πλατείες, διερευνώ πώς οι πρακτικές αυτές αναπτύσσονται στο ψηφιακό-φυσικό συνεχές και πώς οι ψηφιακές πλατφόρμες κινητοποιούν τη μνήμη, τη μαρτυρία και τις διεκδικήσεις για δικαιοσύνη, λογοδοσία και την ικανότητα αντ-απόκρισης.

/
The proposed paper examines the multifaceted grassroots practices of counting and recording femicides in Greece, ranged from systematic efforts of documentation to the dissemination of murdered women's names written in banners, posters and posts in social networking sites. Rather than approaching death counts as objective data, I understand these practices as ways of producing knowledge about death, through which the killings of women and femininities are made visible and politicized. Drawing on ethnographic research (2021–2024) with the collective Feminist Group Kilotina in Veria, Greece, I examine how groups and individuals address the gaps, inconsistencies, and silences of official data and state archives, challenging dominant frameworks of recognition (Butler 2009) as well as official data collection systems. Based on D'Ignazio's (2024) and D'Ignazio and Klein's (2020) approaches to data activism, I argue that these practices constitute forms of data activism, as well as practices of memory and collective political action. Specifically, focusing on the hashtags #SayHerName and #NiUnaMenos, alongside interventions in streets and public spaces, I explore how these practices unfold across the digital–physical continuum and how digital platforms mobilize memory, witnessing, and claims for justice, accountability, and response-ability.

Πρακτικές χωρίς μέλλον: το διακύβευμα της φαντασίας στην ατμόσφαιρα της βίας / Practices of no future: the claim of imagination in an atmosphere of violence

Μελ Καλφαντή / Mel Kalfanti

Στην προτεινόμενη ανακοίνωση, καταπιάνομαι με τη σχέση έντασης ανάμεσα στη χρονικότητα, τη διεκδίκηση της φαντασίας και τις εμπειρίες βίας που συνιστούν το πεδίο της κουήρ αυτοάμυνας, αναζητώντας εφαρμογές των εργαλείων της εικοτολογικής ανθρωπολογίας στο πεδίο αυτό. Αντλώ την έμπνευση για αυτήν τη διερώτηση από την αυτοεθνογραφική μου έρευνα στην κουήρ αυτοάμυνα, την οποία προσέγγισα ως μία τοποθετημένη πρακτική με την οποία κοινότητες αντιμετωπίζουν τη συστημική βία που υφίστανται. Στο πεδίο αυτό, η «ατμόσφαιρα της βίας» (Fanon 1982), η αναγνώριση πως η βία είναι διάχυτη στο κοινωνικό πεδίο, δεν περιορίζεται σε μεμονωμένα γεγονότα και είναι εντός της που συγκροτούνται τα υποκείμενα της κουήρ αυτοάμυνας, είναι μία συνθήκη που επηρεάζει και το πώς φανταζόμαστε το μέλλον. Η αυτοάμυνα ως τοποθετημένη στρατηγική και πρόταγμα επανοικειοποίησης της βίας, φέρει την κληρονομιά της κουήρ αρνητικότητας (Edelman 2004), αφορά στην αντιμετώπιση του προβλήματος στο παρόν και αναγνωρίζει τη μελλοντικότητα ως δυνάμει καταπιεστική από μειονοτικές θέσεις όπως η κουήρ και σακάτικη [crip] (ό,π., Winnubst 2004, Kafer 2013). Απέναντι σε αυτήν την αναγνώριση, υποστηρίζω πως η διεκδίκηση της φαντασίας παραμένει κρίσιμη, καθότι κρατά ορατό το πρόταγμα των κουήρ ουτοπιών, οι οποίες είναι «μία επιμονή σε κάτι άλλο, κάτι καλύτερο, κάτι που ανατέλλει» (Muñoz 2009).
/
In this proposed presentation, I address the tense relationship between temporality, the claim to imagination, and the experiences of violence that constitute the field of queer self-defense, exploring the application of tools from speculative anthropology to this domain. I draw inspiration for this inquiry from my autoethnography on queer self-defense—approached as a situated practice through which communities confront the systemic violence they endure. In this context, the «atmosphere

of violence» (Fanon 1982)—the recognition that violence permeates the social sphere rather than being limited to isolated incidents—serves as the setting where queer self-defense subjects are constituted and acts as a condition shaping how we imagine the future. As a situated strategy and a project of reclaiming violence, self-defense bears the legacy of queer negativity (Edelman 2004); it focuses on addressing the problem in the present while recognizing futurity as potentially oppressive from minority standpoints such as the queer and the crip (ibid.; Winnubst 2004; Kafer 2013). In light of this recognition, I argue that asserting the role of imagination remains crucial, as it keeps visible the project of queer utopias—which are «an insistence on something else, something better, something dawning» (Muñoz 2009).

Γυναικοκτονίες, γεροντοκτονίες και σχέσεις φροντίδας την περίοδο των κρίσεων στο ελληνικό πλαίσιο, ποιος νοιάζεται;/ Femicide, geronticide and care during times of crisis in the Greek context – who cares?

Αθηνά Πεγκλίδου / Athena Peglidou

Το 2021 και το 2022, από τις 57 γυναικοκτονίες που κατέγραψε το Ευρωπαϊκό Παρατηρητήριο Γυναικοκτονιών (E.O.F.) στην Ελλάδα, το 35% των δολοφονιών διαπράχθηκαν από μέλη της οικογένειας, κυρίως από γιο που τις φρόντιζε ή τον οποίο φρόντιζαν. Το 40% των θυμάτων ήταν ηλικίας μεταξύ 66 και 90 ετών. Το γεγονός ότι οι γυναίκες που δολοφονήθηκαν από μέλη της οικογένειάς τους είναι στην πλειονότητά τους ηλικιωμένες και ότι οι δράστες ήταν συχνά γιοι και εγγονοί τους, ρίχνει νέο φως στην ανάλυση των γυναικοκτονιών. Ωστόσο, στον δημόσιο λόγο περιγράφονται με τον όρο γυναικοκτονίες μόνο οι περιπτώσεις δολοφονιών από συντρόφους ή πρώην συντρόφους. Δεδομένου ότι οι γυναικοκτονίες ηλικιωμένων παραμένουν μη αναγνωρισμένες και αφανείς, θα μπορούσαμε να αναρωτηθούμε γιατί οι ηλικιωμένες γυναίκες δεν θεωρούνται θεμιτά θύματα γυναικοκτονίας. Η παρέμβασή μας στοχεύει να συζητήσει τα συγκεκριμένα χαρακτηριστικά αυτών των γυναικοκτονιών στο μέτρο του δυνατού, δεδομένης της έλλειψης στοιχείων, και να καταδείξει τις συνθήκες στις οποίες πολλές ηλικιωμένες γυναίκες έχουν ζήσει σε συνθήκες βίας και κακοποίησης που κατέληξαν στο θάνατό τους. Η συνθήκη αυτή συχνά επιδεινώνεται από την κοινωνική απομόνωση των ηλικιωμένων που προκύπτει από τον ηλικιακό ρατσισμό και τον σεξισμό. Από την άλλη πλευρά, θα αναδείξουμε ζητήματα που σχετίζονται με τη γήρανση, το φύλο, την ασθένεια και την αδυναμία, τη στέγαση και τη φροντίδα στον οικιακό χώρο κατά τη διάρκεια της υγειονομικής κρίσης του Covid-19 και της οικονομικής κρίσης στο ελληνικό πλαίσιο και των κρίσιμων ελλειμάτων κρατικής μέριμνας. Θα εξετάσουμε τέλος, τις γυναικοκτονίες ηλικιωμένων μέσα από το πρίσμα πολιτισμικών αντιλήψεων για την οικογένεια, τη μητρότητα, τη θυσία και την αφοσίωση.

/

In 2021 and 2022, out of the 57 femicides recorded by the European Observatory on Femicide (E.O.F.) in Greece, 35 per cent were committed by family members, mainly by a son who was caring for them or whom they were caring for. Forty per cent of the victims were aged between 66 and 90. The fact that the women murdered by members of their own family are predominantly elderly, and that the perpetrators were often their sons and grandsons, sheds new light on the analysis of femicide. However, in public discourse, the term 'femicide' is used only to describe cases of murder

by partners or former partners. Given that femicides of elderly women remain unrecognised and invisible, we might ask why elderly women are not considered legitimate victims of femicide. Our presentation aims to discuss the specific characteristics of these femicides as far as possible, given the lack of data, and to highlight the circumstances in which many elderly women have lived through violence and abuse that ultimately led to their deaths. This situation is often exacerbated by the social isolation of older people resulting from ageism and sexism. Furthermore, we will highlight issues relating to ageing, gender, illness and inability, housing and care in domestic space during the Covid-19 health crisis and the economic crisis in the Greek context, as well as critical shortcomings in state provision. Finally, we will examine the femicides of elderly women through local agencies of family, motherhood, sacrifice and devotion.

Πάνελ Γ5 Θρησκεία, εξουσία και περιθώρια: από τον εθνικισμό στις έκκεντρες πίστεις / Religion, Power, and the Margins: From Nationalism to Decentered Religious Practices

Ο ινδουιστικός εθνικισμός στη σύγχρονη Ινδία / Hindu nationalism in contemporary India

Σταύρος Οικονομόπουλος / Stavros Oikonomopoulos

Η ανακοίνωση εξετάζει την άνοδο του ινδουιστικού εθνικισμού στην Ινδία από τα τέλη της δεκαετίας του 1980 έως σήμερα, εντάσσοντάς την στο ευρύτερο ιστορικό και πολιτικό πλαίσιο της σύγχρονης Ινδίας.
Αρχικά παρουσιάζει την ταυτότητα, την πολιτική ιδεολογία και τη δράση των οργανώσεων που συγκροτούν και προωθούν το ρεύμα του ινδουιστικού εθνικισμού, με κεντρική τη Ραστρίγια Σουαγιαμσεβάκ Σανγκ (RSS, «Εθνική Εθελοντική Οργάνωση»), καθώς και το Μπαρατίγια Τζανάτα Πάρτι (BJP, «Ινδικό Λαϊκό Κόμμα »), που κυβερνά σε ομοσπονδιακό επίπεδο από το 2014.
Η ανακοίνωση αναδεικνύει δύο ιδιαίτερα χαρακτηριστικά του ρεύματος. Πρώτον τις αξιώσεις για έναν ριζικό κοινωνικό και πολιτισμικό μετασχηματισμό, που υπερβαίνει την επιδίωξη της εκλογικής επικράτησης και της κατάληψης της κρατικής εξουσίας. Δεύτερον, τη συνάρθρωση των θεσμικών πολιτικών «από τα πάνω» που προωθούνται από το κυβερνών κόμμα , με τις κινηματικές και ακτιβιστικές δράσεις «από τα κάτω» οργανώσεων βάσης που συνδέονται με την RSS. Στις τελευταίες περιλαμβάνονται, μεταξύ άλλων, περιστατικά βίας και ρητορική μίσους κατά Μουσουλμάνων, καθώς και πρακτικές κοινωνικής και «ηθικής» αστυνόμευσης.
Η ανακοίνωση προσεγγίζει τον ινδουιστικό εθνικισμό ως εγχείρημα της σύγχρονης ακροδεξιάς, διαφοροποιούμενη από προσεγγίσεις που τον ερμηνεύουν κυρίως ως θρησκευτικό πλειοψηφισμό ή χρησιμοποιούν την έννοια του φασισμού ως αναλυτικό πλαίσιο.
/
The presentation examines the rise of Hindu nationalism in India from the late 1980s to the present, placing it within the broader historical and political context of contemporary India.
It first presents the identity, political ideology, and activities focusing in particular on the Rashtriya

Swayamsevak Sangh (RSS, "National Volunteer Organisation"), as well as the Bharatiya Janata Party (BJP, "Indian People's Party"), which has been in power at the federal level since 2014.
The presentation highlights two distinct characteristics of the movement. First, its aspirations for a radical social and cultural transformation that go beyond the pursuit of electoral dominance and control of state power. Second, the articulation of institutional policies "from above," promoted by the governing party, with grassroots mobilization and activist practices "from below" carried out by organizations affiliated with the RSS. The latter include, among other things, incidents of violence and hate speech targeting Muslims, as well as practices of social and "moral" policing.
The presentation approaches Hindu nationalism as a project of the contemporary far right, differing from perspectives that interpret it primarily as religious majoritarianism or employ the concept of fascism as an analytical framework.

Έκκεντρες θρησκευτικότητες: πνευματική ελαστικότητα, διαρ/ροές, αντιστάσεις / Decentered religiosities: spiritual elasticity, flows, resistances

Ευγενία Ρούσσου / Eugenia Roussou

Στη σύγχρονη Ελλάδα, θρησκευτικές, πνευματικές και θεραπευτικές πρακτικές συνυπάρχουν, διασταυρώνονται και αλληλοδρούν δυναμικά, διαμορφώνοντας πρακτικές και εμπειρίες θρησκευτικότητας που χαρακτηρίζονται από διαρκή διαπραγμάτευση των ορίων τους. Βασισμένη σε επιτόπια έρευνα στο πλαίσιο του ερευνητικού έργου ReSpell (2023–26), η παρούσα ανακοίνωση επικεντρώνεται στην έννοια της «πνευματικής ελαστικότητας», η οποία αναδεικνύει εθνογραφικά και αναλυτικά τις διαρ/ροές ανάμεσα σε δημιουργικές και ενίοτε απρόβλεπτες μορφές σύγχρονης θρησκευτικότητας, συμπεριλαμβανομένων των λεγόμενων «νέων μορφών πνευματικότητας» και «εναλλακτικής ή/και ολιστικής θεραπείας». Οι διαρ/ροές ανάμεσα στη θρησκεία, την πνευματικότητα και τη θεραπευτική πρακτική εξετάζονται ως μορφές δημιουργικής κριτικής και καθημερινής διαπραγμάτευσης μέσα σε ένα περιβάλλον παρατεταμένης κρίσης. Οι ροές των καθημερινών πρακτικών συναντούν και τέμνουν τις διαρροές από κυρίαρχα θεσμικά και επιστημολογικά πλαίσια, δημιουργώντας χώρους μετακίνησης ανάμεσα σε διαφορετικά καθεστώτα γνώσης, φροντίδας και νοήματος. Τίθεται το ερώτημα κατά πόσο αυτές οι διαρ/ροές μπορούν να καταστήσουν ορατές μορφές κοινωνικής και πολιτικής δημιουργικότητας που παραμένουν δύσκολα αναγνωρίσιμες όταν το πολιτικό νοείται κυρίως μέσα από οργανωμένες και ρητά αντιστασιακές πρακτικές. Θέτοντας την ελληνική πραγματικότητα ως ένα έκκεντρο πρίσμα θέασης του ευρωπαϊκού θρησκευτικού τοπίου, εξετάζεται πώς η πνευματική ελαστικότητα παράγει μορφές καθημερινής προσαρμογής και αντίστασης, ακόμη και όταν αναδύονται μέσα από πεδία που «παραδοσιακά» δεν νοούνται ως ρητά πολιτικοποιημένα.

/

In contemporary Greece, religious, spiritual and healing practices coexist, intersect and interact, shaping practices and experiences of religiosity characterised by an ongoing negotiation of boundaries. Based on fieldwork conducted within the ReSpell project (2023-26), this paper focuses on the concept of 'spiritual elasticity', which ethnographically and analytically foregrounds flows and leakages between creative and occasionally unpredictable forms of contemporary religiosity,

including the so-called 'new forms of spirituality' and 'alternative and/or holistic healing'. Flows and leakages between religion, spirituality and healing practices are approached as forms of creative critique and everyday negotiation within a context of prolonged crisis, where everyday practices intersect with leakages from dominant institutional and epistemological frameworks, creating spaces of movement between different regimes of knowledge, care and meaning. The paper asks to what extent these flows and leakages can make visible forms of social and political creativity that remain difficult to recognise when the political is understood primarily through organised and explicitly resistant practices. Taking the Greek context as a decentered prism through which to view the European religious landscape, the paper examines how spiritual elasticity, flows and leakages produce forms of everyday adaptation and resistance, even when they emerge from fields not 'traditionally' understood as explicitly politicised.

Η πρακτική της τακίγια στην Ελλάδα του σήμερα: μια στρατηγική επιβίωσης των αλβανών μεταναστών-κρυπτομπεκτασήδων / A survival strategy of Albanian crypto-Bektashi immigrants

Ουρανία Νικολαΐδου / Ourania Nikolaidou

Η αραβική της ρίζα παραπέμπει σημασιολογικά στην αποφυγή κινδύνου και στην προφύλαξη.Θεολογικά στηριζόμενη ως έννοια του Ισλάμ στο Κοράνι δικαιολογεί κάθε μουσουλμάνο που αρνείται την πίστη του υπό πίεση ενώ ταυτόχρονα την υπερασπίζεται με την άρνησή του.
Για τους Μπεκτασί αλβανούς μετανάστες της Θεσσαλίας και ντόπιους απογόνους της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας αλλά και της ευρύτερης περιοχής η μη παραδοχή της πίστης,η διπλή θρησκευτική ταυτότητα δημιουργεί έντονο προβληματισμό κατά την διεξαγωγή ιστορικής και ανθρωπολογικής έρευνας όταν ολόκληρες τοπικές κοινωνίες έρχονται αντιμέτωπες με το φαινόμενο μιας ορατής θρησκευτικής επιτελεστικής αορατότητας και ασάφειας.
Στερημένη βιβλιογραφίας και βασιζόμενη μόνο σε επιτόπιες έρευνες και συνεντεύξεις κάποιων ετών γύρω από την κινητικότητα των τεκέδων-τουρμπέδων σε Ξάνθη,Κιλκίς και Λάρισα,η περίπτωση της Θεσσαλίας αναδεικνύει έντονα την Taqiyya και τον κρυπτομπεκτασισμό.Κοινωνική ανισότητα,μη αποδοχή,ρατσιστικές συμπεριφορές παρά την μακροχρόνια συμβίωση με τον «Άλλον»,δυστυχώς έως σήμερα αναγκάζουν ολόκληρους πληθυσμούς και κοινότητες να στερούνται ελευθερία λόγου,έκφρασης και εκδήλωσης θρησκευτικής ταυτότητας.
Με στόματα ερμητικά κλειστά,ανωνυμία προσώπων-υποκειμένων,με ελάχιστα παραδείγματα και μαρτυρίες,γίνεται μια προσπάθεια γνωστοποίησης,στο ευρωκεντρικό φιλελεύθερο ελληνικό κράτος του 21ου αιώνα,ανθρώπων που περιθωριοποιούνται,στερούνται,φοβούνται και «κρύβονται» ενώ η Taqiyya ορίζεται από τη Δύση ως εξαπάτηση ή συστηματικό μουσουλμανικό ψεύδος προς τους μη μουσουλμάνους.
/
Its Arabic root semantically refers to the avoidance of danger and protection. Theologically grounded as a concept of Islam in the Quran, it justifies every Muslim who denies their faith under pressure while simultaneously defending it with their denial.
For the Bektashi Albanian immigrants of Thessaly and the local descendants of the Ottoman Empire

as well as the broader region, the non-admission of faith and the dual religious identity create significant concern during the conduct of historical and anthropological research when entire local communities face the phenomenon of visible religious performative invisibility and ambiguity.
Deprived of literature and relying solely on field research and interviews from several years regarding the mobility of tekkes-turbehs in Xanthi, Kilkis, and Larissa, the case of Thessaly strongly highlights Taqiyya and crypto-Bektashism. Social inequality, non-acceptance, and racist behaviours, despite long-term coexistence with the «Other,» unfortunately still force entire populations and communities to be deprived of freedom of speech, expression, and the manifestation of religious identity.
With mouths hermetically sealed, anonymity of individuals-subjects, with minimal examples and testimonies, an effort is being made to bring to light, in the Eurocentric liberal Greek state of the 21st century, people who are marginalised, deprived, fearful, and «hidden» while Taqiyya is defined by the West as deception or systematic Muslim falsehood towards non-Muslims.

Πάνελ Δ1 Ανθρωπολογίες της Αναπαραγωγής: σχέσεις και έκκεντρες διαδρομές στην ελληνική εθνογραφία / Anthropologies of Reproduction: Relations and Decentered Trajectories in Greek Ethnography

Από τις πρώιμες μελέτες της συγγένειας έως τη φεμινιστική ανθρωπολογία και την εθνογραφική μελέτη των νέων αναπαραγωγικών τεχνολογιών, η σύλληψη, η γέννηση και η συγκρότηση συγγενικών δεσμών κατέχουν σταθερά σημαντική θέση στην ανθρωπολογική διερεύνηση της κοινωνικής ζωής. Η ανάπτυξη των αναπαραγωγικών τεχνολογιών και οι μεταβαλλόμενες σχέσεις μεταξύ συγγένειας, φύλου, σώματος, βιοϊατρικής και θεσμικών μορφών ρύθμισης ανανέωσαν τα σχετικά εθνογραφικά και θεωρητικά ερωτήματα.
Το πάνελ προτείνει μια έκκεντρη θέαση αυτών των σχέσεων, όπου η αναπαραγωγή λειτουργεί ως αναλυτική οπτική για τη διερεύνηση ευρύτερων κοινωνικών σχέσεων και μετασχηματισμών. Πώς μεταβάλλονται οι τρόποι με τους οποίους συγκροτούνται σώματα, πρόσωπα και συγγενικοί δεσμοί; Πώς η βιοϊατρική γνώση και οι τεχνολογίες αναδιατάσσουν σχέσεις φροντίδας, εξουσίας και ευθύνης; Πώς οι θεσμικές ρυθμίσεις και οι άνισες συνθήκες πρόσβασης και αναγνώρισης διαμορφώνουν τους όρους υπό τους οποίους διαφορετικές μορφές τεκνοποίησης και γονεϊκότητας καθίστανται εφικτές και αναγνωρίσιμες;
Από αυτή την κοινή αναλυτική αφετηρία, διαφορετικές εθνογραφικές έρευνες στην Ελλάδα συναντώνται γύρω από το ερώτημα του τι μπορεί να καταστήσει ορατό η μελέτη της αναπαραγωγικής ζωής και θέτουν σε διάλογο διαφορετικές όψεις της σύγχρονης αναπαραγωγικής ζωής στην Ελλάδα. Στόχος είναι να διερευνηθεί τι καθίσταται ανθρωπολογικά ορατό όταν η αναπαραγωγή λειτουργεί ως πρίσμα για την κατανόηση των σχέσεων, των ιεραρχήσεων και των μετασχηματισμών που συγκροτούν τη σύγχρονη κοινωνική ζωή.
/
From early studies of kinship to feminist anthropology and the ethnographic study of new reproductive

technologies, conception, birth and the making of kinship have long occupied a prominent place in anthropological inquiry into social life. The development of reproductive technologies, alongside changing relations between kinship, gender, the body, biomedicine and institutional forms of regulation, has given rise to new ethnographic and theoretical questions.
This panel proposes an off-centre perspective on these relations, taking reproduction as an analytical lens through which to examine broader social relations and transformations. How are the ways in which bodies, persons and kinship relations are constituted changing? How do biomedical knowledge and technologies reshape relations of care, power and responsibility? How do institutional arrangements and unequal conditions of access and recognition shape the terms under which different forms of reproduction and parenthood become possible and recognisable? Starting from this shared analytical perspective, ethnographic research conducted in different settings across Greece comes together around the question of what the study of reproduction can bring into view, placing different dimensions of contemporary reproductive life in Greece in conversation with one another. The panel asks what becomes anthropologically visible when reproduction is approached as a lens through which to understand the relations, hierarchies and transformations that shape contemporary social life.

Εκτός κέντρου, εντός χρόνου: Πρακτικές συγκρότησης της ηλικίας κύησης / Off-centre, Within Time: Gestational Age in the Making

Φάλια Βαρελάκη / Falia Varelaki

Η ηλικία κύησης κατέχει φαινομενικά μια κεντρική θέση στη μαιευτική φροντίδα. Ο υπολογισμός της σε εβδομάδες και ημέρες οργανώνει την παρακολούθηση της εγκυμοσύνης, προσανατολίζει τον προγραμματισμό των εξετάσεων, την ερμηνεία των μετρήσεων σε σχέση με την αναμενόμενη ανάπτυξη του εμβρύου και τη λήψη κλινικών αποφάσεων. Η ηλικία κύησης μοιάζει, με αυτή την έννοια, να αποτελεί το χρονικό σημείο αναφοράς από το οποίο η εγκυμοσύνη αποκτά τη θέση της στον χρόνο. Τι συμβαίνει, όμως, αν αντί να ξεκινήσουμε από την ηλικία κύησης ως δεδομένο κέντρο, ακολουθήσουμε εθνογραφικά τις πρακτικές μέσα από τις οποίες αυτή συγκροτείται;
Βασισμένη σε εθνογραφική έρευνα σε δημόσιες και ιδιωτικές δομές μαιευτικής φροντίδας στην Ελλάδα, η οποία διεξάγεται στο πλαίσιο του ERC ερευνητικού προγράμματος PregDaT -Pregnancy Dating Challenges: Technologies and Unequal Geographies of Abortion and Childbirth Care, η ανακοίνωση παρακολουθεί την ηλικία κύησης καθώς αυτή υπολογίζεται, μετριέται, συγκρίνεται, επιβεβαιώνεται, διορθώνεται ή αφήνεται αμετάβλητη στην καθημερινή κλινική πρακτική.
Η ανάλυση εστιάζει στις πρακτικές μέσα από τις οποίες ετερογενείς χρονικότητες καθίστανται σχετικές μεταξύ τους κατά την εκτίμηση της ηλικίας κύησης, ενώ στο επίκεντρο βρίσκεται η σχέση ανάμεσα στην πολλαπλότητα αυτών των χρονικοτήτων και στην ενικότητα που προϋποθέτει η κλινική κατηγορία της ηλικίας κύησης. Μέσα από την παρακολούθηση αυτών των πρακτικών, η ανακοίνωση διερευνά την ηλικία κύησης ως τόπο συνάντησης πολλαπλών χρονικοτήτων και θέτει υπό εξέταση τη φαινομενικά αυτονόητη διάκριση ανάμεσα στον χρόνο που μετριέται και στους χρόνους μέσα από τους οποίους η μέτρηση καθίσταται δυνατή.
/

Gestational age appears to hold a central place in obstetric care. Expressed in weeks and days, it informs the timing of scans and other tests, the interpretation of measurements in relation to expected fetal development, and clinical decision-making. In this sense, gestational age seems to provide the temporal reference point by which pregnancy is placed in time. What happens, however, if, rather than taking gestational age as a given centre, we follow ethnographically the practices through which it is established?

Drawing on ethnographic research in public and private obstetric care settings in Greece, conducted as part of the ERC-funded research project PregDaT – Pregnancy Dating Challenges: Technologies and Unequal Geographies of Abortion and Childbirth Care, this paper follows gestational age as it is calculated, measured, compared, confirmed, revised or left unchanged in everyday clinical practice. The analysis focuses on the practices through which heterogeneous temporalities are brought into relation in the assessment of gestational age. The focus is on the relationship between the multiplicity of these temporalities and the singularity that the clinical category of gestational age requires. By tracing these practices, the paper explores gestational age as a meeting point for multiple temporalities and interrogates the seemingly self-evident distinction between the time that is measured and the temporalities through which measurement becomes possible.

Η εγκυμοσύνη υπό επιτήρηση: προγεννητικός έλεγχος, βιοπολιτική και αναπαραγωγική κανονικότητα στη Λέσβο / Pregnancy Under Surveillance: Prenatal Screening, Biopolitics and Reproductive Normality in Lesvos

Ευστρατία Καλλιντζή / Efstratia Kallintzi

Η ανακοίνωση εξετάζει τον προγεννητικό έλεγχο ως πεδίο στο οποίο διασταυρώνονται η ιατρικοποίηση της εγκυμοσύνης, η βιοπολιτική και οι κοινωνικές αντιλήψεις για την αναπαραγωγική κανονικότητα. Βασίζεται σε ποιοτική έρευνα που πραγματοποιήθηκε στη Λέσβο και περιλαμβάνει ημιδομημένες συνεντεύξεις με εννέα εγκύους, δύο μαίες και έναν μαιευτήρα-γυναικολόγο. Ιδιαίτερη έμφαση δίνεται στην εμπειρία της αυχενικής διαφάνειας και στις ηθικές και συναισθηματικές διαστάσεις των αποτελεσμάτων της. Η εξέταση δεν εμφανίζεται μόνο ως τεχνολογία καθησυχασμού και παρακολούθησης της εγκυμοσύνης, αλλά και ως διαδικασία παραγωγής γνώσης και διαχείρισης του κινδύνου, η οποία μπορεί να μεταφέρει στις γυναίκες την ευθύνη για τη διασφάλιση της υγείας του εμβρύου. Παράλληλα, οι αφηγήσεις των εγκύων αναδεικνύουν το ζήτημα της αναπηρίας και των κοινωνικών συνθηκών μέσα στις οποίες λαμβάνονται αποφάσεις σχετικά με τη συνέχιση ή τη διακοπή της κύησης. Η ανακοίνωση διερευνά, επομένως, πώς ο προγεννητικός έλεγχος συνδέεται με την κατασκευή του «φυσιολογικού» εμβρύου, τη διαχείριση της διαφοράς και την αναπαραγωγική ευθύνη. Υποστηρίζεται ότι οι αποφάσεις γύρω από την κύηση δεν αποτελούν αποκλειστικά ιδιωτικές επιλογές, αλλά διαμορφώνονται μέσα σε ένα πλέγμα ιατρικών, κοινωνικών, ηθικών και θεσμικών σχέσεων.

/

This paper examines prenatal screening as a field in which the medicalization of pregnancy intersects with biopolitics and social perceptions of reproductive normality. It draws on qualitative research conducted in Lesvos, based on semi-structured interviews with nine pregnant women,

two midwives and an obstetrician-gynecologist. Particular emphasis is placed on the experience of nuchal translucency screening and on the ethical and emotional dimensions of its results. The examination emerges not only as a technology of reassurance and monitoring during pregnancy, but also as a process of producing knowledge and managing risk, which may shift responsibility for ensuring fetal health onto women. At the same time, the women's narratives highlight disability and the social conditions within which decisions concerning the continuation or termination of pregnancy are made. The paper therefore explores how prenatal screening is connected to the construction of the "normal" fetus, the management of difference and reproductive responsibility. It argues that decisions surrounding pregnancy cannot be understood as exclusively private choices, but are shaped within a network of medical, social, ethical and institutional relations.

«Αυτή μόνο με το μαχαίρι έμπαινε»: Συστημικές ανισότητες, μαιευτικός ρατσισμός και ορθολογισμοί της αναπαραγωγής στην περίπτωση Ρομά γυναικών στην Ελλάδα / "She would only go in with the knife": Systemic inequalities, obstetric racism, and the rationalities of childbirth in the case of Romani women in Greece

Σύνθια-Ελένη Μαλακάση / Cynthia H. Malakasis

Το κείμενο εξετάζει τις μαιευτικές εμπειρίες γυναικών Ρομά σε μεγάλη δημόσια μαιευτική κλινική της Αθήνας, εστιάζοντας στη διαχείριση του πόνου και στις διαδικασίες που οδηγούν σε καισαρική τομή. Υποστηρίζω ότι οι εμπειρίες τους βρίσκονται στην διασταύρωση της έντονης φυλετικοποίησης των Ρομά στην Ελλάδα και των «βιοπολιτικών ορθολογισμών» (Krause και De Zordo 2012: 137) που διέπουν τη μαιευτική περίθαλψη στη χώρα. Ο μεγάλος αριθμός των καισαρικών στην περίπτωση των Τσιγγάνων αντανακλά μια σειρά από συστημικά χαρακτηριστικά της αναπαραγωγικής περίθαλψης στη χώρα και όχι έλλειψη αυτονομίας, γνώσης, ή εμπρόθετης δράσης εκ μέρους των Τσιγγάνων, όπως τους χρεώνεται. Το κείμενο συνεπώς καταδεικνύει τη διαμόρφωση ενός φυλετικοποιημένου υποκειμένου που κατηγορείται για έμφυλη παθητικότητα, ενώ ταυτόχρονα στερείται, δομικά και συστημικά, τα απαραίτητα μέσα για να ασκήσει το είδος της αυτενέργειας που αναμένεται από εκείνη.

/

The text examines the obstetric experiences of Romani women in a major public maternity clinic in Athens, centering on pain management and on the processes that determine whether they will deliver vaginally or via Cesarian section. I argue that their experiences sit at the intersection of the virulent racialization of Romani people in Greece and of the "biopolitical rationalities" (Krause and De Zordo 2012: 137) that govern maternity care in the country. The high rate of cesarean sections among Romani women reflects a series of systemic characteristics of reproductive care in the country, rather than a lack of autonomy, knowledge, or agency on the part of the Roma. I further demonstrate the production of a racialized birthing subject accused of gendered passivity, all the while she is deprived, structurally and systemically, of the means necessary to exercise the kind of agency expected of her.

«Ένας δεσμός που δεν σπάει»: Ιατρικώς Υποβοηθούμενη Αναπαραγωγή, τεκνοθεσία και πρακτικές κοινωνικής αναγνώρισης μεταξύ ομοφυλόφιλων ανδρών στην Ελλάδα / "It's an unbreakable bond": Assisted Reproductive Technologies, Adoption, and Practices of Social Recognition among Homosexual Men in Greece

Σάββας Τριανταφυλλίδης / Savvas Triantafyllidis

Η παρούσα ανακοίνωση εξετάζει, μέσα από το πρίσμα της εθνογραφικής έρευνας, τις εμπειρίες ομοφυλόφιλων ανδρών στην Ελλάδα (σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη), καθώς και τις στρατηγικές που ενσωματώνουν σχετικά με την πατρότητα. Μέσα από την εξέταση των νοηματοδοτήσεων και των πρακτικών που αναπτύσσουν σε σχέση με την Ιατρικώς Υποβοηθούμενη Αναπαραγωγή και την τεκνοθεσία, σε ένα κοινωνικό και νομικό τοπίο που μεταβάλλεται ραγδαία και δεν προβλέπει την ομόφυλη πατρότητα, διερευνώνται και αναδεικνύονται οι τρόποι με τους οποίους οι άνδρες αυτοί «περιδιαβαίνουν» ανάμεσα στα θεσμικά εμπόδια και τις κοινωνικές προκαταλήψεις για να δημιουργήσουν τις οικογένειές τους. Ιδιαίτερη έμφαση δίνεται στις «πρακτικές κοινωνικής αναγνώρισης» που επιστρατεύουν, προκειμένου να νομιμοποιήσουν τις σχέσεις τους, αλλά και τους ίδιους ως κοινωνικά υποκείμενα. Μέσα από τη βιογενετική σύνδεση, τη φαινοτυπική συνάφεια και την ομοιότητα, αναλύεται ο τρόπος με τον οποίο επαναπροσδιορίζονται οι έννοιες της συγγένειας, του βιολογικού και του κοινωνικού δεσμού, καθώς και η σημασία που λαμβάνει ο θεωρούμενος «άρρηκτος δεσμός» που αναπτύσσεται μεταξύ των γονέων και των παιδιών τους. Συμπερασματικά, η παρουσίαση προτείνει ότι η ομόφυλη ανδρική γονεϊκότητα στην Ελλάδα δεν αποτελεί απλώς μια διεκδίκηση νομικών δικαιωμάτων, αλλά μια βαθύτερη, ενεργητική διαδικασία επανανοηματοδότησης του τι συνιστά οικογένεια στην ελληνική κοινωνία, καθώς και της θέσης των ομοφυλόφιλων ανδρών στο ετεροκανονικά καθορισμένο κεντρικό αφήγημα περί του τι είναι διανοητό στην Ελλάδα.
/
Through the lens of ethnographic research, this paper examines the experiences of gay men in Greece -specifically in Athens and Thessaloniki-, as well as the strategies they incorporate regarding fatherhood. By exploring the meanings and practices they develop in relation to Assisted Reproductive Technologies and adoption, within a rapidly shifting socio-legal landscape that does not accommodate same-sex fatherhood, this study investigates and highlights the ways in which these men navigate institutional barriers and social prejudices to form their families. Particular emphasis is placed on the "practices of social recognition" they employ to legitimize both their relationships and themselves as social subjects. Through the categories of biogenetic connection, phenotypic esemblance, and similarity, the paper analyzes the redefinition of kinship, biological ties, and social bonds, while accounting for the significance attached to the perceived "unbreakable bond" that develops between parents and their children. In conclusion, the presentation suggests that same-sex male parenting in Greece does not merely constitute a claim for legal rights, but represents a deeper, active process of re-signifying the concept of family within Greek society, while contesting the position of gay men within the heteronormatively defined dominant narrative regarding what is socially intelligible in Greece.

Αναπαραγωγικός Ετεροσεξισμός / Reproductive Heterosexism

Βενετία Καντσά / Venetia Kantsa

Παρά τις πρόσφατες αλλαγές στην ελληνική οικογένεια όσον αφορά τον γάμο (π.χ. μείωση του δείκτη γαμηλιότητας, αύξηση των συμφώνων συμβίωσης, άνοδος των ποσοστών διαζυγίου), τα πρότυπα και οι αξίες σχετικά με τη γονεϊκότητα και την ανατροφή των παιδιών παραμένουν σχετικά σταθερά. Έτσι, ο αριθμός των παιδιών που γεννιούνται εκτός γάμου παραμένει χαμηλός σε σύγκριση με άλλες ευρωπαϊκές χώρες, ενώ η γονεϊκότητα από ομόφυλα ζευγάρια (είτε μέσω υποβοηθούμενης αναπαραγωγής είτε μέσω υιοθεσίας) δεν αναγνωρίζεται νομικά. Στο πλαίσιο αυτό, η αρχή του «βέλτιστου συμφέροντος του παιδιού» φαίνεται να ενισχύει συγκεκριμένες αντιλήψεις για τη γονιμότητα.

Αξιοποιώντας δημογραφικά δεδομένα της Eurostat, το ισχύον νομικό πλαίσιο στην Ελλάδα και ποιοτική έρευνα για την υποβοηθούμενη αναπαραγωγή, η παρούσα ανακοίνωση εξετάζει τα εξής ερωτήματα: Πώς μια δημογραφική ανησυχία, η οποία αποδίδει αξία στη γονιμότητα και την ανατροφή των παιδιών, συνδέεται παράλληλα στενά με την ετεροκανονικότητα; Πώς η νομική και πολιτισμική αναγνώριση του «βέλτιστου συμφέροντος του παιδιού» συμβάλλει στην ενίσχυση της πυρηνικής οικογένειας, παρά τις σημαντικές πρόσφατες αλλαγές στη μορφή και το περιεχόμενό της; Πώς η γονιμότητα και η (υπο)γονιμότητα εντάσσονται στις κυρίαρχες αντιλήψεις για το φύλο, τη συγγένεια και τη σεξουαλικότητα, οι οποίες καθορίζουν ποιος έχει (ή δεν έχει) το δικαίωμα ή/και την υποχρέωση να τεκνοποιήσει;

/

Despite recent changes in Greek family in relation to marriage (i.e. decline in marriage rate, growing number of cohabitation agreements, growing divorce rate), norms and values regarding parenthood and the upbringing of children remain relatively stable. Thus, the number of children outside the wedlock is still low in comparison to other European countries, while same-sex parenthood (either in the form of assisted reproduction or adoption) is not legally recognized. In this context the principle of "the best interests of the child" seems to support specific conceptualizations of fertility. Drawing on demographic data from Eurostat, the current legal context in Greece, and qualitative research on assisted reproduction the paper aims to discuss: How a demographic concern that values fertility and the upbringing of children is in parallel closely linked to heteronormativity? How the legal and cultural recognition of "the best interests of the child" contributes to the reinforcement of the nuclear family despite significant recent changes in its form and content? How fertilities and (in)fertilities are embedded in prevalent conceptualizations of gender, kinship and sexuality that define who has (or has not) the right and/or obligation to reproduce?

Η πολιτική του χρώματος – Πως η «μαυρότητα» οργανώνει ζωές στις κοινότητες των Ρομά / The politics of colour: How "blackness" organises life in Roma communities

Ασπασια (Σισσυ) Θεοδοσιου / Aspasia (Sissie) Theodosiou

Η ανακοίνωση εξετάζει τη «μαυρότητα» ως κοινωνική και πολιτική κατηγορία μέσα από την οποία οργανώνονται σχέσεις εξουσίας, αποκλεισμού και ανήκειν στις κοινότητες των Ρομά στην Ελλάδα. Βασισμένη σε μακροχρόνια εθνογραφική έρευνα με Ρομά μουσικούς στα ελληνοαλβανικά σύνορα και σε παραδείγματα από άλλες κοινότητες, η ανακοίνωση μετατοπίζει τη συζήτηση πέρα από το στενά εθνοτικό παράδειγμα, εστιάζοντας στις διαδικασίες φυλετικοποίησης και στον αντιτσιγγανισμό.

Αξιοποιώντας εργαλεία της Κριτικής Φυλετικής Θεωρίας και της μετααποικιακής σκέψης, διερευνά πώς τα σώματα φυλετικοποιούνται και οι φυλετικές κατηγορίες ενσωματώνονται (Fassin). Η «μαυρότητα» προσεγγίζεται ως σύνορο που οργανώνει πολιτικές στέγασης, εκπαίδευσης και εργασίας, χωρικούς αποκλεισμούς, καθώς και τη ρύθμιση της κινητικότητας και της δημόσιας ορατότητας των Ρομά. Πρόκειται, κατά τον Fanon, για έναν κόσμο «κομμένο στα δύο», όπου οι δυνατότητες κατοίκησης, μετακίνησης και κοινωνικής παρουσίας κατανέμονται άνισα.

Τέλος, η ανακοίνωση φωτίζει τη βιωμένη και ενσώματη διάσταση της φυλετικοποίησης. Εθνογραφικά παραδείγματα δείχνουν πώς τα Ρομά υποκείμενα μιλούν για τις αποχρώσεις του δέρματος (καλιαρντό/παρνό), επιδιώκουν την εγγύτητα προς τη «λευκότητα» και βιώνουν ντροπή ή διαφοροποίηση από άλλες ομάδες Ρομά. Έτσι, η «μαυρότητα» αναδεικνύεται ως μηχανισμός αποκλεισμού αλλά και ως πεδίο καθημερινής διαπραγμάτευσης της ταυτότητας και της κοινωνικής αξίας.

/

This paper examines "Blackness" as a social and political category through which relations of power, exclusion, and belonging are organised within Roma communities in Greece. Drawing on long-term ethnographic research with Roma musicians along the Greek–Albanian border, as well as examples from other Roma communities in Greece, the paper moves beyond a narrowly ethnic framework to focus on processes of racialisation and anti-Gypsyism.

Using conceptual tools from Critical Race Theory and postcolonial thought, it explores how bodies become racialised and racial categories become embodied (Fassin). "Blackness" is approached as a boundary that structures housing, education, and employment policies; produces spatial exclusions; and regulates Roma mobility and public visibility. In Fanon's terms, this is a world "divided in two," in which opportunities for dwelling, movement, and social presence are distributed unequally.

Finally, the paper highlights the lived and embodied dimensions of racialisation. Ethnographic examples show how Roma subjects speak about variations in skin colour (kaliardo/parno), seek proximity to "whiteness," and experience shame or differentiate themselves from other Roma groups. "Blackness" thus emerges both as a mechanism of exclusion and as a terrain upon which identity and social worth are negotiated in everyday life.

Σώμα και Χρόνος σε ένα Καταφύγιο Διάσωσης Πρώην Εκτρεφόμενων Ζώων / Embodiment and Time in a Formerly Farmed Animal Sanctuary

Λουίζα Ειρήνη Βεργάρα Κεσάδα / Louiza Eirini Vergara Kesada

Στην προτεινόμενη ανακοίνωση, εξετάζω τη γνώση που μπορεί να παραχθεί σε μία εθνογραφία με επίκεντρο τα μη ανθρώπινα ζώα, συζητώντας τις πιθανές μεθοδολογικές επιλογές που την καθιστούν δυνατή. Αυτό είναι ένα κεντρικό ερώτημα που θέτω στην πολυειδιακή (multispecies) (αυτο)εθνογραφία που εκπονώ σε ένα καταφύγιο διάσωσης πρώην εκτρεφόμενων ζώων κοντά στην Αθήνα, η οποία κινείται μέσα σε ένα κουήρ, διαθεματικό φεμινιστικό, μετανθρωπιστικό πλαίσιο. Διερευνώντας την κατηγορία του χρόνου, θα συζητήσω όψεις της γνώσης που παράγεται από την πολυειδιακή κοινότητα του καταφυγίου σε σχέση με τη φροντίδα, την εξουσία, την αντίσταση, την υγεία και τη συμβίωση. Θα παρουσιαστεί ένας πειραματισμός επεξεργασίας του υλικού της επιτόπιας έρευνας που αντλεί από διάφορα επιστημονικά πεδία και μορφές τέχνης με σκοπό να συμπεριλάβει τις αντιλήψεις των άλλων ζώων για τα ζητήματα που απασχολούν την έρευνα. Πιο συγκεκριμένα, μεταφέροντας σημειώσεις από το πεδίο, γραμμένες περισσότερο με αφηρημένο και λυρικό λόγο, γίνεται μια προσπάθεια να μεταφερθεί η αίσθηση του χρόνου εντός του καταφυγίου, όπως βιώνεται ανάμεσα στα διαφορετικά σώματα. Πιο συγκεκριμένα, μας ενδιαφέρει ο χρόνος έξω από τις απαιτήσεις του κεφαλαίου, ο υποθετικός χρόνος ενός διαφορετικού μέλλοντος και ο χρόνος που επιβάλει η φροντίδα, με σκοπό να γνωρίσουμε την πέρα από το ανθρώπινο διάσταση του πολιτικού.

/

In the proposed announcement, I examine the knowledge that can be produced in an ethnography focused on non-human animals, discussing the methodological options that can make it possible. This is a central question in the multispecies (auto)ethnography that I conduct in a sanctuary of formerly farmed animals near Athens, that is placed in a queer, intersectional feminist and posthumanist theoretical frame. By looking into the category of time, I will discuss aspects of the knowledge produced by the multispecies community of the sanctuary in relation to care, power, resistance, health and coexistence. An experimentation of the use of the material of the field will be presented, that draws from various scientific fields and forms of art, in order to include the perceptions of other animals. More specifically, bringing notes from the field, written more in an abstract and lyrical way, I will attempt to communicate the sense of time as it is experienced by and among the different bodies in the sanctuary. More specifically, we are interested in time outside the demand of capital, the hypothetical time of a different future and the time imposed by care, in order to get to know the political beyond the human.

Ανθρωπολογικοί αναστοχασμοί για τον υποβρύχιο κόσμο και το ψαροντούφεκο: Μια αυτοβιογραφική προσέγγιση / Anthropological reflections on the underwater world and spearfishing: An autobiographical approach

Γιώργος Τσιμουρής / Giorgos Tsimouris

Είναι δύσκολο να μεταφράσω σε κείμενο τη γοητεία του υποβρύχιου κόσμου και του ψαροντούφεκου, και την επιμονή μου σε αυτό. Δεν είναι απλώς ένα άθλημα ή ένα σπορ που αγαπώ αλλά μια πολυαισθητηριακή επιτελεστική, θεραπευτική εμπειρία. Υπάρχουν πολλοί παράγοντες που συντελούν σε αυτή τη δια βίου σχέση με τη θάλασσα και τον υποβρύχιο κόσμο. Η προσπάθεια να μοιραστώ την εμπειρία μου σ' αυτό το συνέδριο ανέδειξε εκ νέου τα όρια της μετάφρασης σε λέξεις ενός κατά βάση σωματικού, βιώματος.

Η Ελλάδα είναι μια ναυτική χώρα με εκτεταμένη ακτογραμμή και σημαντικό αριθμό ανθρώπων και κοινοτήτων, ειδικά στα νησιά, που έχουν στενή επαφή με τη θάλασσα, είτε επειδή ζουν από την αλιεία είτε γιατί η θάλασσα είναι μέρος της καθημερινότητας τους, είτε λόγω της στενής τους σύνδεσης με την ελληνική ναυτιλία, που παραμένει μέχρι και σήμερα τόσο σημαντική σε παγκόσμιο επίπεδο για μια μικρή χώρα. Εκτός από το φυσικό περιβάλλον και την άμεση εμπειρία, η θάλασσα είναι πανταχού παρούσα στο λαϊκό πολιτισμό και ειδικά στα δημοτικά και στα λαϊκά τραγούδια, στους μύθους, στην ποίηση, στη ζωγραφική, τη φωτογραφία και στις παραστατικές τέχνες. Είναι μάλλον αδύνατο να συνδεθούμε με τη θάλασσα και τον βυθό πέρα από αυτές τις οικείες αναπαραστάσεις που πλαισιώνουν την αντίληψή μας για τη θάλασσα και νοηματοδοτούν την εμπειρία μας.

/

It is difficult to put into words my fascination of the underwater world and spearfishing, and my dedication to it. It is not merely a sport or a activity that I love, but a multisensory, performative and therapeutic experience. There are many factors that contribute to this lifelong relationship with the sea and the underwater world. My attempt to share my experience at this conference has once again highlighted the limitations of translating into words what is essentially a bodily lived experience.

Greece is a maritime country with an extensive coastline and a significant number of people and communities, particularly on the islands, who have a close connection with the sea – whether because they make their living from fishing, as the sea is part of their daily lives, or because of their close ties to the Greek shipping industry, which remains, even today, so significant on a global scale for a small country. Apart from the direct experience as part of the natural environment, the sea is omnipresent in popular culture, particularly in folk songs, myths, poetry, painting, photography and the performing arts. It is virtually impossible to be connected with the sea and the seabed beyond these familiar representations, which shape our perception of the sea and give meaning to our experience.

Ακολουθώντας μια ζωντανή ερευνητική πορεία: Παιδαγωγικοί πειραματισμοί με τα μαθηματικά και τα κοινά στο νηπιαγωγείο / Following a Living Research Trajectory: Pedagogical Experimentations with Mathematics and the Commons in a Preschool Classroom

Λαζαρίδου Ειρήνη / Eirini Lazaridou

Η παρούσα εργασία συζητά τον ερευνητικό σχεδιασμό διδακτορικής έρευνας συμμετοχικής εθνογραφικής παρατήρησης, με στόχο την κατανόηση των συναντήσεων μεταξύ μαθηματικής εκπαίδευσης και εκπαιδευτικών κοινών σε μια τάξη δημόσιου νηπιαγωγείου. Επιχειρώντας να δοθεί χώρος και χρόνος σε δράσεις και σχέσεις, και σε όσα τα παιδιά είχαν να εκφράσουν, εισήχθησαν στοιχεία της έρευνας με βάση τις τέχνες και της a/r/t/ography. Παιδιά και ερευνήτρια/εκπαιδευτικός αναγνωρίζονται ως εν δυνάμει καλλιτέχνιδες/-ες/-ά που διαθέτουν πολλαπλούς τρόπους να νοηματοδοτήσουν, να βιώσουν και συν/διαμορφώσουν κοινωνικές και μαθηματικές πρακτικές καθώς εμπλέκονται σε συλλογικούς πειραματισμούς.

Η ανάλυση αξιοποιεί την ιδέα του δυναμικού πλέγματος (Ostertag, 2018· Gerofsky, 2018· Ingold, 2013) και το εννοιολογικό πλαίσιο της στιγμέργιας (Borghini, 2017) για να προσεγγίσει την ερευνητική πορεία ως ζωντανή έρευνα που ακολουθεί τους δυναμικούς σχηματισμούς της σχολικής τάξης. Μέσα από ενδεικτικά επεισόδια της έρευνας, η εργασία παρέχει μια ανοιχτή αφήγηση του τρόπου με τον οποίο η παραπάνω θεωρητική και μεθοδολογική προσέγγιση συνέβαλε στην ανάδειξη στοιχείων που συχνά αποσιωπώνται τόσο στο πεδίο της μαθηματικής εκπαίδευσης όσο και των εκπαιδευτικών κοινών, όπως (1) διαφορετικά ίχνη γνώσεων που φέρει η συλλογική επικοινωνία, (2) στιγμές ρήξης της επικοινωνίας, και (3) τρόπους με τους οποίους οι πειραματισμοί με τα μαθηματικά εμπλουτίζουν τη συλλογική ζωή της τάξης.

/

This paper discusses the research design of a doctoral study based on participatory ethnographic observation, aimed at understanding the encounters between mathematics education and educational commons in a public preschool classroom. In an effort to create space and time for actions and relationships, as well as for what children had to express, elements of arts-based research and a/r/tography were introduced. Children and the researcher/educator are recognised as potential artists who draw on multiple ways of making meaning, experiencing, and co-shaping social and mathematical practices as they engage in collective experimentations. The analysis draws on the idea of the dynamic meshwork (Ostertag, 2018; Gerofsky, 2018; Ingold, 2013) and the conceptual framework of stigmergy (Borghini, 2017) to approach the research trajectory as living research that follows the dynamic formations of the classroom. Through indicative episodes from the research, the paper offers an open-ended account of how this theoretical and methodological approach contributed to bringing to light aspects that often remain silenced in both mathematics education and educational commons, including: (1) different traces of knowledge carried through collective communication; (2) moments of rupture in communication; and (3) ways in which experimentations with mathematics enrich the collective life of the classroom.

Πάνελ Δ3 Πολιτικές της ηθικής στην Ανθρωπολογία: Από την εθνογραφική πρακτική στην παραγωγή ανθρωπολογικής γνώσης / The Politics of Ethics in Anthropology: From Ethnographic Practice to the Production of Anthropological Knowledge

Η θεσμοποιημένη ηθική και δεοντολογία της έρευνας αποτελεί ένα ιστορικά προσδιορισμένο κανονιστικό πλαίσιο, το οποίο βασίζεται σε σημαντικό βαθμό σε βιοϊατρικά ερευνητικά πρότυπα. Η θεσμική και υλική του υπόσταση συγκροτείται μέσα από τη συνάρθρωση θεσμικών και χρηματοδοτικών φορέων, κωδίκων, τυποποιημένων εγγράφων και διαδικασιών αξιολόγησης.

Η ανθρωπολογία, ωστόσο, έχει αναπτύξει τις δικές της ιστορικές παραδόσεις ηθικού και αναστοχαστικού προβληματισμού, μέσα από κρίσεις, αντιπαραθέσεις και διαρκείς αναθεωρήσεις των ορίων της επαγγελματικής ευθύνης. Η πρόσληψη της ερευνητικής δεοντολογίας ως διαδικασίας τυπικής συμμόρφωσης περιορίζει τη συζήτηση στη σχέση της έρευνας με κανονιστικές απαιτήσεις και συσκοτίζει τις πολιτικές, επιστημολογικές και μεθοδολογικές διαστάσεις της.

Το πάνελ μετατοπίζει το ερώτημα από τη συμμόρφωση στους ίδιους τους όρους συγκρότησης της ερευνητικής δεοντολογίας. Καθιστά τους θεσμούς και τις διαδικασίες της αντικείμενα ανθρωπολογικής διερεύνησης και εξετάζει πώς παράγονται τα κριτήρια αξιολόγησης της έρευνας, ποιοι νομιμοποιούνται να τα προσδιορίζουν και ποιες παραδοχές για το υποκείμενο, την κοινωνική πραγματικότητα και τη γνώση ενσωματώνουν. Διερευνά, επίσης, τον ρόλο των ηγεμονικών ανθρωπολογικών εταιρειών και την ανάπτυξη του Παγκόσμιου Δικτύου Ανθρωπολογιών στην παραγωγή της ανθρωπολογικής γνώσης.

Η εθνογραφική εμπειρία δεν αποτελεί, επομένως, απλώς πεδίο εφαρμογής αυτών των κατηγοριών, αλλά δοκιμάζει την αναλυτική και κανονιστική τους επάρκεια. Η κριτική εξέταση των κανονιστικών κατηγοριών προϋποθέτει, ταυτόχρονα, και τον αναστοχασμό στις εννοιολογικές παραδοχές της ίδιας της ανθρωπολογίας. Εξάλλου, από τη σκοπιά μιας ανθρωπολογίας του «έκκεντρου κόσμου» μία τέτοια αξίωση προϋποθέτει ότι η αποκέντρωση δεν αφορά μόνο τους τόπους παραγωγής της γνώσης, αλλά και την κριτική εξέταση των κανονιστικών όρων που αξιώνουν καθολική ισχύ.

Η ψηφιακή έρευνα, τα μεγάλα δεδομένα και η ΤΝ καθιστούν, αυξανόμενα, ακόμη πιο επιτακτική αυτή την επανεξέταση, καθώς μετασχηματίζουν το πεδίο και τους όρους της παρουσίας του/της εθνογράφου σε αυτό, τους τρόπους συγκρότησης των ερευνητικών υποκειμένων και την παραγωγή και ερμηνεία της γνώσης, αναδεικνύοντας ταυτόχρονα τα όρια των υφιστάμενων κανονιστικών κατηγοριών.

Η ηθική και η δεοντολογία της έρευνας αναδεικνύονται, έτσι, ως πεδίο πολιτικής της ηθικής και της γνώσης, στο οποίο η εθνογραφική εμπειρία και η ανθρωπολογική γνώση αποτελούν την επιστημολογική βάση για την κριτική εξέταση και αναδιαμόρφωση των όρων που διέπουν την έρευνα, και όχι ένα αίτημα εξαίρεσης από αυτούς.

/

Institutionalised research ethics constitutes a historically constituted normative framework, grounded to a significant extent in biomedical models of research. Its institutional and material form takes shape through the articulation of institutional and funding bodies, codes of ethics, standardised documents, and review procedures. Anthropology, however, has developed its own

historical traditions of ethical and reflexive debate through crises, controversies, and ongoing reconsiderations of the boundaries of professional responsibility. Treating research ethics as a process of formal compliance confines the discussion to the relationship between research and regulatory requirements, obscuring its political, epistemological, and methodological dimensions.

The panel shifts the question from compliance to the very terms by which research ethics is constituted. It treats its institutions and procedures as objects of anthropological inquiry and examines how criteria for evaluating research are produced, who is authorised to define them, and what assumptions about the subject, social reality, and knowledge they embody. It also examines the role of hegemonic anthropological associations and the development of the World Anthropologies Network in the production of anthropological knowledge.

Ethnographic experience, therefore, is not simply a domain in which these categories are applied but rather puts their analytical and normative adequacy to the test. At the same time, the critical examination of normative categories requires reflexive scrutiny of anthropology's own conceptual assumptions. From the perspective of an anthropology situated in ex-centric sites of knowledge production, such a project requires decentring not only the sites where knowledge is produced but also the normative terms that claim universal validity.

Digital research, big data, and AI make this reconsideration increasingly urgent, as they transform the field and the conditions under which ethnographers are present within it, the ways in which research subjects are constituted, and the production and interpretation of knowledge, while simultaneously exposing the limits of existing normative categories.

Research ethics thus emerges as a site where the politics of ethics and the politics of knowledge converge, and where ethnographic experience and anthropological knowledge provide the epistemological basis for critically examining and reshaping the terms that govern research, rather than serving as a claim for exemption from them.

Παγκόσμιες Ανθρωπολογίες και ανθρωπολογικές εταιρείες: Κοσμοπολιτικές και η παραγωγή της ανθρωπολογικής γνώσης / World anthropologies and anthropological associations: Cosmopolitanism and the production of anthropological knowledge

Δήμητρα Γκέφου-Μαδιανού / Dimitra Gefou-Madianou

Από τα μέσα της δεκαετίας του 1970 και μετά την έντονη κριτική που άσκησαν στον εαυτό τους, οι ανθρωπολόγοι έχουν αναλάβει μια διεξοδική εξέταση για την επιστημολογική φύση της ανθρωπολογικής γνώσης. Τα τελευταία χρόνια, επιπλέον, έχουν αρχίσει να πυκνώνουν οι κριτικές φωνές για τον ρόλο των πρώτων δυτικών, 'ηγεμονικών' ακαδημαϊκών κέντρων στα οποία συγκροτήθηκε και εδραιώθηκε ως ακαδημαϊκός κλάδος η ανθρωπολογία, καθώς και των αντίστοιχων ανθρωπολογικών εταιρειών στην παραγωγή και μετάδοση αυτής της γνώσης. Με την αύξηση της παραγόμενης ανθρωπολογικής γνώσης σε μη ηγεμονικούς-περιφερειακούς τόπους από 'εντόπιους' ανθρωπολόγους η κριτική αυτή έχει οξυνθεί με αποτέλεσμα να δημιουργούνται ανθρωπολογικά fora και δίκτυα όπως το 'Δίκτυο Παγκόσμιων Ανθρωπολογιών' (ΔΠΑ). Η παρούσα εργασία εξετάζει από τη μια πλευρά τον ρόλο ορισμένων ηγεμονικών ανθρωπολογικών εταιρειών (όπως της AAA) που επιχειρούν να επιβάλλουν τη δική τους εκδοχή για την ανθρωπολογική γνώση. Από την άλλη, τις προσπάθειες ανθρωπολόγων, όπως αυτών του ΔΠΑ, οι οποίοι επιχειρούν να αναδείξουν ζητήματα σχέσεων εξουσίας που εμπλέκονται στην παραγωγή και μετάδοση της ανθρωπολογικής γνώσης. Και αυτό με δεδομένα ότι: η ανθρωπολογία -ως μια δυτική κοσμοπολιτική- αντανακλά την ιστορική δυναμική που αφορά την μεταβαλλόμενη σημασία της ετερότητας σε παγκόσμιο και τοπικό επίπεδο· επίσης, τα ζητήματα, που εξετάζουν οι ανθρωπολόγοι είναι κάθε φορά ενσωματωμένα σε συγκεκριμένες κοινωνικές, πολιτισμικές και πολιτικές δυναμικές που εκτυλίσσονται σε διαφορετικά και ιστορικά δομημένα πλαίσια μέσα από μεταβαλλόμενες σχέσεις εξουσίας.

Since the mid-1970s and following their intense self-criticism, anthropologists have undertaken a thorough examination of the epistemological nature of anthropological knowledge. In recent years, moreover, voices of criticism on the role of the first Western, 'hegemonic' academic centers in which anthropology was established as an academic discipline, as well as the corresponding anthropological associations in the production and transmission of this knowledge have been intensified. With the increase in the production of anthropological knowledge in non-hegemonic-peripheral places by 'indigenous' anthropologists, this criticism has been strengthened, resulting in the development of anthropological fora and networks such as the 'World Anthropologies Network (WAN). This paper examines, on the one hand, the role of certain hegemonic anthropological associations (such as the AAA) which attempt to impose their own version of anthropological knowledge. On the other hand, the efforts of anthropologists, such as those of the WAN, who attempt to highlight issues of power relations involved in the production and transmission of anthropological knowledge. And this, by knowing that: anthropology -as a Western cosmopolitanism- reflects the historical dynamics concerning the changing significance of 'otherness' at a global and local levels; also, the issues that anthropologists examine are each time embedded in specific social, cultural and political dynamics that unfold in different and historically structured contexts through changing power relations.

(Μπορεί να) είναι η ανθρωπολογία a priori μια ηθική επιστήμη; / Is or can anthropology be an a priori ethical discipline?

Ελευθερία Δέλτσου / Eleftheria Deltsou

Η σημασία της θεσιακότητας της/του ανθρωπολόγου θεωρείται πλέον δεδομένη στην εθνογραφική έρευνα: και το πώς αναπαριστώνται εθνογραφικά οι ζωές των υπεξούσιων και των αδύναμων διατρέχεται από τη θεσιακότητα των ανθρωπολόγων, και η εθνογραφική μελέτη περιθωριοποιημένων ή υπεξούσιων ομάδων συνδράμεται από την κριτική ηθική και τις επιστημολογικές και μεθοδολογικές επιλογές των ανθρωπολόγων. Ο αναστοχασμός και η αναγνώριση της θεσιακότητας ανέδειξαν την παραγωγή της εθνογραφικής γνώσης ως διαδικασίας συνδιαμόρφωσης μεταξύ του/της ανθρωπολόγου και της ομάδας, και η συνεργατική εθνογραφία προσφέρει τη διασφάλιση ότι η έρευνα εξυπηρετεί τα συμφέροντα της υπό μελέτη ομάδας, φέρνοντας στο φως τις συστηματικές ανισότητες, τις καταχρήσεις των δικαιωμάτων, τη φτώχεια, κ.λπ. Υπ' αυτήν την έννοια, η μελέτη των καταπιεσμένων ομάδων επείγει ηθικά και πολιτικά. Τι συμβαίνει, ωστόσο, όταν οι ομάδες μελέτης δεν ανήκουν στις αδύναμες και υπεξούσιες; Ποια είναι η εθνογραφική ευθύνη και η ηθική υποχρέωση του/της ανθρωπολόγου απέναντι σε τέτοιες ομάδες; Παύει να ισχύει εδώ η προτεραιοποίηση που δίνουν κατευθύνσεις της σύγχρονης εθνογραφίας να πάρουν, για παράδειγμα, οι ίδιες οι κοινότητες τα εργαλεία της έρευνας, ώστε το τελικό αποτέλεσμα να τις ωφελεί άμεσα; Ή δεν είναι δεδομένη μια μόνον ηθική ερευνητική θέση του/της ανθρωπολόγου όχι ως προς το ποιους/ες, αλλά ως προς το πώς τους/τις μελετά;

/

In ethnographic research the importance of the anthropologist's positionality is long now taken for granted: on the one hand, how the lives of the subaltern and the underprivileged are represented ethnographically is permeated by anthropologists' positionality, and, on the other, the ethnographic study of marginalized or underprivileged groups is informed by anthropologists' critical ethics and epistemological and methodological choices. In this direction, reflexivity and the recognition of positionality have highlighted the production of ethnographic knowledge as a process of co-formation between the anthropologist and the group, while collaborative ethnography provides assurance that the research serves the interests of the group under study, bringing to light systematic inequalities, abuses of rights, poverty, etc. In this sense, the study of oppressed groups is morally and politically urgent. What happens, however, when the study groups do not belong to the weak and the underprivileged? What is the ethnographic responsibility and the moral obligation of the anthropologist towards such groups? Does the prioritization given by the directions of modern ethnography (for example, that the communities themselves take the tools of research, so that the final result directly benefits them) cease to apply here? Or should we not assume a single ethical research position of the anthropologist, not in terms of whom, but in terms of how he/she studies them?

Η «δεύτερη ζωή» του εθνογραφικού υλικού. Από τη συναίνεση στη μεταγενέστερη χρήση και από την «ηθική της πρόβλεψης» στην «ηθική της διαρκούς επανεξέτασης» / The "Second Life" of Ethnographic Material: From Consent to Subsequent Use, and from an "Ethics of Anticipation" to an "Ethics of Continual Reconsideration"

Μιχάλης Πέτρου / Michael Petrou

Η συζήτηση για την ηθική και τη δεοντολογία της ανθρωπολογικής έρευνας επικεντρώνεται σε μεγάλο βαθμό στη χρονικότητα της ερευνητικής διαδικασίας πριν και κατά τη διάρκεια της έρευνας: στον σχεδιασμό, στην ενημερωμένη συναίνεση, στην προστασία των συμμετεχόντων και στην πρόβλεψη πιθανών κινδύνων και χρήσεων του ερευνητικού υλικού. Η εθνογραφική έρευνα, ωστόσο, χαρακτηρίζεται από την αναδυόμενη και εν μέρει απρόβλεπτη φύση της, καθώς το πεδίο μπορεί να παράγει ερευνητικά αντικείμενα και ερωτήματα που δεν ήταν δυνατόν να προσδιοριστούν κατά την αρχική συναίνεση των συμμετεχόντων. Η παρούσα ανακοίνωση επιχειρεί να δώσει απάντηση στο ερώτημα: τι συμβαίνει όταν, όχι μόνο το ερευνητικό αντικείμενο, αλλά και η ερμηνεία του ήδη παραχθέντος εθνογραφικού υλικού μεταβάλλεται με τον χρόνο; Υποστηρίζεται ότι το εθνογραφικό δεδομένο δεν έχει μόνο μια χρονικότητα παραγωγής· έχει και μια χρονικότητα ερμηνείας. Το ίδιο υλικό μπορεί, σε διαφορετικό ιστορικό, θεωρητικό ή κοινωνικό πλαίσιο, να αποκτήσει διαφορετική σημασία και να χρησιμοποιηθεί για ένα ερευνητικό ερώτημα που δεν υπήρχε κατά τη στιγμή της αρχικής συναίνεσης των συμμετεχόντων. Υπό αυτό το πρίσμα, το πρόβλημα δεν είναι απλώς η συχνή «ασυμβατότητα» ανάμεσα στους κώδικες ηθικής και δεοντολογίας και την εθνογραφία. Αφορά βαθύτερα διαφορετικές αντιλήψεις για τη γνώση, την αβεβαιότητα και το μέλλον της έρευνας, από την στιγμή της παραγωγής του εθνογραφικού υλικού στην μεταγενέστερη πορεία του. Με αφετηρία τη συζήτηση για την επαναχρησιμοποίηση ποιοτικών δεδομένων, την δυναμική της συναίνεσης και την κριτική της γραφειοκρατικοποίησης της ερευνητικής ηθικής, προτείνεται η έννοια της «ηθικής της διαρκούς επανεξέτασης»: όχι ως διαρκής γραφειοκρατική επανέγκριση, αλλά ως υποχρέωση επανεξέτασης και αναστοχασμού της ηθικής νομιμοποίησης κάθε φορά που μεταβάλλονται ουσιωδώς η σημασία, η χρήση ή οι πιθανές συνέπειες του εθνογραφικού υλικού.

/

Ethical debates concerning anthropological research have largely focused on the temporality of the research process before and during fieldwork: research design, informed consent, the protection of participants, and the anticipation of potential risks and future uses of research materials. Ethnographic research, however, is characterized by its emergent and partly unpredictable nature, as the field may generate research objects and questions that could not have been anticipated at the time of participants' initial consent. This presentation attempts to answer the question: what happens when not only the research object, but also the interpretation of already-produced ethnographic material changes over time. It argues that ethnographic data have not only a temporality of production, but also a temporality of interpretation. The same material may acquire different meanings in different historical, theoretical, or social contexts and may subsequently be used to address a research question that did not exist at the time of participants' initial consent. From this perspective, the problem is not merely the frequent 'incompatibility' between ethical codes and ethnography.

More fundamentally, it concerns different understandings of knowledge, uncertainty, and the future of research, from the moment ethnographic material is produced to its subsequent trajectory and uses. Drawing on debates surrounding the reuse of qualitative data, the dynamics of consent, and critiques of the bureaucratization of research ethics, the concept of "an ethics of continual reconsideration" is proposed. This is understood not as a form of continuous bureaucratic re-approval, but as an obligation to reconsider and reflect upon the ethical legitimacy of research material whenever its meaning, use, or potential consequences undergo significant change.

Από το «ανώνυμο» διαδίκτυο στην Τεχνητή Νοημοσύνη: Ζητήματα ηθικής και δεοντολογίας στην ψηφιακή εθνογραφία / From the "Anonymous" Internet to Artificial Intelligence: Ethical Issues in Digital Ethnography

Πέτρος Πετρίδης / Petros Petridis

Η παρουσίαση εστιάζει σε ζητήματα ηθικής και δεοντολογίας της ανθρωπολογικής έρευνας στο πλαίσιο της ψηφιακής εθνογραφίας. Αξιοποιώντας τη σχετική βιβλιογραφία, καθώς και προσωπικές εμπειρίες από τη διεξαγωγή διαφορετικών ερευνητικών εγχειρημάτων και τη συμμετοχή σε θεσμικά όργανα όπως η Επιτροπή Ηθικής και Δεοντολογίας της Έρευνας, η παρουσίαση στοχεύει στην ανάδειξη των νέων δεοντολογικών προκλήσεων που άπτονται της ψηφιακότητας. Πιο συγκεκριμένα, επικεντρώνεται σε τεχνοκοινωνικούς μετασχηματισμούς των τελευταίων δεκαετιών, όπως η μετάβαση από το «ανώνυμο» διαδίκτυο προς το διαδίκτυο των «πραγματικών προσωπικών δεδομένων», η εκτεταμένη χρήση αυτοματοποιημένων αλγοριθμικών συστημάτων και μοντέλων Τεχνητής Νοημοσύνης και η κυριαρχία των Μέσων Κοινωνικής Δικτύωσης. Μέσα από αυτό το πρίσμα, επιχειρεί να ανιχνεύσει τους αντίστοιχους μετασχηματισμούς που αφορούν βασικές δεοντολογικές έννοιες και πρακτικές, όπως η ιδιωτικότητα και η συναίνεση, η ανωνυμοποίηση και η ψευδωνυμοποίηση, η διάκριση μεταξύ δημόσιου και ιδιωτικού περιεχομένου. Τέλος, η παρουσίαση υποστηρίζει ότι η δεοντολογία στην ψηφιακή εθνογραφία και, εν γένει, στην ανθρωπολογική έρευνα απαιτεί προσαρμογές και κριτικό αναστοχασμό ανάλογα με το εκάστοτε ερευνητικό πεδίο και δεν μπορεί να βασίζεται αποκλειστικά σε τυποποιημένους και οικουμενικούς κανόνες.

/

The presentation focuses on ethical issues in anthropological research within the context of digital ethnography. Drawing on the relevant literature and personal experiences from conducting various research projects and participating in institutional bodies such as Research Ethics and Deontology Committees, the presentation aims to highlight the new ethical challenges emerging in the context of digitality. More specifically, it focuses on the technosocial transformations of recent decades, including the transition from the "anonymous" Internet to an Internet characterized by the pervasive presence of "real personal data," the widespread use of automated algorithmic systems and Artificial Intelligence models, and the dominance of Social Media. From this perspective, it seeks to trace the corresponding transformations affecting key ethical concepts and practices, such as privacy and consent, anonymization and pseudonymization, and the distinction between public and private content. Finally, the presentation argues that ethics in digital ethnography and, more broadly, in anthropological research requires adaptation and critical reflexivity according to the specific research context and cannot rely exclusively on standardized and universal rules.

Εθνογραφική γνώση και ταξινομήσεις του ηθικού στην ερευνητική πράξη / Ethnographic Knowledge and the Making of Ethical Significance in Research Practice

Ιωάννης Μάνος / Ioannis Manos

Η κριτική που έχει αναπτυχθεί στις κοινωνικές επιστήμες απέναντι στη θεσμοποιημένη ερευνητική δεοντολογία έχει αναδείξει τα προβλήματα της μεταφοράς βιοϊατρικών κανονιστικών προτύπων στην ποιοτική και, ειδικότερα, στην εθνογραφική έρευνα και έχει αντιπαραθέσει στην τυπική συμμόρφωση τον σχεσιακό, καταστασιακό και αναστοχαστικό χαρακτήρα της ηθικής πράξης. Η παρούσα ανακοίνωση μετατοπίζει το ενδιαφέρον από την αντιπαράθεση ανάμεσα στην κανονιστική ρύθμιση και την εθνογραφική πρακτική στις κοινωνικές και επιστημολογικές διεργασίες μέσα από τις οποίες συγκροτείται αυτό που αναγνωρίζεται ως έγκυρη ηθική κρίση για την έρευνα. Η διαμόρφωση μιας τέτοιας κρίσης κατά την ερευνητική πράξη προϋποθέτει γνώση και ερμηνεία της κοινωνικής πραγματικότητας μέσα στην οποία αναπτύσσεται η έρευνα, των σχέσεων που δημιουργούνται, των πρακτικών που ακολουθούνται, των συγκεκριμένων κοινωνικών και θεσμικών συνθηκών και των ζητημάτων που ανακύπτουν κατά τη διεξαγωγή της. Η αναγνώριση του τί έχει ηθική σημασία συνδέεται, επομένως, με τον τρόπο με τον οποίο όσοι/ες εμπλέκονται στην έρευνα και στις διαδικασίες ηθικής κρίσης αντιλαμβάνονται, ερμηνεύουν και ταξινομούν τις σχέσεις, τις συνθήκες και τα διακυβεύματά της. Η γνώση και η ερμηνεία που παράγονται μέσα από αυτή τη διαδικασία δεν αναγνωρίζονται, ωστόσο, με τους ίδιους όρους, ούτε αποκτούν το ίδιο βάρος στη διαμόρφωση της ηθικής κρίσης. Η συγκρότηση της κρίσης αφορά, συνεπώς, τόσο αυτό που αναγνωρίζεται ως ηθικά σημαντικό όσο και τις διαδικασίες μέσα από τις οποίες αυτή η γνώση και ερμηνεία αποκτούν εγκυρότητα και κανονιστική ισχύ. Η γνώση που παράγει η εθνογραφική έρευνα προσφέρει τα αναλυτικά μέσα για την ανθρωπολογική διερεύνηση αυτών των διαδικασιών, καθώς μπορεί να καταγράψει τους τρόπους με τους οποίους οι ταξινομήσεις του ηθικού παράγονται και μεταβάλλονται μέσα σε συγκεκριμένες κοινωνικές σχέσεις και συνθήκες. Μπορεί, ταυτόχρονα, να παρακολουθήσει πώς διαφορετικοί τρόποι γνώσης και ερμηνείας αποκτούν διαφορετική αναγνώριση και εγκυρότητα στη διαμόρφωση της ηθικής κρίσης. Οι πολιτικές της ηθικής στην έρευνα αναδεικνύονται έτσι συγχρόνως ως πολιτικές παραγωγής, αναγνώρισης και νομιμοποίησης της γνώσης.

/

Critiques of institutionalised research ethics in the social sciences have highlighted the problems of transferring biomedical regulatory models to qualitative and, more specifically, ethnographic research, and have contrasted formal compliance with the relational, situated, and reflexive character of ethical practice. This paper shifts attention away from the opposition between normative regulation and ethnographic practice towards the social and epistemological processes through which what counts as a valid ethical judgement in research is constituted. The formation of such judgements in research practice presupposes knowledge of and interpretation of the social reality within which research unfolds, including the relationships that develop, the practices involved, the specific social and institutional conditions, and the issues that arise during research. What comes to be recognised as ethically significant therefore depends on how those involved in research and in processes of ethical judgement perceive, interpret, and classify its relationships, conditions, and stakes. The knowledge and interpretations produced through these processes are

not recognised on equal terms, nor do they carry equal weight in the formation of ethical judgement. The constitution of such judgement therefore concerns both what comes to be recognised as ethically significant and the processes by which this knowledge and interpretation acquire validity and normative force. The knowledge produced through ethnographic research provides analytical tools for the anthropological investigation of these processes, as it can trace how ethical classifications are produced and transformed within specific social relations and conditions. At the same time, it can show how different ways of knowing and interpreting acquire varying degrees of recognition and validity in the formation of ethical judgement. The politics of ethics in research thus emerge as the politics of the production, recognition, and legitimation of knowledge.

Πάνελ Δ4 / Tenses of Crisis: Temporalities of Waiting, Control and Uncertainty

/ Past tense, present tense, future tense: generational experiences of policrisis and coping strategies among small and mid-size Polish farmers

Magdalena Góralska / Ioannis Manos

There is no growing food now without growing tension. Although not many outside of farming would know that, neither from media coverage nor from travelling through the countryside. Fields are ploughed, meadows mowed. “What you see here, all around us, is zombie land”, a cattle farmer told me, pointing to the fields. “Ever since the 1980s, farming has been deteriorating. It is not sustainable; it’s not profitable. Without subsidies, we would collapse”. This paper explores early results from an ongoing study investigating the experiences of policrisis among small and mid-size farmers in north-eastern Poland. Over 20 narratives describe the realities of agricultural living over several decades. Building on their perspective, this paper shows how small and mid-size agriculture in Poland has been in a state of constant near-collapse (pl. podupadłość) of not simply a source of income, but a way of living. Like background noise, it permeates the everyday, seeping tension, worry, and agitation into village life. What strategies did my interviewees develop and keep developing to cope, resist, or transform the reality of living through, and with, years of global and regional policrisis affecting their livelihoods? This paper aims to provide a preliminary answer to this research question.

Waiting Across Distance: Vigilance and Iranian Transnational Kinship in Wartime

Arezou Rezaeian

Drawing on anthropological approaches to transnational kinship, I examine how Iranian transnational families sustain kinship across distance during periods of political unrest and war. Through autoethnographic reflections on my own family’s practices across time and space, this article

considers what this situated family history reveals about waiting and co-presence in transnational kinship. It examines how waiting for co-presence became an integral part of transnational kinship, both before and after the advent of digital communication. It considers how experiences of waiting change when the possibility of co-presence is shaped by the conditions of transnational life and disrupted by war and political uncertainty. War introduces different temporal and relational conditions, as communication becomes uncertain and the possibility of future contact lies beyond the control of those waiting. Transnational families are forced to wait for a stolen future. Under these conditions, waiting can become a form of vigilance as kin remain constantly attentive to the possibility of contact and the wellbeing of those at a distance. The temporal, relational and embodied dimensions of waiting are examined to explore whether waiting can be understood not simply as a passive experience of suspended time, but as an active way of sustaining kinship across distance in wartime.

Redefining Control at the Samos CCAC: Temporalities of Migration Governmentality

Elena - Konstantina Kalle

This paper explores how control operates through time at the Closed Controlled Access Centre (CCAC) on Samos, Greece. It focuses on waiting and acceleration, examining how these seemingly contradictory temporalities coexist and shape the everyday lives of asylum seekers. Through the concept of governmentality, time is understood not only as an object of control, but also as a means of exercising it. The analysis draws on three months of qualitative fieldwork, combining participant observation outside the centre, interviews with asylum seekers and NGO workers, and documentary analysis. It shows how people may wait for an asylum decision while being required to prepare for an asylum interview, submit documents, or lodge an appeal within very short deadlines. Acceleration does not necessarily end waiting and may itself be followed by renewed uncertainty. The paper argues that waiting and acceleration are complementary forms of control. Although they do not always result from a deliberate strategy, both can reduce people's autonomy. The central question is who determines the pace of the asylum process: institutions can impose prolonged waiting while requiring asylum seekers to act immediately, limiting their ability to understand their situation, prepare a response, and make plans for their future.

Governance, Science, and the "Unknown": The Evacuation Hill in Arahama, Sendai

Risa Makishima

Arahama District in Sendai City, located along the Pacific coast of Japan, suffered enormous damage from the tsunami in the 2011 Great East Japan Earthquake. For this reason, it has been designated by the city as a disaster hazard zone in which forced all residents to move out up to the present. Meanwhile, in the district, land utilization led by the city has been promoted, while the city's largest "Evacuation Hill (避難の丘)" was also constructed.

The "Evacuation Hill" was constructed under the leadership of the local authority based on the latest scientific research, and was presented as something intended to save many human lives by making use of the lessons learned from the Great East Japan Earthquake. However, dialogues between the author and people involved with the Arahama District revealed that it has been accepted as "something unknown," accompanied by a sense of distrust toward the administration. Taking the case of the acceptance by people involved with the site of the construction of the "Evacuation Hill" in Arahama District, this study examines the limitations of governance based on vitalism and scientific knowledge (or, as one aspect of what Anna Tsing calls modernism, specularity).

Πάνελ Δ6 (Re)Stitching Belonging: Embodiment, Difference and the Political

"The Land is Us": Palestinian Bedouin Women's Indigenous Ecologies in and against the Settler-Colonial Present

Sophie Richter-Devroe

This paper traces human-plant-land relations in Palestine, reading practices of (re-)planting and (up- and re-)rooting as profoundly political acts of settler-colonial control, but also of indigenous resistance. I focus on elderly Palestinian Bedouin women and their plants in the Naqab/Bi'r as-Saba' region, enquiring into the resistant potentials of plants and planting in the context of a continuous Nakba, i.e. the ongoing dispossession, displacement, elimination and decimation of indigenous human and non-human life by the Israeli regime since 1948, the Palestinian Catastrophe. Drawing on ethnographic fieldwork and ca. 80 interviews with older women from this often forgotten Palestinian community, I argue that through their planting practices, women assert rights, resist epistemicide and rebuild indigenous community. Human and non-human ecological knowledges and practices thus are part and parcel of the Palestinian struggle to resist the Israeli settler-colonial attempt to culturally, physically and socially eliminating the native. They are core to indigenous survival, renewal and continuance in and against the settler-colonial present.

/ Gender Politics in Greece through the Lens of Queer and Trans Studies

/ Diana Manesi

This paper examines identity disputes within queer feminist communities in Greece, focusing on the "Γλιτταιρ" (glitter) and "t-shirt" debates as ethnographic case studies of how gender, sexuality, and community boundaries are contested. These conflicts illuminate the tensions between western queer imaginaries—queer as fluidity and anti-identitarianism—and local lesbian feminist and trans politics shaped by histories of separatism, patriarchy, and precarious social realities. Drawing on Judith Butler's theory of gender performativity, the disputes demonstrate how gender identities

are produced and destabilized through repeated acts of "looking" and "being," revealing both the disruptive potential of queer politics and their limitations in contexts marked by structural inequalities. Critiques from trans studies underscore how queer theory often marginalizes transgender subjectivities by valuing transness only when it destabilizes gender norms. Scholars such as Namaste and Prosser argue that this approach neglects the material and embodied struggles of trans people seeking recognition, stability, and protection. More recent scholarship—including Keegan's (2020) analysis of trans studies' uneasy institutional relationship to queer theory, Bassi and LaFleur's (2022) framework of gender-critical postfascist feminisms, Malatino's (2022) account of trans survival as ongoing "maintenance," and the racial-capitalist critiques advanced by Ferguson (2018) and Haritaworn, Kuntsman and Posocco (2018)—further complicates the terrain on which these Greek disputes took place. By juxtaposing these theoretical debates with grassroots experiences in Greece and the global South, the analysis highlights "temporal asynchronies" in queer politics and the necessity of integrating trans studies' emphasis on lived experience, recognition, and institutional protection. This combined lens foregrounds the politics of embodiment, privilege, infrastructure, and community-building in conditions of uneven globalization, while also attending to the risks inherent in the western export of identity categories that arrive in local contexts before their conditions of possibility.

/ Working Through Difference as (Re)Stitching the Political

/ Anna Giulia della Puppa, Vasiliki (Bessy) Polykarpou, Andreas Streinzer

How can infrastructures of care and survival be sustained within political atmospheres increasingly shaped by violence? In which ways can we approach the limitations within the political formations that are being shaped as forms of resistance against structural injustices? This paper starts from the conditions of polycrisis (Pink 2025, Knight 2026) in which social movements, solidarities, and struggles for migrant justice and LGBTQIA+ liberation are called upon to provide increasingly necessary forms of care, protection, and collective survival. Yet such infrastructures cannot be imagined as spaces outside the relations of power they seek to oppose. Movements themselves are traversed by racialization, class-based and gendered hierarchies, and other matrices of domination (Hill Collins 1990), producing uneven possibilities of belonging. Drawing on our ethnographic engagements in Greece, we examine how these contradictions become part of the everyday work of sustaining political relations in several social movements. Rather than looking away from ruptures within "us", we ask what it means to work through them. We use (re)stitching to name the political work of weaving together difference without disavowing rupture, through which infrastructures of care and survival are continually sustained and recomposed.

/ Choreographies of Presence(s): Embodying rootedness in Diasporic Mediterranean Dance

/ Krystel Khoury
Caterina Vasilaki

In a deregulated world where mass human movement and flows have become a constant, against forced displacement and deeper economical inequalities, how do subaltern communities navigate cultural identities, and belonging? This co-authored paper puts into perspective two ethnographic fieldworks investigating diasporic dances from the Eastern Mediterranean: Dabke, a transnational popular dance from the Levant within recent migrant communities to Europe, and Greek folk dance within the transient labor regime of Qatar. Krystel Khoury investigates how Dabke in temporary contexts of waiting to be legalized, engages subjects in a reconfiguration of space where belonging turns into a matter of longing to be. During the Gaza genocide, Dabke from afar activates an embodiment of presence, resisting systemic cultural erasure and ethnic cleansing. Caterina Vasilaki examines how Greek folk dance operates as a means of communal affective assertiveness within Qatar's precarious Kafala landscape. Faced with «impossible citizenship» and "permanent temporality", Greek expatriates claim public cultural visibility in hyper-regulated and homogenized public spaces while anchoring belonging through participating in a community of practice. The paper discusses how dancing collectively sets a new body compass converting displacement into affective, liberating and communal rootedness. Forging resilience, it contributes to shaping dynamic counter-narratives to colonialism and neoliberalism across borders.

Πάνελ Ε1 Ανάμεσα στο εργαστήρι και την προθήκη: τέχνη, μνήμη και κοινωνική αναπαραγωγή / Between the Workshop and the Display Case: Art, Memory, and Social Reproduction

Εκθέτοντας την επιτέλεση: εθιμικές και τελετουργικές πρακτικές σε μόνιμες εθνολογικές εκθέσεις και σε περιοδικές εκθέσεις τέχνης / Exhibiting performance: customary and ritual practices in permanent ethnological and temporary art exhibitions

Παναγιώτα Ανδριανοπούλου / Panagiota Andrianopoulou

Από τις μεγαλύτερες μουσειολογικές προκλήσεις είναι το πως εν-σωματώνονται οι υλικότητες και η πολυαισθητηριακή επιτελεστικότητα κοινωνικών, εθιμικών και τελετουργικών πρακτικών στην α-κινησία της προθήκης, και την ίδια στιγμή κατά πόσον και με ποιούς τρόπους η εκθεσιακή επιμέλεια ρηγματώνει τον κυρίαρχο λόγο με αφηγήσεις αθέατων ή υποφωτισμένων επιτελούντων υποκειμένων. Στην Ελλάδα, με αισθητή τη δυσδιάκριτη οριοθέτηση μεταξύ λαογραφικών, εθνογραφικών και εθνολογικών μουσείων, οι απόπειρες παρουσίασης post vitrum τοπικών εθίμων συνοψίζονται συντριπτικά σε παρατεταγμένες μάσκες και κουδούνια αγροτικών μεταμφιέσεων του

Δωδεκαημέρου και της Αποκριάς, αποικίζοντας τροπικότητες, τοπικότητες και χρονικότητες εθιμικών πρακτικών με τον ανώδυνο εξωτισμό του όμορφου, εντυπωσιακού, διαφορετικού και συχνά τρομακτικού. Εστιάζοντας σε δύο εκθεσιακές περιστάσεις, στην περιοδική έκθεση «Το όμορφο δεν είναι παρά η αρχή του τρομερού» του Κρατικού Μουσείου Σύγχρονης Τέχνης στη Θεσσαλονίκη το 2009 και την πρόσφατη επανέκθεση του δημόσιου Μουσείου Νεότερου Ελληνικού Πολιτισμού στην Αθήνα, επιχειρώ μια κριτική ματιά στις μουσειολογικές απόπειρες παρουσίασης του αποκριάτικου εθιμικού δρώμενου της Νάουσας Γενίτσαροι και Μπούλες. Ποιος αποφασίζει τί εκτίθεται; Πως εκθέτει η «τέχνη» και πως η «επιστήμη»; Ποια τα περιθώρια της κοινότητας (με όρους τοποπροσδιορισμού ή/και πρακτικής) να συνδιαμορφώσει την εκθεσιακή πράξη και εν τέλει τον παραγόμενο λόγο; Ποια η σχέση υλικοτήτων και αντικειμένων στο περιβάλλον του μουσείου ή της περιοδικής έκθεσης;

/

It is a recurring museological challenge how to incorporate the materialities and multisensory performativity of social, customary and ritual practices in the im-mobility of the display case, and, at the same time, to what extent and in which ways curatorial practices subvert the dominant narrative through the fragmented stories of unseen or under-represented agency. In Greece, where the blurred distinction between folklore, ethnographic and ethnological museums is readily apparent, attempts to showcase local customs post vitrum are overwhelmingly limited to displayed masks and bells from rural costumes of the winter and spring Carnival, colonising modalities, localities and temporalities of customary practices through the costless exoticism of the beautiful, the striking, the different and, often, the terrifying. Taking as indicative case studies the temporary exhibition 'Beauty is nothing but the beginning of Terror' at the State Museum of Contemporary Art in Thessaloniki in 2009 and the recent renewed exhibition at the state Museum of Modern Greek Culture in Athens, I attempt a critical examination of the museological endeavors to present the Naoussa carnival custom. Who decides what is to be exhibited? What are the conditions and limits between a contemporary art and an ethnographic exhibition? Is there enough space for the "community" (in terms of local identity and/or practice) to shape the exhibition process and, ultimately, the resulting narrative? What is the relationship between materiality and objects in the museum or temporary exhibition context?

«Η διττή φύση του οργανοποιού-οργανοπαίχτη: Ανθρωπολογικές προσεγγίσεις της υλικότητας και της επιτέλεσης» / The dual nature of the instrument maker-performer: an ethnographic field study

Γιουλδούρη Σοφία / Giouldouri Sofia

Η παρούσα ανακοίνωση πραγματεύεται την πορεία μιας εθνογραφικής έρευνας με αντικείμενο μελέτης τη συνύφανση των ιδιοτήτων του οργανοποιού και του οργανοπαίχτη, διερευνώντας πώς ο συγκερασμός αυτός συμβάλλει στη διαμόρφωση της μουσικής ταυτότητας των υπό μελέτη προσώπων. Στόχος της εν λόγω έρευνας είναι η κατανόηση της πολυεπίπεδης μουσικής προσωπικότητας των ανθρώπων που επιλέγουν να συνδυάσουν την οργανοπαιξία με την τέχνη της οργανοποιίας, επικεντρώνοντας το ερευνητικό πεδίο σε μουσικούς-οργανοποιούς που δραστηριοποιούνται στην

παράδοση της πολίτικης και της κρητικής λύρας. Η ερευνητική διαδικασία ολοκληρώνεται με την παραγωγή ενός καλλιτεχνικού έργου και την εικονιστική και ηχητική αποτύπωση των ερευνητικών ευρημάτων μέσα από τη δημιουργία ενός εθνογραφικού φιλμ (ντοκιμαντέρ). Αναλυτικότερα, τα βασικά ερευνητικά ερωτήματα που τίθενται είναι τα εξής: Πώς βιώνουν τη μουσική επιτέλεση τα χέρια που δημιουργούν το όργανο; Υφίσταται ιεράρχηση μεταξύ των δύο ιδιοτήτων; Πώς αλληλοεπιδρά η κοινότητα των οργανοποιών-οργανοπαιχτών στη σύγχρονη εποχή; Όσον αφορά τη μεθοδολογική προσέγγιση της εργασίας βασίζεται αφενός στη βιβλιογραφική επισκόπηση και αφετέρου στην επιτόπια έρευνα υπό τη μορφή συμμετοχικής παρατήρησης, σημειώσεων πεδίου, ανοιχτών συζητήσεων και συνεντεύξεων, επιστρατεύοντας την εθνογραφική ακρόαση, το προσωπικό βίωμα και την ενσώματη εμπειρία. Η ανακοίνωση θα συνδυάζει θεωρητικό στοχασμό και οπτικοακουστικό υλικό από το πεδίο, συμπεριλαμβάνοντας την προβολή επιλεγμένων πλάνων.
/
This presentation addresses the trajectory of an ethnographic research project focusing on the interwoven roles of the luthier and the performer, exploring how this convergence shapes the musical identity of the subjects under study. The aim of this research is to comprehend the multi-layered musical personality of individuals who choose to combine music performance with the art of lutherie, focusing the fieldwork on musician-luthiers active within the traditions of the politiki lyra and the Cretan lyra. The research process culminates in the production of an artistic work, providing a visual and sonic depiction of the findings through the creation of an ethnographic documentary film. More specifically, the core research questions are the following: How do the hands that craft an instrument experience musical performance? Is there a hierarchy between the two roles? How does the community of luthier-performers interact in the contemporary era? Regarding the methodological approach, the paper is based, on the one hand, on a literature review and, on the other hand, on fieldwork conducted through participant observation, field notes, open discussions, and interviews, employing ethnographic listening, personal lived experience, and embodied practice. The presentation will combine theoretical reflection with audio-visual material from the field, including the screening of selected footage.

Η κοινότητα των Γιαννιωτών αργυροτεχνιτών σε συνθήκες επισφάλειας: Προφορική ιστορία, συλλογική μνήμη και η κοινωνική αναπαραγωγή μιας ζωντανής τέχνης /The Community of Ioannina Silversmiths under Conditions of Precarity: Oral History, Collective Memory, and the Social Reproduction of a Living Heritage

Καναβούρας Αντώνιος / Kanavouras Antonios

Η ανακοίνωση διερευνά τον τρόπο με τον οποίο η κοινότητα των Γιαννιωτών αργυροτεχνών διατηρεί και αναπαράγει τις κοινωνικές της δομές μέσα σε ένα περιβάλλον οικονομικής επισφάλειας, μετασχηματισμού της εργασίας και υποχώρησης της παραδοσιακής βιοτεχνικής παραγωγής. Βασίζεται σε πρωτογενή εθνογραφική έρευνα που πραγματοποιήθηκε στο πλαίσιο της διδακτορικής μου διατριβής και αξιοποιεί δεκατέσσερις ημιδομημένες συνεντεύξεις προφορικής ιστορίας, συμμετοχική παρατήρηση και αφηγηματική ανάλυση. Η μελέτη προσεγγίζει την αργυροτεχνία ως

κοινότητα πρακτικής και μνήμης, όπου η γνώση μεταδίδεται μέσα από τη μαθητεία, την οικογένεια και την καθημερινή συνεργασία στο εργαστήριο. Οι αφηγήσεις αναδεικνύουν ότι η συνέχιση της τέχνης δεν εξαρτάται μόνο από τη διατήρηση των τεχνικών δεξιοτήτων αλλά και από την αναπαραγωγή ενός πλέγματος κοινωνικών σχέσεων, αξιών και μορφών συλλογικής ευθύνης. Παράλληλα, καταγράφουν τις επιπτώσεις της οικονομικής κρίσης, της μεταβολής της αγοράς και της δυσκολίας ένταξης νέων τεχνιτών. Στόχος είναι να αναδειχτεί ο τρόπος με τον οποίο η κοινότητα αναπτύσσει καθημερινές πρακτικές ανθεκτικότητας, μέσω των οποίων ανανεώνει τη συλλογική της μνήμη και επαναπροσδιορίζει την επαγγελματική της ταυτότητα. Η περίπτωση των Γιαννιωτών αργυροτεχνιτών αναδεικνύει τα μέσα με τα οποία η εργασία, η μνήμη και η πολιτιστική κληρονομιά συνυφαίνονται στη συγκρότηση μορφών κοινωνικής συνέχειας σε συνθήκες νεοφιλελεύθερης επισφάλειας.

/

The paper explores how the community of Ioannina silversmiths maintains and reproduces its social structures within a context of economic precarity, transformations in labour, and the decline of traditional craft production. It is based on original ethnographic research conducted as part of my doctoral dissertation and draws on fourteen semi-structured oral history interviews, participant observation, and narrative analysis. The study approaches silversmithing as a community of practice and memory, in which knowledge is transmitted through apprenticeship, family ties, and everyday collaboration in the workshop. The narratives reveal that the continuity of the craft depends not only on the preservation of technical skills but also on the reproduction of a network of social relationships, shared values, and collective responsibility. At the same time, they document the impact of the economic crisis, changing market conditions, and the difficulties of attracting and integrating new generations of craftspeople. The paper aims to demonstrate how the community develops everyday practices of resilience through which it renews its collective memory and redefines its professional identity. The case of the Ioannina silversmiths illustrates how labour, memory, and cultural heritage become intertwined in sustaining forms of social continuity under conditions of neoliberal precarity.

Το δικαίωμα στη νεκρό-πολη / The right to the city of the dead

Πολυμενίδης Γιάννης / Polymenidis Yannis

Η φράση «το δικαίωμα στην πόλη», είναι πάντα επίκαιρη και προβάλλεται ακόμη και σήμερα, ως σύνθημα συσπείρωσης. Διατυπώθηκε από τον Γάλλο φιλόσοφο και κοινωνιολόγο Henri Lefebvre ως απάντηση στην αστική κρίση της περιόδου της δεκαετίας του ’60, την οποία θεώρησε ως παράλληλα με εκείνη της Παρισινής Κομμούνας του 1871. Το παρόν έγγραφο, διευρύνοντας την ιδέα του Lefebvre, αναζητά το δικαίωμα σε μια άλλη πόλη, την πόλη των νεκρών, το κοιμητήριο. Στηριζόμενο στη θεωρία ότι ο χώρος αποτελεί κοινωνικό κατασκεύασμα, αναδεικνύει πώς το κοιμητήριο λειτουργεί ως μικρογραφία της κοινωνίας, αντικατοπτρίζοντας τις δομές εξουσίας, τις ταξικές αντιθέσεις και τις πολιτισμικές αλλαγές.

Διατρέχοντας την ιστορική εξέλιξη του κοιμητηρίου, αναλύεται η μετατόπιση από τον δημόσιο χαρακτήρα της «αυλής της εκκλησίας» (churchyard) στον ορθολογικό, υγειονομικό σχεδιασμό των κοιμητηρίων. Η χωρική αυτή αναδιάταξη συνδέεται άμεσα με την άνοδο του καπιταλισμού, την

εκβιομηχάνιση, τον αστικό εξευγενισμό, τον καταναλωτισμό και την ταξική διαφοροποίηση, μετατρέποντας το κοιμητήριο σε πεδίο επίδειξης κοινωνικής ισχύος. Στον αντίποδα, εξετάζονται περιπτώσεις «αστικής περιθωριακότητας» που μετατρέπουν κοιμητήρια σε «νεκρο-παραγκουπόλεις».
/
Τέλος, η εργασία υποστηρίζει ότι τα κοιμητήρια αποτελούν αμφισβητούμενους χώρους, όπου η κυρίαρχη εξουσία συναντά ετεροτοπίες και «αντι-μνημεία» αντίστασης, καταλήγοντας στο αίτημα για το «δικαίωμα στη διαφορά» και το «δικαίωμα στον χώρο» της νεκρόπολης./ The phrase "the right to the city" remains continuously timely and is mobilized to this day as a rallying call. It was formulated by the French philosopher and sociologist Henri Lefebvre as a response to the urban crisis of the 1960s, a period he drew as parallel to that of the Paris Commune of 1871.
Expanding upon Lefebvre's concept, this paper explores the right to another city: the city of the dead, the cemetery. Rooted in the theory that space is a social construct, it demonstrates how the cemetery functions as a microcosm of society, reflecting power structures, class conflicts, and cultural transformations. Tracing the historical evolution of the cemetery, this study analyzes the shift from the public, communal nature of the churchyard to the rational, hygienic design of modern cemeteries. This spatial rearrangement is directly linked to the rise of capitalism, industrialization, urban gentrification, consumerism, and class stratification, transforming the cemetery into an arena for displaying social power. Conversely, instances of "urban marginality" that reduce burial spaces into "necro-slums" are examined. Finally, the paper argues that cemeteries constitute contested spaces where dominant power intersects with heterotopias and counter-monuments of resistance, ultimately calling for the "right to difference" and the "right to space" within the necropolis.

Πάνελ Ε2 Μερικές συνδέσεις, έκκεντρες ευθύνες: Η ηθική και η πολιτική της εθνογραφίας /Partial Connections, Decentred Responsibilities: The Ethics and Politics of Ethnography

Η εθνογραφική έρευνα συγκροτείται μέσα από ένα πλέγμα σχέσεων που συνδέουν πρόσωπα, πρακτικές και διαφορετικά πλαίσια παραγωγής της γνώσης. Τα όρια, οι δεσμεύσεις και οι συνέπειες αυτών των σχέσεων δεν παραμένουν σταθερά. Από τη συνάντηση στο πεδίο έως τη συγγραφή και την κυκλοφορία της ανθρωπολογικής γνώσης, η ευθύνη μετακινείται ανάμεσα σε πρόσωπα, πρακτικές και πλαίσια λογοδοσίας, αποκτώντας κάθε φορά διαφορετικό περιεχόμενο. Η συνεδρία, που διοργανώνεται από το Τμήμα Ηθικής και Δεοντολογίας, προσεγγίζει την ηθική και την πολιτική της εθνογραφίας μέσα από τη μερικότητα αυτών των συνδέσεων (Strathern 1991). Οι επιμέρους εισηγήσεις εξετάζουν τους τρόπους με τους οποίους η συναίνεση, η εμπιστοσύνη, η προστασία και η εκπροσώπηση διαμορφώνονται στο πλαίσιο της εθνογραφικής σχέσης, καθώς και τις ασυμμετρίες που αναδύονται κατά τη μετατροπή της σε αντικείμενο γνώσης. Η έκκεντρη θέση αποτελεί εδώ μια διαφορετική οπτική για την ίδια την ανθρωπολογική πρακτική: το ενδιαφέρον μετατοπίζεται προς όσα συνήθως θεωρούνται δεδομένα, την παρουσία της εθνογράφου, τις συνθήκες παραγωγής της γνώσης και τις σχέσεις εξουσίας που διατρέχουν την περιγραφή.
/

Ethnographic research is constituted through a web of relations connecting people, practices and different contexts of knowledge production. The boundaries, commitments and consequences of these relations are never fixed. From the ethnographic encounter to the writing and circulation of anthropological knowledge, responsibility shifts between people, practices and frameworks of accountability, taking on different meanings in each context. The panel, organised by the Ethics and Professional Conduct Section, approaches the ethics and politics of ethnography through the partiality of these connections (Strathern 1991). The individual papers examine how consent, trust, protection and representation are shaped within ethnographic relationships, as well as the asymmetries that emerge when such relationships are transformed into objects of knowledge. A decentered position offers a different perspective on anthropological practice itself, shifting attention towards what is usually taken for granted: the ethnographer's presence, the conditions of knowledge production and the power relations that permeate ethnographic description.

Οι υποδομές της ευθύνης / Infrastructures of Responsibility

Φάλια Βαρελάκη / Falia Varelaki

Η ανακοίνωση θέτει στο επίκεντρο την έννοια της «ευθύνης» στην εθνογραφική έρευνα και εξετάζει τους τρόπους με τους οποίους αυτή αναγνωρίζεται, διαμορφώνεται και ασκείται μέσα στις συνθήκες της ερευνητικής πρακτικής. Υιοθετώντας μια έκκεντρη θέαση, στρέφει την ανθρωπολογική ματιά όχι μόνο στα ηθικά ζητήματα που αναδύονται στο πεδίο, αλλά και στις προϋποθέσεις της ίδιας της εθνογραφικής πρακτικής: στις σχέσεις, τις γνώσεις, τις συμβάσεις, τις θεσμικές διαδικασίες και τους συλλογικούς χώρους μέσα στους οποίους αποκτούν νόημα οι επιλογές και οι αμφιβολίες της εθνογραφίας. Η σχεσιακή προσέγγιση της «υποδομής» συνδέει τη διερεύνηση της ευθύνης με όσα συνήθως παραμένουν στο υπόβαθρο των ερευνητικών συναντήσεων, αλλά συμμετέχουν στον τρόπο με τον οποίο γίνονται κατανοητές και αντιμετωπίζονται οι ηθικές τους διαστάσεις. Οι υποδομές της ευθύνης αναδεικνύονται έτσι ως μέρος της ίδιας της εθνογραφικής σχέσης και των συνθηκών μέσα στις οποίες αυτή γίνεται αναγνωρίσιμη, προστατεύσιμη και πολιτικά συζητήσιμη.
/
This paper centres the concept of "responsibility" in ethnographic research and examines how it is recognised, shaped and exercised in practice. Adopting a decentred perspective, it turns the anthropological gaze not only towards the ethical issues that emerge in the field, but also towards the conditions underpinning ethnographic practice itself: the relationships, forms of knowledge, conventions, institutional procedures and collective spaces through which ethnographic choices and uncertainties acquire meaning. A relational approach to "infrastructure" connects the exploration of responsibility with what usually remains in the background of research encounters, yet shapes how their ethical dimensions are understood and addressed. Infrastructures of responsibility thus emerge as part of the ethnographic relationship itself and of the conditions through which that relationship can be recognised, protected and discussed in political terms.

Εθνογραφία υπό εποπτεία: Ανθρωπολόγοι και Ε.Η.Δ.Ε μεταξύ θεσμικής συμμόρφωσης και ερευνητικής πρακτικής / Ethnography under Scrutiny: Anthropologists and Research Ethics Committees between Institutional Compliance and Research Practice

Γεωργία Ρήνα / Georgia Rina

Η παρούσα ανακοίνωση εστιάζει στην αναδιαμόρφωση των όρων παραγωγής και νομιμοποίησης της ακαδημαϊκής γνώσης που επέφερε η θεσμοθέτηση των Επιτροπών Ηθικής και Δεοντολογίας της Έρευνας, εφεξής Ε.Η.Δ.Ε στα ελληνικά πανεπιστήμια με τον Ν. 4521/2018. Βασιζόμενη σε ημιδομημένες συνεντεύξεις με ανθρωπολόγους, τόσο ερευνητές/τριες που υπέβαλαν αιτήσεις για χρηματοδοτούμενα ερευνητικά προγράμματα όσο και μέλη ΔΕΠ που συμμετέχουν ως αξιολογητές/ριες σε Ε.Η.Δ.Ε, η ανάλυση εστιάζει στις εντάσεις, τις διαπραγματεύσεις και τους συμβιβασμούς που αναδύονται κατά τη συνάντηση της εθνογραφικής πρακτικής με τη γραφειοκρατικοποίηση της ερευνητικής ηθικής. Επιπλέον, εξετάζεται ο καθοριστικός ρόλος των ανθρωπολόγων – μελών Ε.Η.Δ.Ε ως διαμεσολαβητών/ριών μεταξύ των θεσμικών απαιτήσεων και της ιδιαιτερότητας της εθνογραφικής μεθοδολογίας, καθώς επίσης και ως υπερασπιστών/ριών της τελευταίας στο πλαίσιο των διαδικασιών δεοντολογικής αξιολόγησης. Τέλος, η ανακοίνωση διερευνά τις δυνατότητες διαμόρφωσης ενός ευέλικτου πλαισίου ερευνητικής δεοντολογίας, το οποίο δεν θα περιορίζει αλλά θα ενσωματώνει τη δυναμική και σχεσιακή διάσταση της ηθικής στο πεδίο.
/
This paper examines how the institutionalization of Research Ethics Committees (RECs) in Greek universities through Law 4521/2018 has reshaped the conditions under which academic knowledge is produced and legitimized. Drawing on semi-structured interviews with anthropologists, including researchers who submitted applications for funded research projects and faculty members serving as REC evaluators, it explores the tensions, negotiations, and compromises that arise at the intersection of ethnographic practice and the bureaucratization of research ethics. Particular attention is paid to the role of anthropologists serving on RECs as mediators between institutional requirements and the methodological specificities of ethnographic research, as well as their efforts to advocate for these specificities within processes of ethical review. The paper argues that the encounter between institutionalized ethical procedures and ethnographic practice does not simply produce constraints, but also opens spaces for negotiation and reinterpretation. It concludes by considering the possibilities for a more flexible framework of research ethics that can accommodate, rather than constrain, the dynamic, situated, and relational character of ethics in the field.

Να μείνω ή να φύγω; Όταν η σύνδεση με τους ανθρώπους ξεπερνά τα όρια της συμμετοχικής παρατήρησης /Should I stay or should I go? When our connection with research participants goes beyond the boundaries of participant observation

Μαριλένα Παπαχριστοφόρου / Marilena Papachristophorou

Η παρούσα ανακοίνωση επικεντρώνεται στις μεθοδολογικές παγιδεύσεις της εθνογραφίας και της συμμετοχικής παρατήρησης. Η συμμετοχή μεταθέτει τον ερευνητή όλο και πιο κοντά στο επίκεντρο της υπόθεσης εργασίας του – δηλαδή στο εσωτερικό των κοινωνικών/πολιτισμικών φαινομένων που τροφοδοτούν την έρευνά του. Η παρατήρηση είναι εκ των πραγμάτων έκκεντρη, όπως και η εκ των υστέρων σύνθεση της εθνογραφικής πληροφορίας, η παραγωγή ανθρωπολογικής γνώσης, κλπ. Πώς ισορροπεί ο ερευνητής στο παράδοξο παιχνίδι των μεθοδολογικά διαβαθμιζόμενων αποστάσεων από και προς το «κέντρο»; Πώς προστατεύει και πώς αυτοπροστατεύεται; Πώς διαχειρίζεται το ιδιωτικό και το δημόσιο σε αυτή τη συνθήκη; Πώς διαφυλάσσεται η ανθρώπινη επικοινωνία και εμπιστοσύνη χωρίς να προδίδεται η ακαδημαϊκή εγκυρότητα; Πώς καθορίζονται τα διαφορετικά πλαίσια άσκησης εξουσίας στη μικροκλίμακα του πεδίου, και πώς στη μεγάλη δημόσια κλίμακα (του ακαδημαϊκού στίβου, των χρηματοδοτήσεων, κλπ); Πόσο στεγανός μπορεί να είναι ο δημόσιος λόγος του ανθρωπολόγου; Τι συμβαίνει μετά το τέλος της έρευνας; Θεωρούμε ότι η διαχείριση αυτών των πολυπρισματικών ζητημάτων, που κατά κανόνα συνδέονται άρρηκτα με τα ερευνητικά ερωτήματα του πεδίου, είναι μέρος της ίδιας της μεθόδου και δεν λειτουργεί απλώς πλαισιώνοντάς την.

/

This presentation focuses on the methodological pitfalls of ethnography and participant observation. Participation gradually draws the researcher closer to the epicentre of their research—that is, inside the social and cultural phenomena that underpin and inform it. Observation remains decentred, as does the retrospective synthesis of ethnographic material, the production of anthropological knowledge, and so forth. How does the researcher negotiate the paradoxical interplay of methodologically shifting distances from and towards the "centre"? How do they protect others—and protect themselves? How are the private and the public negotiated under these conditions? How can human communication and trust be preserved without compromising academic rigour? How are the different configurations of power negotiated at the micro-level of the field, and how do they operate on the broader public stage of academia, funding structures, and so forth? How impermeable can an anthropologist's public discourse be? And what happens after the research comes to an end? We argue that negotiating these multifaceted issues—normally intertwined with the research questions that emerge in the field— constitutes part of the method itself, rather than merely framing or contextualising it.

Ο θάνατος δεν καθίσταται κοινωνικά, διοικητικά και πολιτικά γνωστός μόνο μέσα από το νεκρό σώμα. Αντίθετα, αναγνωρίζεται, πιστοποιείται, εντοπίζεται και αποκτά υπόσταση μέσα από ένα ετερογενές σύνολο τεκμηρίων: ληξιαρχικές πράξεις και ιατροδικαστικές εκθέσεις, διοικητικά αρχεία και καταλόγους αγνοουμένων, χάρτες και γεωχωρικά δεδομένα, φωτογραφίες, προσωπικά αντικείμενα, υλικά ίχνη και τόπους ταφής. Εξετάζοντας κριτικά την έννοια του τεκμηρίου στο πάνελ θα συζητήσουμε για το πως τα ηθικοπολιτικά συμβάντα των θανάτων μεταναστών στα σύνορα μετατρέπονται σε συμβάντα που καθίστανται διανοητά και μπορούν να ταξινομηθούν, να χαρτογραφηθούν, να καταμετρηθούν, να αναπαρασταθούν. Εξετάζοντας συγκεκριμένες υλικότητες και τεχνολογίες μας ενδιαφέρει όχι μόνο τι θεωρείται τεκμήριο θανάτου, αλλά και ποιοι θεσμοί και καθεστώτα γνώσης καθορίζουν την εγκυρότητά του και πώς τα ίδια τα τεκμήρια μπορούν να αποτελέσουν πεδία αμφισβήτησης, αντι-τεκμηρίωσης, μνήμης και πολιτικής διεκδίκησης;

/

Death is not made socially, administratively, and politically visible solely through the dead body. Rather, it is recognized, certified, located, and given substance through a heterogeneous array of evidence: civil registry records and forensic reports, administrative archives and lists of the missing, maps and geospatial data, photographs, personal belongings, material traces, and burial sites. By critically examining the concept of evidence, this panel will discuss how the ethical-political events of migrant deaths at the borders are transformed into events that become intelligible—capable of being classified, mapped, quantified, and represented. Through an examination of specific materialities and technologies, we are interested not only in what constitutes evidence of death, but also in which institutions and regimes of knowledge determine its validity, and how such evidence itself can become a site of contestation, counter-documentation, memory, and political claim-making.

Χαρτογραφώντας τους αόρατους: Χαρτογραφία, Φυλετικοποιημένος Χώρος και Θάνατοι Μεταναστών στη Μεσόγειο /Mapping the Unseen: Cartography, Racialized Space, and Migrant Deaths in the Mediterranean

Παντελής Προμπονάς / Pantelis Promponas

Η χαρτογραφία έχει αναδειχθεί σε βασικό εργαλείο για να καταστεί η μετανάστευση «αναγνώσιμη» σε ολόκληρη τη Μεσόγειο: διεθνείς οργανισμοί δημιουργούν σύνολα δεδομένων και περιφερειακούς πίνακες ελέγχου· κράτη και υπηρεσίες φύλαξης συνόρων χαρτογραφούν διαδρομές, περιστατικά και την «επίγνωση της κατάστασης»· δημοσιογράφοι, ερευνητές και δίκτυα αλληλεγγύης δημιουργούν αντί-χάρτες που καταγράφουν ναυάγια, επαναπροωθήσεις και θανάτους. Ωστόσο, η χαρτογράφηση δεν αποτελεί ποτέ μια αθώα αναπαράσταση. Πρόκειται για μια πολιτική τεχνολογία, βαθιά ριζωμένη στην ιστορία, η οποία έχει συμβάλει επί μακρόν στη διαμόρφωση αυτοκρατορικών χωρικών φαντασιακών, στη συγκρότηση της «Ευρώπης» ως ηθικού και πνευματικού κέ-

ντρου, καθώς και στη μετατροπή της βίας σε διαχειρίσιμα δεδομένα. Στην παρούσα ανακοίνωση θα εξετάσουμε κριτικά σύγχρονες χαρτογραφήσεις των θανάτων και των καταστάσεων κινδύνου μεταναστών στη θάλασσα ως χαρτογραφικά καθεστώτα ορατότητας. Θα διερευνήσουμε τι συμβαίνει όταν ο θάνατος μετατρέπεται σε συντεταγμένες: άραγε η χαρτογράφηση αποκαλύπτει τη βία ή μήπως επιστρατεύει την αισθητική της τεχνολογικής αντικειμενικότητας για να κανονικοποιήσει και να δικαιολογήσει τα θανατηφόρα ναυάγια; Πώς διαρθρώνουν οι χάρτες το συναίσθημα, την εγγύτητα και την απόσταση, και πώς κατανέμουν την ευθύνη και την προσοχή; Η ανακοίνωση συμβάλλει σε μια ανθρωπολογία της αναπαράστασης που λαμβάνει σοβαρά υπόψη την πολιτική της κλίμακας, της προβολής, της απουσίας και των ανώνυμων νεκρών στη Μεσόγειο.

/

Cartography has emerged as a key tool for making migration «legible» throughout the Mediterranean: international organizations create datasets and regional dashboards; states and border agencies map routes, incidents, and «situational awareness»; journalists, researchers, and solidarity networks create counter-maps of shipwrecks, pushbacks, and fatalities. However, mapping is never a harmless representation. It is a historically embedded political technology that has long contributed to imperial spatial imaginaries, the creation of «Europe» as a moral and intellectual hub, and the transformation of violence into facts that can be managed. This paper examines contemporary mappings of migrant death and distress at sea as cartographic regimes of visibility. It inquires as to what happens when death is converted into incident points, layers, and coordinates: Does mapping reveal violence, or does it also use the aesthetics of technological objectivity to normalize and justify deadly shipwrecks? How do maps arrange affect, proximity, and distance, and how do they allocate responsibility and attention? Lastly, even though these cartographies seek to challenge a «white» geography of borders, how do they perpetuate racialized and Eurocentric spatial assumptions? The paper adds to an anthropology of representation that takes seriously the politics of scale, projection, absence, and the governance of the «missing» and the unnamed dead in the Mediterranean.

Ποιος μαρτυρεί για τους νεκρούς; Τεκμήρια θανάτου και αρχεία αντίστασης στο ναυάγιο της Πύλου- Για μια νέα ηθική της μαρτυρίας / Who Bears Witness for the Dead? Evidence of Death and Archives of Resistance in the Pylos Shipwreck- Towards a New Ethics of Testimony

Έφη Δούση/ Effie Doussi

Το ναυάγιο της Πύλου θέτει ένα κρίσιμο ερώτημα: τι συνιστά τεκμήριο θανάτου όταν το ίδιο το νεκρό σώμα απουσιάζει; Με αφετηρία το «Adriana», η εισήγηση προσεγγίζει το τεκμήριο όχι ως ουδέτερο φορέα μιας ήδη δεδομένης αλήθειας, αλλά ως υλική, δικανική και πολιτική πρακτική μέσα από την οποία ο θάνατος καθίσταται αναγνωρίσιμος, καταγράψιμος και διεκδικήσιμος. Οι μαρτυρίες των επιζώντων, τα ανασυρθέντα σώματα, οι αγνοούμενοι, οι φωτογραφίες και τα οπτικοακουστικά ίχνη, οι καταγραφές και τα δικανικά τεκμήρια συγκροτούν ένα ετερογενές και αναγκαστικά ατελές αρχείο του συμβάντος. Αν, όπως υποδεικνύει η αποδομητική σκέψη της μαρτυρίας, το τεκμήριο φέρει πάντοτε κενά, σιωπές και απουσίες, τότε στην Πύλο η απουσία του σώματος δεν σημαίνει απουσία τεκμηρίου. Αντίθετα, θέτει το ερώτημα ποιος ή τι μπορεί να μαρτυρήσει για

εκείνον που δεν μπορεί πλέον να μαρτυρήσει. Η εισήγηση εξετάζει έτσι τις συγκρούσεις ανάμεσα σε διαφορετικά καθεστώτα αλήθειας που διεκδικούν την ερμηνεία του συμβάντος και προτείνει τη μαρτυρία και την κοινωνική έρευνα ως ένα αρχείο αντίστασης: μια αντι-τεκμηρίωση απέναντι στην αποσιώπηση, μέσω της οποίας οι απόντες και αγνοούμενοι νεκροί επανεγγράφονται στα πεδία της μνήμης, της ηθικής της ευθύνης και της δικαιοσύνης.

/

The Pylos shipwreck raises a critical question: what constitutes evidence of death when the dead body itself is absent? Taking the «Adriana» as its point of departure, this paper approaches evidence not as a neutral bearer of an already established truth, but as a material, forensic, and political practice through which death becomes recognizable, recordable, and open to claims for justice. Survivors' testimonies, recovered bodies, the missing, photographs and audiovisual traces, records, and forensic evidence constitute a heterogeneous and necessarily incomplete archive of the event. If, as deconstructive approaches to testimony suggest, evidence is always marked by gaps, silences, and absences, then in Pylos the absence of the body does not amount to an absence of evidence. Rather, it raises the question of who—or what—can bear witness for those who can no longer bear witness themselves. The paper thus examines the conflicts between different regimes of truth that claim authority to interpret the event and proposes testimony and social research as an archive of resistance: a form of counter-documentation against silencing, through which the absent and missing dead are reinscribed within the fields of memory, ethical responsibility and justice.

Fading traces: Reflections on working with disappearable archival material in a forensic examiner's office / Στοιχεία σε λήθη: Στοχασμοί πάνω στη διαχείριση εξαφανίσιμου αρχειακού υλικού μέσα σε μία ιατροδικαστική υπηρεσία

Φοίβος Συμεωνίδης / Phevos Simeonidis

Οι μελέτες για τις ανθρωπιστικές παρεμβάσεις —και ιδίως εκείνες που αφορούν το έργο επαγγελματιών και ερευνητών στον τομέα της μετανάστευσης— εστιάζουν συχνά στην κατανόηση και τη συζήτηση των ζητημάτων κινητικότητας, αποκλεισμού καθως και των καθεστώτων φροντίδας για τα εκτοπισμένα άτομα, όσο αυτά βρίσκονται ακόμη εν ζωή. Ωστόσο, μέσα από τα αφηγήματα περί ανθρωπιστικής δικανικής δράσης/επιστήμης και της μεταθανάτιας φροντίδας όσων έχασαν τη ζωή τους διασχίζοντας τα σύνορα, το πεδίο τέτοιων πιθανών παρεμβάσεων διευρύνεται τοπογραφικά και χρονικά, ξεπερνώντας τις έννοιες της υποδοχής και της διαχείρισης των μεταναστευτικών πληθυσμών. Η παρούσα εισήγηση αντλεί στοιχεία από τη διττή μου εμπειρία: αφενός, από την ενασχόλησή μου με τη στήριξη συγγενών και συνοδών αγνοουμένων προσώπων που επιδιώκουν την ταυτοποίηση και την ανάκτηση ανθρώπινων λειψάνων άγνωστης ταυτότητας και, αφετέρου, από την πρόσφατη επιτόπια έρευνά μου στο πλαίσιο της διδακτορικής μου διατριβής, η οποία αφορά τη μεταθανάτια διαχείριση μη ταυτοποιημένων ανθρώπινων λειψάνων στα ελληνοτουρκικά σύνορα. Το κείμενο αποτελεί μια αναστοχαστική προσέγγιση των εθνογραφικών μου παρατηρήσεων και της αρχειακής μου έρευνας εντός μίας ιατροδικαστικής υπηρεσίες, η οποία διαχειρίζεται πλήθος τέτοιων υποθέσεων εδώ και 35 χρόνια. Η παρουσίαση διερευνά την ευθραυστότητα των ψηφιακών και υλικών πληροφοριών που παραμένουν σε εκκρεμότητα στον

συγκεκριμένο χώρο, τους τρόπους με τους οποίους καθίσταται δυνατή η αξιοποίησή τους, καθώς και η καταστροφή τους.

/

Studies on humanitarian interventions, and especially those relevant to the work of practitioners and researchers in the context of migration, often focus on understanding and discussing mobility, exclusion, and care regimes, for displaced individuals, while they are still alive. Yet, through discourses of humanitarian forensics and the post-mortem care of deceased border crossers, the scope of such potential interventions extends topographically and temporally beyond the notions of reception and management of migrant populations.This paper draws from my two-fold experience, having been an accompaniment practitioner for cases where relatives and companions of missing persons seek to identify and reclaim human remains of unknown identity, and my recent fieldwork for the purposes of my doctoral research relevant to the post-mortem management of non-identified human remains in the Greek-Turkish border. It is a reflection of my ethnographic observations and archival work within the context of a forensic examiner's office that is managing a multitude of said cases for the past 35 years. The presentation explores the fragility of the digital and material information that is suspended in the space, the ways in which it allows its use, as well as its destruction.

Τα Φαντάσματα της Μόρια: Ο Καταυλισμός Προσφύγων ως Μεταβατικός Πολιτικός Χώρος Στοιχειωμένης Μνήμης

Μαριάννα Καρακουλάκη / Marianna Karakoulaki

Ο προσφυγικός καταυλισμός της Μόρια στη Λέσβο, είχε περιγραφεί από πολλούς ως «ζωντανή κόλαση». Τον Σεπτέμβριο του 2020 μία πυρκαγιά αποτέφρωσε τον καταυλισμό αφήνωντας χιλιάδες αιτούντες άσυλο, άστεγους για μέρες. Για χιλιάδες αιτούντες άσυλο η Μόρια ήταν ταυτόχρονα ένας τόπος συντροφικότητας και ανήκεις αλλά και μια κατάσταση εξαίρεσης όπου η ελπίδα και ο πόνος συγκρούονταν καθημερινά.

Η παρούσα παρουσίαση, χρησιμοποιώντας την πολιτική του στοιχειώματος, εξετάζει τη 'νεκρή Μόρια' μέσα από τα απομεινάρια της. Με τη χρήση φωτογραφίας ντοκουμέντου και φωτορεπορτάζ, η παρουσίαση θα επικεντρωθεί στη Μόρια, πριν, κατά τη διάρκεια και στο μετά της φωτιάς. Το βασικό επιχείρημα είναι πως τα προσφυγικά καμπ μπορούν να προσεγγιστούν ως ένας μεταβατικός χώρος θνητότητας όπου η ζωή και ο θάνατος ενός μετανάστη γίνονται πολιτικά ζητήματα ακριβώς μέσα από την απουσία τους.

Πάνελ Ε4 — Δημοφιλείς Μουσικές Κουλτούρες, (Ψηφιακές) Συλλογικότητες και Πολιτικές του Συναισθήματος σε έναν έκκεντρο κόσμο / Popular Music Cultures, (Digital) Collectivities, and the Politics of Affect in an Off-Centre World

Το πάνελ εστιάζει σε μουσικές και πολιτισμικές επιτελέσεις, προσεγγίζοντας τη δημοφιλή κουλτούρα και τις αναδυόμενες συλλογικότητες από τη σκοπιά ενός «έκκεντρου κόσμου». Οι παρατεταμένες συνθήκες κρίσης μετασχηματίζουν όχι μόνο τις υλικές συνθήκες ζωής, αλλά και τους τρόπους με τους οποίους τα υποκείμενα αισθάνονται, συνδέονται, πενθούν, επιθυμούν και φαντάζονται τη θέση τους στον κόσμο. Η έννοια των συγκινησιακών δικτύων (affective networks) αξιοποιείται για να διερευνηθεί πώς συγκινησιακές εντάσεις κυκλοφορούν ανάμεσα σε σώματα, μουσικές, δημόσια πρόσωπα, τόπους, αντικείμενα και ψηφιακές πλατφόρμες, παράγοντας σχέσεις και συλλογικότητες. Η προβληματική αυτή επιχειρείται να συνδεθεί με τη θεωρία των κοινών και του commoning, ως εύθραυστων και διαρκώς υπό διαπραγμάτευση διαδικασιών παραγωγής οικειότητας, μνήμης, φροντίδας και ανήκειν. Η μουσική και η δημοφιλής κουλτούρα δεν νοούνται a priori ως «συγκολλητικές ουσίες»: η μέθεξη και η οικειότητα συνυπάρχουν με αποκλεισμούς, ιεραρχίες και περιφράξεις. Μέσα από εθνογραφίες μουσικών επιτελέσεων, πανηγυριών, διεθνών φεστιβάλ, fandoms, δημόσιου πένθους και ψηφιακών μορφών κουλτούρας, το πάνελ διερευνά πώς παράγονται και περιφράσσονται συγκινησιακά κοινά σε συνθήκες παρατεταμένης κρίσης και ποιες μορφές κοινού κόσμου αναδύονται μέσα από αυτές τις αντιφατικές διαδικασίες.
/
The panel focuses on musical and cultural performances, approaching popular culture and emerging collectivities from the perspective of an "off-centre world." Protracted conditions of crisis transform not only the material conditions of life, but also the ways in which subjects feel, connect, mourn, desire, and imagine their place in the world. The concept of affective networks is employed to explore how affective intensities circulate among bodies, music, public figures, places, objects, and digital platforms, generating relationships and forms of collectivity. This perspective is brought into dialogue with theories of the commons and commoning, understood as fragile and continuously negotiated processes through which intimacy, memory, care, and belonging are produced. Music and popular culture are not understood a priori as inherently cohesive forces: participation and intimacy coexist with exclusions, hierarchies, and enclosures. Drawing on ethnographies of musical performances, local festivities, international festivals, fandoms, public mourning, and digital cultural forms, the panel examines how affective commons are produced and enclosed under conditions of protracted crisis, and what forms of common worlds emerge through these contradictory processes.

Προς έναν σκοτεινό κοσμοπολιτισμό: σύγχρονες προκλήσεις στο πεδίο της δημοφιλούς μουσικής στην Ελλάδα / Dark(o) politanism]: contemporary challenges in Greek popular musics

Γεωργία Βάββα / Georgia Vavva

Η ανακοίνωση διερευνά πολιτισμικές μεταμορφώσεις στο πεδίο της δημοφιλούς μουσικής στην Ελλάδα, κατά τη διάρκεια των δύο τελευταίων δεκαετιών, σε μια περίοδο που χαρακτηρίζεται από πολλαπλές και αλληλεπικαλυπτόμενες κρίσεις, όπως η οικονομική ύφεση του 2010, η πανδημία και οι φυσικές καταστροφές που έπληξαν τη Θεσσαλία το 2023. Εκκινώντας από την έννοια του "low-budget cosmopolitanism" (Vavva 2019), καθώς και εννοιολογήσεις του κοσμοπολιτισμού «από τα κάτω», η ανακοίνωση επιχειρεί να θεωρητικοποιήσει την αλλαγή εν μέσω πολλαπλών

τοπίων κρίσης [crisis-scapes]. Προτείνοντας την έννοια του σκοτεινού κοσμοπολιτισμού [dark(o) politanism], εξετάζει τον τρόπο με τον οποίο οι μουσικές κοινότητες, τόσο σε ψηφιακό όσο και σε φυσικό περιβάλλον ανταποκρίνονται στις παραπάνω προκλήσεις. Πώς καταρρέει το διεθνές hype ενός παπά που παίζει metal όταν αποκαλύπτεται η συμμετοχή του σε αγιασμό γραφείων της Χρυσής Αυγής; Πώς κατέληξε να ακούγεται το «Πότε θα σημάνουν οι καμπάνες» σε συναυλία του Ιρλανδικού punk συγκροτήματος Kneecap στη Μαλακάσα; Μέσω ανάλογων ερωτημάτων, η ανακοίνωση στοχεύει στην ανάδειξη αυτών των αντιφάσεων ως συστατικό στοιχείο του σκοτεινού κοσμοπολιτισμού, οι οποίες συνδιαμορφώνουν νέες πολιτισμικές πραγματικότητες υπό την σκιά των πολυ-κρίσεων [polycrisis].
/
This paper explores cultural transformations in Greek popular music over the past two decades, a period shaped by multiple crises, from the economic recession of 2010 and the COVID-19 pandemic to the devastating Thessaly floods in 2023. Drawing on the term "low-budget cosmopolitanism" (Vavva 2019) and broader conceptualisations of "cosmopolitanism from below," the paper examines how cultural practices and forms of belonging are reconfigured across overlapping crisis-scapes. I propose the term "dark(o)politanism" to draw attention to the ways in which music communities negotiate and make sense of crisis, across both digital and physical spaces. What happens to the international hype surrounding a priest who plays metal when his participation in a blessing ceremony at Golden Dawn offices is revealed? And how does "Pote tha simánoun oi kampánes" ("When Will the Bells Ring") come to be heard at a concert by the Irish punk band Kneecap in Malakasa? Through questions such as the above, the paper seeks to highlight these contradictions as a constitutive feature of dark(o)politanism, shaping new cultural realities under the shadow of polycrisis.

Αστικά κοινά και ιδιωτικοποίηση: Η περίπτωση του Sunny Hill Festival στο Κόσοβο / Festival Dissent: Sunny Hill and Kosovo's Urban Commons

Μαριλένα Γάτσιου / Marilena Gatsiou

Η παρούσα ανακοίνωση διερευνά την αντιπαράθεση του 2022 γύρω από το φεστιβάλ Sunny Hill στην Πρίστινα του Κοσόβου, ως μελέτη περίπτωσης του τρόπου με τον οποίο μεγάλης κλίμακας πολιτιστικές εκδηλώσεις διαπλέκονται με διεκδικήσεις πολιτών για τη δημόσια γη. Μεταξύ Μαρτίου και Ιουνίου 2022, τα σχέδια για την εξασφάλιση μακροπρόθεσμων δικαιωμάτων χρήσης μιας δημόσιας έκτασης για το φεστιβάλ—συνιδρύτρια του οποίου είναι η διεθνώς καταξιωμένη καλλιτέχνις Dua Lipa, και το οποίο προβλήθηκε ευρέως ως σύμβολο της αυξανόμενης παγκόσμιας προβολής του Κοσόβου—προκάλεσαν έντονες αντιδράσεις από κατοίκους και οργανώσεις της κοινωνίας των πολιτών, που εξέφρασαν ανησυχίες για την αδιαφανή λήψη αποφάσεων και τη σιωπηλή ιδιοποίηση κοινόχρηστου αστικού χώρου. Αντλώντας από εθνογραφική επιτόπια έρευνα που διεξήχθη στην Πρίστινα στο πλαίσιο της εν εξελίξει διδακτορικής μου διατριβής, η παρουσίαση διερευνά το πως ένα μουσικό φεστιβάλ μετατράπηκε σε σημείο "τριβής" (Tsing 2011) για ευρύτερες συζητήσεις σχετικά με την αυτο-κυριαρχία και το δικαίωμα στην μετα-πολεμική πόλη.
/

This paper investigates the 2022 controversy surrounding the Sunny Hill Festival in Prishtina, Kosovo, as a case study in how large-scale cultural events intersect with struggles over public land, transparency, and civic voice. Between March and June 2022, plans to secure long-term rights to a public land for the festival—co-founded by internationally acclaimed artist Dua Lipa and widely promoted as an emblem of Kosovo's growing global visibility—sparked sustained pushback from residents and civil society groups concerned about decision-making regarding shared urban space. Drawing on original ethnographic fieldwork conducted in Prishtina as part of my ongoing doctoral research, the paper traces how a music festival became a friction point (Tsing 2011) for broader debates about sovereignty, participation, and who gets to shape the post-conflict city.

«Δικαιοσύνη για το Γιώργο Μαζωνάκη»: άδικος θάνατος, και η μεταθανάτια συγκρότηση ενός «λαϊκού ειδώλου» / Justice for Giorgos Mazonakis": Unjust Death and the Posthumous Construction of a "Popular Icon"

Ασπασία (Σίσσυ) Θεοδοσίου / Aspasia (Sissie) Theodosiou

Ο πρόωρος θάνατος του Γιώργου Μαζωνάκη προκάλεσε ποικίλες εκδηλώσεις δημόσιου πένθους, αλλά και έναν έντονο δημόσιο λόγο γύρω από τις συνθήκες του θανάτου του. Η ανακοίνωση διερευνά πώς ένας θάνατος που βιώνεται και νοηματοδοτείται ως πρόωρος και «άδικος» ενεργοποιεί ενεργοποιεί διαδικασίες μεταθανάτιας οικειότητας και διεκδίκησης του νεκρού, αλλά και αιτήματα απόδοσης δικαιοσύνης. Μέσα από αναφορές στη βιογραφία, την κοινωνική καταγωγή, τα τραγούδια και τη δημόσια περσόνα του Μαζωνάκη, ο νεκρός ανασυγκροτείται ως «λαϊκό παιδί», «δικός μας» και «τελευταίο λαϊκό είδωλο». Η ανακοίνωση εξετάζει τη λαϊκότητα όχι ως αυτονόητη ιδιότητα του καλλιτέχνη αλλά ως μεταθανάτια διεκδίκηση και ηθική κατηγορία, μέσα από την οποία παράγονται οικειότητα, αυθεντικότητα και σχέσεις ταύτισης με τον νεκρό. Ταυτόχρονα, η απαίτηση δικαιοσύνης για τον ίδιο διευρύνεται, σε μέρος του δημόσιου λόγου, σε προσδοκία αποκάλυψης ευρύτερων μορφών παρανομίας και προστασίας άλλων: σε ένα κοινωνικό τοπίο σημαδεμένο από διαδοχικές κρίσεις και δημόσιες εμπειρίες αδικίας, το «λαϊκό παιδί» συγκροτείται έτσι όχι μόνο ως θύμα της αδικίας αλλά, μεταθανάτια, ως φορέας μια ευρύτερης προσδοκίας αποκάλυψης και δικαιοσύνης. Μεθοδολογικά, η έρευνα συνδυάζει ψηφιακή εθνογραφία και κριτική ανάλυση λόγου σε επιλεγμένο σώμα αναρτήσεων, δημόσιων δηλώσεων, δημοσιογραφικού και οπτικοακουστικού υλικού, εξετάζοντας τη μεταθανάτια πολιτική και ηθική δραστικότητα του «λαϊκού νεκρού».

/

The untimely death of Giorgos Mazonakis prompted various expressions of public mourning, as well as intense public debate over the circumstances of his death. This paper explores how a death experienced and understood as premature and "unjust" activates processes of posthumous intimacy and claims over the dead, as well as demands for justice. Through references to Mazonakis's biography, social origins, songs, and public persona, the deceased is reconstructed as "a man of the people," "one of us," and the "last popular icon." The paper approaches laïkotita not as a self-evident attribute of the artist, but as a posthumous claim and moral category through which intimacy, authenticity, and forms of identification with the dead are produced. At the same

time, in some strands of public discourse, the demand for justice for Mazonakis expands into an expectation that broader forms of wrongdoing will be exposed and others thereby protected. In a social landscape marked by successive crises and public experiences of injustice, the "man of the people" is thus constituted not only as a victim of injustice but, posthumously, as the bearer of a broader expectation of revelation and justice.
Methodologically, the research combines digital ethnography with critical discourse analysis of a selected corpus of social media posts, public statements, journalistic accounts, and audiovisual material, examining the posthumous political and moral agency of the "popular dead."

Μουσική, συγκινησιακές δυναμικές και πολιτικές της συμμετοχής / Music, Affects, and the Politics of Participation

Ελένη Καλλιμοπούλου / Eleni Kallimopoulou
Ίρις Μολυβδά Νικολαΐδου / Iris Molyvda Nikolaidou

Στη μελέτη της μουσικής ως μορφής κοινωνικότητας, συχνά επικρατεί μια ρομαντική παραδοχή της μουσικής ως «συγκολλητικής ουσίας», ικανής να παράγει μέθεξη, κοινότητα και θετικά συναισθήματα. Τι γίνεται όμως όταν η μουσική συνάντηση δεν είναι αυτονόητη, αλλά διαμορφώνεται μέσα από διαφορετικές επιθυμίες, προσδοκίες, βαθμούς οικειότητας και τρόπους εμπλοκής; Όταν η επιθυμία του «φασαίου» για μια «αυθεντική» εμπειρία του πανηγυριού συναντά τις αξιώσεις για σεβασμό και «σωστή» συμμετοχή; Ή όταν η επιτυχία ενός θερινού μουσικού εργαστηρίου, συγκροτημένου γύρω από την ιδέα της δημιουργικής συμβίωσης, δοκιμάζει τις υποδομές, τις σχέσεις με τον τόπο και την οργανωτική δυνατότητα του ίδιου του θεσμού; Αντλώντας από εθνογραφικό και οπτικοακουστικό υλικό από το σιφνέικο πανηγύρι και το Μουσικό Χωριό, εξετάζουμε την «κρίση» όχι ως αποτέλεσμα μιας μονοσήμαντης διαδικασίας τουριστικοποίησης ή μαζικοποίησης, αλλά ως στιγμή κατά την οποία γίνονται ορατοί και αναδιαπραγματεύσιμοι οι όροι της μουσικής συνάντησης. Συζητάμε τους τρόπους με τους οποίους η επιθυμία, η μέθεξη και η οικειότητα συνυπάρχουν με την κόπωση, την ενόχληση και την αποστασιοποίηση και διερωτώμαστε τι μπορούν να μας αποκαλύψουν για τους όρους της συμμετοχής, του ανήκειν και της συνύπαρξης.
/
In the study of music as a form of sociality, a romantic assumption often prevails of music as a 'social glue' capable of producing collective immersion, community, and positive emotions. But what happens when musical encounters cannot be taken for granted, but are instead shaped through different desires, expectations, degrees of intimacy, and modes of engagement? What happens when the 'fasaios"s desire for an 'authentic' experience of the panigyri meets demands for respect and 'proper' participation? Or when the success of a summer music workshop, built around the idea of creative cohabitation, strains local infrastructures, relations with place, and the organizational capacity of the institution itself? Drawing on ethnographic and audiovisual material from the Sifnian panigyri and the Music Village, we examine 'crisis' not as the outcome of a unilinear process of touristification or massification, but as a moment in which the terms of musical encounter become

visible and renegotiable. We discuss the ways in which desire, collective immersion, and intimacy coexist with fatigue, irritation, and distancing, asking what these dynamics might reveal about the conditions of participation, belonging, and coexistence.

«Όσο ζω, Μαζώ»: Δημόσιο πένθος, λαϊκή μέθεξη και αναδυόμενα συγκινησιακά δίκτυα στη σύγχρονη ελληνική δημοφιλή μουσική / "As Long as I Live, Mazo": Public Mourning, Popular Methexis, and Emerging Affective Networks in Contemporary Greek Popular Music

Σπύρος Πρατίλας / Spyros Pratilas
Νίκος Πουλάκης / Nikos Poulakis

Με αφορμή τον θάνατο του Γιώργου Μαζωνάκη και τις μαζικές εκδηλώσεις πένθους που ακολούθησαν τόσο στα ψηφιακά κοινωνικά μέσα όσο και κατά το εξόδιο τελετουργικό του ύστατου αποχαιρετισμού του, η παρούσα ανακοίνωση εξετάζει τους τρόπους με τους οποίους η απώλεια ενός σύγχρονου δημοφιλούς καλλιτέχνη συγκροτεί φορτισμένες συναισθηματικά δημόσιες εκφράσεις και αναδυόμενα συγκινησιακά δίκτυα, διαμορφώνοντας εφήμερες εμπειρίες του συλλογικώς ανήκειν. Με βάση τις αναδυόμενες συναρθρώσεις λόγων και πρακτικών, διερευνώνται παράγοντες που υπερβαίνουν τα όρια της παραδοσιακά νοούμενης "μουσικής κοινότητας". Οι παράγοντες αυτοί συντελούν στην ένταση των συλλογικών εκδηλώσεων, παραπέμποντας σε ένα ετερογενές και πολυτροπικό πεδίο πένθους που ευνοεί αναπάντεχες μορφές συμμετοχής και μέθεξης.
Μέσα από την έννοια του "commoning", η ανακοίνωση επιχειρεί να προσεγγίσει ερμηνευτικά τους φευγαλέους κόσμους κοινής εμπειρίας που παράγει αυθόρμητα η συνειδητοποίηση μιας τέτοιας απώλειας. Ειδικότερα, διερευνώνται οι εσωτερικές αμφισημίες και οι τριβές που αναδύονται, καθώς και οι ασύμμετρες συγκρούσεις θέσεων, λόγων και αντιλήψεων στο πλαίσιο της δημόσιας σφαίρας. Για τη μελέτη των δυναμικών αυτών, η έρευνα εστιάζει κατά κύριο λόγο στο διαδικτυακό πεδίο και υιοθετεί μια μικτή μεθοδολογική προσέγγιση που συνδυάζει την ψηφιακή εθνογραφία με την κριτική ανάλυση λόγου σε ένα αντιπροσωπευτικό σώμα δεδομένων (γραπτές αναρτήσεις, προφορικές δηλώσεις, δημοσιογραφικά ρεπορτάζ, οπτικοακουστικό υλικό κ.ά.) από τους ψηφιακούς χώρους της ενημέρωσης και της κοινωνικής δικτύωσης.
/
Taking as its point of departure the death of Giorgos Mazonakis and the mass expressions of mourning that followed, both across digital social media and during his funeral rites, this paper examines the ways in which the loss of a contemporary popular artist generates emotionally charged forms of public expression and emerging affective networks, shaping ephemeral experiences of collective belonging. Focusing on emergent articulations of discourses and practices, it explores factors that extend beyond the boundaries of the conventionally understood "music community." These factors contribute to the intensity of collective expressions of mourning, pointing to a heterogeneous and multimodal field of grief that enables unexpected forms of participation and methexis (collective emotional involvement and shared experience).
Drawing on the concept of commoning, the paper seeks to interpret the fleeting worlds of shared

experience that spontaneously emerge through the collective recognition of such a loss. More specifically, it examines the internal ambiguities and tensions that arise, as well as the asymmetrical conflicts among positions, discourses, and perceptions within the public sphere. To explore these dynamics, the study focuses primarily on the online field and adopts a mixed-methods approach that combines digital ethnography with critical discourse analysis of a representative corpus of data, including written posts, spoken statements, journalistic reports, audiovisual material, and other content from digital news and social media environments.

Πάνελ Ε5

Ψηφιακοί εαυτοί, αλγοριθμικοί Άλλοι: ανθρωπολογίες της τεχνητής νοημοσύνης και της πλατφορμοποιημένης ζωής / Digital Selves, Algorithmic Others: Anthropologies of Artificial Intelligence and Platformized Life

Ο Αλγοριθμικός «Άλλος»: Παραγωγική Τεχνητή Νοημοσύνη, Ετερότητα και η Πολιτική της Ανθρωπολογικής Αναπαράστασης / The Algorithmic "Other": Generative Artificial Intelligence, Otherness, and the Politics of Anthropological Representation

Παναγιώτης Τζιώνας / Panagiotis Tzionas

Η ανθρωπολογία έχει ιστορικά συγκροτήσει τον «Άλλο» της μέσα από συστήματα αναπαράστασης και παραγωγής γνώσης. Το ερευνητικό μας ερώτημα είναι το ακόλουθο: Σε ποιον βαθμό η παραγωγική τεχνητή νοημοσύνη (ΤΝ) αναπαράγει, μετασχηματίζει ή διαταράσσει τις χρονικές, επιστημολογικές και σχεσιακές συνθήκες μέσω των οποίων η ανθρωπολογία συγκροτεί τον Άλλο της; Αντλώντας από την έννοια της «άρνησης της συγχρονικότητας» (denial ofcoevalness) του Johannes Fabian, την κριτική της Donna Haraway στην «οπτική από το πουθενά» (view from nowhere) και τη θεωρία της για τις 'τοποθετημένες' γνώσεις (situated knowledges), καθώς και από την αντίληψη του Bruno Latour για την παραγωγή γνώσης ως διαδικασία που διαμεσολαβείται από «δίκτυα ανθρώπινων και μη ανθρώπινων παραγόντων», το άρθρο εννοιολογεί την ΤΝ ως έναν αναδυόμενο επιστημικό διαμεσολαβητή και όχι απλώς ως αντικείμενο ανθρωπολογικής διερεύνησης.
Μεθοδολογικά, η μελέτη αξιοποιεί την Ανάλυση Δικτύων Κειμένου (Text Network Analysis), προκειμένου να συγκρίνει ένα εκτεταμένο σώμα περιλήψεων σύγχρονων ανθρωπολογικών άρθρων που πραγματεύονται την ετερότητα, την αναπαράσταση, τη χρονικότητα και την εξουσία, με ένα σώμα απαντήσεων σε αντίστοιχα ερωτήματα (prompts), οι οποίες παράγονται από πολλαπλά συστήματα ΤΝ. Κάθε σώμα κειμένων αναπαρίσταται γραφικά ως δίκτυο, στο οποίο οι λέξεις με τη μεγαλύτερη επιρροή απεικονίζονται ως κόμβοι και οι ισχυρές μεταξύ τους συνδέσεις ως ακμές, με

τη χρήση κατάλληλου λογισμικού. Εξετάζονται η κεντρικότητα των κόμβων, οι θεματικές κοινότητες και τα δομικά κενά, με στόχο να εντοπιστούν, σε επίπεδο δομής και γεωμετρικής διάταξης των δικτύων, οι εννοιολογικές σχέσεις που αναπαράγονται, μετασχηματίζονται ή περιθωριοποιούνται. Με βάση τα αποτελέσματα αυτά, το άρθρο υποστηρίζει ότι ο λόγος που διαμεσολαβείται από την ΤΝ ενδέχεται να αναπαράγει την χρονική αποστασιοποίηση, ενώ ταυτόχρονα συσκοτίζει τις 'τοποθετημένες' συνθήκες και τις διαδικασίες αλληλοσυσχετίσεων μέσω των οποίων παράγονται οι αναπαραστάσεις του Άλλου.

/

Anthropology has historically constituted its "Other" through regimes of representation and knowledge production. Our research question is the following: To what extent does generative artificial intelligence (AI) reproduce, transform, or disrupt the temporal, epistemic and relational conditions through which anthropology constitutes its Other? Drawing on Johannes Fabian's concept of the 'denial of coevalness', Donna Haraway's critique of the 'view from nowhere' and situated knowledges, and Bruno Latour's understanding of knowledge production as 'networks of human and non-human mediation', the paper conceptualizes AI as an emerging epistemic mediator rather than merely an object of anthropological inquiry. Methodologically, the study employs Text Network Analysis to compare a large corpus of contemporary anthropological article abstracts concerning Otherness, representation, temporality and power, with a corpus of standardized responses to corresponding questions generated by multiple AI systems. Each corpus is graphically represented in network form where influential words are depicted as nodes and the strong interconnections between them are represented as edges, using appropriate software. Network centrality, thematic communities and structural gaps are examined to identify structurally and geometrically which conceptual relationships are reproduced, transformed or marginalized. Based on these results, the paper argues that AI-mediated discourse may reproduce temporal distancing while simultaneously obscuring the situated conditions and mediations through which representations of the Other are produced.

Ρομπότ στη σκηνή και νεοφιλελεύθερη περφόρμανς: Μερικές σκέψεις για την ΤΝ από τη σκοπιά της ανθρωπολογίας της ζωής / Robots on stage and neoliberal performance: some thoughts on AI from the perspective of the anthropology of life)

Βασιλική Λαλιώτη / Vasiliki Lalioti

Τί γίνεται όταν τα ρομπότ εγκαταλείπουν τη δουλειά στα εργοστάσια, στην εφοδιαστική (logistics) και στις αποθήκες, και ανεβαίνουν στη σκηνή μιας μουσικής, θεατρικής ή χορευτικής παράστασης; Η παρουσία τους εκεί ενισχύει την Ευρωκεντρική αντίληψη της επιτέλεσης ως ενός οντο-ιστορικού σχηματισμού εξουσίας και γνώσης (McKenzie) και ανακυκλώνει νεοφιλελεύθερες αξίες που συνδέονται με την ατομική έκφραση, την αποδοτικότητα και την ατομική παραγωγικότητα στο πλαίσιο ενός αυτοματοποιημένου, απρόσωπου ελέγχου ή αποτελεί κεντρικό παράγοντα αμφισβήτησης της κυρίαρχης λογικής της επιτέλεσης και κριτικής στις παραπάνω αξίες; Με αφετηρία την παρουσία-

ση ποικίλων καλλιτεχνικών έργων θα δούμε πώς η συμμετοχή ρομπότ στις ζωντανές επιτελεστικές τέχνες μπορεί να (από)καλύψει την ένταση που υπάρχει, μεταξύ άλλων, ανάμεσα σε προσπάθειες ακριβούς οριοθέτησης και ποσοτικοποίησης της ζωής και στη ζωή των ανθρώπων και των μη ανθρώπων που αποτελεί μια διαρκή και ανοιχτή διαδικασία ανάπτυξης, δημιουργίας σχέσεων και αλλαγής. Αντλώντας από το έργο ανθρωπολόγων όπως ο Tim Ingold και ο Paul Rabinow θα σκεφτούμε τους (καλλιτεχνικούς) πειραματισμούς με μορφές ΤΝ ως ένα πεδίο επιτέλεσης διαφορετικών ορισμών της «ζωής» και «του ανθρώπου» – που δεν είναι απαραίτητο να ανάγονται σε δείκτες αποτελεσματικότητας και παραγωγικότητας – και των μηχανών – που μπορεί να μην αποτελούν απλώς εργαλεία κυριαρχίας επί της φύσης, μεγιστοποίησης της αποτελεσματικότητας, και δημιουργίας κεφαλαίου.

/

What happens when robots leave behind their work in factories, logistics, and warehouses to step onto the stage of a musical, theatrical, or dance performance? Does their presence there reinforce the Eurocentric conception of performance as an onto-historical formation of power and knowledge (McKenzie)—recycling neoliberal values linked to individual expression, efficiency, and personal productivity within a framework of automated, impersonal control—or does it serve as a key factor in challenging the dominant logic of performance and critiquing those very values? Taking the presentation of various artistic works as a starting point, we will examine how the participation of robots in live performing arts can reveal the tension existing—among other things—between attempts to precisely define and quantify life and the lives of humans and non-humans, which constitute an ongoing, open-ended process of development, relationship-building, and change. Drawing on the work of anthropologists such as Tim Ingold and Paul Rabinow, we will consider (artistic) experimentations with forms of AI as a site for the enactment of different definitions of «life» and «the human»—which need not be reduced to metrics of efficiency and productivity—and of machines—which may not simply be tools for dominating nature, maximizing efficiency, and generating capital.

Ανάμεσα στην εργασία, την απόλαυση και την επισφάλεια: ορατότητα, έκθεση και άνιση προστασία στις ψηφιακές σεξουαλικές επιτελέσεις/ Between Labour, Pleasure and Precarity: Visibility, Exposure and Unequal Protection in Digital Sexual Performances

Γιώργος Σακκάς

Στην παρούσα ανακοίνωση εξετάζω πώς η ορατότητα, η έκθεση και η προστασία κατανέμονται και βιώνονται άνισα σε ψηφιακά περιβάλλοντα webcam και παραγωγής σεξουαλικού περιεχομένου. Αντλώντας από πρώιμο εθνογραφικό υλικό διδακτορικής διατριβής (συμμετοχική παρατήρηση και αυτοεθνογραφική εμπλοκή, 2022–2026), προσεγγίζω performers, παραγωγούς περιεχομένου και χρήστες ως αλληλεπικαλυπτόμενες, μεταβαλλόμενες κατηγορίες, με πρακτικές στις οποίες απόλαυση, εργασία και επισφάλεια δεν διαχωρίζονται καθαρά. Κανόνες περιεχομένου, κατατά-

ξεις, μετρήσεις κοινού, ροές πληρωμών και αυτοματοποιημένες ταξινομήσεις διαμορφώνουν τους όρους ορατότητας, «επιθυμητότητας» και αμοιβής, καθώς και το ποια άτομα υποχρεώνονται σε αφάνεια ή ανεξέλεγκτη έκθεση. Στην ανάλυσή μου εξερευνώ λεπτές σωματικές, συν-αισθηματικές και τεχνικές πρακτικές: κάδρο, φωτισμό, στάση, συνομιλίες και αρνήσεις, στόχους φιλοδωρημάτων, συνδεδεμένες συσκευές που μετατρέπουν πληρωμές σε σωματική αίσθηση, αποκλεισμούς, αναφορές και στρατηγικές αορατότητας. Οι πρακτικές των χρηστών —παρακολούθηση, σχόλια, φιλοδωρήματα, ιδιωτικές συνομιλίες, φροντίδα, απαιτήσεις ή πίεση— συνδιαμορφώνουν τις επιτελέσεις. Σε τέτοιες αλληλεπιδράσεις, οι συμμετέχοντες διαπραγματεύονται οικειότητα, επιθυμία, απόλαυση και εισόδημα, καθώς και κόπωση, παρενόχληση, αλγοριθμικό υποβιβασμό, αποκάλυψη ταυτότητας, doxxing ή μη συναινετική κυκλοφορία υλικού. Οι πρακτικές αυτές παράγουν μορφές ενσώματης γνώσης και αμοιβαίας προστασίας, χωρίς να αναιρούν την ασύμμετρη εξάρτηση από τις ψηφιακές υποδομές. Η κρίση αναδύεται εδώ όχι ως εξαίρεση, αλλά ως επαναλαμβανόμενη και άνισα κατανεμημένη συνθήκη σωμάτων, εργασίας, ελεύθερου χρόνου και επιθυμίας.
/
This paper examines how visibility, exposure, and protection are unevenly distributed and experienced in digital environments of webcam sex and sexual content production. Drawing on early ethnographic material from my doctoral research (participant observation and autoethnographic engagement, 2022–2026), I approach performers, content creators, and users as overlapping, shifting categories, focusing on practices in which pleasure, labour, and precarity cannot be clear ly separated. Content policies, rankings, audience metrics, payment flows, and automated classifications shape the terms of visibility, «desirability», and earnings, as well as who is forced into invisibility or uncontrolled exposure. My analysis follows subtle bodily, affective, and technical practices: framing, lighting, posture, conversations and refusals, tipping goals, connected devices that translate payments into bodily sensation, blocking, reporting, and strategies of invisibility. Users' practices—watching, commenting, tipping, private conversations, care, demands, or pressure—co-shape these performances. Within such interactions, participants negotiate intimacy, desire, pleasure, and income, while also confronting fatigue, harassment, algorithmic demotion, identity disclosure, doxxing, and the non-consensual circulation of material. These practices generate forms of embodied knowledge and mutual protection without undoing participants' asymmetrical dependence on digital infrastructures. Here, crisis emerges not as an exception but as a recurrent and unevenly distributed condition of bodies, labour, leisure, and desire.

Ο νεοφιλελευθερισμός ως πολιτική της δυσφορίας: Επανερμηνεύοντας την ανθρωπολογία του «ψηφιακού εαυτού» / Neoliberalism as Politics of Discomfort: Reinterpreting the Anthropology of the "Digital Self"

Ιωάννης Βαρθολομαίος / Ioannis Varholomaios

Η παρούσα εισήγηση επιχειρεί μια κριτική ανάλυση του νεοφιλελευθερισμού ως πολιτικής ορθολογικότητας, εστιάζοντας στη συγκρότηση και αναπαραγωγή του «ψηφιακού εαυτού» στο πλαίσιο

του καπιταλισμού της πλατφόρμας. Στόχος είναι να σκιαγραφήσει την ανθρωπολογία του νεοφιλελεύθερου υποκειμένου, καταδεικνύοντας πως το εξουσιαστικό πλέγμα της πολιτισμικής νόρμας που κατονομάζεται ως «πολιτική της δυσφορίας» σηματοδοτεί εν τη πράξει το πειθαρχικό σημαίνον της νεοφιλελεύθερης ορθολογικότητας. Η «πολιτική της δυσφορίας» δεν αφορά απλώς μια ματαίωση ή παρακμή του υποκειμένου, αλλά τη δόμηση μιας νέας ορθολογικότητας που συντελείται μέσα από πρακτικές υποκειμενοποίησης, στη σύμπραξη του «μηχανισμού επίδοσης και απόλαυσης» με την «κουλτούρα του ναρκισσισμού». Υπό αυτό το πρίσμα, ο «ψηφιακός εαυτός» συγκροτείται μέσα από την ηδονοβλεπτικότητα, την αυτοαναφορικότητα και τον ναρκισσισμό, ενώ η ποσοτικοποιημένη δράση μετατρέπει την αυτοπαρουσίαση, την αναζήτηση προσοχής και τη διαρκή αξιολόγηση του εαυτού σε μετρήσιμες εκφορές της ύπαρξης. Το υποκείμενο καλείται να καταστήσει διαρκώς τον εαυτό του ορατό, αναγνώσιμο και αποτελεσματικό, λογοδοτώντας σε αριθμούς και επανεπενδύοντας αέναα στη δική του ψηφιακή προβολή. Με αυτή την έννοια, η ποσοτικοποίηση της ύπαρξης αποκτά μια κανονιστική αξία, καθώς η ψηφιακή αυτοπαρουσίαση και αυτοεπιτήρηση αναδιαμορφώνουν τους όρους με τους οποίους το υποκείμενο πραγματεύεται τον ίδιο του τον εαυτό, εγκαινιάζοντας μια νέα «αλγοριθμική κυβερνολογική»

/

The presentation offers a critical analysis of neoliberalism as a political rationality, focusing on the construction and reproduction of the "digital self" within platform capitalism. It aims to sketch the anthropology of the neoliberal subject, demonstrating how the power nexus of the cultural norm designated as the "politics of discomfort" constitutes, in practice, the disciplinary signifier of neoliberal rationality. The "politics of discomfort" does not merely concern the frustration or decline of the subject, but the formation of a new rationality enacted through practices of subjectivation, through the conjunction of the "performance and enjoyment apparatus" with the "culture of narcissism". From this perspective, the "digital self" is constituted through voyeurism, self-referentiality, and narcissism, while quantified action transforms self-presentation, the pursuit of attention, and the continuous evaluation of the self into measurable expressions of existence. The subject is called upon to render itself constantly visible, legible, and effective, accountable to numbers and endlessly reinvesting in its own digital projection. In this sense, the quantification of the self acquires a normative value, as digital self-presentation and self-surveillance reshape the terms through which the subject engages with itself, inaugurating a new form of "algorithmic governmentality".

αλφαβητικός κατάλογος συμμετεχόντων / Alphabetical List of Participants

/

Αγγελίδου Αλίκη / Angelidou Aliki

Ίδρυμα / Affiliation: Πάντειο Πανεπιστήμιο /

Σύντομο βιογραφικό: Η Αλίκη Αγγελίδου είναι Αναπληρώτρια Καθηγήτρια στο Τμήμα Κοινωνικής Ανθρωπολογίας του Παντείου Πανεπιστημίου. Ολοκλήρωσε τη διδακτορική της διατριβή στην Κοινωνική Ανθρωπολογία στην École des Hautes Études en Sciences Sociales (Παρίσι), διερευνώντας τους κοινωνικοοικονομικούς μετασχηματισμούς στη μετασοσιαλιστική αγροτική Βουλγαρία. Έχει επίσης δημοσιεύσει μελέτες σχετικά με την μετανάστευση από χώρες της Ανατολικής Ευρώπης προς την Ελλάδα, καθώς και για την κινητικότητα των οικονομικών ελίτ στα Βαλκάνια. Αυτή την περίοδο, πραγματοποιεί έρευνα για την οικιακή οικονομία και την πολυκρίση σε μια ελληνική επαρχιακή πόλη καθώς και για τα ραδιοφωνικά ηχοτοπία του Ψυχρού Πολέμου. Τα ακαδημαϊκά της ενδιαφέροντα περιλαμβάνουν την οικονομική ανθρωπολογία, την ανθρωπολογία της Ανατολικής Ευρώπης και του μετασοσιαλισμού, τη μετανάστευση και τα σύνορα, καθώς και τη συγκριτική ιστορία της ανθρωπολογίας στη Νοτιοανατολική Ευρώπη.

Short bio: Aliki Angelidou is Associate Professor at the Department of Social Anthropology, Panteion University, Athens. She completed her PhD in Social Anthropology at the École des Hautes Études en Sciences Sociales (Paris), exploring socio-economic transformations in postsocialist rural Bulgaria. She has also published on migrants' mobility from East European countries to Greece and on the economic elites' mobility in the Balkans. She is currently investigating household economies amidst the polycrisis in a provincial Greek town, while simultaneously exploring the radioscapes of the Cold War era. Her academic interests include economic anthropology, anthropology of Eastern Europe and postsocialism, migration, borders and transnationalism, as well as the comparative history of anthropology in Southeast Europe.

/

Αδαμοπούλου Μαρία

Name: Adamopoulou Maria

Ίδρυμα / Affiliation: Ανεξάρτητη ερευνήτρια

Σύντομο βιογραφικό: Η Μαρία Αδαμοπούλου είναι Δόκτωρ στην Ιστορία από το Ευρωπαϊκό Πανεπιστημιακό Ινστιτούτο της Φλωρεντίας. Η μονογραφία της με τίτλο «Οι Έλληνες εργάτες στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας (1960-1974)»
εκδόθηκε τον Απρίλιο του 2024 από τον εκδοτικό οίκο De Gruyter. Από τον Σεπτέμβριο του 2025 είναι μεταδιδακτορική ερευνήτρια στο IEG στο Μάιντς και επισκέπτρια ερευνήτρια στο Zukunftskolleg στην Κωνσταντία. Τα κύρια ερευνητικά της ενδιαφέροντα είναι η κοινωνική ιστορία, οι μελέτες μετανάστευσης και μέσων επικοινωνίας, η προφορική ιστορία και η μνήμη.

Short bio: Maria Adamopoulou holds a Doctorate in History from the European University Institute in Florence. Her monograph The Greek Gastarbeiter in the Federal Republic of Germany (1960-1974) appeared in April 2024 by De Gruyter. From September 2025 she is a postdoctoral researcher at the IEG in Mainz and a visiting fellow at the Zukunftskolleg in Konstanz. Her main research interests are social history, migration and media studies, oral history and memory.

/

Αδαμοπούλου Χαρά

Name: Adamopoulou Chara

Ίδρυμα / Affiliation: Εικαστικός, Δρ. Αισθητικής της Τέχνης

Σύντομο βιογραφικό: Η Χαρά Αδαμοπούλου είναι εικαστικός, πτυχιούχος της Σχολής Καλών Τεχνών του ΑΠΘ, κάτοχος μεταπτυχιακού με τίτλο «Σχέδιο, Design και Νέες Τεχνολογίες» της Σχολής Καλών Τεχνών του UGR της Ισπανίας. Στο ίδιο Πανεπιστήμιο εκπόνησε τη διδακτορική της διατριβή με τίτλο «Η τερατολογική αισθητική της επίκαιρης τέχνης», με υποτροφία του Κοινωφελούς Ιδρύματος Αλέξανδρος Σ. Ωνάσης, η οποία αξιολογήθηκε με τη διάκριση Cum Laude. Διαθέτει πολυετή διδακτική εμπειρία στο

σχέδιο, τη ζωγραφική και την αισθητική, σε όλες τις βαθμίδες Εκπαίδευσης. Έχει σχεδιάσει και υλοποιήσει σεμινάρια και διαλέξεις, έχει οργανώσει εκθέσεις και πολιτιστικά προγράμματα με χρηματοδότηση. Έχει αναπτύξει εκτενές καλλιτεχνικό έργο, το οποίο έχει παρουσιάσει σε ατομικές και πολυάριθμες ομαδικές εκθέσεις στην Ελλάδα και το εξωτερικό, αποσπώντας διακρίσεις και βραβεία. Μελετά τη σχέση αναπαράστασης και οπτικής αντίληψης. Η μεθοδολογική της προσέγγιση συνδυάζει τον ψηφιακό παραμετρικό σχεδιασμό με τη ζωγραφική πρακτική, εξετάζοντας πώς η συστηματική μεταβολή οπτικών στοιχείων μπορεί να διαμορφώσει νέες αντιληπτικές εμπειρίες και να αναδείξει διαφορετικές δυνατότητες παραγωγής νοήματος. Τα επιστημονικά της ενδιαφέροντα περιλαμβάνουν τις αισθητικές θεωρίες και τη σύγχρονη τέχνη, την οπτική αντίληψη, καθώς και τον ρόλο της τέχνης στην αναπαραγωγή ή την αμφισβήτηση στερεοτύπων και αντιλήψεων περί κανονικότητας. Εστιάζει στη συμμετοχική καλλιτεχνική έρευνα και τη συλλογική δημιουργία ως πεδία παραγωγής γνώσης.

Short bio: Hara Adamopoulou is a visual artist from the School of Fine Arts at AUTh, and holds a postgraduate degree entitled "Drawing, Design and New Technologies" from the School of Fine Arts at UGR in Spain. At the same University, she completed her PhD dissertation entitled "The Teratological Aesthetics in Contemporary Art", with a scholarship from the Alexander S. Onassis Public Benefit Foundation. Her dissertation was awarded the distinction Cum Laude. She has extensive teaching experience in drawing, painting and aesthetics at all levels of education. She has designed and delivered seminars and lectures, and organized exhibitions and funded cultural programmes. She has developed an extensive body of artistic work, which she has presented in solo and numerous group exhibitions in Greece and abroad, receiving distinctions and awards. Her work explores the relationship between representation and visual perception. Her methodological approach combines digital parametric design with painting, examining how the systematic variation of visual elements can shape new perceptual experiences and reveal different possibilities for the production of meaning. Her research interests include aesthetic theories and contemporary art, visual perception, and the role of art in reproducing or challenging stereotypes and perceptions of normality. She focuses on participatory art-based research and collective creation as fields of knowledge production.

/

Αθανασίου Αθηνά / Athanasiou Athina
Ίδρυμα / Affiliation: Πάντειο Πανεπιστήμιο

Σύντομο βιογραφικό: Η Αθηνά Αθανασίου είναι Καθηγήτρια Κοινωνικής Ανθρωπολογίας και Σπουδών Φύλου στο Πάντειο Πανεπιστήμιο. Κάποια από τα βιβλία της: Imaginable Futures? Temporality and Critique Now (2026), AgonisticMourning (2017), Dispossession: The Performative in the Political (με το Judith Butler, 2013), Ζωή στο Όριο: Δοκίμια για το Σώμα, το Φύλο και τη Βιοπολιτική (2007).

Short bio: Athena Athanasiou is Professor of Social Anthropology and Gender Theory at Panteion University for Social and Political Sciences, Greece. Among her publications are: Imaginable Futures? Temporality and Critique Now (2026), Agonistic Mourning (2017), Dispossession: The Performative in the Political (with Judith Butler, 2013), Life at the Limit: Essays on Gender, Body, and Biopolitics (2007).

/

Αθανασοπούλου Αγγελική / Athanasopoulou Aggliki
Ίδρυμα / Affiliation: Πάντειο Πανεπιστήμιο

Σύντομο βιογραφικό: Η Αγγελική Αθανασοπούλου είναι Επίκουρη Καθηγήτρια στο τμήμα Κοινωνικής Ανθρωπολογίας στο Πάντειο Πανεπιστήμιο. Είναι πτυχιούχος του Παιδαγωγικού Τμήματος Δημοτικής Εκπαίδευσης (ΕΚΠΑ) και διδάκτορας του τμήματος Κοινωνικής Ανθρωπολογίας και Ιστορίας του Πανεπιστημίου Αιγαίου. Έχει συμμετάσχει σε ευρωπαϊκά και ελληνικά ερευνητικά προγράμματα για τη μετανάστευση, το φύλο, την εργασία (τμήμα Κοινωνικής Ανθρωπολογίας και Ιστορίας) και τα γηρατειά (Εργαστήριο Σπουδών Φύλου, τμήμα Κοινωνικής Πολιτικής). Τα ερευνητικά της ενδιαφέροντα, οι ανακοινώσεις και οι δημοσιεύσεις της αφορούν στη μετανάστευση, τη συγγένεια, την ηλικία, την εκπαίδευση και την κοινωνική τάξη. Είναι συγγραφέας των βιβλίων (με Παπαταξιάρχης και Τοπάλη) Κόσμοι της οικιακής εργασίας: φύλο, μετανάστευση και πολιτισμικοί μετασχηματισμοί στην Αθήνα του πρώιμου 21ου

αιώνα (Αλεξάνδρεια, 2008) και Η αλβανική μεταναστευτική οικογένεια στην Ελλάδα: Διαμόρφωση των έμφυλων, διαγενεακών και συγγενειακών σχέσεων από το 1990 μέχρι σήμερα (Gutenberg, 2021).
Short bio: Angeliki Athanasopoulou is Assistant Professor of Social Anthropology at Panteion University of Social and Political Sciences. She holds a degree from the Department of Primary Education (National and Kapodistrian University of Athens) and a PhD from the Department of Social Anthropology and History (University of the Aegean). She has participated in European and Greek research programs focusing on migration, gender, and labour (Department of Social Anthropology and History), as well as ageing (Centre for Gender Studies, Department of Social Policy). Her research interests include migration, kinship, age, education and social class. She is the author of the books: Worlds of domestic work: Gender, migration and cultural transformations in early 21st century Athens (with Papataxiarchis, E., & P. Topali, Alexandria, 2008) and The Albanian migrant family in Greece: The shaping of gender, intergenerational and kinship relations from 1990 to the present (Gutenberg, 2021).

/

Ανδριανοπούλου Παναγιώτα / Andrianopoulou Panagiota
Ίδρυμα / Affiliation: Πανεπιστήμιο Μακεδονίας

Σύντομο βιογραφικό: Η Παναγιώτα Ανδριανοπούλου σπούδασε Αρχαιολογία, Εθνολογία και Λαογραφία στην Αθήνα και το Παρίσι. Από το 2006 εργάζεται ως εθνολόγος-λαογράφος στο ΥΠΠΟ. Το 2018 ανέλαβε την ευθύνη των συλλογών του Μουσείου Νεότερου Ελληνικού Πολιτισμού του ΥΠΠΟ (πρώην ΜΕΛΤ). Παράλληλα, από το 2011 παρακολουθεί στενά τις διεθνείς πολιτικές πολιτισμού συμμετέχοντας στο Διεθνές Δίκτυο facilitators της UNESCO για τη Διαφύλαξη της Άυλης Πολιτιστικής Κληρονομιάς και συντονίζοντας σχετικά σεμινάρια στη ΝΑ Ευρώπη, το Ουζμπεκιστάν, τη Ρεουνιόν, την Παλαιστίνη, την Κύπρο. Πεδία επιστημονικού ενδιαφέροντός της είναι η εννοιολόγηση της παράδοσης στον αστικό χώρο, η πολιτική και κοινωνική λειτουργία του παραδοσιακού χορού, η σχέση υλικοτήτων και επιτέλεσης, ο αντίκτυπος εθνικών και διεθνών πολιτικών πολιτισμού στις κοινότητες πρακτικής. Από το 2025 εκπονεί τη διδακτορική της διατριβή στο Πανεπιστήμιο Μακεδονίας με την επίβλεψη της Φωτεινής Τσιμπιρίδου, για το νόημα και τους εθνογραφικούς μετασχηματισμούς του εθιμικού δρώμενου της Αποκριάς στη Νάουσα.
Short bio: Panagiota Andrianopoulou studied Archaeology, Ethnology and Folklore in Athens and Paris. Since 2006, she has been working as an ethnologist and folklorist at the Ministry of Culture. In 2018, she was appointed as head of the Collections and Research Department of the state Museum of Modern Greek Culture. Besides, she is closely monitoring international cultural policies by participating in UNESCO's International Network of Facilitators for the Safeguarding of the Intangible Cultural Heritage and since 2011 she conducts related seminars in South-East Europe, Uzbekistan, Réunion, Palestine and Cyprus. Her field of academic interest include the conceptualisation and interpretation of the notion of tradition in urban spaces, the political and social function of traditional dance, the relationship between materialities and performance, and the impact of national and international cultural policies on communities of practice. Since 2025, she is a PhD Candidate at the University of Macedonia under the direction of Fotini Tsibiridou, focusing on the meaning(s) and ethnographic transformations of the customary Carnival celebrations in Naoussa.

/

Αποστόλου Ευαγγελία / Apostolou Evangelia
Ίδρυμα / Affiliation: Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας

Σύντομο βιογραφικό: Η Ευαγγελία Αποστόλου κατέχει δίπλωμα του ΠΜΣ του ΙΑΚΑ [2024–2026] «Σπουδές στην Κινητικότητα» της Σχολής Ανθρωπιστικών και Κοινωνικών Επιστημών του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας, με διπλωματική εργασία «ΣΥΝ-ΚΙΝΗΤΙΚΑ ΣΩΜΑΤΑ: Το αντιαρχείο του χειμάρρου Κραυσίδωνα». Με σημείο εκκίνησης το διπλό πλημμυρικό επεισόδιο του 2023, η έρευνά της εστιάζει στο σώμα του Κραυσίδωνα και ευρύτερα, στο υδάτινο σώμα ως αντι-αρχείο απέναντι στο επίσημο αρχείο του κράτους. Εξετάζει τα συν-κινητικά σώματα, ανθρώπινα και μη ανθρώπινα, και τις σχέσεις που αναδύονται μεταξύ τους, διερευνώντας πώς μέσα από αυτές συγκροτούνται νέοι τρόποι γίγνεσθαι,

μνήμης και ανάγνωσης του αστικού τοπίου. Είναι πτυχιούχος του Τμήματος Αρχιτεκτόνων Μηχανικών της Πολυτεχνικής Σχολής του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας [2005–2011], με διπλωματική εργασία «Τοπιογραφικές περιπλανήσεις στη δυτική ακτογραμμή του Βόλου» και ερευνητικό «Τα άγια νερά του Ν. Φθιώτιδας». Παράλληλα, είναι απόφοιτη του Τμήματος Ανακαίνισης και Αποκατάστασης Κτηρίων της Σχολής Τεχνολογικών Εφαρμογών της Πάτρας [2001–2005]. Από το 2012 έως σήμερα διατηρεί το προσωπικό της αρχιτεκτονικό εργαστήριο στον Βόλο.

Short bio: Evangelia Apostolou holds an MA in Mobility Studies (2024–2026) from the Department of History, Archaeology and Social Anthropology (IAKA), School of Humanities and Social Sciences, University of Thessaly, with a thesis entitled 'Co-Motional Bodies: The Anti-Archive of the Krafsidonas Torrent'. Taking the dual flood event of 2023 as its point of departure, her research focuses on the body of the Krafsidonas Torrent and, more broadly, on the watery body as an anti-archive in relation to the state's official archive. She examines co-motional human and more-than-human bodies and the relations that emerge between them, exploring how these relations constitute new modes of becoming, memory, and reading the urban landscape are constituted through these relations. She holds a Diploma in Architecture (2005–2011) from the School of Engineering, University of Thessaly, with a diploma thesis entitled 'Landscape Wanderings on the Western Coastline of Volos' and a research paper entitled 'The Holy Waters of Phthiotis'. She is also a graduate of the Department of Building Renovation and Restoration (2001–2005), School of Technological Applications, University of Patras. Since 2012, she has run her own architectural laboratory in Volos.

/

Βάββα Γεωργία / Vavva Georgia

Ίδρυμα / Affiliation: University of London

Σύντομο βιογραφικό: Η Γεωργία Βάββα είναι εθνομουσικολόγος με ειδίκευση στην εθνογραφική προσέγγιση της δημοφιλούς μουσικής σε αστικά περιβάλλοντα. Είναι απόφοιτη του Τμήματος Μουσικών Σπουδών του Πανεπιστημίου Αθηνών και του τμήματος Κοινωνικής Ανθρωπολογίας του Queen's University Belfast (Master of Arts with Distinction). Το 2019 ολοκλήρωσε το διδακτορικό της στο Royal Holloway, University of London με υποτροφία του πανεπιστημίου (Crossland Research Scholarship). Έχει εργαστεί ως ερευνήτρια στο πρόγραμμα «Έντεχνη Δυτική Μουσική στην Περίοδο της Κρίσης: μια διεπιστημονική μελέτη του σύγχρονου ελληνικού πολιτισμού και της Ευρωπαϊκής Ολοκλήρωσης», που εκπονήθηκε από το Εργαστήριο Εθνομουσικολογίας και Πολιτισμικής Ανθρωπολογίας του ΕΚΠΑ. Άρθρα της έχουν δημοσιευτεί στα περιοδικά Επιθεώρηση Κοινωνικών Ερευνών και Πολυφωνία, καθώς και σε συλλογικούς τόμους και είναι ενεργό μέλος της Διεθνούς Συλλογικότητας για τη Μελέτη της Δημοφιλούς Μουσικής στην Ελλάδα (PMG-IRC). Έχει διδάξει στο Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας, στο Τμήμα Πολιτισμού και Δημιουργικών Μέσων και Βιομηχανιών και στο Τμήμα Μουσικής Επιστήμης και Τέχνης του Πανεπιστημίου Μακεδονίας.

Short bio: Georgia Vavva is an ethnomusicologist specialising in the ethnographic study of popular music in urban environments. She holds a degree from the Department of Music Studies at the National and Kapodistrian University of Athens and an MA (with Distinction) in Social Anthropology from Queen's University Belfast. In 2019, she completed her PhD at Royal Holloway, University of London, supported by a Crossland Research Scholarship. She has worked as a researcher on the project "Western Art Music in Times of Crisis: An Interdisciplinary Study of Contemporary Greek Culture and European Integration," conducted by the Laboratory of Ethnomusicology and Cultural Anthropology, NKUA. Her work has been published in Social Research Review and Polyphonia. She is an active member of the International Collective for the Study of Popular Music in Greece (PMG-IRC). She has taught at the University of Thessaly, in the Department of Culture and Creative Media and Industries, and at the Department of Music Science and Art at the University of Macedonia.

/

Βαρελάκη Φάλια / Varelaki Falia

Ίδρυμα / Affiliation: Πανεπιστήμιο Βενετίας Ca' Foscari

Σύντομο βιογραφικό (EL): Η Φάλια Βαρελάκη είναι διδάκτωρ Κοινωνικής Ανθρωπολογίας του Πανεπι-

στημίου Αιγαίου. Η διδακτορική της έρευνα αφορά τον πολιτισμό του καρκίνου και τις βιοπολιτικές του διαστάσεις, με έμφαση στη γονιδιωματική, τη συγγένεια και τις πρακτικές φροντίδας. Έχει πραγματοποιήσει μακροχρόνια εθνογραφική έρευνα σε νοσοκομεία και κλινικές, μελετώντας τις αλληλεπιδράσεις μεταξύ επαγγελματιών υγείας και ασθενών και τις κοινωνικές και πολιτισμικές διαστάσεις που διαμορφώνουν την παροχή φροντίδας και τις εμπειρίες της ασθένειας. Είναι κάτοχος δύο μεταπτυχιακών τίτλων σπουδών, στην Κοινωνική και Ιστορική Ανθρωπολογία και στη Βιοηθική. Σήμερα εργάζεται ως μεταδιδακτορική ερευνήτρια στο Πανεπιστήμιο Ca' Foscari της Βενετίας, στο πλαίσιο του ερευνητικού προγράμματος PregDaT, που χρηματοδοτείται από το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο Έρευνας (ERC). Τα ερευνητικά της ενδιαφέροντα και οι δημοσιεύσεις της εστιάζουν στην υγεία και την ασθένεια, τον καρκίνο, το σώμα, την αναπαραγωγή, την ηθική και δεοντολογία της έρευνας και τη μεθοδολογία της έρευνας. Από το 2023 συντονίζει το Τμήμα Ηθικής και Δεοντολογίας του Συλλόγου Κοινωνικών Ανθρωπολόγων Ελλάδας (ΣΚΑΕ), ενώ συμμετέχει για δεύτερη θητεία στο Διοικητικό Συμβούλιο του Συλλόγου, σήμερα ως Γραμματέας. Είναι επίσης μέλος της Integrity Committee της European Association of Social Anthropologists (EASA) και της Επιτροπής Ηθικής και Δεοντολογίας της Έρευνας (ΕΗΔΕ) του Πανεπιστημίου Αιγαίου.

Short bio: Falia Varelaki is an anthropologist with a PhD in Social Anthropology from the University of the Aegean, Greece. Her doctoral research explored cancer culture through an ethnographic study of the biopolitics of cancer, focusing on genomics, kinship, and practices of care. She conducted long-term ethnographic fieldwork in hospital settings, examining interactions between healthcare professionals and patients to uncover the cultural dynamics and social determinants that shape care provision and patient outcomes. She also holds two Master's degrees, one in Social and Historical Anthropology and another in Bioethics. Falia is currently a research fellow at Ca' Foscari University of Venice, where she works on the ERC-funded research program PregDaT. Her research interests and publications center on issues related to health and illness, cancer, body, reproduction, research ethics, and ethnographic methodology. She is currently serving her second term as a Board member of the Association of Social Anthropologists Greece (SKAE), where she serves as Secretary and coordinates the Association's Ethics Group. She is also a member of the Integrity Committee of the European Association of Social Anthropologists (EASA) and the Research Ethics Committee of the University of the Aegean.

/

Βαρθολομαίος Ιωάννης / Vartholomaios Ioannis
Ίδρυμα / Affiliation: Ιόνιο Πανεπιστήμιο

Σύντομο βιογραφικό: Ο Ιωάννης Βαρθολομαίος είναι διδάκτωρ Πολιτικής Θεωρίας του Τμήματος Ιστορίας και Ψηφιακών Ανθρωπιστικών Επιστημών του Ιονίου Πανεπιστημίου. Είναι απόφοιτος του ίδιου Τμήματος και κάτοχος Μεταπτυχιακού Διπλώματος Ειδίκευσης στην Πολιτική Θεωρία και Φιλοσοφία από το Τμήμα Πολιτικών Επιστημών του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης. Έχει διδάξει Πολιτική Φιλοσοφία στο Τμήμα Κοινωνικής Ανθρωπολογίας και Ιστορίας του Πανεπιστημίου Αιγαίου και έχει εργαστεί ως ιστορικός ερευνητής στο Υπουργείο Πολιτισμού. Τα ερευνητικά του ενδιαφέροντα επικεντρώνονται σε ζητήματα πολιτικής φιλοσοφίας, σύγχρονης κοινωνικής και πολιτικής θεωρίας, καθώς και στη συστηματική διερεύνηση της ιδεολογίας, της εξουσίας και των μορφών διακυβέρνησης. Η διδακτορική του διατριβή εστιάζει στον νεοφιλελευθερισμό ως μορφή κυβερνητικότητας και πολιτισμική πρακτική, διερευνώντας τις θεωρητικές και κοινωνικές του διαστάσεις. Έχει δημοσιεύσει άρθρα σε ελληνικά και διεθνή επιστημονικά περιοδικά σχετικά με τις πολιτικές και πολιτισμικές διαστάσεις του νεοφιλελευθερισμού και τη συγκρότηση του σύγχρονου υποκειμένου

Short bio: Ioannis Vartholomaios holds a PhD in Political Theory from the Department of History and Digital Humanities at Ionian University. He is a graduate of the same Department and holds a Master's Degree in Political Theory and Philosophy from the Department of Political Science at Aristotle University of Thessaloniki. He has taught Political Philosophy at the Department of Social Anthropology and History at the University of the Aegean and has worked as a historical researcher at the Ministry of Culture. His research interests focus on political philosophy, contemporary social and political theory, as well as the

systematic investigation of ideology, power, and forms of governance. His doctoral dissertation focuses on neoliberalism as a form of governmentality and cultural practice, exploring its theoretical and social dimensions. He has published articles in Greek and international academic journals on the political and cultural dimensions of neoliberalism and the constitution of the contemporary subject.

/

Βεζύρη Ζαχαρούλα / Vezyri Zacharoula
Ίδρυμα / Affiliation: Δημοκρίτειο Πανεπιστήμιο Θράκης

Σύντομο βιογραφικό: Η Ζαχαρούλα Βεζύρη είναι υποψήφια διδάκτορας στο Τμήμα Κοινωνικής Πολιτικής του Δημοκρίτειου Πανεπιστημίου Θράκης και μέλος της ερευνητικής ομάδας του έργου ELDERWISE, το οποίο διερευνά τον ρόλο της Κοινωνικής και Αλληλέγγυας Οικονομίας στην κατ' οίκον φροντίδα ατόμων μεγαλύτερης ηλικίας στην Ελλάδα. Η διδακτορική της διατριβή εξετάζει τον τρόπο με τον οποίο οργανώνεται, ρυθμίζεται και εφαρμόζεται η φροντίδα των ατόμων μεγαλύτερης ηλικίας στην Ελλάδα. Είναι κάτοχος μεταπτυχιακού τίτλου σπουδών στην «Κοινωνική και Ιστορική Ανθρωπολογία» από το Τμήμα Κοινωνικής Ανθρωπολογίας και Ιστορίας του Πανεπιστημίου Αιγαίου. Διαθέτει πολυετή εμπειρία στην παροχή ψυχοκοινωνικής υποστήριξης σε πληθυσμούς σε κίνηση, έχοντας εργαστεί στην Ειδομένη, τη Θεσσαλονίκη και τη Μυτιλήνη.

Short bio: Zacharoula Veziri is a PhD candidate in the Department of Social Policy at the Democritus University of Thrace and a member of the research team of the ELDERWISE project, which explores the role of the Social and Solidarity Economy (SSE) in home-based care for older adults in Greece. Her doctoral research examines how care for older adults is organized, regulated, and implemented in Greece. She holds a Master's degree in Social and Historical Anthropology from the Department of Social Anthropology and History at the University of the Aegean. She has extensive experience in providing psychosocial support to people on the move, having worked in Eidomeni, Thessaloniki, and Mytilene.

/

Βεργάρα Κεσάδα Λουίζα Ειρήνη / Vergara Kesada Louiza Eirini
Ίδρυμα / Affiliation: Πάντειο Πανεπιστήμιο

Σύντομο βιογραφικό: Το Λου Ειρήνη Βεργάρα είναι απόφοιτο του τμήματος Κοινωνικής Ανθρωπολογίας του Πάντειου Πανεπιστημίου, κάτοχος μεταπτυχιακού διπλώματος του προγράμματος «Ζώα: Ηθική, Δίκαιο, Ευζωία» του τμήματος Φιλοσοφίας του ΕΚΠΑ σε συνεργασία με το ινστιτούτο Παστέρ και υποψήφιο διδάκτορ στο τμήμα της Κοινωνιολογίας του Πάντειου Πανεπιστημίου. Οι πιο πρόσφατες δημοσιεύσεις είναι ένα άρθρο με τίτλο «Ethics of Affirmative Collaboration: A Case Study of a Cat Community in the Urban Public Space» (2025) στο Πολωνικό Περιοδικό Σπουδών Ζώων «Zoophilologica» και η συ-συγγραφή ενός κεφαλαίου με τίτλο «Έρευνα για τα άλλα ζώα πέρα των δυϊσμών: Παρεχόμενες δυνατότητες, πρακτορικός ρεαλισμός και πολυειδιακή εθνογραφία» για το συλλογικό τόμο «Νόηση και Συνείδηση στα Ζώα» (2026).

Short bio: Lu Eirini Vergara has graduated from the department of Social Anthropology of Panteion University, holds a master's degree of the program "Animal Welfare, Ethics and the Law" of the department of Philosophy in NCUA and Paster Institute and is a PhD Candidate in the department of Sociology in Panteion University. The most recent publications are an article titled "Ethics of Affirmative Collaboration: A Case Study of a Cat Community in the Urban Public Space", published in the polish animal studies journal "Zoophilologica" (2025) and the co-authorship of a chapter titled "Research with Other Animals beyond Binarism: Affordances, Agential Realism and Multispecies Ethnography", for the edited volume "Cognition and Consciousness in Animals" (2026).

/

Βουλβούλη Αιμιλία / Voulvouli Aimilia
Ίδρυμα / Affiliation: Πανεπιστήμιο Μακεδονίας

Σύντομο βιογραφικό (EL): Η Αιμιλία Βουλβούλη είναι Επίκουρη Καθηγήτρια Οικονομικής Ανθρωπολογίας στο Τμήμα Βαλκανικών, Σλαβικών και Ανατολικών Σπουδών του Πανεπιστημίου Μακεδονίας και

μέλος το Εργαστηρίου/Πολιτισμός - Σύνορα - Φύλο. Είναι διδάκτορας Κοινωνικής Ανθρωπολογίας του University College London (UCL) και έχει διδάξει και διεξαγάγει εθνογραφική έρευνα στην Ανατολική Μεσόγειο κυρίως στην Τουρκία και στην Ελλάδα. Το ερευνητικό της έργο κινείται στο πεδίο της οικονομικής και πολιτικής ανθρωπολογίας, με έμφαση στις μορφές πολιτικής υποκειμενοποίησης, καθώς και στις συλλογικές μορφές οργάνωσης, τα κοινά και τις κοινωνικές κινητοποιήσεις. Έχει εργαστεί σε πανεπιστήμια στην Τουρκία και στην Ελλάδα καθώς και στην Ελληνική Υπηρεσία Ασύλου σε αντικείμενα που αφορούν τη διεθνή προστασία και τις θεσμικές διαδικασίες παραγωγής γνώσης στο πεδίο του ασύλου.
Short bio: Aimilia Voulvouli is Assistant Professor of Economic Anthropology at the Department of Balkan, Slavic & Oriental Studies at the University of Macedonia and a member of the Culture - Borders - Gender Lab (CBG/LAB). She holds a PhD in Social Anthropology from University College London (UCL) and has taught and conducted ethnographic research across the Eastern Mediterranean, particularly in Greece and Türkiye. Her research lies at the intersection of economic and political anthropology, focusing on political subjectivation, commons, collective forms of organization and social movements. She has also worked for the Greek Asylum Service on issues related to international protection and institutional processes of knowledge production in the field of asylum.

/

Γάτσιου Μαριλένα / Gatsiou Marilena
Ίδρυμα / Affiliation: Πάντειο Πανεπιστήμιο

Σύντομο βιογραφικό: Η Μαριλένα Γάτσιου είναι υποψήφια διδάκτορας Κοινωνικής Ανθρωπολογίας στο Πάντειο Πανεπιστήμιο, όπου ερευνά διασταυρώσεις της δημοφιλούς κουλτούρας, της πολιτικής και της αισθητικής στο Κόσοβο. Κατέχει μεταπτυχιακό τίτλο (MA) στην Οπτική Ανθρωπολογία από το Πανεπιστήμιο του Ώρχους και μεταπτυχιακό τίτλο (MA) στις Σπουδές Φύλου από το Πανεπιστήμιο Αιγαίου. Το ακαδημαϊκό της έργο εστιάζει στην κουίρ θεωρία, τις βαλκανικές σπουδές και την πολιτική ανθρωπολογία. Έχει πραγματοποιήσει εκτεταμένη επιτόπια έρευνα στο Κόσοβο, τη Δανία και την Ελλάδα, ενώ έχει συμμετάσχει σε ερευνητικά προγράμματα και στη δημιουργία εθνογραφικών φιλμ.
Short bio: Marilena Gatsiou is a PhD candidate in Social Anthropology at Panteion University, researching the intersection of pop culture, politics, and aesthetics in Kosovo. She holds an MA in Visual Anthropology from Aarhus University and an MA in Gender Studies from the University of the Aegean. Her academic work engages with queer theory, Balkan studies, and political anthropology. She has conducted extensive fieldwork in Kosovo, Denmark and Greece and has also been involved in research and visual ethnography projects.

/

Γιαννακοπούλου Ραφαέλα / Giannakopoulou Rafaela
Ίδρυμα / Affiliation: Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας

/

Γιαννίτση Κατερίνα / Giannitsi Katerina
Ίδρυμα / Affiliation: Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας

Σύντομο βιογραφικό: Η Κατερίνα Γιαννίτση είναι απόφοιτη του Τμήματος Εικαστικών και Εφαρμοσμένων Τεχνών του Πανεπιστημίου Δυτικής Μακεδονίας (2016), των Προγραμμάτων Μεταπτυχιακών Σπουδών «Μετα-βιομηχανικός Σχεδιασμός» του Τμήματος Αρχιτεκτόνων Μηχανικών του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας (2019) και «Σπουδές στην Κινητικότητα», του τμήματος Ιστορίας, Αρχαιολογίας και Κοινωνικής Ανθρωπολογίας, του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας (2026). Η πρακτική της κινείται μεταξύ ψηφιακών και αναλογικών μέσων και θεωρητικής έρευνας, διερευνώντας τις σχέσεις ανθρώπου, τεχνολογίας και περιβάλλοντος.
Short bio: Katerina Giannitsi holds a degree in Fine and Applied Arts from the University of Western Macedonia (2016), and MSc degrees in “Post-industrial Design”, from the department of Architecture, University of Thessaly (2019) and “Mobility Studies” from the Department of History, Archaeology and Social Anthropology, University of Thessaly (2026). Her practice spans digital and analogue media and

theoretical research, investigating the intersections of the human, technology, and the environment.

/

Γιουλδούρη Σοφία / Giouldouri Sofia
Ίδρυμα / Affiliation: Πανεπιστήμιο Μακεδονίας

Σύντομο βιογραφικό (EL): Σοφία Γιουλδούρη Γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη το 2003. Αποφοίτησε από το Μουσικό Σχολείο Θεσσαλονίκης λαμβάνοντας την υποτροφία «Σταύρος Ξαρχάκος». Σήμερα σπουδάζει ως μεταπτυχιακή φοιτήτρια του Τμήματος Μουσικής Επιστήμης και Τέχνης του Πανεπιστημίου Μακεδονίας. Έχει μελετήσει βιολί και τραγούδι, ενώ τα τελευταία χρόνια ασχολείται παράλληλα με το πολίτικο λαούτο. Στο πλαίσιο του πτυχιακού της project με τίτλο «Η διττή φύση του οργανοποιού–οργανοπαίχτη: μία εθνογραφική έρευνα πεδίου», δημιούργησε το εθνογραφικό ντοκιμαντέρ «Πώς ηχούν τα κυπαρίσσια». Επιπλέον, συμμετείχε στις εργασίες του Διεθνούς Συνεδρίου στη μνήμη του Θεόδωρου Κονκουρή «Ανθρωπολογία και εθνομουσικολογία σε διάλογο: μεταξύ πράξης και θεωρίας», του 1ου Φοιτητικού Συμποσίου Μουσικής Παιδαγωγικής & Κοινοτικής Μουσικής και του 1ου Συμποσίου του Δικτύου Α.Π.Κ. Δράμας στην εισήγηση με τίτλο: «Ηχογεωλογικά τοπία του ελληνικού χώρου». Τέλος, έλαβε μέρος στα εργαστήρια «Εθνογραφικής γραφής ήχου» και «Ενσώματης και αισθητηριακής εθνογραφικής γραφής στην εθνομουσικολογία» της Αλεξάνδρας Μπαλάντινα και του Θεόδωρου Κονκουρή.
Short bio: Sofia Giouldouri was born in Thessaloniki in 2003. She graduated from the Music School of Thessaloniki, receiving the "Stavros Xarchakos" scholarship. Currently, she is a postgraduate student at the Department of Music Science & Art of the University of Macedonia. She has studied violin and singing, while in recent years she has also been playing the Istanbul lute (politiko laouto). As part of her undergraduate thesis project, titled "The Dual Nature of the Luthier-Musician: An Ethnographic Field Research", she directed the ethnographic documentary "How the Cypresses Sound". Also, she participated in the International Conference in memory of Theodoros Konkouris, "Anthropology and Ethnomusicology in Dialogue: Between Practice and Theory", the 1st Student Symposium of Music Pedagogy & Community Music, and the 1st Symposium of the A.P.K. Drama Network, presenting the paper titled: "Sound-geological Landscapes of Greece". Finally, she attended the workshops "Ethnographic Sound Writing" and "Embodied and Sensory Ethnographic Writing in Ethnomusicology", conducted by Alexandra Balandina and Theodoros Konkouris.

/

Γκέφου-Μαδιανού Δήμητρα / Gefou-Madianou Dimitra
Ίδρυμα / Affiliation: Πάντειο Πανεπιστήμιο

Σύντομο βιογραφικό: Ομότιμη καθηγήτρια κοινωνικής ανθρωπολογίας και ιδρυτικό μέλος του ομώνυμου Τμήματος στο Πάντειο Πανεπιστήμιο. Σπούδασε κοινωνική ανθρωπολογία και κοινωνικές επιστήμες στο Pierce College, στο Πάντειο Πανεπιστήμιο και στο Πανεπιστήμιο Columbia της Νέας Υόρκης. Κυριότερα βιβλία: Alcohol, Gender and Culture, επιμ., Routledge (1992). Alcohol and the Community, επιμ. WHO (1995). Ανθρωπολογική Θεωρία και Εθνογραφία. Σύγχρονες Τάσεις, επιμ.,Πατάκης (1998/2011). Πολιτισμός και Εθνογραφία. Από τον Εθνογραφικό Ρεαλισμό στην Πολιτισμική Κριτική, Πατάκης (1999/2011). Εαυτός και 'Άλλος'. Εννοιολογήσεις, Ταυτότητες και Πρακτικές στην Ελλάδα και την Κύπρο, επιμ., Gutenberg (2003). Όψεις Ανθρωπολογικής Έρευνας: Πολιτισμός, Ιστορία Αναπαραστάσεις, επιμ., Πατάκης (2009/2011). Πολιτικές της Ηθικής στην Ανθρωπολογία: Κριτικές γενεαλογίες των κωδίκων δεοντολογίας, Πατάκης (2024). Επιστημονικά ενδιαφέροντα: ανθρωπολογική θεωρία και εθνογραφική έρευνα· πολιτισμός (culture) και εθνογραφία· ανάπτυξη της ανθρωπολογίας στον ακαδημαϊκό χώρο· ανθρωπολογία της υγείας· συγκρότηση/ αποδόμηση ταυτοτήτων· πολιτισμικά και ζητήματα φύλου στη χρήση ουσιών και αλκοόλ· πολυπολιτισμικότητα και μετανάστευση· ανθρωπολογία και ψυχανάλυση· μνήμη, τραύμα και χρονικότητες στον Εμφύλιο· ζητήματα ηθικής και δεοντολογίας (κώδικες) στην εθνογραφική έρευνα. Άρθρα της πάνω στα ζητήματα αυτά έχουν δημοσιεύτηκαν σε περιοδικά με κριτές και συλλογικούς τόμους. Επιτόπια εθνογραφική έρευνα σε: Προσφυγική περιοχή Αθηνών, Μεσόγεια Αττικής, Θεσσαλία, Ν. Αλβανία.
Short bio: Professor Emerita in social anthropology and founder member of the Department of

Social Anthropology at Panteion University. She studied anthropology and social sciences at Pierce College, Panteion University and Columbia University in New York. Main books: Alcohol, Gender and Culture, ed., Routledge (1992). Alcohol and the Community, ed., WHO Publ. (1995). Current Trends in Anthropological Theory and Ethnography (ed.), Patakis (1998/2011). Culture and Ethnography: From Ethnographic Realism to Cultural Critique, Patakis (1999/2011). Self and Other: Conceptualisations, Identities, and practices in Greece and Cyprus, ed., Gutenberg (2003). Facets of Anthropological Research: Culture, History, Representations, ed., Patakis (2009/2011). Politics of Ethics in Anthropology: Critical Genealogies of Anthropological Codes of Ethics, Patakis (2024).
Research interests: Theory of anthropology and ethnographic research; culture and ethnography; the development of anthropology in the Greek academia; anthropology of health; construction/deconstruction of identities; cultural and gender issues in drug and alcohol use; multiculturalism and migration, anthropology and psychoanalysis; memory, trauma and temporalities in Greek Civil War; Politics of ethics (codes) in anthropology. Articles on these issues have been published in Greek and international journals and as book chapters. Ethnographic fieldwork sites: Refugee area in Athens, Mesogeia Attica, Thessaly, South Albania.

/

Γκιάτας Διονύσης / Gkiatas Dionysis
Ίδρυμα / Affiliation: Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας

Σύντομο βιογραφικό: Ο Διονύσης Γκιάτας είναι υποψήφιος διδάκτορας Κοινωνικής Ανθρωπολογίας στο Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας και μέλος της ερευνητικής ομάδας PREMISA (Projecktgruppe Empirische Migrationforschung Salzburg) του Paris Lodron Universität Salzburg. Τα ερευνητικά του ενδιαφέροντα επικεντρώνονται στην ανθρωπολογία του πολιτικού, στις διαδικασίες συγκρότησης ταυτοτήτων, καθώς και στην ανθρωπολογία της μετανάστευσης -με κέντρο εστίασης το διασπορικό πλαίσιο. Είναι κάτοχος πτυχίου Ιστορίας και μεταπτυχιακού διπλώματος στις Σπουδές στην Κινητικότητα από το πανεπιστήμιο Θεσσαλίας.
Short bio: Dionysis Gkiatas is a PhD candidate in Social Anthropology at the University of Thessaly and a member of the PREMISA research group (Projecktgruppe Empirische Migrationforschung Salzburg) at Paris Lodron Universität Salzburg. His research interests focus on the anthropology of the political, processes of identity formation, and the anthropology of migration, with a particular focus on the diasporic context. He holds a degree in History and a Master's degree in Mobility Studies from the University of Thessaly.

/

Γρηγοριάδου Σοφία / Grigoriadou Sofia
Ίδρυμα / Affiliation: Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας

Σύντομο βιογραφικό: Η Σοφία Γρηγοριάδου έχει διδακτορικό δίπλωμα στην Κοινωνική Ανθρωπολογία (Πάντειο Πανεπιστήμιο) με θέμα τη «Σύγχρονη καλλιτεχνική παραγωγή και/σε μεταβαλλόμενες πόλεις: τα παραδείγματα της Αθήνας και των Σκοπίων». Έχει σπουδάσει Εικαστικές Τέχνες στην ΑΣΚΤ (Προπτυχιακό και Μεταπτυχιακό δίπλωμα) και φιλολογία/παιδαγωγική στο ΕΚΠΑ (ΦΠΨ). Είναι συνιδρύτρια του TWIXTlab, ενός εργαστηρίου μεταξύ σύγχρονης τέχνης, κοινωνικών επιστημών και καθημερινότητας στην Αθήνα. Έχει συμμετάσχει σε καλλιτεχνικά και διατομεακά εγχειρήματα όπως: Akoo-o (ιδρυτικό μέλος), Video Art Miden, kyklada.press κ.α. και έχει (συν)διοργανώσει ή/και συμμετάσχει σε εργαστήρια, καλλιτεχνικά/εκπαιδευτικά πρότζεκτ και εκθέσεις γύρω από τη σύγχρονη τέχνη και την ανθρωπολογία. Έχει διδάξει σύγχρονη τέχνη στην ΑΣΚΤ και ανθρωπολογία, μουσειολογία και οπτικό πολιτισμό στο Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας. Το 2024 εργάστηκε στο Μουσείο Σύγχρονης τέχνης των Σκοπίων ως επιμελήτρια τέχνης, υπεύθυνη του προγράμματος προβολών και συνεπιμελήτρια του περιοδικού «The Large Glass». Είναι μέλος της Συντακτικής Επιτροπής του περιοδικού του ΣΚΑΕ, Ανθρωπολογίες/Anthropologies.
Short bio: Sofia Grigoriadou holds a PhD in Social Anthropology (Panteion University) on 'Contemporary art production in/and changing cities: the cases of Athens and Skopje'. She studied Fine Arts at the

Athens School of Fine Arts (undergraduate and postgraduate degrees) and philology/pedagogics at the National and Kapodistrian University of Athens. She is a founding member of TWIXTlab, a laboratory between and betwixt contemporary art, social sciences and the everyday in Athens. She has participated in artistic and interdisciplinary initiatives such as Akoo-o (founding member), Video Art Miden, kyklada. press, and more, and has (co-)organised and/or participated in workshops, artistic and educational projects, and exhibitions related to contemporary art and anthropology. She has taught contemporary art at the Athens School of Fine Arts and anthropology, museology and visual culture at the University of Thessaly. In 2024, she worked at the Museum of Contemporary Art in Skopje as an art curator, head of the screening programme and co-editor of the magazine 'The Large Glass'. She is a member of the editorial commitee of the magazine of SKAE, Ανθρωπολογίες/Anthropologies.

/

Δαλάκογλου Δημήτρης / Dalakoglou Dimitris
Ίδρυμα / Affiliation: Vrije Universiteit Amsterdam

Σύντομο βιογραφικό: Ο Δημήτρης Δαλάκογλου είναι καθηγητής και έχει την έδρα της Κοινωνικής Ανθρωπολογίας στο Vrije Universiteit Amsterdam στην Ολλανδία. Είναι επίσης διευθυντής του Εργαστηρίου για τις Υποδομές, την Αειφορία και τα Κοινά στο ίδιο πανεπιστήμιο.
Short bio: Dimitris Dalakoglou holds the Professorial Chair of Social Anthropology at Vrije Universiteit Amsterdam. He is also the director of the Infrastructures Sustainability & Commons Lab at the same University.

/

Δαφέρμου Ειρήνη / Defermou Eirini
Ίδρυμα / Affiliation: Ανεξάρτητη ερευνήτρια

Short bio: I'm a trained librarian-archivist holding a masters in Gender Studies (Panteion Univ.). For the past five years, I've been heading the historical feminist archive at the Library for Gender Equality in Athens. I am engaged in the idea of dismantling the archive using community, anticolonial, queer and artistic methodologies.

/

Δέλτσου Ελευθερία / Detsou Eleftheria
Ίδρυμα / Affiliation: Πανεπιστήμιου Θεσσαλίας

Σύντομο βιογραφικό: Η Ελευθερία Δέλτσου είναι αναπληρώτρια καθηγήτρια Κοινωνικής Ανθρωπολογίας στο τμήμα Ιστορίας, Αρχαιολογίας και Κοινωνικής Ανθρωπολογίας του Πανεπιστήμιου Θεσσαλίας. Έκανε βασικές σπουδές στην Αγγλική Φιλολογία και μεταπτυχιακές σπουδές στη Προφορική Ιστορία/Λαογραφία στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης, και μεταπτυχιακές σπουδές και διδακτορική διατριβή (1995) στην Κοινωνική Ανθρωπολογία στο Indiana University στις ΗΠΑ. Ασχολείται ερευνητικά με την αγροτική και αστική ανθρωπολογία και πιο ειδικά με τις πολιτικές του πολιτισμού, τον αστικό ακτιβισμό, τον τουρισμό, την ανάπτυξη, την κατανάλωση, την Ευρωπαϊκή Ένωση, τη νεωτερικότητα και το νεοφιλελευθερισμό, τον εθνικισμό, την παραγωγή του χώρου, τις προσλήψεις του παρελθόντος.
Short bio: Eleftheria Deltsou is Associate Professor of Social Anthropology in the Department of History, Archaeology and Social Anthropology of the University of Thessaly. She did her BA in English Language and Literature and a first MA in Oral History/Folklore at the Aristotle University of Thessaloniki, and a second MA and her PhD (1995) in Social Anthropology at
Indiana University (Bloomington, IN, USA). Her research interests include rural and urban anthropology, and more specifically the politics of culture, urban activism, tourism, development, consumption, the European Union, modernity and neoliberalism, nationalism, the production of space, and the appropriation of the past.

/

Διακάκη Νούρη / Diakaki Nouri
Ίδρυμα / Affiliation: Πάντειο Πανεπιστήμιο

Σύντομο βιογραφικό: Η Νούρη Διακάκη είναι υποψήφια διδακτόρισσα στο Τμήμα Κοινωνικής Ανθρωπολογίας του Παντείου Πανεπιστημίου. Η έρευνά της επικεντρώνεται στις διατομές του φύλου, της σεξουαλικότητας, της καθημερινής ζωής και των πολιτικών του σώματος, με ιδιαίτερη έμφαση στις κουήρ εμπειρίες και αντιλήψεις του δημόσιου και του πολιτικού.
Short bio: Nuri Diakaki is a PhD candidate in the Department of Social Anthropology at Panteion University. Her research focuses on the intersections of gender, sexuality, everyday life and body politics, with a particular focus on queer experiences and perceptions of the public and the political.

/

Δούκας Γεώργιος / Doukas Giorgos
Ίδρυμα / Affiliation: Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης

Σύντομο βιογραφικό: Προπτυχιακός φοιτητής στο Τμήμα Ιστορίας και Αρχαιολογίας του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, με ειδίκευση στην Ιστορία και ενδιαφέρον για την Κοινωνική Ανθρωπολογία και τη Σύγχρονη Ιστορία. Στο πλαίσιο του προπτυχιακού μου προγράμματος σπουδών, έχω παρακολουθήσει μαθήματα ανθρωπολογίας που
καλύπτουν την Εθνογραφία, την Κοινωνική Ανθρωπολογία, την Πολιτική Ανθρωπολογία, την Ιστορική Ανθρωπολογία, καθώς και την κατανόηση επιστημολογικών παραδειγμάτων της ανθρωπολογικής θεωρίας. Επιπλέον, στο πλαίσιο ορισμένων από τα παραπάνω μαθήματα, έχω συντάξει εργασίες.
Short bio: Undergraduate student in the Department of History and Archaeology at Aristotle University of Thessaloniki specializing in History, with an interest in social anthropology and Contemporary History. I have taken anthropology courses as part of my undergraduate program, covering Ethnography, Social Anthropology, Political Anthropology, Historical Anthropology, and an understanding of epistemological examples of Anthropological Theory. In addition, papers have been written as part of some of the above courses.

/

Δούση Έφη / Dousi Efi
Ίδρυμα / Affiliation: Πάντειο Πανεπιστήμιο

Σύντομο βιογραφικό: Η Έφη Δούση σπούδασε Νομική στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης και πραγματοποίησε μεταπτυχιακές σπουδές στην Εγκληματολογία, στο Τμήμα Κοινωνιολογίας, καθώς και στην Κοινωνική και Πολιτισμική Ανθρωπολογία στο Πάντειο Πανεπιστήμιο. Ως νομική σύμβουλος, από το 2014 ασχολείται συστηματικά με ζητήματα προστασίας προσφύγων και συνηγορίας για τα ανθρώπινα δικαιώματα, συμμετέχοντας παράλληλα σε ερευνητικές δράσεις και παρεμβάσεις. Υπήρξε μέλος της ομάδας νομικής υποστήριξης στην υπόθεση της Μόριας και σήμερα συμμετέχει στην ομάδα νομικής υποστήριξης για την υπόθεση της Πύλου. Σημαντικό μέρος της νομικής της πρακτικής αφορά υποθέσεις ποινικοποίησης προσφύγων και μεταναστών. Παράλληλα, έχει αρθρογραφήσει για ζητήματα που συνδέονται με την επαγγελματική της πρακτική και τα ερευνητικά της ενδιαφέροντα. Στα θεωρητικά και ερευνητικά της ενδιαφέροντα περιλαμβάνονται η πολιτική ανθρωπολογία, η ανθρωπολογία των συνόρων, ο ανθρωπισμός και η ανθρωπιστική δράση, οι σπουδές φύλου, οι τεχνολογίες του σώματος, οι θεωρίες περί υποκειμενικότητας και ευθύνης, η βιοπολιτική, οι πολιτικές της μνήμης και ο ερευνητικός ακτιβισμός.
Short bio: Effie Dousi studied Law at the Aristotle University of Thessaloniki and pursued postgraduate studies in Criminology at the Department of Sociology, as well as in Social and Cultural Anthropology at Panteion University. As a legal advisor, she has been working systematically since 2014 on refugee protection and human rights advocacy, while also participating in research initiatives and interventions. She was a member of the legal support team in the Moria case and is currently part of the legal support team working on the Pylos case. A significant part of her legal practice focuses on cases involving the criminalisation of refugees and migrants. She has also published articles on issues related to her professional practice and research interests.Her theoretical and research interests include political anthropology, the anthropology of borders, humanitarianism and humanitarian action, gender studies,

technologies of the body, theories of subjectivity and responsibility, biopolitics, the politics of memory, and research activism.

/

Ευθυμίου Άλκηστη / Efthimiou Alkisti

Ίδρυμα / Affiliation: Πάντειο Πανεπιστήμιο

Σύντομο βιογραφικό: Η Άλκηστη Ευθυμίου είναι διδακτόρισσα κοινωνικής ανθρωπολογίας του Παντείου Πανεπιστημίου. Η έρευνά της κινείται στη διασταύρωση των πολιτισμικών σπουδών και της ανθρωπολογίας, με έμφαση στην κουήρ φεμινιστική κριτική και στη σύγχρονη κινηματογραφική παραγωγή στην Ελλάδα και στη Λατινική Αμερική. Κείμενά της έχουν δημοσιευτεί στο Journal of Greek Media & Culture, στο Cambridge Journal of Anthropology και στον συλλογικό τόμο Κριτική δημόσια ανθρωπολογία και σπουδές φύλου (Τόπος, 2024), μεταξύ άλλων. Εργάζεται επίσης ως μεταφράστρια.

Short bio: Alkisti Efthymiou holds a PhD in social anthropology from Panteion University. Her research sits at the intersection of cultural studies and anthropology, with a focus on queer feminist critique and contemporary film production in Greece and Latin America. Her writing has appeared in the Journal of Greek Media & Culture, the Cambridge Journal of Anthropology and the edited volume Critical Public Anthropology and Gender Studies (in Greek, published by Topos, 2024), among others. She also works as a translator.

/

Θεοδοσιου Ασπασια (Σίσσυ) / Theodosiou Aspasia (Sissie)

Ίδρυμα / Affiliation: Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων

Σύντομο βιογραφικό: Η Ασπασία (Σίσσυ) Θεοδοσίου είναι κοινωνική ανθρωπολόγος και Αναπληρώτρια Καθηγήτρια στο Τμήμα Μουσικών Σπουδών του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων. Είναι κάτοχος μεταπτυχιακού και διδακτορικού διπλώματος στην Κοινωνική Ανθρωπολογία από το Πανεπιστήμιο του Μάντσεστερ. Έχει συμμετάσχει σε διεθνή ερευνητικά προγράμματα, μεταξύ των οποίων το δίκτυο «Remaking Eastern Borders in Europe» και το πρόγραμμα «Crosslocations» του Πανεπιστημίου του Ελσίνκι, ενώ είναι αξιολογήτρια προτάσεων Horizon. Αποτελεί επίσης ιδρυτικό μέλος της πρωτοβουλίας dëcolonize helláş. Η έρευνά της βασίζεται σε μακρόχρονη εθνογραφική εργασία με Ρομά μουσικούς στην Ήπειρο, στα ελληνοαλβανικά σύνορα, και, πρόσφατα, με Μιζραχί κοινότητες στο Ισραήλ. Τα ενδιαφέροντά της περιλαμβάνουν την ανθρωπολογία της μουσικής, τις κριτικές σπουδές Ρομά, την καλλιτεχνική εργασία, τα σύνορα, τον πολιτισμικό ρατσισμό και τις κληρονομιές της λευκής υπεροχής. Η τρέχουσα έρευνά της εστιάζει στη γυναικεία μουσική εργασία και στην καλλιτεχνική εργασία σε μεταναστευτικά πλαίσια. Παράλληλα, συν-γράφει μια εθνογραφία για τη διεθνή καλλιτεχνική παρουσία της Γλυκερίας και τις πολιτικές της δημοφιλούς μουσικής.

Short bio: Aspasia (Sissie) Theodosiou is a social anthropologist and Associate Professor in the Department of Music Studies at the University of Ioannina. She holds an MA and a PhD in Social Anthropology from the University of Manchester. She has participated in several international research projects, including the network “Remaking Eastern Borders in Europe” and the University of Helsinki’s “Crosslocations” project, and serves as a Horizon evaluator. She is also a founding member of the dëcolonize helláş initiative. Her research draws on long-term ethnographic fieldwork with Roma musicians in Epirus, on the Greek–Albanian border, and, more recently, with Mizrahi communities in Israel. Her interests include the anthropology of music, critical Roma studies, artistic labour, nationalism, borders, cultural racism, and the legacies of national purity and white supremacy. Her current research focuses on women’s music labour and artistic work in migration contexts, while she is co-authoring an ethnography of Glykeria’s international artistic presence.

/

Ιωαννίδου Βικτώρια / Ioannidou Victoria

Ίδρυμα / Affiliation: ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΕΙΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Σύντομο βιογραφικό: Η Βικτώρια Ιωαννίδου είναι διδάκτωρ του Τμήματος Ιταλικής Γλώσσας και Φιλολογίας του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης και είναι συμβασιούχος διδάσκουσα στο ίδιο Τμήμα. Η έρευνά της κινείται στη διασταύρωση λογοτεχνίας, κοινωνικής θεωρίας και φιλοσοφίας του δικαίου, με ιδιαίτερο ενδιαφέρον για ζητήματα ταυτότητας, θεσμών, εγκλεισμού, κανονικότητας και περιθωριακών χώρων. Στη διδακτορική της διατριβή μελέτησε το *Il fu Mattia Pascal* του Luigi Pirandello μέσα από τη σκοπιά της κοινωνιολογίας και φιλοσοφίας του δικαίου. Έχει παρουσιάσει εργασίες σε διεθνή συνέδρια για τη σύγχρονη ιταλική λογοτεχνία, το σώμα, τη βία, τη μνήμη και τις μορφές κοινωνικού αποκλεισμού. Τα ερευνητικά της ενδιαφέροντα εστιάζουν ιδιαίτερα στις σχέσεις ανάμεσα στη λογοτεχνική αναπαράσταση, τις κοινωνικές δομές και τους μηχανισμούς εξουσίας και κανονικοποίησης.
Short bio: Victoria Ioannidou is a postdoctoral researcher at the Department of Italian Language and Literature, Aristotle University of Thessaloniki, and a Visiting Researcher at the Department of Political Science and International Relations, University of the Peloponnese. Her current research projects explore spatiality, temporality, identity, and representations of political power in postwar Italian literature. She holds a PhD in Italian Literature (2024, summa cum laude), with a dissertation
examining the philosophy and sociology of law in Luigi Pirandello's Il fu Mattia Pascal. She also holds degrees in Law, Italian Language and Literature, and Literature and Culture. Her research interests include modern and contemporary Italian literature, spatial politics, law and literature, body and memory studies, ecocriticism, and postcolonial theory. She has presented at international conferences and published in Greek and international academic journals.

/

Καλλιμοπούλου Ελένη / Kallimopoulou Eleni

Ίδρυμα / Affiliation: Εθνικό και Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών

Σύντομο βιογραφικό: Η Ελένη Καλλιμοπούλου (PhD, MMus SOAS, University of London) είναι εθνομουσικολόγος και αναπληρώτρια καθηγήτρια στο Τμήμα Μουσικών Σπουδών του Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών. Μελετά την ελληνική δημοφιλή/παραδοσιακή μουσική με τα εργαλεία της εθνογραφικής και ιστορικής έρευνας. Η έρευνά της επικεντρώνεται σε ζητήματα μουσικής επιτέλεσης, ταυτότητας, πολιτικών του πολιτισμού, ακουστικής κουλτούρας και αστικού χώρου, επιστημολογίας και κριτικής παιδαγωγικής της εθνομουσικολογίας. Στα τρέχοντα ερευνητικά της ενδιαφέροντα εντάσσεται η καλλιτεχνική εργασία των μουσικών/τραγουδιστών της δημοφιλούς μουσικής σε νυχτερινά κέντρα.
Short bio: Eleni Kallimopoulou (PhD, MMus SOAS, University of London) is an ethnomusicologist and Associate Professor in the Department of Music Studies at the National and Kapodistrian University of Athens. She researches Greek popular music with an emphasis on the ethnographic and historical study of musical performance, identity, the politics of culture, acoustic culture and urban space, the epistemology and critical pedagogy of ethnomusicology. Her current research focuses on artistic labour in the Greek popular music scene.

/

Καλλιντζή Ευστρατία / Kallintzi Efstratia

Ίδρυμα / Affiliation: Πανεπιστήμιο Αιγαίου

Σύντομο βιογραφικό (EL): Η Ευστρατία Καλλιντζή είναι εκπαιδευτικός Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης και απόφοιτη του Παιδαγωγικού Τμήματος Δημοτικής Εκπαίδευσης του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας. Είναι κάτοχος του Κοινού Ελληνογαλλικού ΠΜΣ «Διδακτικές της Πολυγλωσσίας και Γλωσσικές Πολιτικές. Διάδοση των Γλωσσών και Πολιτισμών σε Πολύγλωσσα Περιβάλλοντα» του ΑΠΘ και του Université du Maine, καθώς και του ΠΜΣ «Κοινωνική και Ιστορική Ανθρωπολογία» του Πανεπιστημίου Αιγαίου. Η διπλωματική της εργασία αφορούσε τις κοινωνικές, πολιτισμικές και ηθικές προεκτάσεις της εγκυμοσύνης, με έρευνα πεδίου στη Λέσβο. Έχει συμμετάσχει ως βοηθός έρευνας πεδίου στο έργο P.R.E.S.S. και έχει συνεργαστεί με το Εργαστήριο Μελέτης, Διδασκαλίας, Διάδοσης Ελληνικής Γλώσσας & Πολυγλωσσίας του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας. Έχει παρουσιάσει ανακοίνωση σε διεθνές συνέδριο με αντικείμενο την εκμάθηση της αραβικής γλώσσας στην Ελλάδα.
Short bio: Efstratia Kallintzi is a primary school teacher in Lesvos and a graduate of the Department

of Primary Education at the University of Thessaly. She holds a Joint Greek-French MSc in "Language Teaching and Language Policies: Dissemination of Languages and Cultures in Multilingual Environments" from Aristotle University of Thessaloniki and Université du Maine, as well as an MSc in "Social and Historical Anthropology" from the University of the Aegean. Her master's thesis examined the social, cultural and ethical dimensions of pregnancy, based on fieldwork conducted in Lesvos. She has participated as a field research assistant in the P.R.E.S.S. project and has collaborated with the Greek Language and Multilingualism Laboratory at the University of Thessaly.

/

Καλογήρου Γιώργος / Kalogirou Giorgos
Ίδρυμα / Affiliation: Πανεπιστήμιο Δυτικής Αττικής

Σύντομο βιογραφικό: Ονομάζομαι Γεώργιος Καλογήρου και είμαι κοινωνιολόγος, με εξειδίκευση στην Ειδική Αγωγή, την Κλινική Κοινωνιολογία και τα Πολιτικά Συστήματα. Εργάζομαι ως Εξωτερικός Επιστημονικός Συνεργάτης στο Πανεπιστήμιο Δυτικής Αττικής, υλοποιώντας δράσεις για την έμφυλη ισότητα και τη συμπερίληψη. Κατά τη διάρκεια των μεταπτυχιακών μου σπουδών στην Ειδική Αγωγή στο Πανεπιστήμιο Κρήτης, τιμήθηκα με πλήρη απαλλαγή διδάκτρων βάσει ακαδημαϊκών κριτηρίων. Παράλληλα, δραστηριοποιούμαι ενεργά στην ακαδημαϊκή έρευνα με εστίαση στα κοινωνικά κινήματα, την κουλτούρα των φιλάθλων και τα «αθλητικά κοινά». Το ερευνητικό μου έργο περιλαμβάνει τη δημοσίευση της μελέτης μου "Football Commons and the Radical Expansion of Self-Managed Clubs: The case of 'Riksi'" στο διεθνές επιστημονικό περιοδικό Soccer & Society (Routledge). Επιπλέον, συμμετείχα ως εισηγητής στο 10ο Τακτικό Συνέδριο της Ελληνικής Κοινωνιολογικής Εταιρείας στη Μυτιλήνη, παρουσιάζοντας την εισήγησή μου για τις εναλλακτικές προσεγγίσεις της συλλογικής δράσης και διαμαρτυρίας στον χώρο του αθλητισμού.

Short bio: My name is Georgios Kalogirou and I am a sociologist, specialising in Special Education, Clinical Sociology and Political Systems. I work as an External Research Associate at the University of West Attica, implementing initiatives on gender equality and inclusion.

During my postgraduate studies in Special Education at the University of Crete, I was awarded a full tuition fee waiver based on academic merit. At the same time, I am actively involved in academic research focusing on social movements, fan culture and 'sports commons'.

My research work includes the publication of my paper 'Football Commons and the Radical Expansion of Self-Managed Clubs: The case of "Riksi"' in the international academic journal 'Soccer & Society' (Routledge). Furthermore, I participated as a speaker at the 10th Annual Conference of the Hellenic Sociological Society in Mytilene, presenting my paper on alternative approaches to collective action and protest in the field of sport.

/

Καλοχριστιανάκης Γεώργιος / Kalochristianakis Georgios
Ίδρυμα / Affiliation: Πανεπιστήμιο Αιγαίου

Σύντομο βιογραφικό: Ονομάζομαι Γιώργος Καλοχριστιανάκης και είμαι απόφοιτος του τμήματος Αγγλικής Γλώσσας και Φιλολογίας του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης και κάτοχος μεταπτυχιακού από το ΠΜΣ «Φύλο, Πολιτισμός και Κοινωνία» του Πανεπιστημίου Αιγαίου, όπου η διπλωματική μου εργασία επικεντρώθηκε στην ανθρωπολογική διερεύνηση των επιτελέσεων του ανδρισμού, της αρρενωπότητας και της σεξουαλικότητας στην Κρήτη. Αυτή την περίοδο είμαι μεταπτυχιακός φοιτητής στο ΠΜΣ «Ανθρώπινα Δικαιώματα και Μεταναστευτικές Σπουδές» του Πανεπιστημίου Μακεδονίας. Έχω επίσης συμμετάσχει μέσω του ERUA στα travelling seminars «Gender, Health and the Body» στο Παρίσι και «Histories of Gender, Crime and Violence» στη Σόφια.

Short bio: My name is Georgios Kalochristianakis and I hold a BA in "English Language and Literature" from the Aristotle University of Thessaloniki and an MA in "Gender, Culture and Society" from the University of the Aegean, where my master's thesis focused on an anthropological exploration of the performances of manhood, masculinity and sexuality in Crete. Currently, I am an MA student in "Human Rights and Migration Studies" at the University of Macedonia. Through the ERUA network, I have also

participated in the travelling seminars “Gender, Health and the Body” in Paris and “Histories of Gender, Crime and Violence” in Sofia.

/

Καλφαντή Μελ / Kalfanti Mel
Ίδρυμα / Affiliation: Δρ. Κοινωνικής Ανθρωπολογίας

Σύντομο βιογραφικό: Το Μελ Καλφαντή είναι ανθρωπολόγος και επιμελητό κινηματογραφικών προγραμμάτων, με ενασχόληση σε ζητήματα που αφορούν το φύλο, τη σεξουαλικότητα και τη διαθεματικότητα. Πρόσφατα ολοκλήρωσε τη διδακτορική του διατριβή στο Τμήμα Ιστορίας, Αρχαιολογίας και Κοινωνικής Ανθρωπολογίας του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας, συγγράφοντας μια αυτοεθνογραφία για την κουήρ αυτοάμυνα και την επαναοικειοποίηση της βίας. Τα ερευνητικά του ενδιαφέροντα επί του παρόντος εστιάζουν στην κουήρ, μετα-ανθρωπιστική και μετα-αποικιακή θεωρία και την αυτοεθνογραφία.
Short bio: Mel Kalfanti (they/them) is an anthropologist and film curator working on issues related to gender, sexuality and intersectionality. They recently completed their PhD thesis in the Department of History, Archaeology and Social Anthropology of the University of Thessaly, writing an autoethnography on queer self-defense and the reappropriation of violence. Their research interests are currently related to queer, posthuman and postcolonial theory, autoethnography.

/

Καμβρογιάννη Κατερίνα / Kamvrogianni Katerina
Ίδρυμα / Affiliation: Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας

/

Καναβούρας Αντώνιος / Kanavouras Antonios
Ίδρυμα / Affiliation: Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων

Σύντομο βιογραφικό: Ο Αντώνιος Καναβούρας είναι φιλόλογος, απόφοιτος του Τμήματος Φιλολογίας του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων και κάτοχος Μεταπτυχιακού Διπλώματος στις Κοινωνικές Επιστήμες και Παιδεία από το ίδιο Πανεπιστήμιο. Υπήρξε υπότροφος του Harvard Summer School, όπου παρακολούθησε το πρόγραμμα Study in Greek Literature and Greek Culture με διδάσκοντα τον Greg Nagy. Είναι υποψήφιος διδάκτορας στο Τμήμα Εικαστικών Τεχνών και Επιστημών της Τέχνης του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων, με αντικείμενο έρευνας το Μουσείο Αργυροτεχνίας Ιωαννίνων, την εθνογραφία, τη δημόσια αρχαιολογία και την προφορική ιστορία. Το 2023 συνέταξε το δελτίο για την ένταξη της Γιαννιώτικης Αργυροτεχνίας στον Εθνικό Κατάλογο Άυλης Πολιτιστικής Κληρονομιάς, ενώ από το 2024 συμμετέχει στην Επιτροπή του Δήμου Ιωαννιτών για την ανάδειξη της αργυροτεχνίας. Είναι μέλος των Ομάδων Προφορικής Ιστορίας του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων και Λιτοχώρου. Έχει παρουσιάσει εργασίες σε ελληνικά και διεθνή συνέδρια και έχει δημοσιεύσει άρθρα στους τομείς της εκπαίδευσης, της προφορικής ιστορίας, της μουσειολογίας και της πολιτιστικής κληρονομιάς.
Short bio: Antonios Kanavouras is a philologist and graduate of the Department of Philology at the University of Ioannina. He holds an M.Ed. in Social Sciences and Education from the same university. He was awarded a scholarship to the Harvard Summer School, where he attended the programme Study in Greek Literature and Greek Culture under the supervision of Greg Nagy. He is currently a PhD Candidate in the Department of Visual Arts and Art Sciences at the University of Ioannina. His research focuses on the Museum of Silversmithing in Ioannina, ethnography, public archaeology, and oral history. In 2023, he prepared the nomination dossier for the inscription of Ioannina Silversmithing on the Greek National Inventory of Intangible Cultural Heritage. Since 2024, he has served on the Municipality of Ioannina’s Committee for the promotion of silversmithing at the national and international levels. He is a member of the Oral History Groups of the University of Ioannina and Litochoro. He has presented papers at national and international conferences and has published articles in the fields of education, oral history, museology, and cultural heritage.

/

Καντσά Βενετία / Kantsa Venetia

Ίδρυμα / Affiliation: Πανεπιστήμιο Αιγαίου

Σύντομο βιογραφικό: Η Βενετία Καντσά είναι Καθηγήτρια Κοινωνικής Ανθρωπολογίας στο Τμήμα Κοινωνικής Ανθρωπολογίας και Ιστορίας Πανεπιστήμιο Αιγαίου και Διευθύντρια του Εργαστηρίου Μελετών Οικογένειας και Συγγένειας. Το διδακτικό, ερευνητικό και συγγραφικό της έργο εστιάζει σε ζητήματα θεωρίας της συγγένειας, επιστημολογίας και μεθοδολογίας του φύλου στις κοινωνικές επιστήμες, πολιτικών της σεξουαλικότητας και εννοιολογήσεων της ιδιότητας της/ου πολίτη, φεμινιστικής και queer θεωρίας. Σημαντικό μέρος του έργου της επικεντρώνεται στις ανθρωπολογικές προσεγγίσεις της υποβοηθούμενης αναπαραγωγής, τους τρόπους επιτέλεσης της συγγένειας, δημιουργίας και εξάπλωσης γνώσης αναφορικά με την αναπαραγωγική διαδικασία σε πλαίσια κοινωνικών και τεχνολογικών μετασχηματισμών, καθώς και τις σχέσεις ιατρικής τεχνολογίας, νόμου και θρησκείας. Τα τελευταία χρόνια την απασχολούν θέματα που αφορούν τις διασυνδέσεις ανθρώπου-φύσης από τη σκοπιά ενός συγκριτικού διαπολιτισμικού πλαισίου, η δημιουργία σχέσεων ανάμεσα σε ανθρώπινες και μη ανθρώπινες οντότητες, καθώς και τα επιστημολογικά ζητήματα που θέτουν οι διεπιστημονικές προσεγγίσεις των κόσμων που ενοικούμε.

Short bio: Venetia Kantsa is Professor of Social Anthropology at the Department of Social Anthropology and History at the University of the Aegean and Director of the Laboratory of Family and Kinship Studies. Her teaching, research interests, and publications focus on kinship theory, epistemologies and methodologies of gender in social sciences, the politics of sexuality and conceptualizations of citizenship, feminist and queer theory. A significant part of her work centers on anthropological approaches of assisted reproduction, the ways kinship is performed, the creation and dissemination of knowledge regarding reproductive processes amidst social and technological transformations, and the interrelations among medical technology, law, and religion. In recent years, her work has addressed human-nature interconnections within a comparative, cross-cultural framework, the formation of relationships between human and non-human entities, and the epistemological issues raised by interdisciplinary approaches to the worlds we inhabit.

/

Καπετανάκη Ελίνα / Kapetanaki Elina

Ίδρυμα / Affiliation: Πάντειο Πανεπιστήμιο

Σύντομο βιογραφικό: Η Ελίνα Καπετανάκη διδάσκει στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση από το 2009. Έλαβε το διδακτορικό της δίπλωμα στην Κοινωνική Ανθρωπολογία (2017, Πάντειο Πανεπιστήμιο, υποτροφία Ίδρυματος Λάτση /ΙΑΟΑ) και τον μεταπτυχιακό της τίτλο σπουδών στην Πολιτική Επιστήμη και Ιστορία (2007, Πάντειο Πανεπιστήμιο). Πραγματοποίησε εθνογραφική έρευνα στην Αλβανία σχετικά με τη μετακίνηση μεταναστών που διαβιούσαν για σειρά ετών στην Ελλάδα, από την Ελλάδα προς την Αλβανία (2009-2013). Επίσης, πραγματοποίησε εθνογραφική έρευνα σε χώρους κράτησης/απέλασης μετακινούμενων πληθυσμών στην Ελλάδα (2005-2006 και 2015), καθώς και στο ιστορικό κέντρο της Θεσσαλονίκης (EURANET, GEITONIES). Τα τελευταία χρόνια ασχολείται με το ζήτημα της γυναικείας εργασίας για την κατασκευή ενδυμάτων στο ιστορικό κέντρο της Θεσσαλονίκης [μεταδιδακτορική έρευνα "100 memories", ΕΙΕ/ΙΙΕ (2022)]. Ενδιαφέρεται ιδιαίτερα για την ανάδυση των καθημερινών ιστοριών των ανθρώπων, της εργασίας, της μετακίνησης και της κατοίκησης στην πόλη.

Short bio: Elina Kapetanaki teaches sociology and civic culture in secondary education since 2009. She holds a Doctor of Anthropology (Panteion University, 2017) sponsored by Latsis Foundation (Latsis/IAOA) and an MA in Political Science and History (Panteion University, 2007). She was a post-doctoral researcher of the Institute of Historical Research of the National Hellenic Research Foundation (IHR/NHRF, 2022) - "100 memories" research project. Her recent research concerns creative migration and women's work in small clothing industries at the Historical Center of Thessaloniki. Her previous ethnographic fieldwork was contacted in Albania and was connected to practices and understandings of selfhood and mobility between Greece and Albania (2009–2013). Her research interests focus on migration and mobility, gender, anthropology of time and space, urban anthropology, experience and the sense of selfhood.

/

Καρακουλάκη Μαριάννα / Karakoulaki Marianna

Ίδρυμα / Affiliation: University of Birmingham

Σύντομο βιογραφικό: Η Μαριάννα Καρακουλάκη είναι ερευνήτρια, δημοσιογράφος και φωτογράφος, με έδρα το Cambridge του Ηνωμένου Βασιλείου. Είναι υποψήφια διδακτόρισσα Πολιτικών Επιστημών και Διεθνών Σχέσεων στο Πανεπιστήμιο του Birmingham, βραβευμένη δημοσιογράφος με εξειδίκευση σε ανθρωπιστικά θέματα και ρεπορτάζ μεγάλων αφιερωμάτων, καθώς και επαγγελματίας στον τομέα της επικοινωνίας για οργανώσεις της κοινωνίας των πολιτών. Παράλληλα, κατέχει τη θέση της Διευθύντριας Σύνταξης και της Συν-αρχισυντάκτριας στον ιστότοπο E-International Relations, όπου επίσης παρουσιάζει τη σειρά podcast «Thinking Borders», η οποία αποτελεί μέρος του podcast «Thinking Global».

Short bio: Marianna Karakoulaki is a researcher, journalist, and photographer, based in Cambridge, UK. She is a PhD Researcher in Political Science and International Relations (PT) at the University of Birmingham and an award winning journalist with a focus on humanitarian subjects and features reporting, and a communications professional for civil society organisations. She's also the Managing Editor and the Co-Editor-in-Chief of E-International Relations where she also hosts the podcast series Thinking Borders, part of the Thinking Global Podcast.

/

Καραπάνου Χριστίνα / Karapanou Christina

Ίδρυμα / Affiliation: Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων

Σύντομο βιογραφικό: Η Χριστίνα Καραπάνου είναι Υποψήφια Διδακτόρισσα του ΠΤΔΕ του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων και μέλος του Εργαστηρίου Κοινωνικών Επιστημών και Εκπαίδευσης. Η διδακτορική της έρευνα αναφέρεται σε αφηγήσεις και λόγους για τον ελληνικό παραδοσιακό χορό: αναπαραστάσεις, πρακτικές και αντιφάσεις. Είναι πτυχιούχος του Τμήματος Φιλολογίας της Φιλοσοφικής Σχολής του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων, με κλασική ειδίκευση, καθώς και του Παιδαγωγικού Τμήματος Δημοτικής Εκπαίδευσης του ίδιου πανεπιστημίου. Είναι κάτοχος μεταπτυχιακού διπλώματος στις Επιστήμες της Αγωγής, με κατεύθυνση «Εκπαίδευση και Κοινωνία: θεωρίες και πρακτικές» από το ΠΤΔΕ του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων. Το ακαδημαϊκό της έργο περιλαμβάνει δημοσιεύσεις επιστημονικών άρθρων, συμμετοχή σε συνέδρια και συμπόσια και συμβολή στην οργάνωση και διεξαγωγή συνεδρίων.

Short bio:

/

Καρπουτζάκη Βάσω / Karpoutzaki Vaso

Ίδρυμα / Affiliation: Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης

Σύντομο βιογραφικό: Προπτυχιακή φοιτήτρια στο Τμήμα Ιστορίας και Αρχαιολογίας του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης με ειδίκευση στην Ιστορία και ενδιαφέρον για την κοινωνική ανθρωπολογία και την εθνογραφία. Έχω παρακολουθήσει μαθήματα ανθρωπολογίας (τόσο σε προηγούμενα εξάμηνα όσο και στο τρέχον) στο πλαίσιο του προπτυχιακού μου προγράμματος, τα οποία καλύπτουν την Εθνογραφία, την Κοινωνική Ανθρωπολογία, το φύλο και τη σεξουαλικότητα, την Πολιτική Ανθρωπολογία, την Οπτική Ανθρωπολογία, την Ιστορική Ανθρωπολογία, καθώς και την κατανόηση επιστημολογικών παραδειγμάτων της Ανθρωπολογικής Θεωρίας. Επιπλέον, έχουν συνταχθεί εργασίες στο πλαίσιο ορισμένων από τα παραπάνω μαθήματα.

Short bio: Undergraduate student in the Department of History and Archaeology at Aristotle University of Thessaloniki specializing in History, with an interest in social anthropology and ethnography. I have taken anthropology courses (in previous semesters as well as the current one) as part of my undergraduate program, covering Ethnography, Social Anthropology, gender and sexuality, Political Anthropology, Visual Anthropology, Historical Anthropology, and an understanding of epistemological examples of Anthropological Theory. In addition, papers have been written as part of some of the above courses.

/

Κασσάνδρου Δέσποινα / Kassandrou Despina

Ίδρυμα / Affiliation: Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας

/

Καταϊφτσής Δημήτρης / Kataiftsis Dimitris

Ίδρυμα / Affiliation: Πανεπιστήμιο Μακεδονίας

Σύντομο βιογραφικό: Ο Δημήτρης Καταϊφτσής είναι ανθρωπολόγος με ειδίκευση σε ζητήματα που αφορούν την οικονομία και το φύλο, με κύριο πεδίο έρευνας τους Έλληνες της πρώην ΕΣΣΔ. Ολοκλήρωσε τις μεταπτυχιακές και διδακτορικές του σπουδές στο Πανεπιστήμιο Paris IV-Sorbonne του Παρισίου και στη συνέχεια πραγματοποίησε και δύο μεταδιδακτορικές έρευνες (Πανεπιστήμιο Alexander Cuja, Iasi, Romania και Πανεπιστήμιο Μακεδονίας). Έχει εκδώσει ένα βιβλίο βασισμένο στην διδακτορική του διατριβή, έχει συμμετέχει σε πλήθος συνεδρίων, ενώ έχει δημοσιεύσει άρθρα σε ελληνικά και διεθνή περιοδικά και τόμους. Σήμερα, διδάσκει μαθήματα ανθρωπολογίας ως εξωτερικός συνεργάτης στο τμήμα Βαλκανικών, Σλαβικών και Ανατολικών Σπουδών του ΠΑΜΑΚ, σε προπτυχιακό και μεταπτυχιακό επίπεδο, ενώ πραγματοποιεί και την τρίτη του μεταδιδακτορική έρευνα με τίτλο : «Μετασοβιετικές οικονομίες προσκυνηματικής Ορθοδοξίας. Εθνογραφώντας δίκτυα, πνευματικές αναζητήσεις και υλικές απολαύσεις στο παλίμψηστο σχέσεων μεταξύ ρωσσόφωνων και Αγίου Όρους».

Short bio: Dimitris Kataiftsis is an anthropologist specializing in issues related to the economy and gender, with a primary research focus on Greeks from the former USSR. He completed his postgraduate and doctoral studies at Paris IV-Sorbonne University in Paris and subsequently carried out two postdoctoral research projects (Alexander Cuja University, Iasi, Romania, and the University of Macedonia). He has published a book based on his doctoral dissertation, has participated in numerous conferences, and has published articles in Greek and international journals and edited volumes. He currently teaches anthropology courses as an adjunct lecturer in the Department of Balkan, Slavic and Oriental Studies at the University of Macedonia, at both undergraduate and postgraduate levels, while also conducting his third postdoctoral research project, entitled: «Post-Soviet Economies of Pilgrimage Orthodoxy: Ethnographing Networks, Spiritual Quests and Material Pleasures in the Palimpsest of Relations between Russian Speakers and Mount Athos.»

/

Κατσάγγελου Ειρήνη / Katsangelou Eirini

Ίδρυμα / Affiliation: Τμήμα Βαλκανικών, Σλαβικών και Ανατολικών Σπουδών, Πανεπιστήμιο Μακεδονίας

Σύντομο βιογραφικό: Η Ειρήνη Κατσάγγελου είναι υποψήφια διδάκτορας στο Τμήμα Βαλκανικών, Σλαβικών και Ανατολικών Σπουδών της Σχολής Οικονομικών και Περιφερειακών Σπουδών του Πανεπιστημίου Μακεδονίας, υπό την επίβλεψη της Επίκουρης Καθηγήτριας Ελένης Σιδέρη. Η διδακτορική της διατριβή, με τίτλο «Καταγραφή και μελέτη του κινεζικού πληθυσμού που κατοικεί στην Ελλάδα», εστιάζει στην κινεζική παρουσία στην Ελλάδα, με κύριο πεδίο έρευνας την Αθήνα και συμπληρωματικά τη Θεσσαλονίκη. Ιδιαίτερη έμφαση δίνεται στην εκπαίδευση των παιδιών της κινεζικής διασποράς, στις εκπαιδευτικές προσδοκίες των γονέων και στις στρατηγικές επιλογής σχολείου. Παράλληλα, η έρευνα εξετάζει την οικογένεια, τους χώρους κατοικίας και εργασίας, τις μεταναστευτικές οργανώσεις, τα μέσα ενημέρωσης και το φαινόμενο της Chinatown. Είναι πτυχιούχος της Νομικής Σχολής του Α.Π.Θ. και κάτοχος μεταπτυχιακού τίτλου εξειδικευμένου Δημοσίου Δικαίου από το ΕΚΠΑ και το Université de Bordeaux. Είναι επίσης απόφοιτος της Εθνικής Σχολής Δημόσιας Διοίκησης και υπηρετεί στο Υπουργείο Εθνικής Οικονομίας και Οικονομικών.

Short bio: Eirini Katsangelou is a PhD candidate in the Department of Balkan, Slavic and Oriental Studies, School of Economic and Regional Studies, at the University of Macedonia, under the supervision of Assistant Professor Eleni Sideri. Her doctoral dissertation, entitled "Study of the Chinese population residing in Greece," examines the Chinese presence in Greece, with Athens as the primary field site and Thessaloniki as a complementary one. Her research focuses particularly on the education of children of the Chinese diaspora, parents' educational aspirations, and school-choice strategies. It also explores family, residential and work spaces, migrant associations, Chinese-language media, and the phenomenon

of Chinatown. She holds a degree in Law from the Aristotle University of Thessaloniki and a Master's degree in Specialized Public Law from the National and Kapodistrian University of Athens and the Université de Bordeaux. She is also a graduate of the National School of Public Administration and currently works at the Ministry of National Economy and Finance.

/

Κόκκινου Μαρία / Kokkinou Maria

Ίδρυμα / Affiliation: Laboratoire d'Anthropologie Politique (LAP), EHESS

Σύντομο βιογραφικό: Η Δρ Μαρία Κοκκίνου σπούδασε κοινωνική ανθρωπολογία στο Παρίσι στο EHESS. Η έρευνά της επικεντρώνεται στην αναγκαστική μετανάστευση του 20ου αιώνα στην Ανατολική Ευρώπη. Κατά τη διάρκεια των μεταδιδακτορικών της σπουδών (2020-2021) στο CEFRES (Centre Français de Recherche en Sciences Sociales - Πράγα) συμμετείχε ως μέλος του έργου, "De-imperial Europe: A Resentful Confederation of Vanquished Peoples?", το οποίο πραγματοποιήθηκε στο πλαίσιο του προγράμματος TANDEM of Sciences, Charles, University of Sciences and the CzechRESCles. Έχει επίσης εργαστεί σε συλλογικά ερευνητικά προγράμματα που αφορούν την υποδοχή προσφύγων στη σημερινή περιοχή του Παρισιού, ενώ μέχρι τον Σεπτέμβριο του 2026 ήταν μεταδιδακτορική ερευνήτρια στο έργο BILQIS ERC στο Ιρλανδικό Κέντρο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων του Πανεπιστημίου του Galway. Είναι υπότροφος του Institut Convergences Migrations στο Παρίσι, καθώς και ερευνητικός συνεργάτης στο Laboratoire d'Anthropologie Politique (LAP), EHESS, Παρίσι.

Short bio: Dr. Maria Kokkinou studied social anthropology in Paris at the EHESS. Her research focuses on 20th century forced migration in Eastern Europe. During her postdoctoral studies (2020-2021) at CEFRES (Centre Français de Recherche en Sciences Sociales - Prague) she participated as a member of the project, "De-imperial Europe: A Resentful Confederation of Vanquished Peoples?", which was carried out within the framework of the TANDEM program, developed by the Czech Academy of Sciences, Charles University and CEFRES/CNRS. She has also worked on collective research projects addressing the reception of refugees in today the Paris region, while until September 2026 was a postdoctoral researcher on the BILQIS ERC project at the Irish Centre for Human Rights, University of Galway. She is a fellow of the Institut Convergences Migrations in Paris, as well as research affiliate at the Laboratoire d'Anthropologie Politique (LAP), EHESS, Paris.

/

Κοκογιάννη Κατερίνα / Kokogianni Katerina

Ίδρυμα / Affiliation: Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης

Σύντομο βιογραφικό: Προπτυχιακή φοιτήτρια στο Τμήμα Ιστορίας και Αρχαιολογίας του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης με ειδίκευση στην Ιστορία και ενδιαφέρον για την κοινωνική ανθρωπολογία και την εθνογραφία. Έχω παρακολουθήσει μαθήματα ανθρωπολογίας (τόσο σε προηγούμενα εξάμηνα όσο και στο τρέχον) στο πλαίσιο του προπτυχιακού μου προγράμματος, τα οποία καλύπτουν την Εθνογραφία, την Κοινωνική Ανθρωπολογία, την Οπτική Ανθρωπολογία και την Ιστορική Ανθρωπολογία. Επιπλέον, έχω συντάξει εργασίες στο πλαίσιο ορισμένων από τα παραπάνω μαθήματα.

Short bio: Undergraduate student in the Department of History and Archaeology at Aristotle University of Thessaloniki specializing in History, with an interest in social anthropology and ethnography. I have taken anthropology courses (in previous semesters as well as the current one) as part of my undergraduate program, covering Ethnography, Social Anthropology, Visual Anthropology, Historical Anthropology. In addition, papers have been written as part of some of the above courses.

/

Κολοβός Κωνσταντίνος / Kolovos Konstantinos

Ίδρυμα / Affiliation: Πανεπιστήμιο Δυτικής Αττικής (Π.Α.Δ.Α) - ΕΠΑΨΥ

Σύντομο βιογραφικό (EL): Ο Κωνσταντίνος Κολοβός, PhD, είναι Ανθρωπολόγος, Κοινωνικός Λειτουργός και Εκπαιδευτής Ενηλίκων. Εργάζεται στον τομέα της ψυχικής υγείας, της παιδικής προστασίας, της πρόληψης και αντιμετώπισης της έμφυλης βίας και της εμπορίας ανθρώπων υποστηρίζοντας μετανά-

στες/στριες, πρόσφυγες/ισσες και επαγγελματίες πρώτης γραμμής, τα τελευταία 19 χρόνια στον χώρο της ανθρωπιστικής δράσης. Από το 2025 διδάσκει στο Τμήμα Κοινωνικής Εργασίας του Πανεπιστημίου Δυτικής Αττικής. Τα ακαδημαϊκά του ενδιαφέροντα επικεντρώνονται στα ανθρώπινα δικαιώματα, στην τραυματική εμπειρία της αναγκαστικής μετανάστευσης, καθώς και σε ζητήματα προστασίας και ενδυνάμωσης ευάλωτων ομάδων. Έχει συμμετάσχει με εισηγήσεις σε ελληνικά και διεθνή επιστημονικά συνέδρια και έχει δημοσιεύσει σε διεθνή επιστημονικά περιοδικά. Από τις εκδόσεις Ηδύφωνο κυκλοφορούν τα βιβλία του «Αναγκαστική Μετανάστευση και Ψυχική Υγεία: Στη Συνάρθρωση Κοινωνικής Εργασίας Ανθρωπολογίας» (Αυγ. 2026) και «Διαπολιτισμική Κοινωνική Εργασία: Μετανάστευση, Σχολική Επίδοση και ο Ρόλος της Οικογένειας» (Μαρ. 2026).

Short bio: Konstantinos Kolovos, PhD, is a Social Anthropologist, Social Worker, and Adult Educator. For the past 19 years, he has worked in the humanitarian field, supporting migrants, refugees, and frontline professionals in the areas of mental health, child protection, and the prevention and response to gender-based violence and human trafficking. Since 2025, he has been teaching at the Department of Social Work at the University of West Attica. His academic interests focus on human rights, the traumatic experiences of forced migration, and issues related to the protection and empowerment of vulnerable groups. He has presented his work at national and international academic conferences and published in international scientific journals. His books "Forced Migration and Mental Health: At the Intersection of Social Work and Anthropology" (August 2026) and "Cross-cultural Social Work: Migration, School Achievement and the Role of the Family" (March 2026) are published by Idifono Books.

/

Κουτσούγερα Ναταλία / Koutsougera Natalia
Ίδρυμα / Affiliation: Πάντειο Πανεπιστήμιο

Σύντομο βιογραφικό: Η Ναταλία Κουτσουγέρα είναι κοινωνική ανθρωπολόγος (Εργαστηριακό Διδακτικό Προσωπικό, Τμήμα Κοινωνικής Ανθρωπολογίας, Πάντειο Πανεπιστήμιο), η οποία δραστηριοποιείται στη διασταύρωση της ανθρωπολογίας των νεανικών πολιτισμών, της ανθρωπολογίας της διασκέδασης, της ανθρωπολογίας της μουσικής και του χορού, του λαϊκού πολιτισμού και του φύλου, της οπτικής ανθρωπολογίας και των χιπ-χοπ σπουδών. Χρησιμοποιεί διεπιστημονικές προσεγγίσεις καθώς και πολυμεσικές μεθοδολογίες, αντλώντας έμπνευση τόσο από την ανθρωπολογία όσο και από τις πολιτισμικές σπουδές και τις σπουδές των μίντια. Είναι συγγραφέας πολυάριθμων άρθρων και κεφαλαίων σε διεθνή και ελληνικά επιστημονικά περιοδικά και συλλογικούς τόμους, με αντικείμενο το χιπ-χοπ, τις σπουδές φύλου, την ανθρωπολογία, τις σπουδές στον χορό, τη μουσική, τον ήχο και τους νεανικούς πολιτισμούς. Παράλληλα, τα τελευταία δεκαεπτά χρόνια εργάζεται ως κριτικός και αρθρογράφος στον διαδικτυακό τόπο dancetheater.gr, ο οποίος εστιάζει στον σύγχρονο χορό και τις παραστατικές τέχνες. Είναι σκηνοθέτρια και παραγωγός τεσσάρων εθνογραφικών ντοκιμαντέρ όπως τα: «Πλασμένοι για να τα Σπάνε» (2011), «Τα Θηλυκά είναι Εδώ» (2015), «An Element of Hope» (2025) και «Τα Κορίτσια θέλουν Δίκαιο Χορό» (2026). Τα εν λόγω οπτικοακουστικά έργα πραγματεύονται ζητήματα όπως τα αστικά είδη χορού, οι πνευματικές αναζητήσεις εντός της χιπ-χοπ κουλτούρας, οι θηλυκότητες στο χιπ-χοπ, οι κουλτούρες του δρόμου και του ballroom σε σχέση με το φύλο. Το 2024 εξέδωσε τη μονογραφία της με τίτλο «Γέννημα Θρέμμα Δυτικής Αττικής: Χορός, Μουσική και Νεανικοί Πολιτισμοί στο Ελληνάδικο» (εκδόσεις Δίσιγμα), στην οποία διερευνά τις επιτελεστικότητες του λαϊκού τραγουδιού και της trap μουσικής σε νυχτερινά κέντρα της Δυτικής Αττικής, από τη δεκαετία του 1990 έως σήμερα. Η μονογραφία της θα επανεκδοθεί από την Palgrave MacMillan τον Φεβρουάριο του 2027. Η Ναταλία έχει διατελέσει μεταδιδακτορική ερευνήτρια στο Κέντρο Ελληνικών Σπουδών στην Ελλάδα (Πανεπιστήμιο Harvard), ενώ είναι επίσης Επιστημονικά Υπεύθυνη του προγράμματος Erasmus (2025-2028) με τίτλο «UFemTP: A Mobilizing Training and Multimedia Platform» (Συντονιστής: Πάντειο Πανεπιστήμιο).

Short bio: Natalia Koutsougera is a social anthropologist (Laboratory Teaching Staff, Department of Social Anthropology, Panteion University) who works at the intersection of the anthropology of youth cultures, the anthropology of entertainment, the anthropology of music and dance, popular culture and gender, visual anthropology and hip-hop studies. She uses interdisciplinary approaches as well as

multimodal methodologies inspired by both anthropology, cultural and media studies. She is the author of many articles and chapters in international and domestic scientific journals and volumes regarding hip-hop, gender studies, anthropology and youth cultures, while for the last seventeen years she has been working as a critic and columnist for the contemporary dance and performance portal dancetheater.gr. She has directed and produced four ethnographic documentaries: "Born to Break" (2011), "The Girls Are Here" (2015), "An Element of Hope" (2025) and "Girls Wanna Just Dance" (2026) on the topics of hip-hop, urban dance styles, spiritualities in hip-hop, hip-hop femininities, street cultures and gender. In 2024 she published her monograph "Bred in the Western Suburbs: Dance, Music and Youth Cultures in Ellinadiko" which explores "laikó" (popular) and trap cultures in nightclubs of Western Attica from the 1990s to the present. Natalia has also been a postdoctoral fellow at the Centre of Hellenic Studies in Greece (Harvard University) and is also the Scientific Officer of the Erasmus Program (2025-2028) UFemTP: A Mobilizing Training and Multimedia Platform (Panteion University).

/

Κουτσουλέντη Ανδρομάχη / Koutsoulenti Andromachi
Ίδρυμα / Affiliation: Πάντειο Πανεπιστήμιο

Σύντομο βιογραφικό (EL): Η Ανδρομάχη Κουτσουλέντη είναι είναι υποψήφια διδάκτορισσα στο Τμήμα Κοινωνικής Ανθρωπολογίας του Παντείου Πανεπιστημίου. Τα ερευνητικά της ενδιαφέροντα εστιάζουν στις διασταυρώσεις φύλου, σεξουαλικότητας, τόπου και πολιτικής. Παράλληλα, ασχολείται με τη μελέτη της ακροδεξιάς και τις σύγχρονες anti-gender και «αντί-woke» πολιτικές και λόγους.

Short bio:Andromachi Koutsoulenti is a PhD candidate in the Department of Social Anthropology at Panteion University. Her research interests focus on the intersections of gender, sexuality, space, and politics. She also engages in research on the far right and contemporary anti-gender and anti-woke politics and discourses.

/

Κράββα Βασιλική / Kravva Vasiliki
Ίδρυμα / Affiliation: Δημοκρίτειο Πανεπιστήμιο Θράκης

Σύντομο βιογραφικό: Η Βασιλική Κράββα είναι Αναπληρώτρια Καθηγήτρια στο Τμήμα Ανθρωπιστικών Σπουδών του Δημοκριτείου Πανεπιστημίου Θράκης. Σπούδασε Ιστορία και Αρχαιολογία στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης. Μέσω του προγράμματος ERASMUS φοίτησε στο Πανεπιστήμιο του Cagliari της Σαρδηνίας, Τμήμα Πολιτισμικής Ανθρωπολογίας. Ακολούθησε μεταπτυχιακές σπουδές στην Κοινωνική Ανθρωπολογία στο Goldsmiths College, Πανεπιστήμιο του Λονδίνου. Εκπόνησε διδακτορική διατριβή στο ίδιο πανεπιστήμιο που πραγματεύεται ζητήματα τροφής και ταυτότητας των Εβραίων της Θεσσαλονίκης και παράλληλα εργάστηκε στο τμήμα Ανθρωπολογίας του Goldsmiths College ως part-time lecturer. Δίδαξε στο τμήμα Ι.Α.Κ.Α του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας και στο Ελληνικό Ανοικτό Πανεπιστήμιο. Συμμετείχε στο ερευνητικό πρόγραμμα CENTROPA που αφορά με την ψηφιοποίηση της προφορικής ιστορίας των Εβραίων σε χώρες της Ανατολικής Ευρώπης και των Βαλκανίων. Έχει λάβει μέρος σε διεθνή συνέδρια, έχει οργανώσει επιστημονικά συνέδρια (τόσο ως πρόεδρος όσο και ως μέλος της επιστημονικής επιτροπής), ενώ οι μέχρι τώρα δημοσιευμένες μελέτες της (σε ξενόγλωσσους τόμους, ξενόγλωσσα και ελληνόγλωσσα επιστημονικά περιοδικά) άπτονται των εξής θεμάτων: η τροφή και η διατροφή ως «αποθήκες» παρελθοντικού υλικού, η διατροφική κληρονομιά, η πείνα και η στέρηση, οι καταναλωτικές πρακτικές, οι μειονοτικοί πληθυσμοί και η Ελλάδα, Ολοκαύτωμα και Μουσική, Στρατοπεδική λογοτεχνία, η σημασία των ιστοριών ζωής ως μεθοδολογικών και ερμηνευτικών εργαλείων κα. Έχουν εκδοθεί δύο μονογραφίες της: Tell me what you eat and I'll tell you if you are Jewish: Food and discourses of identity, 2010, VDM Verlag και Καταναλώνοντας τον Πολιτισμό: Διαδρομές κατανάλωσης, ιστορίες τροφής και στέρησης, 2020, Εκδόσεις Πατάκη. Επίσης, έχει επιμεληθεί άρθρα σε διάφορα επιστημονικά περιοδικά (Anthropology and Sociology, Folklore, Ethnologia Balkanica, SAGE OPEN, Πασιθέη). Το 2021 εκδόθηκε το: Σπυριδάκης Μάνος και Κράββα Βασιλική (επιμ.), Τροχιές Επισφάλειας: Εθνογραφικές προσεγγίσεις, Gutenberg: Αθήνα. Η μονογραφία της με τίτλο Η κατανάλωση της προνοιακότητας και η στέγαση της αστεγίας. Εθνογραφική έρευνα και ανθρωπολογικοί στοχασμοί για τους

οικείους άλλους των πόλεων θα δημοσιευτεί αρχές του 2027 (εκδ. ΤΖΙΟΛΑ). Από τον Οκτώβρη 2025 διδάσκει στο μεταπτυχιακό πρόγραμμα σπουδών ΔΠΘ «Πολιτισμικές Σπουδές: νέος ελληνισμός και Βαλκάνια» και είναι μέλος της συντονιστικής επιτροπής. Τον Σεπτέμβρη 2027 έχει προσκληθεί από το Indiana University της Αμερικής ως research scholar. Τόσο στο ίδιο Πανεπιστήμιο όσο και στο Πανεπιστήμιο του Michigan δώσει online διαλέξεις. Τέλος, πρόσφατα πραγματοποίησε επιτόπια έρευνα έλαβε χώρα σε ξενώνα ψυχικά ασθενών στη Θράκη.

Short bio: Vasiliki (Valia) Kravva studied history and archaeology at the Aristotle University of Thessaloniki, Greece. In 1994 she studied for six months at the University of Cagliari, Italy, dept. of cultural anthropology. She completed an MA (Master of Arts) and a PhD (Doctor of Philosophy) on social anthropology at Goldsmiths College, University of London. Her thesis is concerned with issues of food and identity among the Jews of Thessaloniki. Dr. Kravva has participated in a number of conferences and seminars in Greece and Europe and has published on issues of food and identity food entitlement, embodied memory, religious performativity, oral histories and minority issues. She has taught "Social Anthropology" at the University of London and also Food and Anthropology" and "Political Anthropology" at several Greek Universities. For two years (2005-7) she had been a researcher working for the CENTROPA research project (oral history project) which examines pre-War and post-War lives of European and especially Balkan Jews ("digital memory" project CENTROPA http://centropa.org). Dr. Kravva is an active member of the Academic network "Border Crossings" and co-organized a number of student conferences throughout the Balkans (eg. Plovdif, Zadar, Istanbul, Bucharest, Belgrade, Velico-Turnovo, Skopje etc.) and has been teaching (since 2006) at the Konitsa summer school. She has reviewed several articles for the Journal of Anthropology and Sociology, Ethnologia Balkanica, Folklore and SAGEopen. Recent scientific interests: food deprivation, consumption, urban poverty, social care, homelessness and recently mental illness. Since 2011 she has been teaching anthropology (currently as an Associate Professor) at Democritus University of Thrace, Greece, Department of History and Ethnology. Selected publications: 1.Kravva V. 2010, Tell me what you eat and I'll tell you if you are Jewish. Food and discourses of identity among Thessalonikan Jews, VDM Verlag, Germany 2.Kravva V. 2020, Consuming culture: stories on food and deprivation (in Greek), Athens: Patakis, 3.Spyridakis M. & Kravva V. (eds), 2021, Trajectories of Precarity: Ethnographic Reflections (in Greek), Athens: Gutenberg. 4. Kravva V, 2027 (forthcoming), Consuming the welfare state and housing homelessness. Ethnographic research and anthropological reflections for the intimate others of modern cities (in Greek), Athens: Tziola

/

Κρατίδου Σοφία / Kratidou Sophie
Ίδρυμα / Affiliation: Πάντειο Πανεπιστήμιο

Σύντομο βιογραφικό: Η Σοφία Κρατίδου είναι Διδακτόρισσα Κοινωνιολογίας του Παντείου Πανεπιστημίου και κάτοχος πτυχίου και μεταπτυχιακού διπλώματος στην Κοινωνιολογία από το Πάντειο Πανεπιστήμιο. Η ερευνητική της εργασία εστιάζει στη διερεύνηση των σχέσεων φύλου, εθνικισμού και βιοπολιτικής στο δημόσιο λόγο. Τα τρέχοντα ερευνητικά της ενδιαφέροντα αφορούν τη διασταύρωση φύλου, πολέμου και εθνικισμού, καθώς και τις διαδικασίες συγκρότησης έμφυλων υποκειμένων σε διάφορα κοινωνικοπολιτικά συγκείμενα. Έχει δημοσιεύσει μελέτες για τις έμφυλες αναπαραστάσεις, την κατασκευή αρρενωποτήτων (Ήρωες και Προδότες: Η κατασκευή αρρενωποτήτων μέσα από το "Μακεδονικό ζήτημα", στο Έθνος και Φύλο σε κρίση. Αρρενωπότητες στο προσκήνιο, επιμ. Α. Χαλκιά, Futura, 2021) και την πολεμική ρητορική στο δημόσιο λόγο (Φύλο και Έθνος στα σύνορα του Έβρου, misfit, τ. 5, 2026). Έχει παρουσιάσει ερευνητικές της εργασίες σε ελληνικά και διεθνή επιστημονικά συνέδρια και έχει συμμετάσχει σε ερευνητικές και εκδοτικές δραστηριότητες.

Short bio: Sophie Kratidou holds a PhD in Sociology, Panteion University of Social and Political Sciences and a bachelor's and master's degree in Sociology, Panteion University. Her research explores the relationship between gender, nationalism, and biopolitics in public discourse. Her current research interests explore how gender, war, and nationalism intersect, as well as the processes through which gendered subjects are constituted in diverse sociopolitical contexts. She has published on gender representations, the

construction of masculinities ("Heroes and Traitors: The Construction of Masculinities through the 'Macedonian Question'," in Nation and Gender in Crisis: Masculinities in the Spotlight, ed. A. Halkias, Futura, 2021), and war rhetoric in public discourse ("Gender and Nation at the Evros Border," misfit, vol. 5, 2026). Her work has been presented at Greek and international academic conferences, and she has contributed to research and editorial projects.

/

Λαζαρίδου Ειρήνη / Lazaridou Eirini

Ίδρυμα / Affiliation: Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας

Σύντομο βιογραφικό (EL): Η Λαζαρίδου Ειρήνη είναι ερευνήτρια και παιδαγωγός με ερευνητική και διδακτική εμπειρία στις Επιστήμες της Εκπαίδευσης, με έμφαση στη συμμετοχική και συνεργατική μάθηση, στις εναλλακτικές παιδαγωγικές προσεγγίσεις και στη σύνδεση της εκπαίδευσης με κοινωνικά, περιβαλλοντικά και πολιτισμικά ζητήματα. Η διδακτορική της έρευνα εστιάζει στη δημιουργική και συλλογική οικοδόμηση γνώσης, προσεγγίζοντας τη μαθηματική εκπαίδευση ως πεδίο με κοινωνικές και πολιτισμικές διαστάσεις. Στην ερευνητική της πρακτική αξιοποιεί συμμετοχικές και εθνογραφικές μεθοδολογίες, καθώς την έρευνα με βάση τις τέχνες (arts-based research) και την a/r/tography. Έχει συμμετάσχει στον σχεδιασμό και την υλοποίηση ευρωπαϊκών ερευνητικών και εκπαιδευτικών έργων στο πλαίσιο των Horizon 2020 και Erasmus+, καθώς και σε εκπαιδευτικές παρεμβάσεις, εργαστήρια και δράσεις που προάγουν την ισότιμη συμμετοχή, τη φροντίδα και τη δημοκρατική επικοινωνία.

Short bio: Eirini Lazaridou is a researcher and educator with research and teaching experience in Education Sciences, focusing on participatory and collaborative learning, alternative pedagogical approaches, and the connections between education and social, environmental, and cultural issues. Her doctoral research focuses on the creative and collective construction of knowledge, approaching mathematics education as a field with social and cultural dimensions. Her research practice draws on participatory and ethnographic methodologies, as well as arts-based research and a/r/tography. She has contributed to the design and implementation of European research and educational projects within the framework of Horizon 2020 and Erasmus+, and has been involved in educational interventions, workshops, and initiatives that promote equal participation, care, and democratic communication.

/

Λαλιώτη Βασιλική / Name (EN): Lalioti Vasiliki

Ίδρυμα / Affiliation: Εθνικό και Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών

Σύντομο βιογραφικό: Η Βασιλική Λαλιώτη σπούδασε Ιστορία-Αρχαιολογία στο Πανεπιστήμιο Κρήτης και Ανθρωπολογία στο Πανεπιστήμιο Ντάραμ. Εργάζεται ως αναπληρώτρια καθηγήτρια ανθρωπολογίας της επιτέλεσης στο Τμήμα Μουσικών Σπουδών του ΕΚΠΑ και τα τελευταία χρόνια διερευνά ερωτήματα που θέτουν οι ψηφιακές τεχνολογίες στο πεδίο των επιτελεστικών τεχνών (μουσική, θέατρο, χορός κ.ά.) και τη συμβολή της ανθρωπολογίας στη μελέτη αυτού του πεδίου. Είναι συγγραφέας των βιβλίων Στα ίχνη της ανθρώπινης φύσης. Ψηφιακή επιτέλεση και μετανθρωπισμός (Νήσος 2025), Το σάουντρακ της ζωής μας. Σύγχρονα θέματα στη μελέτη της δημοφιλούς μουσικής (Παπαζήσης 2016), συνεπιμελήτρια της ελληνικής έκδοσης του βιβλίου του C. Ph. Kottak, Εισαγωγή στην Ανθρωπολογία: Παράθυρο στον Κόσμο (Τζιόλα 2025) και επιμελήτρια του τόμου Ψηφιακές τεχνολογίες και τέχνες (Ροπή 2022). Κείμενά της έχουν, επίσης, δημοσιευθεί σε ελληνικά και διεθνή επιστημονικά περιοδικά και συλλογικούς τόμους.

/

Λεκκός Ανδρέας / Lekkos Andreas

Ίδρυμα / Affiliation: University of st Andrews

Σύντομο βιογραφικό: Είμαι υποψήφιος διδάκτορας στο Πανεπιστήμιο του St Andrews και μέλος του ερευνητικού προγράμματος "Times of Polycrisis in the UK and Europe", το οποίο χρηματοδοτείται από το Leverhulme Trust. Ολοκλήρωσα τις μεταπτυχιακές μου σπουδές στην Κοινωνική Ανθρωπολογία (Global Political Economy track), στο Πανεπιστήμιο του Όσλο, και είμαι απόφοιτος του τμηματος Κοινωνικής Ανθρωπολογίας και Ιστορίας του Πανεπιστημίου Αιγαίου. Η τρέχουσα έρευνά μου επικεντρώνεται στα

ελληνοτουρκικά χερσαία σύνορα στον Έβρο. Έχοντας ως υπόβαθρο θεωρητικά παραδείγματα από την οικονομική και πολιτική ανθρωπολογία, μελετώ τις έννοιες της κρίσης και της χρονικότητας (temporality), καθώς και τις συναισθηματικές και υλικές διαστάσεις της ερήμωσης. Στο παρελθόν έχω ασχοληθεί ερευνητικά με τις κοινωνικοοικονομικές επιπτώσεις της πράσινης μετάβασης στα νησιά του Αιγαίου, ενώ έχω πραγματοποιήσει εθνογραφική έρευνα με επαγγελματίες αλιείς στη νοτιοανατολική Κρήτη.
Short bio: I am a doctoral researcher affiliated with the University of St Andrews and a member of the Leverhulme Trust–funded project "Times of Polycrisis in the UK and Europe". I hold an MPhil in Social Anthropology (Global Political Economy track) from the University of Oslo and a BA in Social Anthropology and History from the University of the Aegean. My current research focuses on the Greco-Turkish land border in Evros, Greece. Working at the intersection of political and economic anthropology, I examine notions of crisis and temporality, as well as the affective and material dimensions of emptiness. In my previous work, I explored the socioeconomic effects of the green transition in the Aegean islands and conducted ethnographic research with fishermen in southeastern Crete.

/
Λουτρίδου Αθανασία / Loutridou Athanasia
Ίδρυμα / Affiliation: Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας

/
Μαλακάση Σύνθια-Ελένη / Malakasis Cynthia Helen
Ίδρυμα / Affiliation: Πάντειο Πανεπιστήμιο

Σύντομο βιογραφικό: Η Σύνθια-Ελένη Μαλακάση είναι κοινωνική ανθρωπολόγος και μεταδιδακτορική ερευνήτρια στο Πανεπιστήμιο της Βαρσοβίας. Τα ερευνητικά και θεωρητικά της ενδιαφέροντα περιλαμβάνουν τον εθνικισμό, την εθνότητα και τη φυλή, τη μετανάστευση, τη μετά-αποικιακή θεωρία με έμφαση σε ενδοευρωπαϊκές ιεραρχίες, την πολιτειότητα και την αναπαραγωγική δικαιοσύνη. Το διδακτορικό της εξέτασε πώς και κατά πόσον η μετανάστευση στην Ελλάδα μετά το 1989 προκάλεσε ή ανέδειξε ρωγμές στο εθνικιστικό πρότυπο του συλλογικού ανήκειν, ενώ από το 2016 η έρευνά της επικεντρώνεται στην αναπαραγωγική περίθαλψη φυλετικοποιημένων πληθυσμών στην χώρα. Από το 2023 έως το 2025, μελέτησε, ως επιστημονικά υπεύθυνη τετραμελούς ερευνητικής ομάδας, την αναπαραγωγική περίθαλψη και τις αναπαραγωγικές πρακτικές γυναικών Ρομά στην Αθήνα υπό το θεωρητικό και πολιτικό πρίσμα της αναπαραγωγικής δικαιοσύνης. Έχει διδάξει στο Τμήμα Κοινωνικής Ανθρωπολογίας στο Πάντειο Πανεπιστήμιο. Η μονογραφία της, "Our Ancestors' Bones Will Rattle": Deploying the Nation's Past(s) in Contemporary Immigration Debates, είναι υπό έκδοση από τον οίκο Palgrave Macmillan.
Short bio: Cynthia Helen Malakasis is a social anthropologist and post-doctoral researcher at the University of Warsaw. Her research and theoretical interests include nationalism, ethnicity and race, migration, post-colonial theory with an emphasis on intra-European hierarchies, citizenship, and reproductive justice. Her doctoral thesis examined how and to what extent immigration to Greece after 1989 caused or revealed cracks in the nationalist model of collective belonging, while since 2016 her research has focused on the reproductive care of racialized populations in the country. From 2023 to 2025, as the principal investigator of a four-member research team, she studied the reproductive care and reproductive practices of Romani women in Athens through the theoretical and political lens of reproductive justice. She has taught in the Department of Social Anthropology at Panteion University. Her monograph, "Our Ancestors' Bones Will Rattle": Deploying the Nation's Past(s) in Contemporary Immigration Debates," is forthcoming from Palgrave Macmillan.

/
Μάνεση Ντιάνα / Manesi Diana
Ίδρυμα / Affiliation: Panteion University

Diana Manesi is a social anthropologist specializing in queer theory, gender and feminist studies, LGBTQ+ politics and activism, and the anthropology of Greece and Southeast Europe. She holds a PhD in Social Anthropology from Goldsmiths College, University of London (2021), where her doctoral research

examined queer and lesbian feminism in Greece through the lens of politics, identities, and subjectivities. She is currently conducting postdoctoral research at Panteion University of Social and Political Sciences, under the supervision of Athena Athanasiou, focusing on queer imaginaries of aging in Greece. She has taught social anthropology at the University of Ioannina, the National and Kapodistrian University of Athens, and Goldsmiths College. Her scholarly work has appeared in peer- reviewed journals including the Journal of Mediterranean Studies and Berliner Blätter, and she has contributed chapters to edited volumes published by Routledge and other academic presses. She is the author of The Labyrinth: My Self and the Alices (Futura, 2025), and her ethnographic monograph on lesbian lives in Athens is forthcoming from Nissos Publications. Beyond academia, she has contributed to European research programs on gender equality and has worked as a researcher and trainer for organizations addressing gender-based violence, including the Diotima Centre for Gender Rights and Equality. She is a recipient of doctoral scholarships from the Onassis Foundation and the Leventis Foundation, and is a member of the Greek Association of Social Anthropologists.

/

Μάνος Ιωάννης / Manos Ioannis

Ίδρυμα / Affiliation: Πανεπιστήμιο Μακεδονίας

Σύντομο βιογραφικό: Ο Ιωάννης Μάνος είναι Καθηγητής Κοινωνικής Ανθρωπολογίας του Βαλκανικού Χώρου στο Τμήμα Βαλκανικών, Σλαβικών και Ανατολικών Σπουδών του Πανεπιστημίου Μακεδονίας. Η εθνογραφική του έρευνα στα σύνορα της Νοτιοανατολικής Ευρώπης εστιάζει στις πολιτικές της ταυτότητας και της διαφοράς, στις επιτελέσεις του πολιτισμού και στα μειονοτικά δικαιώματα, καθώς και στη σχέση ανάμεσα στις θεσμικές κατηγοριοποιήσεις και τις κοινωνικές πρακτικές της καθημερινής ζωής. Η ενασχόλησή του με την ηθική και δεοντολογία της έρευνας από το 2019 συνδυάζει θεσμική εμπειρία, έρευνα και εκπαίδευση. Ως πρόεδρος της Επιτροπής Ηθικής και Δεοντολογίας της Έρευνας του Πανεπιστημίου Μακεδονίας (2019-2023) διαμόρφωσε τις διαδικασίες και τα έντυπα αξιολόγησης και σχεδίασε εκπαιδευτικά εργαστήρια για μέλη ΔΕΠ, υποψήφιους/ες διδάκτορες και νέους/ες ερευνητές/τριες. Συνεργάζεται ως εμπειρογνώμονας ηθικής με τη Γενική Διεύθυνση Έρευνας και Καινοτομίας της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, είναι επιστημονικός υπεύθυνος της ομάδας του ΠΑ.ΜΑΚ. στο έργο Horizon Europe CHANGER (2023-2026) και μέλος της επιστημονικής και ερευνητικής ομάδας του ΕΚΕΦΕ «Δημόκριτος» στο SFERELATO (2027-2030). Διδάσκει εθνογραφική μεθοδολογία και ζητήματα ερευνητικής ηθικής.

Short bio: Ioannis Manos is Professor of Social Anthropology of the Balkans in the Department of Balkan, Slavic and Oriental Studies at the University of Macedonia. His ethnographic research in the border regions of Southeastern Europe focuses on the politics of identity and difference, cultural performance, minority rights, and the relationship between institutional classifications and everyday social relations. Since 2019, his work on research ethics has combined academic research, institutional responsibility, and training. As Chair of the University of Macedonia's Research Ethics Committee (2019–2023), he developed ethical review procedures and documentation and designed training workshops for faculty, doctoral candidates, and early-career researchers. He serves as an ethics expert for the European Commission's Directorate-General for Research and Innovation and is the Principal Investigator for the University of Macedonia's team in the Horizon Europe CHANGER project (2023–2026). He is also a member of the scientific and research team at NCSR "Demokritos" for the SFERELATO project (2027–2030). He teaches ethnographic methodology and research ethics.

/

Μανώλας Νίκος / Manolas Nikos

Ίδρυμα / Affiliation: Πανεπιστήμιο Μακεδονίας

Σύντομο βιογραφικό: Ο Νικόλαος Μανώλας είναι ψυχολόγος και υποψήφιος διδάκτορας Κοινωνικής Ανθρωπολογίας στο Πανεπιστήμιο Μακεδονίας. Είναι επίσης Ακαδημαϊκός Υπεύθυνος του Τμήματος Ψυχολογίας του Aegean College Θεσσαλονίκης. Τα ερευνητικά του ενδιαφέροντα εστιάζουν στην ανθρωπολογία της Βόρειας Ελλάδας, τις αρρενωπότητες, την αποικιακότητα και τις σχέσεις κέντρου–πε-

ριφέρειας. Η διδακτορική του έρευνα βασίζεται σε εθνογραφική και αρχειακή έρευνα στην περιοχή Κοζάνης–Εορδαίας και εξετάζει τις ιστορικές και σύγχρονες μορφές συγκρότησης της περιφέρειας, τις οικονομίες του λιγνίτη, τις εργασιακές και έμφυλες υποκειμενικότητες και τις αφηγήσεις που συνδέουν την προσφυγική μνήμη, την εργασία, το ρίσκο και την κοινωνική κινητικότητα.
Short bio: Nikolaos Manolas is a PhD candidate in Social Anthropology in the Department of Balkan, Slavic and Oriental Studies at the University of Macedonia, Greece. His research interests focus on the ethnography of Northern Greece, masculinities, coloniality, and center- periphery relations. His doctoral research examines historical and sociopolitical transformations in the Northern Greek periphery through life histories and gendered experiences with particular emphasis on the lignite economy and its transformations.

/
Μελιόπουλος Γιώργος / Meliopoulos Giorgos
Ίδρυμα / Affiliation: Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης

Σύντομο βιογραφικό: Ο Γιώργος Μελιόπουλος είναι υποψήφιος διδάκτορας Κοινωνικής Ανθρωπολογίας στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης. Η διδακτορική του έρευνα αφορά την εκπαιδευτική ένταξη των ασυνόδευτων ανηλίκων σε συνθήκες θεσμικής επισφάλειας στην Ελλάδα. Στο πλαίσιο της διατριβής του πραγματοποίησε εθνογραφική έρευνα σε δομή φιλοξενίας ασυνόδευτων ανηλίκων, συμμετέχοντας παράλληλα ως εθελοντής εκπαιδευτικός. Είναι κάτοχος μεταπτυχιακού διπλώματος στην Κοινωνική Ανθρωπολογία και Λαογραφία από το ΑΠΘ και έχει πραγματοποιήσει επίσης επιτόπια εθνογραφική έρευνα στο Άγιο Όρος.
Short bio: Giorgos Meliopoulos is a PhD candidate in Social Anthropology at Aristotle University of Thessaloniki. His doctoral research focuses on the educational inclusion of unaccompanied minors under conditions of institutional precarity in Greece. As part of his doctoral research, he conducted ethnographic fieldwork in a residential facility for unaccompanied minors, where he also participated as a volunteer educator. He holds a Master's degree in Social Anthropology and Folklore from Aristotle University of Thessaloniki and has also conducted ethnographic fieldwork on Mount Athos.

/
Μεμέζη Ανθή / Memezi Anthi
Ίδρυμα / Affiliation: Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας

/
Μήλιου-Θεοχαράκη Χριστίνα / Miliou-Theocharaki Christina
Ίδρυμα / Affiliation: University of Sussex

Σύντομο βιογραφικό: Η Δρ. Χριστίνα Μήλιου-Θεοχαράκη ολοκλήρωσε το διδακτορικό της στο τμήμα Νομικής και Γεωγραφίας στο Πανεπιστήμιο του Sussex, ερευνώντας την παροχή νομικής βοήθειας κατά τη διαδικασία αίτησης ασύλου στην Ελλάδα και εντοπίζοντας τα δομικά και γραφειοκρατικά εμπόδια που τίθενται στους αιτούντες άσυλο και (ανα)παράγουν την επισφάλειά τους. Εργάζεται ως Κοινωνική Ερευνήτρια στην Alma Economics, ενώ στο παρελθόν εργάστηκε ως Διδακτορική Βοηθός Διδασκαλίας στο Πανεπιστήμιο του Sussex, διδάσκοντας στα τμήματα της Ανθρωπολογίας, των Πολιτικών Επιστημών και της Νομικής. Έχει επίσης συνεργαστεί με φορείς όπως ο Οργανισμός Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης και έχει εργαστεί σε ΜΚΟ όπως ΜΕΤΑδραση, HumanRights360, Αλληλεγγύη Λέσβου – ΠΙΚΠΑ και Διεθνής Αμνηστία
Short bio: Dr Christina Miliou-Theocharaki completed her PhD in Law and Geography at the University of Sussex, researching the provision of legal aid during the asylum application process in Greece and identifying the structural and bureaucratic barriers faced by asylum seekers that (re)produce their precarity. She works as a Social Researcher at Alma Economics, and previously worked as a Doctoral Tutor at the University of Sussex, teaching in the departments of Anthropology, Politics, and Law. She has also collaborated with organisations such as the European Union Agency for Fundamental Rights and has worked with NGOs including METAdrasi, HumanRights360, Lesvos Solidarity – PIKPA, and Amnesty

International.

/

Μολυβδά Νικολαΐδου Ίρις / Molyvda Nikolaidou Iris
Ίδρυμα / Affiliation : Εθνικό και Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών

Σύντομο βιογραφικό: Η Ίρις Μολυβδά Νικολαΐδου είναι μουσικός και βιντεογράφος. Έχει πτυχίο πιάνου και παίζει ακορντεόν. Σπούδασε στο Τμήμα Μουσικής Επιστήμης και Τέχνης του Πανεπιστημίου Μακεδονίας, όπου συνέχισε τις σπουδές της στο ΠΜΣ «Επιστήμες και Τέχνες της Μουσικής». Στο πλαίσιο του μεταπτυχιακού δημιούργησε το εθνογραφικό φιλμ Palco Femino με θέμα τις γυναίκες τραγουδίστριες του ρεμπέτικου στη σύγχρονη Θεσσαλονίκη, εστιάζοντας στις συνθήκες εργασίας και στις έμφυλες διαστάσεις. Ολοκληρώνει το ΠΜΣ «Εθνομουσικολογία και Μουσική Ανθρωπολογία» στο τμήμα Μουσικών Σπουδών του Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών. Στη διπλωματική της εργασία ασχολήθηκε με το σιφνέικο πανηγύρι σήμερα, με έμφαση σε ζητήματα ταυτότητας και τουρισμού.

Short bio: Iris Molyvda Nikolaidou is a musician and videographer. She holds a diploma in piano and also plays the accordion. She studied at the Department of "Music Science and Art" at the University of Macedonia, where she also completed an MA in "Science and Art of Music", during which she created the ethnographic film "Palco Femino", exploring the experiences of women rebetiko singers in contemporary Thessaloniki, with a focus on gender and working conditions. She is currently completing an MA in "Ethnomusicology and Music Anthropology" at the Department of Music Studies of the National and Kapodistrian University of Athens. Her thesis focuses on the contemporary panigyri tradition on the island of Sifnos, exploring questions of identity and tourism.

/

Μοροσού Δήμητρα / Morosou Dimitra
Ίδρυμα / Affiliation: Πανεπίστημιο Θεσσαλίας

Σύντομο βιογραφικό: Η Δήμητρα Μοροσού είναι απόφοιτη του ΠΜΣ «Σπουδές Κινητικότητας» του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας, ενώ είναι επίσης κάτοχος πτυχίου Κοινωνικής Ανθρωπολογίας από το ίδιο τμήμα. Τα ερευνητικά της ενδιαφέροντα επικεντρώνονται στις Σπουδές Αναπηρίας σε διάλογο με την ανθρωπολογία και τις διατομεακές (intersectional) οπτικές. Επιδιώκει να πειραματίζεται με τις μεθοδολογικές προσεγγίσεις.

Short bio: Dimitra Morosou is an MA student in the "Mobility Studies" program at the University of Thessaly, and she also holds a bachelor's degree in Social Anthropology from the same department. Her research interests focus on Disability Studies and anthropology, approached through an intersectional lens. She is particularly interested in experimenting with autoethnographic and other experimental methodological approaches.

/

Μουρατίδου Άννα / Mouratidou Anna
Ίδρυμα / Affiliation: Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας

/

Μπακούσης Αλέξανδρος / Bakousis Alexandros
Ίδρυμα / Affiliation: Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας

/

Μπονάρου Άννα / Bonarou Anna
Ίδρυμα / Affiliation: Ανεξάρτητη ερευνήτρια

Short bio: Anna Bonarou is an architect, social anthropologist, and secondary education teacher. Her research focuses on material culture, craft, textile practices, gender, and the shifting boundaries between art, craft, and design. Her doctoral research examined fibre crafts—embroidery, knitting, and weaving—in contemporary Greece, with particular attention to materiality, making practices, and the social meanings of handmade objects. Her recent work explores multimodal ethnography, with a growing

interest in making as a mode of knowledge production and in collaborative approaches at the intersection of anthropology and art. She is particularly interested in ethnographic methods that engage materials, objects, skilled bodies, and embodied practices through performative experimentation, treating them not simply as subjects of study but as active components of research, thinking, and representation.

/

Μποτονάκη Ναταλία / Botonaki Natalia

Ίδρυμα / Affiliation: Κεντρο Ερευνας για τις Ανθρωπιστικες Επιστημες

Σύντομο βιογραφικό (EL): Η Ναταλία Μποτόνακη είναι διδάκτωρ Ανθρωπιστικών Επιστημών του Universidad Carlos III de Madrid (2025). Η διατριβή της είχε τίτλο «Configurations of Politics from Below in the 21st Century» και εξέταζε την πολιτική κουλτούρα, όπως αναδείχτηκε από το 2008 και μετά σε Ελλάδα, Ισπανία και ΗΠΑ, μέσα από το ρόλο της οργής και της βίας στο λόγο και στη δημόσια παρουσίαση, το ρόλο που έπαιξαν οι δρόμοι και οι πλατείες ως τόποι επιτέλεσης του πολιτικού, και το ψηφιακό πεδίο και τα ΜΚΔ συγκεκριμένα, ως προς το ρόλο τους στην τεχνική ανακατανομή του αισθητικού. Είναι κάτοχος μεταπτυχιακού στη Θεωρία και Κριτική του Πολιτισμού (UC3M, 2019) και πτυχίου Δραματικών και Θεατρικών Σπουδών (Trinity College Dublin, 2015). Είναι Senior Research Associate στο Εργαστήριο Πολιτικής και Θεσμικής Θεωρίας και Ιστορίας των Ιδεών του Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών και Ακαδημαϊκή Συνεργάτης στο Κέντρο Ερευνών για τις Ανθρωπιστικές Επιστήμες (ΚΕΑΕ). Συμμετείχε στην ερευνητική ομάδα του προγράμματος VI&CO («El vínculo y su contrario», Ισπανική Κρατική Υπηρεσία Έρευνας, 2022–25) και έχει δημοσιεύσει άρθα σε περιοδικά στην Ελλάδα, Ισπανία και Χιλή αλλά και στον συλλογικό τόμο Atlas Político de Emociones (Editorial Trotta, 2024). Ειναι στην οργανωτική επιτροπή του πρώτου συνεδρίου Digital Commons Conference: Infrastructures, Design and the Ethics of Autonomy που διοργανώνεται σε συνεργασία του Παντείου Πανεπιστημίου Κοινωνικών και Πολιτικών Ερευνών και του Εθνικού Κέντρου Έρευνας Φυσικών Επιστημών «Δημόκριτος».

/

Μπράνη Κωνσταντίνα / Brani Konstantina

Ίδρυμα / Affiliation: Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας

/

Νάκα Κωνσταντίνα / Naka Konstatnina

Ίδρυμα / Affiliation: Vrije Universiteit Amsterdam

Σύντομο βιογραφικό: Η Κωνσταντίνα Νάκα είναι μεταπτυχιακή φοιτήτρια-ερευνήτρισ κοινωνικής και πολιτισμικής ανθρωπολογίας στο Vrije Universiteit Amsterdam.

Short bio: Konstantina Naka is a master student-researcher at the Department of Social and Cultural Anthropology, Vrije Universiteit Amsterdam.

/

Νικολαίδου Ουρανία / Nikolaidou Ourania

Ίδρυμα / Affiliation: Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας

Σύντομο βιογραφικό: Απόφοιτη Τμήματος Ιστορίας, Αρχαιολογίας και Κοινωνικής Ανθρωπολογίας (ΙΑΚΑ), Βόλος. Απόφοιτη του Προγράμματος Μεταπτυχιακών Σπουδών (ΙΑΚΑ) «Σπουδές στην Κινητικότητα», Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας, Βόλος. Πτυχιακή εργασία: «Από το οθωμανικό παρελθόν στο ελληνικό παρόν: Η περίπτωση του οικισμού Μεσιά». Διπλωματική εργασία: «Τ(ρ)όποι λατρείας σε κίνηση. Μια συγκριτική μελέτη τριών οθωμανικών μνημείων». Παρακολούθηση Α΄ και Β΄ κύκλου σεμιναρίων με τίτλο «Στο εργαστήρι των ιστορικών Ι και ΙΙ» από τα ΑΣΚΙ. Γνώση αγγλικής γλώσσας και ηλεκτρονικών υπολογιστών. Κάτοχος παιδαγωγικής και διδακτικής επάρκειας. Πρακτική άσκηση σε δημοτική βιβλιοθήκη. Παρακολούθηση σεμιναρίου «Σχολικές μονάδες ειδικής και ενταξιακής εκπαίδευσης: Διοίκηση και διαχείριση», ΚΕΔΙΒΙΜ του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας, 9 μήνες – 450 ώρες. Ενδιαφέροντα: Επιτόπιες έρευνες, έρευνες πεδίου, συμμετοχή σε συνέδρια, δημοσιεύσεις άρθρων, ιστορία, πολιτισμική ιστορία, προφορική ιστορία, ανθρωπολογία, εθνογραφία, με έμφαση στη μελέτη της οθωμανικής ιστορίας και στην παρατήρηση των οθωμανικών μνημείων στον ελλαδικό χώρο.

Short bio: Graduate of the Department of History, Archaeology, and Social Anthropology (IHAS), Volos. Graduate of the Master's Program (IACA) "Studies in Mobility", University of Thessaly, Volos. Thesis: "From the Ottoman Past to the Greek Present: The Case of the Mesia Settlement". Thesis: "Rituals in Motion: A Comparative Study of Three Ottoman Monuments". Attendance of the first and second cycle of seminars titled "In the Workshop of Historical I and II" from ASKI. Knowledge of English and computers. Holder of pedagogical-teaching competence. Practical training in a municipal library. Attendance at the seminar "Special and Inclusive Education Units: Administration and Management" of the Continuing Education and Training Center (KEDIVIM) of the University of Thessaly, 9 months – 450 hours. Interests: Field research, field studies, conference participation, article publications, history, cultural history, oral history, anthropology, ethnography, with a focus on the study of Ottoman history and the observation of Ottoman monuments in Greece.

/

Νταή Γεωργία / Ntai Georgia

Ίδρυμα / Affiliation: Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης

Σύντομο βιογραφικό: Η Γεωργία Νταή είναι προπτυχιακή φοιτήτρια του Τμήματος Ιστορίας και Αρχαιολογίας του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, με κατεύθυνση Ιστορίας. Στο πλαίσιο των σπουδών της έχει παρακολουθήσει μαθήματα κοινωνικής ανθρωπολογία.

Short bio: Georgia Ntai is an undergraduate student in the Department of History and Archaeology at Aristotle University of Thessaloniki, specializing in History. As part of her studies, she has taken courses in social anthropology.

/

Ντελοπουλου Ολγα / Delopoulou Olga

Ίδρυμα / Affiliation: Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας

/

Οικονομάκης Λεωνίδας / Oikonomakis Leonidas

Ίδρυμα / Affiliation: Πανεπιστήμιο Κρήτης

Σύντομο βιογραφικό (EL): Ο Λεωνίδας Οικονομάκης είναι Επίκουρος Καθηγητής Κοινωνιολογίας του Παγκόσμιου Νότου στο Πανεπιστήμιο Κρήτης

Short bio: Leonidas Oikonomakis is an assistant professor of Sociology of the Global South at the Department of Sociology, University of Crete

/

Οικονομόπουλος Σταύρος / Oikonomopoulos Stavros

Ίδρυμα / Affiliation: Πάντειο Πανεπιστήμιο

Σύντομο βιογραφικό (EL): Ο Σταύρος Οικονομόπουλος είναι Διδάκτωρ του Τμήματος Κοινωνικής Ανθρωπολογίας του Παντείου Πανεπιστημίου. Αποφοίτησε από το τμήμα Γεωγραφίας του Χαροκόπειου Πανεπιστημίου. Στη συνέχεια έλαβε μεταπτυχιακό τίτλο σπουδών στην Κοινωνική Ανθρωπολογία από τη Σχολή Ασιατικών και Αφρικάνικων Σπουδών του Πανεπιστήμιου του Λονδίνου , με ειδίκευση στην κοινωνία και τον πολιτισμό της Ινδίας. Η διδακτορική του διατριβή, με τίτλο «Κατοικώντας έξω από το τείχος της South City: το μεταβαλλόμενο αστικό τοπίο της Κολκάτα στην εποχή του νεοφιλελευθερισμού», επικεντρώθηκε στην πόλη της Κολκάτα, συγκεκριμένα στη South City, ένα νέο εμβληματικό οικιστικό και εμπορικό σύμπλεγμα που κατασκευάστηκε στη θέση ενός βιομηχανικού συγκροτήματος που περιελάμβανε τις εργατικές κατοικίες. Εξέτασε τις χωρικές, κοινωνικές, πολιτικές και πολιτισμικές διαδικασίες, διαπραγματεύσεις και συγκρούσεις που προκλήθηκαν από την ανέγερση του νέου συμπλέγματος, καθώς και τις συνέπειες στη συγκρότηση και την ταυτότητα των γύρω γειτονιών. Τα ερευνητικά του ενδιαφέροντα περιλαμβάνουν την αστική ανθρωπολογία, την κοινωνική παραγωγή του αστικού χώρου, τη θεωρία των κοινωνικών τάξεων και τις ανθρωπολογικές προσεγγίσεις της ιδιοκτησίας.

Short bio: Stavros Oikonomopoulos holds a PhD in Social Anthropology from the Department of Social Anthropology (Panteion University of Social and Political Studies). He studied Geography at Harokopio

University (BA) and Social Anthropology (MA) at SOAS, University of London, with specialization in the study of India's Society and Culture. His doctoral thesis, entitled "Residing outside South City's wall: Kolkata's changing urban landscape in the post-liberalization era", focused on the city of Kolkata, specifically South City, a new emblematic residential and commercial complex built on the site of a former industrial complex, including workers' housing. It examined the spatial, social, political, and cultural processes, negotiations, and conflicts caused by the construction of the new complex, as well as its consequences on the identity and formation of the surrounding neighborhoods. His research interests include urban anthropology, social production of urban space, class theory and anthropological approaches to property.

/

Όλμα Νικόλαος / Olma Nikolaos

Ίδρυμα / Affiliation: Πανεπιστήμιο Αιγαίου

Σύντομο βιογραφικό: Ο Νικόλαος Όλμα είναι Επίκουρος Καθηγητής Κοινωνικής Ανθρωπολογίας στο Τμήμα Κοινωνικής Ανθρωπολογίας και Ιστορίας του Πανεπιστημίου Αιγαίου στη Μυτιλήνη και συμμετέχει ως ερευνητής στο χρηματοδοτούμενο από το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο Έρευνας (ERC) ερευνητικό πρόγραμμα "Anthropogenic Environments in the Future Tense: Loss, Change, and Hope in Post-Soviet Industrial Landscapes" (ANTHEFT) στο Πανεπιστήμιο της Βιέννης. Αυτή την περίοδο ολοκληρώνει μια μονογραφία που εξετάζει τις διαφορετικές διαδικασίες (μη)γνώσης που διαμορφώνουν την καθημερινή ζωή με ραδιενεργά κατάλοιπα εξόρυξης και επεξεργασίας ουρανίου στο Μαϊλούου-Σού, μια πρώην πόλη εξόρυξης ουρανίου στο Κιργιστάν.

Short bio: Nikolaos Olma is Assistant Professor of Social Anthropology in the Department of Social Anthropology and History at the University of the Aegean (Mytilene, Greece) and a participating researcher in the ERC-funded project Anthropogenic Environments in the Future Tense: Loss, Change, and Hope in Post-Soviet Industrial Landscapes (ANTHEFT) at the University of Vienna (Vienna, Austria). He is currently finalising a book project that examines the various processes of (un)knowing that inform life amidst radioactive uranium tailings in Mailuu-Suu, a former uranium mining town in Kyrgyzstan.

/

Παναγή Ζωή / Panagi Zoi

Ίδρυμα / Affiliation: Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων

Σύντομο βιογραφικό: Η Ζωή Παναγή είναι υποψήφια διδάκτωρ του Παιδαγωγικού Τμήματος Δημοτικής Εκπαίδευσης του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων και μέλος του Εργαστηρίου Γλώσσας, Λαογραφίας και Πολιτισμού. Η διδακτορική της έρευνα αναφέρεται στον Χορό, την Τελετουργία και την Ενσώματη Μάθηση : η περίπτωση του εθίμου Ντολιά στον Παλαιόπυργο Πωγωνίου του ν. Ιωαννίνων. Είναι πτυχιούχος του Τμήματος Επιστήμης Φυσικής Αγωγής και Αθλητισμού του ΕΚΠΑ με ειδίκευση στον Ελληνικό Παραδοσιακό Χορό. Κάτοχος μεταπτυχιακού διπλώματος στο «Νεότερο και Σύγχρονο Κόσμο: Ιστορία, Λαογραφία, Ανθρωπολογία» με ειδίκευση στη Λαογραφία και Ανθρωπολογία του Τμήματος Ιστορίας και Αρχαιολογίας του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων. Εργάζεται ως αναπληρώτρια εκπαιδευτικός Φυσικής Αγωγής την Πρωτοβάθμια και Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση και ως δασκάλα ελληνικών παραδοσιακών χορών σε πολιτιστικούς συλλόγους και φορείς. Το ακαδημαϊκό της έργο περιλαμβάνει δημοσιεύσεις επιστημονικών άρθρων, συμμετοχή σε συνέδρια και συνεργασία/συμβολή στην οργάνωση συνεδρίων. Έχει συμμετοχή σε διοργανώσεις σεμιναρίων και φεστιβάλ ελληνικών παραδοσιακών χορών.

/

Παπαγεωργίου Αντιγόνη / Papageorgiou Antigoni

Ίδρυμα / Affiliation: Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας

Σύντομο βιογραφικό: Η Αντιγόνη Παπαγεωργίου σπούδασε Πολιτικές Επιστήμες στο Πανεπιστήμιο Αθηνών και Πολιτιστική Διαχείριση στο Τμήμα Επικοινωνίας, Μέσων, και Πολιτισμού στο Πάντειο Πανεπιστήμιο. Εκπόνησε το διδακτορικό της στις Πολιτιστικές Βιομηχανίες στο Πανεπιστήμιο του Λιντς στην Αγγλία, με υποτροφία του Arts Humanities Research Council (AHRC). Έχει διδάξει μαθήματα που αφορούν τις Πολιτιστικές Δημιουργικές Βιομηχανίες, την Πολιτιστική Διαχείριση, και την Πολιτιστική Εργασία

στο Τμήμα Επικοινωνίας, Μέσων, και Πολιτισμού στο Πάντειο Πανεπιστήμιο και είναι Συνεργαζόμενο Εκπαιδευτικό Προσωπικό στο ΠΜΣ Σπουδές φύλου: Μεθοδολογίες, θεωρίες, πολιτικές όπου διδάσκει το μάθημα «Φύλο και Πολιτισμός». Τα ερευνητικά της ενδιαφέροντα εστιάζουν στις πολιτιστικές και δημιουργικές βιομηχανίες, με έμφαση στη δημιουργική εργασία και παραγωγή, σε ζητήματα αστικής και περιφερειακής αλλαγής, κινητικότητας, και αναδυόμενων υποκειμενικοτήτων στο πλαίσιο του νεοφιλελευθερισμού.

Short bio: Antigoni Papageorgiou studied Political Science at the University of Athens and holds an MSc in Cultural Management from the Department of Communication, Media and Culture at Panteion University. She completed her PhD in Cultural Industries at the University of Leeds, UK, funded by a scholarship from the Arts and Humanities Research Council (AHRC). She has taught courses related to the Cultural and Creative Industries, Cultural Management, and Cultural Labor in the

Department of Communication, Media and Culture at Panteion University, and she serves as Adjunct Teaching Staff in the MSc program "Gender Studies: Methodologies, Theories, Policies" at the Hellenic Open University where she teaches the course "Gender and Culture." Her research interests focus on the ultural and creative industries, with an emphasis on creative labor and cultural production, issues of urban and regional change, mobility, and emerging subjectivities in the context of neoliberalism.

/

Παπαδάκη Ειρήνη / Papadaki Eirini

Ίδρυμα / Affiliation: Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης

Σύντομο βιογραφικό:Η Ειρήνη Παπαδάκη είναι επίκουρη καθηγήτρια στο τμήμα Ιστορίας και Αρχαιολογίας στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης. Έχει εργαστεί ως μεταδιδακτορική ερευνήτρια στο πανεπιστήμιο της Βρέμης, του Αιγαίου και του Εδιμβούργου. Οι έρευνές της αφορούν τις πολιτικές τεκνοθεσίας, τη γονεϊκότητα, τη γήρανση, το συναίσθημα και το χρόνο στο γάμο στη σύγχρονη Ελλάδα. Στα ερευνητικά της ενδιαφέροντα περιλαμβάνονται η ανθρωπολογία της συγγένειας, του φύλου, της σεξουαλικότητας, η εθνογραφία του κράτους, η οικειότητα και η φροντίδα. Άρθρα της έχουν δημοσιευτεί σε ελληνικά και ξένα περιοδικά και συλλογικούς τόμους. Έχει συνεπιμεληθεί το συλλογικό τόμο Marriage in Past, Present and Future Tense, (μαζί με τις Janet Carsten,Hsiao-Chiao Chiu,Siobhan Magee, Koreen Reece 2021, UCL Press) και είναι συγγραφέας του βιβλίου Πολιτικές της συγγένειας. Η υιοθεσία στη σύγχρονη Ελλάδα (2021, Εκδόσεις Αλεξάνδρεια).

Short bio: Erini Papadaki is Assistant Professor at the Department of History and Archaeology at the Aristotle University of Thessaloniki. She has worked as a postdoctoral researcher at the University of Bremen, the University of the Aegean and the University of Edinburgh. Her research concerns the politics of adoption, parenthood, ageing, emotion and time in marriage in contemporary Greece. Her research interests include the anthropology of kinship, gender, sexuality, state ethnography, intimacy and care. Her articles have been published in Greek and international journals and edited volumes. She has co-edited the volume Marriage in Past, Present and Future Tense, (with Janet Carsten,Hsiao-Chiao Chiu,Siobhan Magee, Koreen Reece 2021, UCL Press) and is the author of the book Politics of Kinship. Adoption in modern Greece (2021, Alexandria Press).

/

Παπαδοπούλου Ζωή / Papadopoulou Zoe

Ίδρυμα / Affiliation: Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας

Σύντομο βιογραφικό (EL): Ξεκίνησα τις προπτυχιακές σπουδές μου στο τμήμα Ιστορίας, Αρχαιολογίας και Κοινωνικής Ανθρωπολογίας του Βόλου το 2020. Στη συνέχεια πήρα την κατεύθυνση της Κοινωνικής Ανθρωπολογίας και εκπόνησα πτυχιακή εργασία που αποτέλεσε μια οικογενειακή αυτοεθνογραφία βασισμένη σε μνήμες του Ελληνικού Εμφυλίου πολέμου και της μεταπολίτευσης, μετακινούμενη ανάμεσα σε δυο χρονικά και τοπικά πλαίσια· την πρώην ΕΣΣΔ και την Ελλάδα. Μέσα από αυτή την εργασία που καταπιάστηκε εν μέρει και με την κινητικότητα πολιτικών προσφύγων του Εμφυλίου, αποφάσισα να συνεχίσω τις σπουδές μου με ένα μεταπτυχιακό πάνω στην κινητικότητα στο ίδιο τμήμα. Συνεχίζοντας στο μεταπτυχιακό με τίτλο «Σπουδές στην Κινητικότητα» του τμήματος Ιστορίας, Αρχαιολογίας και

Κοινωνικής Ανθρωπολογίας είχα την ευκαιρία να διευρύνω τους επιστημονικούς ορίζοντές μου και να αντιληφθώ πιο σφαιρικά το ζήτημα της κινητικότητας. Εκεί εκπόνησα διπλωματική εργασία που αφορούσε το μετρό της Θεσσαλονίκης, τις πολιτικές με το οποίες αυτό συνδέθηκε και το πώς η κατασκευή του επηρέασε την πόλη.
Short bio: I began my undergraduate studies in the Department of History, Archaeology, and Social Anthropology in Volos in 2020. I then specialized in Social Anthropology and wrote a thesis that took the form of a family autoethnography based on memories of the Greek Civil War and the post-dictatorship era, moving between two temporal and geographical contexts: the former USSR and Greece. Through this thesis, which also addressed partly, the mobility of political refugees during the Civil War, I decided to continue my studies with a master's degree in mobility in the same department. While pursuing the master's program titled "Studies in Mobility" in the Department of History, Archaeology, and Social Anthropology, I was able to broaden my academic horizons and gain a more comprehensive understanding of the issue of mobility. There, I wrote a dissertation on the Thessaloniki metro, the policies associated with it, and how its construction affected the city.

/

Παπαηλία Πηνελόπη / Papailias Pinelopi
Ίδρυμα / Affiliation: Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας

Σύντομο βιογραφικό: Η Πηνελόπη Παπαηλία είναι Αναπληρώτρια Καθηγήτρια Κοινωνικής Ανθρωπολογίας στο Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας, όπου διευθύνει το ΠΜΣ «Σπουδές στην Κινητικότητα» και το Pelion Summer Lab (PSL) for Cultural Theory and Experimental Humanities. Οι δημοσιεύσεις της εστιάζουν στην πολιτική της μνήμης και της ιστορίας (Genres of Recollection: Archival Poetics and Modern Greece), τον τεχνοπολιτισμό (Ψηφιακή εθνογραφία, με Π. Πετρίδη), την αποικιακότητα (Ελληνικές αποικιακότητες, με dëcolonize hellάş), τη μαύρη ριζοσπαστική παράδοση (Κάλεσμα για ρασανμπλάζ: Μαύρα φεμινιστικά μέλλοντα και εθνογραφική αισθητική, G. Ulysse, επιμ.), καθώς και τις σπουδές του θανάτου, την αποαποικιακή οικολογία και τις μαύρες γεωγραφίες. Πρόσφατα επιμελήθηκε την έκθεση «Ιχνηλατήσεις Πλημμύρας» στο Μουσείο της Πόλης του Βόλου. Είναι συνιδρύτρια του διατμηματικού Εμπειρικού και Διαχρονικού Παρατηρητηρίου Τοπίου του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας (IAKA & TAM). Πειραματίζεται ενεργά με πολυτροπικές εθνογραφικές μεθοδολογίες, εναλλακτικές μορφές διδασκαλίας, την ψηφιακή αφήγηση και τη δημόσια ανθρωπολογία.

/

Παπακώστας Χρήστος / Papakostas Christos
Ίδρυμα / Affiliation: Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων

Σύντομο βιογραφικό: Ο Χρήστος Παπακώστας είναι Καθηγητής στο γνωστικό αντικείμενο «Λαογραφία και Ελληνικός Παραδοσιακός Χορός» στο Παιδαγωγικό Τμήμα Δημοτικής Εκπαίδευσης του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων και Διευθυντής του Εργαστηρίου Γλώσσας, Λαογραφίας και Πολιτισμού. Έλαβε το διδακτορικό του από το Τμήμα Ιστορίας, Αρχαιολογίας και Κοινωνικής Ανθρωπολογίας του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας. Τα ερευνητικά του ενδιαφέροντα εστιάζουν στην ανθρωπολογία του χορού και της μουσικής, στη λαογραφία, στις ταυτότητες και στην πολιτισμική συγκρότηση του τόπου. Το 2014 εξέδωσε τη μονογραφία «Σαχά ισί βαρό νι νάι» (Πεδίο) και επιμελήθηκε τους συλλογικούς τόμους «Χορευτικοί Πολιτισμοί» (2019, με τον Ν. Πουλάκη) και «Εθνοχορογραφίες» (2022, με τη Ρ. Λουτζάκη). Έχει διδάξει σεμινάρια παραδοσιακού χορού στην Ευρώπη, τον Καναδά και τις ΗΠΑ και έχει συμμετάσχει επανειλημμένα ως κριτής στους ελληνοαμερικανικούς διαγωνισμούς χορού FDF και HDF. Το ακαδημαϊκό έτος 2026–27 θα συνεργαστεί με το UCLA και θα διδάξει στο Stavros Niarchos Foundation Center for the Study of Hellenic Culture και στο Department of World Arts and Cultures/Dance.
Short bio: Christos Papakostas is Professor of Folklore and Greek Traditional Dance at the Department of Primary Education, University of Ioannina, and Director of the Laboratory of Language, Folklore and Culture. He received his PhD from the Department of History, Archaeology and Social Anthropology at the University of Thessaly. His research interests focus on the anthropology of dance and music, folklore, identities, and the cultural construction of place. He published the monograph Saha Isi Varo Ni Nai, (in

2014, Pedio) and co-edited the volumes Dance Cultures (2019, with N. Poulakis) and Ethnochoreographies (2022, with R. Loutzaki). He has taught Greek traditional dance seminars across Europe, Canada, and the United States and has repeatedly served as a judge at the Greek American dance competitions FDF and HDF. During the 2026–27 academic year, he will collaborate with UCLA, teaching at the Stavros Niarchos Foundation Center for the Study of Hellenic Culture and the Department of World Arts and Cultures/Dance.

/

Παπαχριστοφόρου Μαριλένα / Papachristophorou Marilena
Ίδρυμα / Affiliation: Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων

Σύντομο βιογραφικό: Η Μαριλένα Παπαχριστοφόρου είναι Καθηγήτρια Κοινωνικής Ανθρωπολογίας και Λαογραφίας στο Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων,τμήμα Ιστορίας και Αρχαιολογίας. Έχει βασικές και μεταπτυχιακές σπουδές στη γαλλική φιλολογία και στη συγκριτική λογοτεχνία στη Σορβόννη, διδακτορικό στην κοινωνική ανθρωπολογία από την Ecole des Hautes Etudes en Sciences Sociales στο Παρίσι. Έχει εργασθεί ως ερευνήτρια στο Κέντρον Ερεύνης της Ελληνικής Λαογραφίας της Ακαδημίας Αθηνών, και έχει συνεργαστεί ως διδάσκουσα με το ΕΑΠ και το ΕΚΠΑ. Δημοσιεύει στην ελληνική, γαλλική και αγγλική γλώσσα. Ως ερευνήτρια πεδίου σήμερα δουλεύει στο ανατολικό Αιγαίο, στο παρελθόν και στην Ήπειρο. Το ερευνητικό και διδακτικό της έργο επικεντρώνονται στη ζωντανή συλλογική μνήμη, στη μελέτη της προφορικότητας, των συλλογικών αναπαραστάσεων και ταυτοτήτων, όπως αυτές εκφράζονται μέσα από την αφήγηση και την επιτέλεση, καθώς και σε ζητήματα θεωρίας και μεθοδολογίας της εθνογραφικής έρευνας πεδίου και αρχείου.

Short bio: Marilena Papachristophorou is Professor of Social Anthropology, Folklore and Orality Studies, at the University of Ioannina (department of History and Archaeology). She holds a PhD in Social Anthropology from the École des Hautes Études en Sciences Sociales (EHESS) and has studied Modern and Comparative Literature at the University Paris IV-Sorbonne. She has worked as a researcher at the Hellenic Folklore Research Centre of the Academy of Athens and has taught at the Hellenic Open University and the National and Kapodistrian University of Athens. Her research focuses on living collective memory, orality and performance, collective representations and identities, and ethnographic fieldwork. Her current fieldwork is centred on the eastern Aegean, following earlier research in Epirus

/

Πασπάλη Πένυ / Paspali Penny
Ίδρυμα / Affiliation: Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας

Σύντομο βιογραφικό: Η Πενυ Πασπάλη είναι Δρ. Κοινωνικής Ανθρωπολογίας και συμμετέχει ως ερευνήτρια στο ελληνικό τμήμα του Ευρωπαϊκού Παρατηρητηρίου για τη Γυναικοκτονία. Τα ερευνητικά ενδιαφέροντά της εντάσσονται στα πεδία της ψηφιακής ανθρωπολογίας και ψηφιακής εθνογραφίας, των σπουδών φύλου και κοινωνικών κινημάτων, καθώς και της ανθρωπολογίας του θανάτου. Η διατριβή της αποτελεί εθνογραφική μελέτη των φεμινιστικών πρακτικών στα Μέσα Κοινωνικής Δικτύωσης, εστιάζοντας στις μορφές ψηφιακού φεμινισμού που αναπτύσσονται γύρω από την ανάδειξη των γυναικοκτονιών στην Ελλάδα.

Short bio: Penny Paspali holds a PhD in Social Anthropology from University of Thessaly and she is a researcher for the Greek sector of the European Observatory on Femicide. Her research interests fall within the fields of digital anthropology and digital ethnography, gender studies and social movement studies, as well as death studies. Her doctoral thesis is an ethnography on the engagement of feminist movements with social media, focusing specifically on those practices of digital activism around femicides in Greece.

/

Πεγκλίδου Αθηνά / Peglidou Athena
Ίδρυμα / Affiliation:e Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης

Σύντομο βιογραφικό: Η Αθηνά Πεγκλίδου σπούδασε Φιλοσοφία, Παιδαγωγική & Ψυχολογία στο Α.Π.Θ. (Πτυχίο,1993), Κοινωνική Ανθρωπολογία (D.E.A.,1995) & (Thèse en Doctorat, 2004) στην École des

Hautes Études en Sciences Sociales (E.H.E.S.S.), Ανθρωπολογικό Ντοκιμαντέρ στα πανεπιστήμια Nanterre – Paris X & École Pratique des Hautes Études (E.P.H.E.) (D.E.A., 1998) στο Παρίσι. Μελέτησε τις έμφυλες νοηματοδοτήσεις του καταναγκασμού της καθαριότητας και της κατάθλιψης στο ελληνικό πλαίσιο, τη διαχείριση διαφορετικών θεραπευτικών εξουσιών μέσα από εθνογραφική έρευνα στα θεραπευτικά δρομολόγια ανάμεσα στο ιατρικό, το θρησκευτικό και τα όρια τους (πρακτικούς γιατρούς, μάγους, μοναχούς). Ανέλυσε τη σχέση υποκειμενικότητας και αυτό-ίασης, κατανάλωσης ψυχοφαρμάκων και των κοινωνικών και ψυχοσωματικών παρενέργειών τους, φροντίδας και νοσηλείας. Έχει διεξάγει εθνογραφικές μελέτες πάνω στην έμφυλη εμπειρία του ελληνοαλβανικού συνόρου με οπτικά μέσα (2004-7), στην ηθική οικονομία των δώρων και αντιδώρων στο ιατρικό πλαίσιο (2011-12), στη σχέση κοινωνικής ευαλωτότητας, ανισότητας και σχιζοφρένειας (2013-15), την κατασκευή της θυσίας και του ηρωισμού την εποχή του Covid-19 (2019-20). Έχει ασχοληθεί ερευνητικά με τη σχέση αποικιοκρατίας και λαογραφίας χρησιμοποιώντας ως αναλυτικό άξονα τη σχέση της με τα οπτικοακουστικά μέσα και τις εικόνες του λαϊκού πολιτισμού (2017-18). Συμμετείχε στο πρόγραμμα COST Action IS1206 Femicide Across Europe (2013-17) και στη δημιουργία του European Observatory on Femicide (E.O.F.) το 2018. Το 2019 ανέλαβε την οργάνωση της ερευνητικής ομάδας του Παρατηρητηρίου στην Ελλάδα και του https://femicide.gr/. Είναι μέλος του γνωμοδοτικού συμβουλίου του European Observatory on Femicide (E.O.F.).

Short bio: Athena Peglidou is assistant professor at School of History and Archeology, Aristotle University of Thessaloniki. She has studied Philosophy, Pedagogy & Psychology at the Faculty of Philosophy, Aristotle University of Thessaloniki (Ptychio,1993), Social Anthropology (D.E.A., 1995) and (Thèse en Doctorat, 2004) at the École des Hautes Études en Sciences Sociales (E.H.E.S.S.), Anthropological Documentary at the universities Nanterre – Paris X & École Pratique des Hautes Études (E.P.H.E.) (D.E.A., 1998) in Paris. Her first researches focused on the gendering of mental disorder and the construction of diagnosis through the example of cleaning compulsion and depression in the Greek context. Her doctoral thesis explored the experience of depression and treatment-seeking practices by managing different therapeutic powers and it was based on ethnographic fieldwork of the therapeutic itineraries between the medical and the religious and their boundaries (practitioners, magicians, monks). It has been analyzed how gender is interrelated with self-healing and self-care, psychotropic drug taking, care and hospitalization. She has conducted visual ethnographic research on the gendered experience of the Greek-Albanian border (2004-7), the moral economy of gifts in the medical context (2011-12), the relationship between social vulnerability, inequality and schizophrenia (2013-15), the construction of sacrifice and heroism in the Covid-19 era (2019-20). She was interested in the interrelation between colonialism and Greek folklore studies using as an analytical concept the audiovisual media and the images of popular culture (2017-18). She participated in the COST Action IS1206 Femicide Across Europe (2013-17), in the creation of the European Observatory on Femicide (E.O.F.) in 2018. In 2019, she created femicide.gr (https://femicide.gr/). He is a member of the Advisory Board of the European Observatory on Femicide (E.O.F.). She has developed courses on anthropology of gender, anthropology of suffering, anthropology of health and care, anthropology of the body, gender and health and courses on theory and practice of ethnographic film at the Department of History, Archaeology and Social Anthropology at the University of Thessaly, at the Department of Audio and Visual Arts at the Ionian University, at the Medical School of the University of Ioannina and at the Aristotle University of Thessaloniki, at the Department of Media and Journalism of the Aristotle University, at the Hellenic Open University. Her research interests include the anthropology of health, gender and care, visual media in fieldwork and in its communication. Since 2024 Athena Peglidou is full member of the Gender Equality and Anti-Discrimination Committee (G.E.A.C.) of the Aristotle University.

/

Πετρίδης Πέτρος / Petridis Petros

Ίδρυμα / Affiliation: Πάντειο Πανεπιστήμιο

Σύντομο βιογραφικό: Ο Πέτρος Πετρίδης είναι Επίκουρος Καθηγητής στο Τμήμα Κοινωνικής Ανθρω-

πολογίας του Παντείου Πανεπιστημίου Κοινωνικών και Πολιτικών Επιστημών. Τα ερευνητικά του ενδιαφέροντα και οι δημοσιεύσεις του καλύπτουν θεματικές όπως η ψηφιακή ανθρωπολογία και η ψηφιακή εθνογραφία, η χρήση των ψηφιακών μέσων στην εκπαιδευτική διαδικασία και στη διδασκαλία της κοινωνικής ανθρωπολογίας, τα ψηφιακά παιχνίδια και οι τεχνικές παιχνιδοποίησης, οι νέες μορφές ψηφιακής εργασίας και ψηφιακής επιτήρησης, οι αλγοριθμικοί πολιτισμοί και η Τεχνητή Νοημοσύνη, οι μουσικοί πολιτισμοί του διαδικτύου και η σχέση της άκρας δεξιάς με τα ψηφιακά μέσα. Είναι τακτικό μέλος της Επιτροπής Ηθικής και Δεοντολογίας της Έρευνας του Παντείου Πανεπιστημίου και έχει εργαστεί σε πολλά ερευνητικά προγράμματα σε συνεργασία με το Πάντειο Πανεπιστήμιο, το Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας, το Πανεπιστήμιο Μακεδονίας, το Εθνικό Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών, το Εθνικό Κέντρο Κοινωνικών Ερευνών και το Κέντρο Έρευνας για τις Ανθρωπιστικές Επιστήμες.

Short bio: Petros Petridis is an Assistant Professor in the Department of Social Anthropology at Panteion University of Social and Political Sciences. His research interests and publications cover a range of topics, including digital anthropology and digital ethnography, the use of digital media in education and in the teaching of social anthropology, digital games and gamification techniques, new forms of digital labour and digital surveillance, algorithmic cultures and Artificial Intelligence, online music cultures, and the relationship between the far right and digital media. He is a member of the Research Ethics and Deontology Committee of Panteion University. He has worked on numerous research projects in collaboration with Panteion University, the University of Thessaly, the University of Macedonia, the National and Kapodistrian University of Athens, the National Centre
for Social Research, and the Research Centre for the Humanities.

/

Πέτρου Μιχάλης / Petrou Michael

Ίδρυμα / Affiliation: Εθνικό Κέντρο Κοινωνικών Ερευνών (ΕΚΚΕ)

Σύντομο βιογραφικό: Ο Μιχάλης Πέτρου είναι Κοινωνικός Ανθρωπολόγος, διευθυντής ερευνών στο Εθνικό Κέντρο Κοινωνικών Ερευνών (ΕΚΚΕ). Τα ερευνητικά του ενδιαφέροντα εστιάζουν στην Ανθρωπολογική προσέγγιση του αγροτικού χώρου και των σχέσεων πόλης-υπαίθρου υπό το πρίσμα των δημογραφικών τους συναρθρώσεων και των κοινωνικοοικονομικών τους αλληλοδιεισδύσεων με έμφαση στους κοινωνικο-πολιτισμικούς μετασχηματισμούς και στα νέα διακυβεύματα της υπαίθρου: - Παγκοσμιοποίηση και νέες αγροτικότητες. Κοινωνική αλλαγή και πολιτισμικές ταυτότητες - Αγροτική αναδιάρθρωση, υφαρπαγή γης, τοπικά κοινωνικο-παραγωγικά συστήματα, διαχείριση των εδαφικών πόρων και εδαφική διακυβέρνηση - Κρίση, αγροτική ανθεκτικότητα, κατανάλωση και στρατηγικές των αγροτικών νοικοκυριών - Αναδυόμενα φαινόμενα εκφασισμού στην ύπαιθρο

Short bio: Michael Petrou is a Social Anthropologist, Research Director at the National Center for Social Research (EKKE). His research interests focus on the Anthropological approach to rural areas and urban-rural relations in the light of their demographic articulations and socio-economic interpenetrations with an emphasis on socio-cultural transformations and new challenges facing rural areas: - Globalization and new ruralities, social change and cultural identities - Rural restructuring, land grabbing, local socio-productive systems, land-resource management, and territorial governance - Crisis, rural resilience, consumption, and rural household strategies - Emerging processes of fascistization in rural areas

/

Πηλού Δέσποινα / Pilou Despoina

Ίδρυμα / Affiliation: Πάντειο Πανεπιστήμιο

Σύντομο βιογραφικό: Η Δέσποινα Πηλού εκπονεί τη διδακτορική της διατριβή στο Τμήμα Πολιτικής Επιστήμης και Ιστορίας του Παντείου Πανεπιστημίου. Είναι πτυχιούχος του Τμήματος Ξένων Γλωσσών, Μετάφρασης και Διερμηνείας του Ιονίου Πανεπιστημίου και κάτοχος μεταπτυχιακού τίτλου στη Δημιουργική Γραφή από το Ελληνικό Ανοικτό Πανεπιστήμιο και το Πανεπιστήμιο Δυτικής Μακεδονίας. Η διδακτορική της έρευνα αφορά τη ραδιοφωνική εκπομπή της Αστυνομίας Πόλεων κατά την περίοδο 1954 - 1971. Έχει συμμετάσχει σε διεθνή συνέδρια και ημερίδες, όπου έχει παρουσιάσει μέρος της διδακτορικής της έρευνας, καθώς και ζητήματα σχετικά με τη μετάφραση και τη δημιουργική γραφή.

Short bio: Despina Pilou is pursuing her PhD in Political Science and History at Panteion University. She holds a BA from the Department of Foreign Languages, Translation and Interpreting at Ionian University and a Master's degree in Creative Writing from the Hellenic Open University and the University of Western Macedonia. Her doctoral research focuses on the radio broadcasts of the Greek Cities Police during the period 1954–1971. She has participated in international conferences and workshops, where she has presented part of her doctoral research, as well as topics related to translation and creative writing.

/

Πολυκάρπου Μπέσυ / Polykarpou Vasiliki (Bessy)
Ίδρυμα / Affiliation: Πάντειο Πανεπιστήμιο

Σύντομο βιογραφικό: Η Μπέσυ Πολυκάρπου (η/το) κάνει το διδακτορικό της στο τμήμα Κοινωνικής Ανθρωπολογίας στο Πάντειο Πανεπιστήμιο. Γράφει, μεταξύ άλλων, για τις φεμινιστικές και αντιρατσιστικές διεκδικήσεις, τις αρχειακές και αφηγηματικές μεθόδους και τις πολλαπλές διαστάσεις της πολιτικής και έμφυλης βίας. Είναι μέλος του Συλλόγου Κοινωνικών Ανθρωπολόγων Ελλάδας (ΣΚΑΕ) και του Συλλόγου Κοινωνικών Ανθροπολόγων Κύπρου (ΣΚΑΚΥ), ενώ συν-συντονίζει με άλλα μέλη το European Network for Queer Anthropology, δίκτυο της EASA.
Short bio (EN): Vasiliki (Bessy) Polykarpou is a PhD candidate at the Department of Social Anthropology, Panteion University. Bessy's work focuses, among other topics, on feminist and anti-racist demands, queer archival and narrative methodologies, as well as the multiple dimensions of political and gendered violence. They are member of SKAE and CASA (Cyprus Association of Social Anthropologists) and a board member of the European Network of Queer Anthropology (ENQA) part of EASA.

/

Πολυμενίδης Γιάννης / Polymenidis Giannis
Ίδρυμα / Affiliation: Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας

Σύντομο βιογραφικό: Είμαι αγρ. & τοπογράφος μηχανικός (Α.Π.Θ.) με μεταπτυχιακό και διδακτορικό τίτλο στο τμήμα Μηχανικών Χωροταξίας Πολεοδομίας και Περιφερειακής Ανάπτυξης του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας. Το θέμα της διδακτορικής μου διατριβής ήταν «Το κοιμητήριο στον χώρο και στον χρόνο». Επίσης κατέχω μεταπτυχιακό τίτλο στην Ιστορία, Κοινωνική Ανθρωπολογία του τμήματος Ιστορίας, Αρχαιολογίας, Κοινωνικής Ανθρωπολογίας του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας, ενώ συγχρόνως είμαι και προπτυχιακός φοιτητής στο ίδιο τμήμα. Εργάζομαι στον Δήμο Βόλου, όπου για σειρά ετών ήμουν προϊστάμενος του τμήματος Πολεοδομικού Σχεδιασμού της Υπηρεσίας Δόμησης, ενώ τα τελευταία χρόνια είμαι προϊστάμενος της Διεύθυνσης Κοιμητηρίων του Δήμου. Έχω συμμετάσχει σε πλήθος συνεδρίων χαρτογραφικού, πολεοδομικού, χωροταξικού και κοιμητηριακού ενδιαφέροντος, καθώς επίσης και σε συγγραφή κεφαλαίων σε ελληνόγλωσσα και ξενόγλωσσα επιστημονικά βιβλία.
Short bio: I am a Rural and Surveying Engineer (School of Rural and Surveying Engineering, Aristotle University of Thessaloniki - AUTH) holding a Master's degree and a PhD from the Department of Planning, Regional Development and Infrastructure at the University of Thessaly. My doctoral thesis was titled "The Cemetery in Space and Time". I also hold a Master's degree in History and Social Anthropology from the Department of History, Archaeology and Social Anthropology at the University of Thessaly, where I am currently pursuing an undergraduate degree as well. I work at the Municipality of Volos, where I served for many years as the Head of the Urban Planning Department within the Urban Development Service. In recent years, I have been serving as the Director of the Municipal Cemeteries Directorate. I have participated in numerous conferences covering cartography, urban planning, spatial planning, and cemetery research, and I have authored chapters in both Greek and international academic books.

/

Πουλάκης Νίκος / Poulakis Nick
Ίδρυμα / Affiliation: Εθνικό και Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών

Σύντομο βιογραφικό (EL): Ο Νίκος Πουλάκης είναι διπλωματούχος σύνθεσης, διδάκτορας εθνομουσικολογίας/ανθρωπολογίας του κινηματογράφου και μέλος ΕΔΙΠ του Τμήματος Μουσικών Σπουδών του

ΕΚΠΑ, όπου διδάσκει εθνογραφικό φιλμ και ντοκιμαντέρ, κινηματογραφική μουσική, ανθρωπολογία των οπτικοακουστικών μέσων, εφαρμοσμένη εθνομουσικολογία, οργάνωση και διαχείριση εθνομουσικολογικών αρχείων. Είναι μέλος ΣΕΠ του ΕΑΠ στο Πρόγραμμα "Σπουδές στον Ελληνικό Πολιτισμό", Επισκέπτης Καθηγητής στο Τμήμα Ψηφιακών Τεχνών και Κινηματογράφου του ΕΚΠΑ, ενώ έχει διδάξει στο Τμήμα Λαϊκής και Παραδοσιακής Μουσικής του ΤΕΙ Ηπείρου. Από τις εκδόσεις Ορφέως κυκλοφορούν τα βιβλία του Μουσικολογία και Κινηματογράφος: Κριτικές Προσεγγίσεις στη Μουσική των Σύγχρονων Ελληνικών Ταινιών και Μουσική από το Οπτικό Θέατρο και τον Βωβό Κινηματογράφο, ενώ έχει επιμεληθεί τον συλλογικό τόμο Μουσικές του Κόσμου: Ηχοτοπία, Ταυτότητες και Πρακτικές (Ανοικτές Ακαδημαϊκές Εκδόσεις Κάλλιπος).

Short bio: Nick Poulakis holds a diploma in composition and a PhD in ethnomusicology/anthropology of film music. He is a Laboratory Teaching Staff member at the Department of Music Studies of the National and Kapodistrian University of Athens (NKUA), where he teaches ethnographic film and documentary, film music, anthropology of audiovisual media, applied ethnomusicology, and the organization and management of ethnomusicological archives. He is also a tutor in the Hellenic Open University's program "Studies in Greek Culture" and a Visiting Professor at the Department of Digital Arts and Cinema at NKUA. He has previously taught at the Department of Traditional and Popular Music of the Technological Educational Institute of Epirus. His books Musicology and Cinema: Critical Approaches to the Music of Contemporary Greek Films and Music from the Optical Theatre and Silent Cinema are published by Edition Orpheus. He has also edited the collective volume World Musics: Soundscapes, Identities and Practices, published by Kallipos Open Academic Editions.

/

Πρατίλας Σπύρος / Pratilas Spyros

Ίδρυμα / Affiliation: Εθνικό και Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών

Σύντομο βιογραφικό: Ο Σπύρος Πρατίλας είναι υποψήφιος διδάκτορας εθνομουσικολογίας στο Τμήμα Μουσικών Σπουδών του ΕΚΠΑ. Έχει μεταπτυχιακές σπουδές στην Κοινωνική και Πολιτισμική Ανθρωπολογία (Πάντειο Πανεπιστήμιο) και πτυχία στις Μουσικές Σπουδές (κατεύθυνση Εθνομουσικολογίας και Πολιτισμικής Ανθρωπολογίας) και στην Ισπανική Γλώσσα και Φιλολογία (ΕΚΠΑ). Τα ερευνητικά του ενδιαφέροντα εστιάζουν στη σύνδεση της πολιτισμικής ταυτότητας και της άυλης πολιτιστικής κληρονομιάς με ζητήματα συμπερίληψης ευάλωτων ομάδων και δημόσιας ορατότητας. Είναι κάτοχος διπλώματος πιάνου, φούγκας, ενορχήστρωσης και σύνθεσης από το Ωδείο "Μουσικός Σύνδεσμος Αθηνών". Έχει πολυετή εμπειρία ως καθηγητής θεωρητικών σε ωδεία και ως μουσικός σε συναυλιακές, μουσικοχορευτικές και θεατρικές παραστάσεις, καθώς και σε ηχογραφήσεις. Από το 2003 εργάζεται στην πρωτοβάθμια εκπαίδευση ως εκπαιδευτικός μουσικής, ενώ από το 2018 είναι ενεργό μέλος της ομάδας Θεάτρου Playback "Storydrops" με σταθερή σκηνική παρουσία ως πιανίστας.

Short bio: Spyros Pratilas is a PhD candidate in ethnomusicology at the Department of Music Studies of the National and Kapodistrian University of Athens (NKUA). He holds a master's degree in Social and Cultural Anthropology from Panteion University, as well as degrees in Music Studies, with a specialization in Ethnomusicology and Cultural Anthropology, and in Spanish Language and Literature from NKUA. His research interests focus on the intersection of cultural identity and intangible cultural heritage with issues of inclusion, the representation of vulnerable groups, and public visibility. He holds diplomas in piano, fugue, orchestration, and composition from the Athens Music Association Conservatory. He has extensive experience as a music theory teacher in conservatories and as a musician in concert, music-and-dance, and theatrical performances, as well as in recording projects. Since 2003, he has worked as a music teacher in primary education. Since 2018, he has also been an active member of the Playback Theatre group "Storydrops," with a regular stage presence as a pianist.

/

Προδρόμου Γιώργος / Prodromou Yorgos

Ίδρυμα / Affiliation: Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας

Σύντομο βιογραφικό: Ο Γιώργος Προδρόμου είναι υποψήφιος διδάκτορας στο Τμήμα Ιστορίας, Αρ-

χαιολογίας και Κοινωνικής Ανθρωπολογίας του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας. Η διδακτορική του έρευνα εστιάζει στην ένταση ανάμεσα στην πολιτική και την οντολογία σε σύγχρονα πεδία σπουδών φύλου και σεξουαλικότητας, με βασικό θεωρητικό άξονα την ηθική φιλοσοφία του/της Judith Butler και αισθητική θεωρία του Leo Bersani. Εξετάζει ειδικότερα τους τρόπους με τους οποίους ζητήματα υποκειμενοποίησης, επιτελεστικότητας, ευαλωτότητας και πολιτικής δράσης διασταυρώνονται με τη συγκρότηση έμφυλων και σεξουαλικών μορφών ζωής. Παράλληλα, έχει ασχοληθεί με τη μετάφραση κειμένων μεταποικιακής και αποαποικιακής θεωρίας στα ελληνικά, μεταξύ άλλων έργων της Saidiya Hartman και της Françoise Vergès.

Short bio: Yorgos Prodromou is a PhD candidate in the Department of History, Archaeology and Social Anthropology at the University of Thessaly. His doctoral research focuses on the tension between politics and ontology in contemporary fields of gender and sexuality studies, with the works of Judith Butler and Leo Bersani serving as its main theoretical points of reference. More specifically, he examines the ways in which questions of subjectivation, performativity, vulnerability, and political action intersect with the formation of gendered and sexual forms of life. He has also translated texts in postcolonial and decolonial theory into Greek, including works by Saidiya Hartman and Françoise Vergès. His broader research interests include political philosophy, queer theory, and contemporary theories of violence and nonviolence.

/

Προμπονάς Παντελής / Probonas Pantelis

Ίδρυμα / Affiliation: Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας

Σύντομο βιογραφικό: Ο Παντελής Προμπονάς είναι υποψήφιος διδάκτορας Κοινωνικής Ανθρωπολογίας στο τμήμα Ιστορίας, Αρχαιολογίας και Κοινωνικής Ανθρωπολογίας του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας με την υποστήριξη του Ιδρύματος Κρατικών Υποτροφιών. Έχει σπουδάσει Κοινωνική Ανθρωπολογία και Ιστορία στο Δημοκρίτειο Πανεπιστήμιο και το Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας. Τα ερευνητικά του ενδιαφέροντα εντοπίζονται στην εθνογραφία του κράτος, τις πολιτικές για τη ζωή και τον θάνατο, τα συνοριακά καθεστώτα, την ανθρωπολογία του σώματος. Είναι συνιδρυτής του θερινού εργαστηρίου Pelion Summer Lab for Cultural Theory and Experimental Humanities, της ΑΜΚΕ Cosmo/Politic Δίκτυο για κοινωνική έρευνα και δημόσια παρέμβαση, ιδρυτικό μέλος και μέλος του ΔΣ του Συλλόγου Κοινωνικών Ανθρωπολόγων Ελλάδος. Εργάζεται ως δημοσιογράφος και έχει εκτενή αρθρογραφία για ζητήματα ανθρωπίνων δικαιωμάτων, έμφυλων διακρίσεων και μετανάστευσης.

Short bio: Pantelis Probonas is a PhD candidate in Social Anthropology at the Department of History, Archaeology, and Social Anthropology of the University of Thessaly, supported by the State Scholarships Foundation. He studied Social Anthropology and History at Democritus University and the University of Thessaly. His research interests focus on the ethnography of the state, politics of life and death, border regimes, and the anthropology of the body. He is a co-founder of the Pelion Summer Lab for Cultural Theory and Experimental Humanities and the non-profit Cosmo/Politic (Network for Social Research and Public Intervention), as well as a founding member and board member of the Greek Association of Social Anthropologists. He works as a journalist and has published extensively on issues regarding human rights, gender discrimination and migration.

/

Ρήνα Γεωργία / Rina Georgia

Ίδρυμα / Affiliation: Πανεπιστήμιο Μακεδονίας

Σύντομο βιογραφικό: Η Γεωργία Ρήνα είναι διδακτόρισσα του Τμήματος Βαλκανικών, Σλάβικων και Ανατολικών Σπουδών του Πανεπιστημίου Μακεδονίας και μεταδιδακτορική ερευνήτρια στο ίδιο τμήμα. Έχει διατελέσει εντεταλμένη διδάσκουσα στο Πάντειο Πανεπιστήμιο και στο Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων, ενώ υπήρξε υπότροφος του Ιδρύματος Κρατικών Υποτροφιών (ΙΚΥ). Κατέχει μεταπτυχιακό δίπλωμα από το Πανεπιστήμιο Αιγαίου με τίτλο «Γυναίκες και Φύλο: Ανθρωπολογικές και Ιστορικές Προσεγγίσεις» και πτυχίο Κοινωνικής Ανθρωπολογίας από το Πάντειο Πανεπιστήμιο. Στο πλαίσιο του προγράμματος Erasmus φοίτησε στο Université Sorbonne V – René Descartes στο Παρίσι και στο Eötvös

Loránd University στη Βουδαπέστη. Πρόσφατα εργάστηκε ως ερευνήτρια στο ευρωπαϊκό πρόγραμμα HORIZON «Challenges and Innovative Changes in Research Ethics Reviews» (CHANGER). Επίσης, δραστηριοποιείται ως επιμελήτρια κειμένων και μέλος της συντακτικής ομάδας του περιοδικού EIRINI / Μελέτες Νέων Ερευνητ(ρι)ών για το Φύλο, ενώ υπήρξε υπεύθυνη για την οργάνωση του διεθνούς δικτύου Border Crossings Network και managing editor του newsletter e-BCN. Τα ερευνητικά της ενδιαφέροντα επικεντρώνονται στην ανθρωπολογία του φύλου, την οικονομική και επιχειρηματική ανθρωπολογία, την κοινωνική και πολιτισμική ανθρωπολογία, την οπτική ανθρωπολογία, την ανθρωπολογία της τέχνης και της εργασίας, καθώς και σε ζητήματα ηθικής, ταυτοτήτων, μετανάστευσης και πολιτισμικής διαχείρισης. Έχει δημοσιεύσει σε επιστημονικά περιοδικά, συλλογικούς τόμους και ειδησεογραφικές πλατφόρμες.
Short bio: Georgia Rina is a Postdoctoral Researcher in the Department of Balkan, Slavic and Oriental Studies at the University of Macedonia, where she also earned her PhD. She has taught as an Adjunct Lecturer at Panteion University and the University of Ioannina and has been a fellow of the State Scholarships Foundation (IKY). She holds an MA in "Women and Gender: Anthropological and Historical Approaches" from the University of the Aegean and a BA in Social Anthropology from Panteion University. During her studies, she completed Erasmus exchange periods at Université Paris Cité (formerly Université Sorbonne Paris Cité – René Descartes) in Paris and Eötvös Loránd University in Budapest. Her recent research experience includes participation in the EU HORIZON project Challenges and Innovative Changes in Research Ethics Reviews (CHANGER). She also serves as an editor and editorial board member of EIRINI / Early Career Gender Studies. Previously, she served as coordinator of the international BorderCrossingsNetwork and as managing editor of its newsletter (e-BCN). Her research interests include gender anthropology, economic and business anthropology, social and cultural anthropology, visual anthropology, and the anthropology of art and work, as well as ethics, identity, migration, and cultural management. She has published in academic journals, edited volumes, and news outlets.

/

Ρόμπας Γιάννης / Rompas Giannis

Ίδρυμα / Affiliation: Εθνικό και Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών

Σύντομο βιογραφικό: Μουσικός και ερευνητής της underground μουσικής σκηνής της Αθήνας. Είναι απόφοιτος του Τμήματος Μουσικών Σπουδών του Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών και κάτοχος μεταπτυχιακού τίτλου σπουδών στην Κοινωνική και Πολιτισμική Ανθρωπολογία από το Πάντειο Πανεπιστήμιο. Είναι υποψήφιος διδάκτορας στο Τμήμα Μουσικών Σπουδών του Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών. Η έρευνά του επικεντρώνεται στη δημοφιλή μουσική και στους χώρους και τις πρακτικές της D.I.Y. κουλτούρας στην Αθήνα. Τα ευρύτερα ερευνητικά του ενδιαφέροντα περιλαμβάνουν τους χωρικούς μετασχηματισμούς της Αθήνας και του Πειραιά, καθώς και τους τρόπους με τους οποίους η αστική αλλαγή επηρεάζει τις underground μουσικές σκηνές των δύο πόλεων.
Short bio: Musician and researcher of the Athenian underground music scene. He graduated from the Department of Music Studies at the National and Kapodistrian University of Athens and completed a master's degree in Social and Cultural Anthropology at Panteion University. He is currently a PhD candidate in the Department of Music Studies at the National and Kapodistrian University of Athens. His research focuses on popular music and the spaces and practices of DIY culture in Athens. His broader interests include the spatial transformations of Athens and Piraeus and the ways in which urban change affects the underground music scenes of both cities

/

Ρούσσου Ευγενία / Roussou Eugenia

Ίδρυμα / Affiliation: Πανεπιστήμιο Αιγαίου

Σύντομο βιογραφικό (EL): Η Ευγενία Ρούσσου είναι Επίκουρη Καθηγήτρια Κοινωνικής Ανθρωπολογίας στο Τμήμα Κοινωνικής Ανθρωπολογίας και Ιστορίας του Πανεπιστημίου Αιγαίου και συνεργαζόμενη ερευνήτρια στο Κέντρο Έρευνας στην Ανθρωπολογία (CRIA), Λισαβόνα, Πορτογαλία. Είναι Κύρια Ερευνήτρια του ReSpell – Religion, Spirituality and Wellbeing: A Comparative Approach of Transreligiosity and Crisis in Southern Europe, που χρηματοδοτείται από το Πορτογαλικό Ίδρυμα Επιστήμης και Τε-

χνολογίας (FCT: 2022.01229.PTDC). Η μονογραφία της «Orthodox Christianity, New Age Spirituality and Vernacular Religion: The Evil Eye in Greece» εκδόθηκε από το Bloomsbury το 2021. Τα ερευνητικά της ενδιαφέροντα περιλαμβάνουν κι έχει δημοσιεύσει εκτενώς για τη βιωμένη θρησκευτικότητα και τη σύγχρονη πνευματικότητα, τη συμπληρωματική και εναλλακτική ιατρική, τη διαθρησκευτικότητα, την πνευματική ελαστικότητα και τη σχέση θρησκείας, θεραπείας και ευημερίας.
Short bio: Eugenia Roussou is an Assistant Professor of Social Anthropology at the Department of Social Anthropology and History, University of the Aegean and an associate researcher at the Centre for Research in Anthropology (CRIA), Lisbon, Portugal. She is the Principal Investigator of ReSpell – Religion, Spirituality and Wellbeing: A Comparative Approach of Transreligiosity and Crisis in Southern Europe, funded by the Portuguese Foundation for Science and Technology (FCT: 2022.01229.PTDC). Her monograph "Orthodox Christianity, New Age Spirituality and Vernacular Religion: The Evil Eye in Greece" has been published by Bloomsbury in 2021. Her research interests include - and has published extensively on - lived and vernacular religiosity and contemporary spirituality, complementary and alternative medicine, transreligiosity, spiritual elasticity and the relationship between religion, healing and well-being.

/

Σακκάς Γιώργος / Sakkas Giorgos
Ίδρυμα / Affiliation: Πάντειο Πανεπιστήμιο

Σύντομο βιογραφικό (EL): Είμαι κοινωνικός ανθρωπολόγος και υποψήφιος διδάκτορας στο Τμήμα Κοινωνικής Ανθρωπολογίας του Παντείου Πανεπιστημίου, όπου ολοκλήρωσα και τις μεταπτυχιακές μου σπουδές. Η έρευνά μου εξετάζει το σώμα και τις μορφές σωματοποίησης στη σύγχρονη ψηφιακή συνθήκη μέσα από τρία πεδία: κοινότητες MMORPG, πλατφόρμες διαδικτυακής πορνογραφίας και webcam sex και πρακτικές αυτοπαρακολούθησης μέσω φορετών συσκευών. Εστιάζω στις σχέσεις σώματος, επιθυμίας και εργασίας με τις υποδομές των πλατφορμών, τις μετρήσεις, την παιγνιοποίηση και την τεχνητή νοημοσύνη, αξιοποιώντας πολυτοπική ψηφιακή εθνογραφία, συμμετοχική παρατήρηση και αυτοεθνογραφική εμπλοκή. Έχω παρουσιάσει σχετικές εργασίες για το Pornhub, τις κοινότητες MMORPG και τον «AI-filtered self» σε διεπιστημονικά συνέδρια στην Ελλάδα. Είμαι μέλος του ΣΚΑΕ και του Εργαστηρίου Ψηφιακών Σπουδών του Τμήματος Κοινωνιολογίας του ΕΚΠΑ και έχω συμμετάσχει στο διεπιστημονικό πρόγραμμα Learning from Documenta και στο Ethnofest Summer School.
Short bio: I am a social anthropologist and PhD candidate in the Department of Social Anthropology at Panteion University, where I also completed my postgraduate studies. My research examines the body and forms of embodiment in the contemporary digital condition across three fields: MMORPG communities, online pornography and webcam sex platforms, and self-tracking practices using wearable devices. I focus on how bodies, desire, and labour relate to platform infrastructures, metrics, gamification, and artificial intelligence, drawing on multi-sited digital ethnography, participant observation, and autoethnographic engagement. I have presented related work on Pornhub, MMORPG communities, and the "AI-filtered self" at interdisciplinary conferences in Greece. I am a member of the Greek Association of Social Anthropologists (SKAE) and the Digital Studies Lab in the Department of Sociology at the National and Kapodistrian University of Athens. I have also participated in the interdisciplinary project Learning from Documenta and the Ethnofest Summer School.

/

Σαρικούδη Γεωργία / Sarikoudi Georgia
Ίδρυμα / Affiliation: Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης

Σύντομο βιογραφικό: Η Γεωργία Σαρικούδη είναι κοινωνική ανθρωπολόγος και μεταδιδακτορική ερευνήτρια στο Τμήμα Ιστορίας και Αρχαιολογίας του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης. Παράλληλα, εργάζεται ως φιλόλογος σε Γυμνάσιο, όπου διδάσκει Νεοελληνική Γλώσσα και Λογοτεχνία και Ιστορία στη Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση. Είναι κάτοχος μεταπτυχιακού τίτλου (ΜΑ) στην Κοινωνική Ανθρωπολογία και τη Λαογραφία από το Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης και διδακτορικού τίτλου (PhD) στην Κοινωνική Ανθρωπολογία από το ίδιο Πανεπιστήμιο. Τα ερευνητικά της ενδιαφέροντα

περιλαμβάνουν την ανθρωπολογία του σοσιαλισμού και του μετασοσιαλισμού, την κοινωνική μνήμη, την οικονομική ανθρωπολογία και τον υλικό πολιτισμό, τις σπουδές μετανάστευσης και προσφυγικότητας, καθώς και την ανθρωπολογία της εκπαίδευσης. Η μεταδιδακτορική της έρευνα εστιάζει στη δεύτερη γενιά Αλβανών και Κινέζων μεταναστών στη Θεσσαλονίκη. Αυτή την περίοδο συμμετέχει σε δύο ερευνητικά προγράμματα: το πρόγραμμα «Seeking a New Language: Narratives on Home, (Forced) Migration and Identity of Newcomer Ukrainian Youth to European Cities» της EpiCluster Alliance και το ερευνητικό πρόγραμμα «Ηχοτοπία και Μνήμες της Υπερορίας: Οι Ραδιοφωνικές Εκπομπές των Προσφύγων του Ελληνικού Εμφυλίου» της Γαλλικής Σχολής Αθηνών. Έχει συμμετάσχει ως ερευνήτρια σε σειρά άλλων ερευνητικών προγραμμάτων και έχει λάβει υποτροφίες από διάφορους φορείς. Έχει δημοσιεύσει άρθρα σε συλλογικούς τόμους, καθώς και σε ελληνικά και διεθνή επιστημονικά περιοδικά.

Short bio: Georgia Sarikoudi is a social anthropologist and postdoctoral researcher in the Department of History and Archaeology at Aristotle University of Thessaloniki. She also works as a philologist in a lower secondary school, where she teaches Modern Greek Language and Literature and History in Secondary Education.She holds an MA in Social Anthropology and Folklore from Aristotle University of Thessaloniki and a PhD in Social Anthropology from the same university. Her research interests include the anthropology of socialism and postsocialism, social memory, economic anthropology and material culture, migration and refugee studies, and the anthropology of education. Her postdoctoral research focuses on the second generation of Albanian and Chinese immigrants in Thessaloniki.She is currently involved in two research projects: Seeking a New Language: Narratives on Home, (Forced) Migration and Identity of Newcomer Ukrainian Youth to European Cities, conducted within the EpiCluster Alliance, and Soundscapes and Memories of Exile: The Radio Programmes of the Refugees of the Greek Civil War, at the French School at Athens.She has participated as a researcher in several other research projects and has received scholarships from various institutions. She has published articles in edited volumes, as well as in Greek and international academic journals.

/

Σαρλά Γεωργία / Sarla Georgia

Ίδρυμα / Affiliation:

/

Σεργίδου Κατερίνα / Sergidou Katerina

Ίδρυμα / Affiliation: Universidad del País Vasco & ΠάντειοΠανεπιστήμιο

Σύντομο βιογραφικό: Η Κατερίνα Σεργίδου είναι διδάκτορας Κοινωνικής Ανθρωπολογίας και Σπουδών Φύλου και Φεμινισμού (Πανεπιστήμιο της Χώρας των Βάσκων, Πάντειο Πανεπιστήμιο). Έχει εργαστεί ως εξειδικευμένη ερευνήτρια, εκπαιδεύτρια και μεταφράστρια στα πεδία της θεωρίας φύλου και φεμινισμών, ΛΟΑΤΚΙ+ δικαιωμάτων, φεμινιστικής γραφής και έμφυλης δικαιοσύνης, μεταξύ άλλων. Έχει πραγματοποιήσει εκτεταμένη έρευνα στην Ελλάδα και το Ισπανικό Κράτος για τις επιτελέσεις του πολιτικού σε εορταστικές τελετουργίες και πολιτισμικές επιτελέσεις, τις φεμινιστικές-κουήρ κουλτούρες του νότου, τον καλλιτεχνικό-φεμινιστικό ακτιβισμό κ.α. Επιπλέον τα ερευνητικά και διδακτικά της ενδιαφέροντα επικεντρώνονται στις φεμινιστικές μεθοδολογίες στην κοινωνική έρευνα, την αποαποικιοποίηση φεμινιστικών γνώσεων, την επιτελεστικότητα του πολιτικού και τη φεμινιστική θεωρία.

Short bio: Katerina Sergidou holds a PhD in Social Anthropology and in Gender and Feminist Studies (Universidad del País Vasco, Panteion University). She has worked as a specialised researcher, trainer and translator in the fields of gender and feminist and Queer theory, LGBTQ+ rights, feminist writing among other topics. She has carried out extensive research in Greece and the Spanish State on the performances of the political in festive rituals and cultural performances, on the feminist and queer cultures of the south, and on artistic-feminist activism. Her research and teaching interests also focus on feminist methodologies in social research, the decolonisation of feminist knowledges, the performativity of the political, and feminist theory.

/

Σιγάλας Αντώνης / Sigalas Antonis

Ίδρυμα / Affiliation: Πάντειο Πανεπιστήμιο

Σύντομο βιογραφικό: Απόφοιτος του τμήματος Μαθηματικών του ΕΚΠΑ, μετά την αποφοίτησή του ακολούθησε σπουδές λυρικού τραγουδιού στο Εθνικό Ωδείο από όπου αποφοίτησε με δίπλωμα μονωδίας. Παράλληλα εργάστηκε ως μόνιμο μέλος της Χορωδίας της ΕΡΤ τα χρόνια 1995-2001. Έπειτα έζησε στην Αγγλία και στην Αυστρία μέχρι το 2008, ασκώντας το επάγγελμα του λυρικού τραγουδιστή. Μετά την επιστροφή του στην Ελλάδα ασχολήθηκε με το ΛΟΑΤΚΙ+ ακτιβισμό ως μέλος της ΟΛΚΕ, ενώ παρακολούθησε το μεταπτυχιακό του τμήματος Κοινωνικής Πολιτικής του Παντείου τα έτη 2018-2020, με διπλωματική εργασία «Το στίγμα του HIV στους οροθετικούς MSM». Έγινε δεκτός ως υποψήφιος διδάκτορας το 2020 στο τμήμα Κοινωνικής Πολιτικής με επιβλέπουσα τη Δέσποινα Παπαδοπούλου. Τα τελευταία χρόνια εργάζεται ως αναπληρωτής καθηγητής στη μέση εκπαίδευση διδάσκοντας Μαθηματικά.

Short bio: Born in Athens. Graduate of the Department of Mathematics of the National and Kapodistrian University of Athens (NKUA). After graduating, he pursued studies in singing and initially worked in the choir of ERT (Hellenic Broadcasting Corporation) as a permanent member during the period 1995–2001, while simultaneously studying solo singing at the National Conservatory, from which he graduated in 2002. He continued his singing studies in London (2002–2005) and in Vienna (2007–2008). He has appeared as a soloist in Greece and abroad. He has been involved in LGBTQ activism since 2005, occasionally as a member of OLKE (Homosexual and Lesbian Community of Greece), while during the period 2012–2015 he was coordinator of the Sexual Orientation and Gender Identity Group of SYRIZA, participating in the drafting of the bill on civil partnership submitted by the parliamentary group of SYRIZA as the main opposition in parliament in 2013. In 2018 he attended the postgraduate program of the Department of Social Policy of Panteion University, from which he graduated in 2020, with a thesis on "The stigma of HIV in HIV-positive men who have sex with men (MSM)," supervised by Professor Despina Papadopoulou. He was accepted as a doctoral candidate in June 2020, with the topic "The stigma of HIV in HIV-positive individuals: The role of intersectionality," supervised by Professor Despina Papadopoulou. He works as a Mathematics teacher in Secondary Education.

/

Σιδέρη Ελένη / Sideri Eleni

Ίδρυμα / Affiliation: Πανεπιστήμιο Μακεδονίας

Σύντομο βιογραφικό: Η Ελένη Σιδέρη είναι Επίκουρη Καθηγήτρια Κοινωνικής Ανθρωπολογίας στο Τμήμα Βαλκανικών, Σλαβικών και Ανατολικών Σπουδών του Πανεπιστημίου Μακεδονίας. Είναι διδάκτωρ Κοινωνικής Ανθρωπολογίας του SOAS, UniversityofLondon. Τα ερευνητικά της ενδιαφέροντα επικεντρώνονται στην ανθρωπολογία της κινητικότητας και της μετανάστευσης, στην οπτική ανθρωπολογία και τον κινηματογράφο, στη μνήμη και στις μετασοσιαλιστικές και μεταποικιακές συνθήκες, με γεωγραφική έμφαση στον Καύκασο και τη Μαύρη Θάλασσα. Η έρευνά της εξετάζει ιδιαίτερα τις σχέσεις μεταξύ κινητικότητας, συνόρων, πολιτισμικής παραγωγής και γεωπολιτικών μετασχηματισμών. Έχει πραγματοποιήσει μακρόχρονη εθνογραφική έρευνα στη Γεωργία και έχει δημοσιεύσει άρθρα και κεφάλαια για τη μετανάστευση, τις διασπορές, τον κινηματογράφο και την πολιτισμική παραγωγή. Είναι συγγραφέας του βιβλίου Coproducing Europe: An Ethnography of Film Markets, Identity and Creativity (Berghahn Books, 2023) .

Short bio: Eleni Sideri is Assistant Professor of Social Anthropology at the Department of Balkan, Slavic and Oriental Studies, University of Macedonia. She holds a PhD in Social Anthropology from SOAS, University of London. Her research interests focus on the anthropology of mobility and migration, visual anthropology and cinema, memory and post-socialist and post-colonial conditions, with a geographical emphasis on the Caucasus and the Black Sea. Her research particularly examines the relationships between mobility, borders, cultural production and geopolitical transformations. She has conducted long-term ethnographic research in Georgia and has published articles and chapters on migration, diasporas, cinema and cultural production. She is the author of Coproducing Europe: An Ethnography of Film Markets, Identity and Creativity (Berghahn Books, 2023).

/

Σταυρίδου Αθανασία / Stavridou Athanasia
Ίδρυμα / Affiliation: Δημοκρίτειο Πανεπιστήμιο Θράκης

Σύντομο βιογραφικό: Η Αθανασία Σταυρίδου είναι υποψήφια διδάκτορας Κοινωνικής και Ιστορικής Ανθρωπολογίας στο Δημοκρίτειο Πανεπιστήμιο Θράκης. Η διδακτορική της έρευνα βασίζεται σε επιτόπια εθνογραφική έρευνα σε δομή φροντίδας ηλικιωμένων στη Βόρεια Ελλάδα και εστιάζει στην εμπειρία του ιδρυματικού εγκλεισμού, στις σχέσεις φροντίδας και εξουσίας, στη μνήμη και στις ενσώματες αφηγήσεις των ηλικιωμένων. Ειδικότερα, διερευνά την τραυματική μνήμη της Κατοχής, τις εμπειρίες πείνας και στέρησης, καθώς και τη θέση της τροφής στις σχετικές αφηγήσεις και μνημονικές πρακτικές. Έχει λάβει τη διεθνή ερευνητική υποτροφία Fahrenheit Universities Research Fellowship (2026) στο Πανεπιστήμιο του Γκντανσκ και υποτροφία συμμετοχής στο θερινό σχολείο Holocaust Literature and Film: Contemporary Perspectives and Approaches, που διοργανώνεται στο Βρότσλαβ από το Πανεπιστήμιο του Βρότσλαβ και το Πανεπιστήμιο του Εδιμβούργου. Έχει παρουσιάσει το έργο της σε ελληνικά και διεθνή επιστημονικά συνέδρια.

Short bio: Athanasia Stavridou is a PhD candidate in Social and Historical Anthropology at Democritus University of Thrace. Her doctoral research is based on ethnographic fieldwork conducted in a residential care facility for older adults in Northern Greece and focuses on experiences of institutional confinement, relations of care and power, memory, and the embodied narratives of older residents. More specifically, she examines traumatic memories of the occupation of Greece during the Second World War, experiences of hunger and deprivation, and the role of food in related narratives and mnemonic practices. She was awarded the international Fahrenheit Universities Research Fellowship (2026) at the University of Gdańsk, as well as a scholarship to participate in the summer school Holocaust Literature and Film: Contemporary Perspectives and Approaches, jointly organised in Wrocław by the University of Wrocław and the University of Edinburgh. She has presented her research at national and international academic conferences.

/

Συμεωνίδης Φοίβος / Simeonidis Phevos
Ίδρυμα / Affiliation: Durham University

Σύντομο βιογραφικό: Ο Φοίβος Συμεωνίδης είναι ερευνητής ανοιχτών πηγών (OSINT) και οπτικοακουστικών πειστηρίων. Είναι κάτοχος μεταπτυχιακού τίτλου από το Centre for Research Architecture του Goldsmiths (University of London), συνιδρυτής και πρώην διευθυντής της ΚΟΙΝΣΕΠ έρευνας Disinfaux στην Αθήνα, ενώ έχει συνεργαστεί –μεταξύ άλλων– με τη Forensic Architecture, το Lighthouse Reports, το The Manifold και το OmniaTv. Η έρευνά του εστιάζει στη δημιουργία αφηγημάτων και την επιτελεστικότητα της άκρας δεξιάς και της «εναλλακτικής δεξιάς» (alt-right) στο διαδίκτυο, στα στρατιωτικοποιημένα καθεστώτα ελέγχου των συνόρων και την επιτήρηση, καθώς και στις παραβιάσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων στα εξωτερικά σύνορα της ΕΕ. Είναι υποψήφιος διδάκτορας στο Πανεπιστήμιο του Durham (SGIA) και μέλος του Διεθνούς Ινστιτούτου Ασφαλείας του Durham (DGSi).

Short bio: Phevos Simeonidis is an OSINT & audiovisual forensics researcher. An MA graduate of the Centre for Research Architecture of Goldsmiths, University of London, co-founder and former director of Disinfaux Collective in Athens, Greece, and has been a collaborator of -among others- Forensic Architecture, Lighthouse Reports, The Manifold, and OmniaTv. His research examines and investigates far/alt-right narrative creation and performativity online, militarized border regimes and surveillance, and human rights violations in the external borders of the EU. He's currently a PhD candidate at the University of Durham, SGIA, and a member of Durham's Global Security Institute (DGSi).

/

Τζήμας Νίκος / Tzimas Nikos
Ίδρυμα / Affiliation: Εθνικό και Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών

Σύντομο βιογραφικό: Ο Νίκος Τζήμας είναι υποψήφιος διδάκτορας στο τμήμα Κοινωνιολογίας του Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών, σε συνεπίβλεψη με το Εθνικό Κέντρο Κοινωνικών Ερευνών (ΕΚΚΕ). Η διδακτορική του έρευνα εστιάζει στις διαδικασίες κοινωνικής αναπαραγωγής των

νέων των λαϊκών τάξεων στην ελληνική περιφέρεια, με ιδιαίτερο ενδιαφέρον για τις συμβολικές διαστάσεις της κοινωνικής διαστρωμάτωσης, την εργασία, τις βιογραφικές τροχιές και τις σχέσεις των υποκειμένων με το μέλλον. Είναι απόφοιτος του Τμήματος Πολιτικής Επιστήμης και Δημόσιας Διοίκησης του ΕΚΠΑ και κάτοχος μεταπτυχιακού τίτλου στην Πολιτική Επιστήμη από το Central European University, με ειδίκευση στις μεθόδους κοινωνικής έρευνας. Παράλληλα εργάζεται ως ερευνητής στον χώρο της εφαρμοσμένης κοινωνικής έρευνας.

Short bio (EN): Nikos Tzimas is a PhD candidate in the Department of Sociology at the National and Kapodistrian University of Athens, under joint supervision with the National Centre for Social Research (EKKE). His doctoral research focuses on processes of social reproduction among young people from popular-class backgrounds in the Greek periphery, with particular interest in the symbolic dimensions of social stratification, work, biographical trajectories, and subjects' relations to the future. He holds a BA in Political Science and Public Administration from the National and Kapodistrian University of Athens and an MA in Political Science from Central European University, with a specialization in social research methods. He also works as a researcher in the field of applied social research.

/

Τζιώνας Παναγιώτης / Tzionas Panagiotis

Ίδρυμα / Affiliation: Διεθνές Πανεπιστήμιο της Ελλάδος

Σύντομο βιογραφικό: Ο Παναγιώτης Τζιώνας είναι καθηγητής Μηχανικών Υπολογιστών στο Διεθνές Πανεπιστήμιο της Ελλάδος. Εξειδικεύεται στη μελέτη των Πολύπλοκων Συστημάτων και των εφαρμογών τους σε τεχνολογικά, κοινωνικά και πολιτικά πλαίσια. Η ακαδημαϊκή του έρευνα εστιάζει κυρίως στη μη γραμμική δυναμική που διέπει αυτά τα συστήματα, διερευνώντας τον τρόπο με τον οποίο οι αλληλεπιδράσεις των μονάδων τους οδηγούν στην εμφάνιση σύνθετων αναδυόμενων συλλογικών συμπεριφορών. Μέσα από την ανάλυση των υποκείμενων μηχανισμών εξέλιξης και προσαρμογής, το έργο του στοχεύει στην πρόβλεψη και κατανόηση των κρίσιμων μεταβάσεων κατάστασης —των σημείων καμπής (tipping points)— που συχνά οδηγούν σε συστημικές κρίσεις και απαιτούν ταχεία και στρατηγική διαχείριση.

Short bio: Panagiotis Tzionas is a professor of Computer Engineering at the International Hellenic University, specializing in the study of Complex Systems and their applications across technological, social, and political frameworks. His academic research focuses primarily on the non-linear dynamics governing these systems, examining how individual interactions give rise to complex, emerging collective behaviors. By analyzing the underlying mechanisms of evolution and adaptation, his work aims to predict and understand critical state transitions—tipping points that often lead to systemic crises and require rapid, strategic management.

/

Τίγκας Πάνος / Tigas Panos

Ίδρυμα / Affiliation: Πανεπιστήμιο Αιγαίου

Ο Πάνος Τίγκας είναι υποψήφιος διδάκτορας Κοινωνικής Ανθρωπολογίας στο Πανεπιστήμιο Αιγαίου. Έχει συμμετάσχει στο ερευνητικό πρόγραμμα BIOAGE: Η βιοκοινωνική εμπειρία της γήρανσης κατά τη διάρκεια της πανδημίας Covid-19 (2021–2023), το οποίο υλοποιήθηκε στο Εργαστήριο Μελετών Οικογένειας και Συγγένειας του Τμήματος Κοινωνικής Ανθρωπολογίας και Ιστορίας του Πανεπιστημίου Αιγαίου. Τα ερευνητικά του ενδιαφέροντα περιλαμβάνουν την ανθρωπολογία του φύλου και της σεξουαλικότητας, τις ανθρωπολογικές προσεγγίσεις του γήρατος και της ηλικίας, καθώς και τις πολιτικές του γήρατος και της υγείας στην Ελλάδα. Πρόσφατο άρθρο του περιλαμβάνεται στον συλλογικό τόμο Τρίτη ηλικία, ευαλωτότητα και σχέσεις φροντίδας την εποχή της πανδημίας: Ανθρωπολογικοί προβληματισμοί γύρω από την εμπειρία του γήρατος (Εργαστήριο Μελετών Οικογένειας και Συγγένειας, Παν. Αιγαίου & Αλεξάνδρεια, 2023).

Short bio: Panos Tigkas is a PhD candidate in Social Anthropology at the University of the Aegean. He has worked as a researcher on the project BIO-AGE: The Biosocial Experience of Aging During the Covid-19 Pandemic (2021-2023), conducted at the Laboratory for the Study of Family and Kinship,

Department of Social Anthropology and History, University of the Aegean. His research interests include the anthropology of gender and sexuality; anthropological perspectives on age, aging bodies, and subjectivities; and the politics of aging and health in Greece. His recent article was published in the collective volume Old Age, Vulnerability, and Care Relations in the Time of the Pandemic: Anthropological Reflections on the Experience of Aging (Laboratory of Family and Kinship Studies, Uni. of the Aegean & Alexandreia, 2023).

/

Τόλη Αριστούλα / Toli Aristoula
Ίδρυμα / Affiliation: Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων

Σύντομο βιογραφικό: Η Αριστούλα Τόλη είναι υποψήφια διδακτόρισσα στο Παιδαγωγικό Τμήμα Δημοτικής Εκπαίδευσης του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων. Είναι πτυχιούχος της Σχολής Επιστήμης Φυσικής Αγωγής και Αθλητισμού του ΕΚΠΑ, με ειδικότητα στον Ελληνικό Παραδοσιακό Χορό, και κάτοχος μεταπτυχιακού διπλώματος του ΠΜΣ «Φυσική Αγωγή και Αθλητισμός» του ίδιου ιδρύματος· η διατριβή της εξέτασε τις τηλεοπτικές αναπαραστάσεις του παραδοσιακού χορού μέσα από τη μελέτη περίπτωσης της εκπομπής «Στην υγειά μας». Έχει εργαστεί ως ερευνήτρια για την υλοποίηση του #DanceMuse, Υβριδικού Μουσείου για τον Παραδοσιακό Χορό στην Ήπειρο. Διδάσκει ελληνικό παραδοσιακό χορό και συνεργάζεται με διασπορικές κοινότητες στις ΗΠΑ, όπου προσκαλείται για σεμινάρια, ενώ διατελεί και ως κριτής στους διαγωνισμούς χορού FDF και HDF. Η διδακτορική της έρευνα εστιάζει στους ελληνοαμερικανικούς διαγωνισμούς χορού και στις αφηγήσεις ζωής που παράγονται στον ψηφιακό δημόσιο λόγο της κοινότητας. Τα ερευνητικά της ενδιαφέροντα περιλαμβάνουν την ανθρωπολογία του χορού και των μέσων, τη λαογραφία και την κριτική ανάλυση λόγου.

Short bio: Aristoula Toli is a PhD candidate at the Department of Primary Education, University of Ioannina. She holds a degree from the School of Physical Education and Sport Science at the National and Kapodistrian University of Athens, specializing in Greek Traditional Dance, and a master's degree from the same institution. Her Master's thesis examined television representations of greek traditional dance through a case study of the TV show 'Stin Ygeia Mas'. She has worked as a researcher for #DanceMuse, the Hybrid Museum of Traditional Dance in Epirus. She teaches Greek traditional dance and collaborates with Greek diaspora communities in the United States, where she is regularly invited to teach seminars and serves as a judge at the FDF and HDF dance competitions. Her doctoral research focuses on Greek American dance competitions and life narratives produced within the community's digital public discourse. Her research interests include the anthropology of dance and media, folklore, and critical discourse analysis.

/

Τριανταφυλλίδης Σάββας / Triantafyllidis Savvas
Ίδρυμα / Affiliation: Πάντειο Πανεπιστήμιο

Σύντομο βιογραφικό: Ο Σάββας Τριανταφυλλίδης του Ιωάννη είναι κοινωνικός ανθρωπολόγος, διδάκτωρ του τμήματος Κοινωνικής Ανθρωπολογίας του Παντείου Πανεπιστημίου και κάτοχος μεταπτυχιακού τίτλου ειδίκευσης από το ίδιο Τμήμα. Για την ολοκλήρωση της διδακτορικής του διατριβής έλαβε υποτροφία από το κοινωφελές ίδρυμα «Αλέξανδρος Σ. Ωνάσης». Ως απόφοιτος του τμήματος Ιστορίας και Εθνολογίας (στην κατεύθυνση Εθνολογίας) του Δημοκρίτειου Πανεπιστημίου Θράκης εστίασε από την αρχή των ακαδημαϊκών του σπουδών στη δια-επιστημονική προοπτική της μελέτης των ανθρωπίνων κοινωνιών με έμφαση στην Ανθρωπολογία και την Ιστορία. Είναι ιδρυτικό μέλος του ΣΚΑΕ και έχει χρηματίσει ως ταμίας και μέλος στο Διοικητικό Συμβούλιο. Την τρέχουσα χρονική περίοδο παρακολουθεί το πρόγραμμα μεταπτυχιακών σπουδών της ειδίκευσης της «Νεότερης και Σύγχρονης Ιστορίας» στο τμήμα Πολιτικής Επιστήμης και Ιστορίας του Παντείου Πανεπιστημίου. Τα ερευνητικά του ενδιαφέροντα εστιάζονται στην ανθρωπολογία της οικογένειας και του φύλου και στην ελληνική εθνογραφία, ενώ τον τελευταίο καιρό ασχολείται ερευνητικά με τις πολιτικές του ελληνικού κράτους σε επίπεδο γλώσσας και εκπαίδευσης. Είναι μόνιμος εκπαιδευτικός κλάδου ΠΕ 02 (φιλολόγων) και φέτος εργάζεται σε Γενικό Λύκειο του δικτύου Δημοσίων Ωνασείων Σχολείων (ΔΗΜ.Ω.Σ) με μονοετή απόσπαση.

Short bio: Savvas Triantafyllidis is a social anthropologist who holds a PhD and an MA from the Department of Social Anthropology at Panteion University of Social and Political Sciences. For the completion of his doctoral dissertation, he was awarded a fellowship by the Alexander S. Onassis Public Benefit Foundation. A graduate of the Department of History and Ethnology (specializing in Ethnology) at the Democritus University of Thrace, he has focused since the beginning of his academic studies on an interdisciplinary perspective regarding the study of human societies, with an emphasis on Anthropology and History. He is a founding member of the Association of Social Anthropologists of Greece (SKAE), where he has served as a treasurer and a member of the Board of Directors. He is currently pursuing a Master's degree in "Modern and Contemporary History" at the Department of Political Science and History at Panteion University. His research interests center on the anthropology of kinship, family, and gender, as well as Greek ethnography, while his recent work explores Greek state policies regarding language and education. He is a tenured secondary education teacher (Greek Philology/PE02 category) and is currently on a one-year detachment, teaching at a General Lyceum within the Onassis Public Schools (DIM.O.S.) network.

/

Τσιμουρής Γιώργος / Tsimouris Giorgos
Ίδρυμα / Affiliation: Πάντειο Πανεπιστήμιο

Short bio: Giorgos Tsimouris graduated from the Department of Political Sciences, Panteion University, Athens (1980). He studied Sociology at the University of Essex, UK (M.A. 1994) and Social Anthropology at the University of Sussex, UK (PhD 1998). For his doctoral thesis he conducted research among refugees of the Greco -Turkish war of 1922 from Asia Minor, who settled in Greece. He has published in Greek and English on forced migration, nationalism, intercultural education, oral history, refugee and migratory issues. He is the author of the book "Ίμβριοι: Φυγάδες απ' τον τόπο μας όμηροι στην πατρίδα (Imvrii: Fugitives from our place, hostages in our homeland") Athens, 2007 & 2013), concerning the forced migration and the trajectory of the Greek community of Imvros (Gökceada). As the main investigator of a research group he did research at Kaissariani, Athens, looking at the settlement of refugees from Asia Minor and their participation later in the Resistance. His last research concerns the lives of seafarers on board and on land and is currently compled a book with the title: "Emeis oi nautikoi mparkarismenoi kai ksemparkoi": Mia anthropologiki prosegissi (We the mariners on board and on land: An Anthropological Approach). He participated in the project, "Framing Financial Crisis and Protest: North-West and South-East Europe", funded by The Open University (UK) and the Leverhulme Trust International Network Grant (2014-2016) and he acted as Co-Invstigator in the research project, «Transitory Lives: An Anthropological Study of the Migration Crisis in the Mediterranean". He acted as evaluator in bodies such as, ERC (European Research Council), H.F.R.I. (Hellenic Foundation for Research and Innovation), ΙΚΥ (States Scholarship Foundation). He is Emeritus Professor at Panteion University-Athens.

/

Τσιμπιρίδου Φωτεινή / Tsibiridou Fotini
Ίδρυμα / Affiliation: Πανεπιστήμιο Μακεδονίας

Σύντομο βιογραφικό: Η Φωτεινή Τσιμπιρίδου, είναι δρ.Εθνολογίας-Κοινωνικής Ανθρωπολογίας (EHESS-Παρίσι 1990), Καθηγήτρια Κοινωνικής Ανθρωπολογίας και Σπουδών Φύλου στο τμήμαΒαλκανικών, Σλαβικών και Ανατολικών Σπουδών, και Διευθύντρια στο Εργαστήριο/Πολιτισμός, Σύνορα, Φύλο στο Πανεπιστήμιο Μακεδονίας(cbg-lab.uom.gr). Πραγματοποίησεεπιτόπια εθνογραφική έρευνα σε χωριό προσφύγων του 1922, σε πομακικούς πληθυσμούς και μειονότητες τηςελληνικής Θράκης, σε χωριά της Μακεδονίας, της Πελοποννήσου, στην Ιστανμπούλ, στο Σουλτανάτοτου Ομάν και ευρύτερα στη Μέση Ανατολή και τα Βαλκάνια. Από το 2018 και στο πλαίσιο τηςμεταποικιακής και φεμινιστικής κριτικής, διερευνά το είδος της θρησκευτικότητας, της πολιτειότητας καιτης έμφυλης υποκειμενικότητας στις μετα-οθωματικές τοπολογίες και γεωγραφίες. Από το 2020, ως ιδρυτικό μέλος της πρωτοβουλίας dëcolonizehellάş (https://decolonizehellas.org/) ασχολείται με ζητήματα αποικιακότητας και μεταποικι-

ακών αρχείων, αποαποικιοποίησης του φύλου και αποκαθήλωσης της πατριαρχίας.
Short bio: Fotini Tsibiridou holds a PhD in Ethnology and Social Anthropology (EHESS, Paris, 1990) and is a Professor of Social Anthropology and Gender Studies in the Department of Balkan, Slavic and Oriental Studies, as well as Director of the Culture-Borders-Gender/LAB at the University of Macedonia (cbg-lab.uom.gr). She has conducted ethnographic fieldwork in a village settled by 1922 refugees, among Pomak populations and minorities in Greek Thrace, in villages across Macedonia and the Peloponnese, and in Istanbul, the Sultanate of Oman, and the broader Middle East and Balkans. Since 2018, within the framework of postcolonial and feminist critique, she has been exploring forms of religiosity, citizenship, and gendered subjectivity in post-Ottoman topographies and geographies. Since 2020, as a founding member of the dëcolonize hellάş initiative (https://decolonizehellas.org/), she has been engaged with issues concerning coloniality and postcolonial archives, the decolonization of gender, and the dismantling of patriarchy.

/

Φιρτικιάδου Σοφία / Firtikiadou Sofia
Ίδρυμα / Affiliation: Πανεπιστήμιο Αιγαίου

Σύντομο βιογραφικό: Απόφοιτη του Τμήματος Ιστορίας και Αρχαιολογίας του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, με κατεύθυνση στην Αρχαιολογία, και κάτοχος μεταπτυχιακού διπλώματος εξειδίκευσης στην Προϊστορική Αρχαιολογία. Σήμερα, μεταπτυχιακή φοιτήτρια στο Πρόγραμμα Μεταπτυχιακών Σπουδών «Κοινωνική και Ιστορική Ανθρωπολογία» του Πανεπιστημίου Αιγαίου, με ερευνητικά ενδιαφέροντα που εστιάζουν στην Κοινωνική Ανθρωπολογία και την Εθνογραφία.
Short bio: A graduate of the Department of History and Archaeology at Aristotle University of Thessaloniki, with a major in Archaeology, and holder of a master's degree in Prehistoric Archaeology. Currently, a graduate student in the "Social and Historical Anthropology" graduate program at the University of the Aegean, with research interests focused on Social Anthropology and Ethnography.

/

Φραγκούλη Δήμητρα / Fragkouli Dimitra
Ίδρυμα / Affiliation: Πανεπιστήμιο Αιγαίου

Σύντομο βιογραφικό: Η Δήμητρα Κ. Φραγκούλη είναι Κοινωνική Ανθρωπολόγος και συγγραφέας τριών μονογραφιών στον τομέα της Κοινωνικής Ανθρωπολογίας. Είναι κάτοχος δυο μεταπτυχιακών τίτλων στο Management και στην Διοίκηση Πολιτισμικών Μονάδων και Υποψήφια Διδάκτωρ του Τμήματος Κοινωνικής Ανθρωπολογίας και Ιστορίας του Πανεπιστημίου Αιγαίου. Έχει εργαστεί σε ερευνητικά προγράμματα ως επιστημονικό προσωπικό και έχει συμμετοχή ως εισηγήτρια σε συνέδρια και εκπαιδευτικά σεμινάρια. Από το 2005 εργάζεται ως Κοινωνική Ανθρωπολόγος στο Υπουργείο Πολιτισμού και Αθλητισμού και είναι Προϊσταμένη στο Τμήμα Τεκμηρίωσης και Προστασίας Νεοτέρων Κινητών Μνημείων της Διεύθυνσης Νεότερης Πολιτιστικής Κληρονομιάς.
Short bio: Dimitra K. Fragkouli is a Social Anthropologist and the author of three monographs in the field of Social Anthropology. She holds two master's degrees in Management and in Cultural Units Administration, and she is a Ph.D. Candidate at the Department of Social Anthropology and History of the University of the Aegean.
She has worked on research projects as scientific staff and has participated as a speaker in conferences and educational seminars. Since 2005, she has been working as a Social Anthropologist at the Ministry of Culture and Sports and serves as Head of the Department of Documentation and Protection of Modern Movable Monuments within the Directorate of Modern Cultural Heritage.

/

Χατζούλη Αίγλη / Chatjouli Aglaia
Ίδρυμα / Affiliation: Πανεπιστήμιο Αιγαίου

Σύντομο βιογραφικό: Η Αίγλη Χατζούλη είναι Μόνιμη Επίκουρη Καθηγήτρια στο Τμήμα Κοινωνικής Ανθρωπολογίας και Ιστορίας του Πανεπιστημίου Αιγαίου. Το γνωστικό της αντικείμενο είναι η Ανθρωπολογία της Υγείας. Διαθέτει διεπιστημονικό υπόβαθρο, έχοντας σπουδάσει μοριακή κυτταρική βιολογία

στο King's College London (B.Sc. 1996), ανθρώπινη βιολογία στο Πανεπιστήμιο της Οξφόρδης (M.Sc. 1997) και είναι κάτοχος διδακτορικού διπλώματος (PhD) στην κοινωνική ανθρωπολογία (Πανεπιστήμιο Αιγαίου, 2009). Τα κύρια ερευνητικά και θεωρητικά της ενδιαφέροντα επικεντρώνονται στη βιοκοινωνική αναλυτική προσέγγιση, τη σχέση βιολογίας και ανθρωπολογίας, φύσης και πολιτισμού, την κανονιστική δυναμική της (βιο)διαφοράς, την πολιτική της υγείας, την σχέση περιβάλλοντος και ευημερίας. Έχει πραγματοποιήσει εκτενή έρευνα γύρω από τη γενετική νόσο και την εμπειρία της ασθένειας, την αναπαραγωγή και τη γονεϊκότητα, τη γήρανση, την ευαλωτότητα, τον στιγματισμό και τις έμφυλες ιδιαιτερότητες. Κατά την περίοδο 2021-2023, διατέλεσε Επιστημονικά Υπεύθυνη του ερευνητικού έργου «Η βιοκοινωνική εμπειρία της γήρανσης κατά τη διάρκεια της πανδημίας Covid-19. BIO-AGE», το οποίο χρηματοδοτήθηκε από το Ελληνικό Ίδρυμα Έρευνας και Καινοτομίας (ΕΛ.ΙΔ.Ε.Κ.).

Short bio: Aglaia Chatjouli is Assistant Professor Tenure at the Department of Social Anthropology and History, University of the Aegean. Her field of specialty is Anthropology of Health. She has a cross-disciplinary background having studied molecular cell biology at King's College London (B.Sc. 1996) and human biology at the University of Oxford (M.Sc. 1997). She holds a PhD in social anthropology from the University of the Aegean (2009). Her primary research and theoretical interests focus on a biosocial analytic, the relationship between biology and anthropology, nature and culture, the normative power of (bio)difference, the politics of health, the complex relationship between the environment and wellbeing. She has undertaken extensive research on genetic disease and patienthood, reproduction and parenthood, aging; looking also into vulnerability, stigmatization and gender specificities. During the period 2021-2023, she was Principal Investigator for the research project "The biosocial experience of aging during the Covid-19 pandemic. BIO-AGE" funded by the Hellenic Foundation of Research and Innovation.

/

della Puppa Anna Giulia

Ίδρυμα / Affiliation: University of Parma

Short bio (EN): Anna Giulia della Puppa is an urban anthropologist. She is currently a Research Fellow and Adjunct Lecturer at the University of Parma, Italy. She earned her PhD from the Department of Civil, Building, and Environmental Engineering at Sapienza University of Rome, with an ethnographic dissertation focused on the infrastructural transformations of the Exarchia neighborhood in Athens, where she has conducted research for over a decade.

She is an active member of the "Urbe-Lab" research group within the Italian Society for Applied Anthropology (SIAA) and a member of SKAE. Her academic background includes specialized training in Urban Anthropology, and Anthropology of Art and Museums from the University of Milano-Bicocca, as well as co-design and participatory process facilitation from the University of Bologna. Her primary research interests focus on urban and digital infrastructures, spatial transformations, and their socio-political implications.

/

Góralska Magdalena

Ίδρυμα / Affiliation: Polish Academy of Sciences

Short bio: I am a cultural anthropologist, a graduate of the University of Warsaw and the University of Oxford, currently employed at the Polish Academy of Sciences with a project researching how policrisis affects small and mid-size farmers who used to dominate the agricultural sector. I specialise in controversy, crisis and conflict research, working at the intersection of medical anthropology, political ecology and environmental humanities. I have previously worked on the topic of tick habitat expansion and tick-borne disease controversies in Central Europe and the north-east USA, biotechnological controversies in agriculture, political populism in Poland, and systemic healthcare crisis in Lebanon. I consider myself an engaged anthropologist, carrying out science popularisation initiatives to put the results of my anthropological inquiry into applied work.

/

Kalle Elena - Konstantina

Ίδρυμα / Affiliation: École des Hautes Études en Sciences Sociales

Short bio: Elena - Konstantina Kalle holds a Master's degree in Migration Studies from EHESS and a Master's degree in Comparative Literature from Aristotle University of Thessaloniki. Her research interests span migration studies, human geography, cultural theory, and fieldwork-based philosophy. She is interested in interdisciplinary approaches connecting critical theory, fieldwork, and lived experience. Alongside her academic work, she is involved in refugee support and teaching initiatives.

/

Khosravi Shahram

Σύντομο βιογραφικό: Καθηγητής Κοινωνικής Ανθρωπολογίας Πανεπιστήμιο της Στοκχόλμης. Τα ερευνητικά ενδιαφέροντα του Shahram Khosravi περιλαμβάνουν την ανθρωπολογία του Ιράν και της Μέσης Ανατολής, τη μετανάστευση, τον εκτοπισμό και τις σπουδές συνόρων. Μεταξύ των δημοσιεύσεών του συγκαταλέγονται οι μονογραφίες The 'Illegal' Traveler: An Auto-Ethnography of Borders (Palgrave, 2010) και Precarious Lives: Waiting and Hope in Iran (University of Pennsylvania Press, 2017). Έχει επίσης επιμεληθεί σημαντικούς συλλογικούς τόμους, όπως τα The Gaze of the X-Ray: An Archive of Violence (Transcript, 2024), Seeing Like a Smuggler: Borders from Below (Pluto Press, 2022) και Waiting: A Project in Conversation (Transcript, 2021).

Short bio: Shahram Khosravi is professor of Anthropology at Stockholm University. His research interests include anthropology of Iran, forced displacement, border studies, and temporality. Khosravi is the author of several books such as : Young and Defiant in Tehran (2008); The Illegal Traveler: an auto-ethnography of borders, (2010); Precarious Lives: Waiting and Hope in Iran, (2017); After Deportation: Ethnographic Perspectives, Palgrave (2017, edited volume); Waiting. A project in Conversation (2021, edited volume), Seeing Like a Smuggler (2022, edited volume), and The Gaze of the X-ray: An Archive of Violence (2024, edited volume). He started Critical Border Studies, a network for scholars, artists and activists to interact. has also contributed to exhibition catalogues and international art and culture magazines including Cabinet Magazine, The Markaz Review, The Funambulist, and Decolonial Hacker

/

Khoury Krystel

Ίδρυμα / Affiliation: Académie Royale des Beaux-Arts

Short bio (EN): Krystel Khoury is a Lebanese, Brussels-based researcher in Performing arts. She holds an MA in Performing Arts (Université Lumière Lyon 2), and a PhD in Anthropology of Dance and intercultural dynamics (Auvergne Université). Her writings cover a large geographical range of fieldworks connected to her nomadic professional experiences (France, Egypt, Jordan, Lebanon, Germany, Greece) and were published in academic journals (Research in Dance Education, Journal of Dance and Somatic Practices, etc) or books. From 2017-2019, she led as artistic director the Open Border Ensemble for Syrian actors at the Münchner Kammerspiele. She currently works as a dramaturge accompanying many choreographers' works while contributing as a speaker in international festivals and conferences. The latest held in Trikala for the ICTMD – Study group on ethnochoreology in July 2026. She is the Head professor of ISAC - Institut Supérieur des Arts et des Choréographies at the Royal Academy of Fine Arts, in Brussels.

/

Makishima Risa

Ίδρυμα / Affiliation: KU Leuven

Short bio: I gained my Bachelor degree at the Faculty of Arts and Humanities, Tohoku University (Japan) with a major in Anthropology. I am currently a student of master of social and cultural anthropology at KU Leuven (Belgium).

/

Rezaeian Arezou

Ίδρυμα / Affiliation: Panteion University of Social and Political Sciences

Short bio: Arezu Rezaian is a Social Anthropologist and has been teaching at Panteion University of Social and Political Sciences since 2024, within the programme Acquisition of Academic Teaching Experience for Early-Career Researchers with Doctoral Degrees. Her teaching experience includes Ethnography of the Middle East, Anthropological Research in Greece and the Mediterranean, Anthropology of Religion, Anthropology of the Islamic Societies and Postcolonial Critique, Orientalism and Anthropology. She received her PhD in Social Anthropology from Panteion University in 2023, with funding from the State Scholarship Foundation (IKY). Between 2012 and 2015, she worked in the refugee field, collaborating with various governmental and non-governmental organizations. She has also provided training for interpreters and cultural mediators. In 2016–2017, she worked as a Research Assistant on the P.R.E.S.S. Project (Provision of Refugee Education & Support Scheme) at the Hellenic Open University. Her research interests include kinship, religion, migration, diaspora, and transnational families.

/

Riboli Diana

Ίδρυμα / Affiliation: Πάντειο Πανεπιστήμιο

Σύντομο βιογραφικό: Η Diana Riboli είναι Καθηγήτρια πρώτης βαθμίδας στο Τμήμα Κοινωνικής Ανθρωπολογίας του Παντείου Πανεπιστημίου Κοινωνικών και Πολιτικών Επιστημών. Απέκτησε το διδακτορικό της δίπλωμα στις Εθνο-ανθρωπολογικές Επιστήμες από το Πανεπιστήμιο της Ρώμης «La Sapienza». Διετέλεσε Πρόεδρος της Διεθνούς Εταιρείας για την Ακαδημαϊκή Έρευνα στον Σαμανισμό (ISARS) από το 2015 έως το 2024. Από το 1991 έως σήμερα, διεξάγει εθνογραφικές έρευνες στη Νότια και Νοτιοανατολική Ασία (Νεπάλ και Χερσόνησο της Μαλαισίας), εστιάζοντας στον θεραπευτικό, πολιτικό και πνευματικό ρόλο των εθνοϊατρικών συστημάτων –όπως ο σαμανισμός– σε περιθωριοποιημένες αυτόχθονες ομάδες. Έχει πλούσιο συγγραφικό και εκδοτικό έργο (βιβλία, άρθρα και δοκίμια) γύρω από τα εθνοϊατρικά συστήματα των αυτοχθόνων, τις αντιλήψεις και τις απαντήσεις στη βία σε εξισωτικές κοινωνίες, την αντίσταση των αυτόχθονων πολιτισμών, την ανθρωπολογία των καταστροφών, τις έννοιες του προσώπου και της προσωποσύνης στις φιλοσοφίες των αυτοχθόνων, καθώς και τη μεθοδολογία της ανθρωπολογικής έρευνας.

Short bio: Diana Riboli is a Full Professor in the Department of Social Anthropology at Panteion University of Social and Political Sciences in Athens. She received her PhD in Ethno-Anthropological Sciences from Sapienza University of Rome. She served as President of the International Society for Academic Research on Shamanism (ISARS) from 2015 to 2024. Since 1991 she has conducted ethnographic research in South and Southeast Asia (Nepal and Peninsular Malaysia). Her research focuses on the healing, political, and spiritual roles that ethnomedical systems such as shamanism play among marginalized Indigenous groups. She has an extensive record as an author and editor of books, articles, and essays. Her work covers Indigenous ethnomedical systems, perceptions of and responses to violence in egalitarian societies, Indigenous cultural resistance, the anthropology of disasters, concepts of the person and personhood in Indigenous philosophies, and anthropological research methods.

/

Richter-Devroe Sophie

Ίδρυμα / Affiliation: University of Exeter, UK

Short bio: Sophie Richter-Devroe is Honorary Associate Professor at the Institute of Arab and Islamic Studies, European Centre for Palestine Studies, University of Exeter. Currently, she is also an Affiliate Associate Professor at the Department of Social Anthropology at Panteion University. Her research interests are in the field of everyday politics and women's activism in the Middle East. She is the author of "Women's Political Activism in Palestine: Peacebuilding, Resistance and Survival" (University of Illinois Press, 2018). She is currently completing her second monograph "Palestine Embodied: Settler Colonialism and Native Resistance in the Naqab" which centres the body and orality as lenses to read and think Palestine in the context of the often-forgotten Palestinian Naqab Bedouin community. She has also researched and published on Palestinian and Syrian refugees in the Middle East and Europe. Her research is based on long-term ethnographic fieldwork in Palestine, Lebanon, Jordan, and Greece.

/

Streinzer Andreas

Ίδρυμα / Affiliation (EL): University of Vienna

Short bio: Andreas Streinzer is tenure track professor for economic anthropology at the University of Vienna. His dissertation studied on changing forms of provisioning during Greece's economic crisis, in households and social movements in Volos. He has worked as a researcher at the Institute for Social Research in Frankfurt am Main and the University of St. Gallen. His research examines social reproduction, labour, consumption, care, solidarity, and inequality, with a particular interest in queer-Marxist approaches to critique. He co-convenes ENQA, the EASA European Network for Queer Anthropology, and the economic anthropology working group of the German Anthropological Association.

/

Vasilaki Caterina / Vasilaki Caterina

Ίδρυμα / Affiliation: Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων

Short bio: Caterina Vasilaki is a PhD candidate at the Department of Primary Education, University of Ioannina, Greece, where she also earned her BA in Early Childhood Education. She holds an MA in Dance Studies from the DPESS at Democritus University of Thrace, Greece. Her research and academic publications span dance, education, ethnography, and diaspora studies, appearing in peer-reviewed academic journals, books, and international conference proceedings. During over a decade of transnational living and working in Greece and Qatar, she directed the Greek folk dancing group in Qatar for three years. She is currently positioned at the laboratory of digital culture, smart cities and IoT (University of Piraeus) as an administrative staff coordinating Erasmus+ mobility programmes and student internships, while working as a researcher and project manager on research projects. Her academic work also includes university lectures on anthropology of dance and ethnography, reviewing articles for Scopus Q1 journals, and editing volumes.